

Khuyhnh Thê Ma Phi Độc Sủng Ngươi

Contents

Khuyhnh Thê Ma Phi Độc Sủng Ngươi	3
1. Chương 1: Một Đạo Lôi Tinh Thiên	3
2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Hồ Yêu	5
3. Chương 3: Bị Sợ Xuất Ra Nguyên Hình	6
4. Chương 4: Mất Mặt Hồ Ly	7
5. Chương 5: Có Phải Hay Không Gặp Qua	8
6. Chương 6: Làm Như Ta Nữ Nhân	10
7. Chương 7: Bị Giam Trong Thạch Động	11
8. Chương 8: Nữ Quan Dạy Đồ	12
9. Chương 9: Yêu Vương Trùng Phạt	13
10. Chương 10: Cấp Bạc Hồ Đan	15
11. Chương 11: Linh Chi Ngàn Năm	16
12. Chương 12: Ta Làm Sao Còn Chưa Chết	17
13. Chương 13: Mổ Nữ Muốn Chuồn Đi	19
14. Chương 14: Đụng Vào Phượng Giá	20
15. Chương 15: Đại Vương Nhẹ Một Chút	21
16. Chương 16: Nguyên Nhân Vì Một Chiếc Chìa Khóa	22
17. Chương 17: Phải Ngoan Ngoan Nghe Lời	24
18. Chương 18: Nội Đan Của Yêu Vương	25
19. Chương 19: Vô Ý Gặp Xà Vương	26
20. Chương 20: Xà Vương Nổi Giận	27
21. Chương 21: Ma Quân Là Quý Sao?	28
22. Chương 22: Kẻ Địch Hai Đời	29
23. Chương 23: Nữ Nhân Của Bồn Vương	31
24. Chương 24: Thành Công Chọc Tới Ta	32
25. Chương 25: Ban Thưởng Ở Ý Phượng Các	33
26. Chương 26: Hỏa Linh Tức Giận	35
27. Chương 27: Một Nơi Gọi Là Thế Kỷ 21	36
28. Chương 28: Hỏa Linh Tìm Đến Tra Hỏi	37
29. Chương 29: Gặp Phải Mẫu Dạ Xoa	38
30. Chương 30: Đóng Cửa Suy Nghĩ Ba Ngày	39
31. Chương 31: Tội Danh Bịa Đặt Vô Căn Cứ	40
32. Chương 32: Đột Nhiên Trở Nên Dịu Dàng	41
33. Chương 33: Quân Vô Hí Ngôn	43
34. Chương 34: Thế Nào Là Phương Pháp Cầu Xin	44
35. Chương 35: Ứng Vương Thích Nhất	45
36. Chương 36: Cùng Muốn Để Cho Nàng Chết	46
37. Chương 37: Chết Cũng Rất Tốt	48
38. Chương 38: Hoa Cơ Bách Hoa Các	49
39. Chương 39: Cũng Sẽ Không Quá Lâu	50
40. Chương 40: Còn Không Học Được Nghe Lời	52
41. Chương 41: Ép Buộc Nàng Bơi	53

42. Chương 42: Ngụ Mỹ Nhân Bên Hồ	54
43. Chương 43: Lôi Đình Điện Ngụ Cát	56
44. Chương 44: Sẻ Lưu Tâm	57
45. Chương 45: Chuyện Không Gặp Được	58
46. Chương 46: Làm Khách Bách Hoa Các	60
47. Chương 47: Vị Trí Trong Lòng	61
48. Chương 48: Không Có Kết Quả Tốt	62
49. Chương 49: Sợ Bỏ Vương Chạm Vào Người?	63
50. Chương 50: Thứ Bị Phong Ấn	64
51. Chương 51: Nguyên Nhân Phong Ấn	66
52. Chương 52: Không Còn Mặt Mũi Để Sống Tiếp	67
53. Chương 53: Sống Không Vui, Chết Không Được	68
54. Chương 54: Nữ Oa Đến	69
55. Chương 55: Nữ Chiến Thần Bích Lạc	71
56. Chương 56: Lôi Công Điện Mẫu	72
57. Chương 57: Gọi Tôi Là Mã Tiểu Thư	73
58. Chương 58: Hai Kẻ Dở Hơi	74
59. Chương 59: Đi Cục Cảnh Sát	76
60. Chương 60: Trái Tim Biến Mất	77
61. Chương 61: Kết Quả Nghiệm Thi	78
62. Chương 62: Di Hoa Tiếp Mộc Thuật	79
63. Chương 63: Cảm Ứng Của Yêu Vương	80
64. Chương 64: Trái Tim Đau Đớn	82
65. Chương 65: Ba Điều Kiện	83
66. Chương 66: Tích Phong Tự Minh Nướng Thịt	84
67. Chương 67: Bỏ Vương Cho Người Ăn	85
68. Chương 68: Sợi Tua Màu Trắng	87
69. Chương 69: Thất Thái Phụng Hoàng (phụng Hoàng Bảy Màu)	88
70. Chương 70: Cơn Lốc Xoáy Mạnh	89
71. Chương 71: Hỏa Hoàng Bằng Phụng	90
72. Chương 72: Bị Coi Là Thích Khách.	92
73. Chương 73: Chó Cậy Gần Nhà	93
74. Chương 74: Trừng Phạt Ta Sao?	94
75. Chương 75: Nổi Sát Tâm	95
76. Chương 76: Ma Quân	97
77. Chương 77: Tứ Đại Thần Thú (1)	97
78. Chương 78: Tứ Đại Thần Thú (2)	101
79. Chương 79: 77: Tứ Đại Thần Thú (3)	104
80. Chương 80: 78: Máu Của Bạch Hổ	106
81. Chương 81: Máu Của Bạch Hổ (2)	109
82. Chương 82: Máu Của Bạch Hổ (3)	111
83. Chương 83: Chương 79: Thân Thể Khác Thường (1)	113
84. Chương 84: 80: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (1)	115
85. Chương 85: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (2)	117
86. Chương 86: Khéo Lừa Gạt Lạc Bằng	119
87. Chương 87: Chỉ Yêu Một Minh Hồn.	123
88. Chương 88: Ngày Tuyết Tháng Sáu	126
89. Chương 89: Chương 85	130
90. Chương 89: Mối Quan Hệ Khó Nói	132
91. Chương 90: Chương 86	136
92. Chương 90: Nhất Định Phải Tự Cứu	139
93. Chương 91: Yên Yên Nướng Nướng Ở Ngọc Tiêu Cung	143
94. Chương 91: Yên Yên Nướng Nướng Ở Ngọc Tiêu Cung	147
95. Chương 92: Chương 88	152

96. Chương 92: Ngân Châm Khắc Rỗng	155
97. Chương 93: Chương 89	159
98. Chương 93: Màu Sắc Của Sinh Mệnh	162
99. Chương 94: Chương 90	166
100. Chương 94: Màu Sắc Của Sinh Mệnh	170
101. Chương 95: Chương 91	174
102. Chương 95: Yên Yên Khổ Sở Cầu Xin	177
103. Chương 96: Chương 92	182
104. Chương 96: Cổ Trùng Chui Vào Tay	186
105. Chương 97: Chương 93	191
106. Chương 97: Xà Vương Không Chịu Nổi	194
107. Chương 98: Chương 94	199
108. Chương 98: Bị Kịch Nam Nam	202
109. Chương 99: Màu Sắc Của Sinh Mệnh	206
110. Chương 99: Chương 95	209
111. Chương 99: Thanh Long Bị Thương Nặng	213
112. Chương 100: Ngược Lại Bốn Vương Hầu Hạ Năng	218
113. Chương 100: Chương 96	222
114. Chương 100: Không Thể Bỏ Lại Hẳn	226

Khuyên Thế Ma Phi Độc Sung Người

Giới thiệu

Truyện cũng giống như những truyện cùng thể loại truyện này không gian huyền hoặc và chứa đựng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyen-the-ma-phi-doc-sung-nguoi>

1. Chương 1: Một Đạo Lôi Tình Thiên

Duyên tụ duyên tan duyên như nước, lưng mang vạn trượng côi trần, chỉ vì một câu, chờ đợi một lần gặp lại.

“Phía dưới thông báo một tin nhanh: ngày hôm qua, trong vườn thú một con hồ ly mẹ sanh ra một con cáo nhỏ, nhưng kỳ quái là, tiểu hồ ly kia cư nhiên có chín cái đuôi, làm cho người ta không nhìn được nghĩ đến Cửu Vĩ Yêu Hồ trong truyền thuyết. Bất quá chuyên gia có liên quan bày tỏ, đây chỉ là một loại hiện tượng nhiều sóng sinh vật rất bình thường, chẳng có gì lạ. Người phụ trách vườn thú cũng bày tỏ, cửu vĩ tiểu hồ ly, hứa hẹn sẽ ra mắt mọi người dân trong thành phố cuối tuần này, đến lúc đó mọi người có thể đến vườn thú công viên hồ ly để thấy kiêu dung của cửu vĩ tiểu hồ ly của chúng ta.”

.

“Tuyệt Nhi Tuyệt Nhi, mau tới a, là ở phía trước rồi.”

“Ai nha, Toa Toa, không phải là một con hồ ly sao, có cái gì tốt mà nhìn.”

“Chín cái đuôi đó, cậu không cảm thấy rất mơ hồ sao? Ngộ nhỡ là Cửu Vĩ Yêu Hồ thật, nói không chừng còn có thể đánh vài hiệp với yêu quái đấy.”

“Được rồi, dựa vào lá gan của cậu, nếu như thực sự là yêu, đại khái liền bị sợ đến ngất đi thôi.”

“Phi phi phi, đừng xem thường mình như vậy, kỳ thực lá gan của mình rất lớn, chỉ là. Không thể để cho các người biết mà thôi.”

“Ách.”

.

Diệp Tuyệt cùng Mã Toa Toa, là bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên trong cô nhi viện, cả hai đều coi đối phương là người nhà.

Tình cảm của hai người tốt vô cùng, tốt tới trình độ nào đây? Tỷ như chuyện bạn trai, phải vừa mắt đối phương mới nói, nếu không, không bàn nữa.

“Đến rồi, oa. Cư nhiên thật sự có chín cái đuôi. Quá thần kỳ.” Mã Toa Toa nắm tay vịn lồng sắt lớn hưng phấn kêu to.

“Toa Toa, chú ý đến hình ảnh.” Diệp Tuyệt bắt đầu dĩ mà lắc đầu.

Nhưng khi tầm mắt đối thượng với ánh mắt của cửu vĩ tiểu hồ ly thì không nhận được một hồi run rẩy. . . .

Rất quen thuộc.

Ánh mắt kia, giống như là thấy qua ở nơi nào.

.

Trời trong mây trắng.

Lôi Công Điện Mẫu nhận được thánh chỉ, có yêu ẩn hiện nhân gian, gọi bọn họ buổi trưa canh ba tiến về phía lưng bắt.

“Nương tử, thời gian không sai biệt lắm, dù sao kết quả cũng giống nhau, không nhất định phải đợi đến thời điểm kia đâu.” Lôi Công nhuộm một đầu tóc vàng đương thời lưu hành nhất, tóc trên trán che kín một nửa mắt, thỉnh thoảng lấy điện thoại di động ra liếc trộm thử xem: “Các huynh đệ vẫn chờ ta trở về hát karaoke đấy.”

Điện Mẫu một đầu áo choàng tóc trắng, tóc dài phát phối, phong tình vạn chủng: “Tử tướng, cũng biết ngang ngạnh. Thu đi thu đi, ta buổi chiều cũng vừa có một cuộc hẹn, bọn tỷ muội nói muốn cùng nhau đi làm đẹp, Vương Mẫu nương nương mời khách.”

“Được rồi.” Lôi công vừa nghe, hướng Cửu Vĩ hồ ly trong vườn thú liếc một cái, sau đó một búa liền giáng xuống.

Chỉ nghe “A” một tiếng, Diệp Tuyệt bị sét đánh trúng, ngã trên mặt đất.

“A!”

Đồng thời, mỗ thần trên không cũng không nhận được a ra tiếng.

“Làm sao rồi làm sao rồi? Quý gào gì à?” Điện Mẫu không nhận được quát lớn.

Lôi công vẻ mặt sắp khóc: “Không cẩn thận, đánh trật.”

“Cửu Vĩ Yêu Hồ đâu?”

“(o) a!” Lôi Công lập tức hướng vào trong vườn thú tìm, nhưng con tiểu hồ ly kia đã sớm không thấy bóng dáng: “Tốt. Giống như không thấy.”

“A.” Điện Mẫu muốn khóc cũng không khóc được.

2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Hồ Yêu

“Thật đối a.”

Trong một mảnh hoang dã, Diệp Tuyết núp dưới một cây đại thụ vừa lạnh vừa đối.

Đã là ngày thứ ba vô duyên vô cớ đi tới địa phương quỷ quái này, ba ngày qua, nàng giọt nước chưa uống, chớ nói chỉ là no bụng gì đó rồi.

“Toa toa, người đang ở đâu? Ta thật là sợ a.”

Rõ ràng đang trong vườn bách thú xem hồ ly nha, đợi khi tỉnh lại đã ở nơi hoang vu này rồi.

Điều này còn chưa tính, nhưng vì sao còn muốn nàng biến thành một bộ người không giống người như vậy đây?

Diệp Tuyết đưa ra móng vuốt lông lá, dùng sức gãi gãi lỗ tai hồ ly trên đầu.

“Ô ô. Thần a, ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, người phải khi dễ ta như vậy. A.”

“Cứu mạng a. Ô ô. Có người hay không a. Phụ thân mẫu thân, các người ở nơi nào a. Tề Nhi sợ. Ô ô.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng người, không suy nghĩ nhiều, Diệp Tuyết liền men theo âm thanh tìm đi, chỉ thấy một bé trai mười mấy tuổi đang nằm khóc trên một cây đại thụ, nhìn đáng đáng, hẳn là lạc đường, bất quá cũng may, còn biết chạy lên trên cây để bảo vệ mình.

Diệp Tuyết muốn đi cứu hắn, nhưng trong giây lát nghĩ đến, mình giống như đã biến thành hồ ly, nếu cứ như vậy đi ra ngoài, không phải là hù dọa hắn sao. Thôi, đến lúc đó ngộ nhỡ hù dọa hắn, ngược lại mất nhiều hơn được.

Chỉ là nàng vừa định lặng lẽ rời đi, tiểu nam hài trên cây kia lại gọi: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ, không cần đi. Tiên nữ tỷ tỷ, cứu cứu ta.”

Tiên nữ tỷ tỷ?

Diệp Tuyết co lại đến sau một cây đại thụ, xem chừng bốn phía, đồng thời vênh tai cẩn thận lắng nghe.

Giống như không phát hiện ra điều gì khác thường.

“Tiên nữ tỷ tỷ, không cần né, ta vẫn có thể nhìn thấy người.”

Diệp Tuyết len lén nhìn về phía đứa bé trên cây, lúc này mới phát hiện ra hắn đang nói chuyện với nàng.

Không dám tin chỉ chính mình, khi thấy đối phương cư nhiên gật đầu lia lịa, nàng mới xác định thật sự là đang nói chuyện với nàng.

“Tiên nữ tỷ tỷ, cứu ta.”

Diệp Tuyết đi tới dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn hắn: “Người không sợ ta sao?”

“Tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, Tề Nhi tại sao phải sợ người?” Bé trai cười hắc hắc, nhìn ra được, nụ cười kia là phát ra từ nội tâm, rất thuần khiết rất tự nhiên.

Diệp Tuyết phản xạ có điều kiện sờ sờ lỗ tai, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, mình đã khôi phục bộ dáng loài người, không nhận được một hồi vui vẻ.

Mặc dù nói không biết tại sao mình lại đột nhiên biến thành người rồi, trong tiềm thức cảm thấy là có liên quan đến tâm tình.

Bất quá những thứ này nàng đều không quản được, nàng hiện tại vội vàng nhất chính là muốn ăn, bụng thật sự rất đói thật đói thật đói a.

Mà chỉ cần là nơi có người, liền nhất định có thể tìm được thức ăn.

Quyết định, trong mắt Diệp Tuyết lóe lên một tia ánh sáng giao hoạt: “Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đưa ngươi về nhà có được hay không?”

“Ừ, tốt.”

.

3. Chương 3: Bị Sợ Xuất Ra Nguyên Hình

Kỳ thực nơi này đã cách thôn của loài người không xa, Diệp Tuyết men theo khói bếp trên không trung, thuận lợi đem bé trai đưa về nhà.

“Cha, nường. Ta đã về rồi.” Bé trai đứng ở ngoài cửa viện kêu.

“Tề Nhi?” Cửa một gian phòng nhỏ bằng gỗ đơn giản mở ra, một phụ nhân bước nhanh từ bên trong ra ngoài. Hướng cửa viện nhìn xung quanh một chút, nước mắt liền chặc chặc xuống: “Tề Nhi, người đi nơi nào rồi, làm nường lo lắng muốn chết có biết hay không? Nường cho là. Từ nay về sau không nhìn thấy người nữa rồi.”

“Nường, đừng khóc, Tề Nhi không phải hảo hảo trở về rồi sao?” Bé trai nhào vào trong ngực phụ nhân, hai người khóc thành một mảnh.

Diệp Tuyết đứng ở bên cạnh. Chán đến chết!

Đang thời điểm nàng sắp nhàm chán ngồi chồm hổm trên đất vẽ vòng vòng, sau lưng vang lên một hồi tiếng chó sủa.

Ngay từ lúc còn ở thế kỷ 21, Diệp Tuyết sợ nhất chính là chó, chỉ cần chó vừa sủa, hai chân của nàng liền như nhũn ra. Giờ phút này phản xạ có điều kiện xoay người, đối diện lại là một con chó săn lớn màu vàng, mặc dù con chó săn kia bị xích lại, một đầu sợi dây được giữ trong tay một hán tử cao lớn thô kệch, nhưng thân thể nàng như cũ không chế không được bắt đầu phát run.

“Cha đứa nhỏ, tổ tông phù hộ, Tề Nhi không có việc gì.” Phụ nhân xoa xoa nước mắt, giống như là đang cùng hán tử báo bình an.

Hán tử kia chỉ là đơn giản gật đầu một cái, toàn bộ lực chú ý đổ lên con chó của mình: “A Hoàng, đừng có sủa, người làm gì đấy.”

Nhưng con chó săn từ trước đến giờ luôn nghe lời, giờ phút này sủa càng thêm lợi hại, bốn chân chồm lên, liều mạng muốn đánh về phía Diệp Tuyết.

“A Hoàng, kêu nữa liền đánh người.” Hán tử nhìn một chút sắc mặt Diệp Tuyết đã bị hù dọa đến xanh lét, cầm một nhánh cây lên, quát một cái dạy dỗ con chó của mình.

Vốn tưởng rằng như vậy sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không ngờ con chó săn thể nhưng xoay người phản pháo hướng hán tử.

Hán tử cả kinh, lui nhanh về phía sau, lại bị tảng đá trật chân té, ngã nhào trên đất, sợi dây trong tay cũng rớt ra ngoài.

A Hoàng giống như tia chớp xoay người, răng răng toét miệng nhào tới hướng Diệp Tuyết.

“Không cần A Hoàng.” Bé trai bị sợ đến thét chói tai, lão đảo muốn đi lên kéo A Hoàng nhà mình ra.

Nhưng người làm sao có tốc độ nhanh như chó, con chó săn tung người một cái, đem Diệp Tuyết áp đảo trên mặt đất.

“A.” Diệp Tuyết tay mất lạnh lẽo bắt được miệng A Hoàng, tận lực khiến nó tránh xa mình một chút, nhưng trên người vẫn bị móng vuốt của chó cào ra từng đạo vết máu.

Đáng chết, mình rốt cuộc đắc tội vị Thần Tiên nào trên trời a, xa xứ, xuyên qua đến thời không lộn xộn lung tung này còn chưa tính, lại còn bị một con súc sinh khi dễ, còn có thiên lý hay không! !

“Cứu mạng a. Cứu ta.” Nàng lộ ra ánh mắt nhờ giúp đỡ, hướng người chung quanh nhờ giúp đỡ.

Thôn dân nghe được động tĩnh từ bốn phương tám hướng xúm lại mà tới, chẳng những không ra tay tương trợ, chính là nhặt đá từ trên đất lên, nhẵn tâm ném về phía nàng, vừa ném vừa kêu: “Yêu quái, giết nàng, giết nàng. ! ! !”

Yêu quái. ! ! !

Đang tránh né, phía sau cái mông trong lúc bất chợt bị thứ gì gác qua, nàng không biết hơi sức từ nơi nào tới, một tay đẩy con chó săn ra, lấy tay vừa sờ, rõ ràng là một chiếc đuôi hồ ly dài.

“Ta không phải yêu quái, không phải.” Diệp Tuyết tuyệt vọng hướng những người đó hô to.

Nàng không muốn làm yêu quái, chỉ muốn thật tốt, khoái khoái lạc lạc làm người bình thường cả đời, ông trời a, tại sao liền nguyện vọng đơn giản như vậy, người cũng không để cho ta thực hiện ! ?

Trên người bị đá đập đến đau, trên trán cũng bị ném xước một miếng da, máu đỏ thẩm theo gương mặt chảy xuống, chảy vào trong miệng của nàng.

A Hoàng bị đẩy ra ngoài giống như được tiếng kêu của một số người khích lệ, càng thêm hung mãnh mà hướng nàng nhào tới.

“A.”

Diệp Tuyết hét lên một tiếng, mới vừa rồi chỉ là bị A Hoàng hù dọa ra một cái đuôi, giờ phút này, đôi tai trên đầu cùng móng vuốt lông lá cũng đều hiện ra.

Thôn dân vây xem bị sợ đến mất hồn, Diệp Tuyết nắm lấy cơ hội, cướp đường ra.

4. Chương 4: Mất Mặt Hồ Ly

Giờ phút này, là lần đầu tiên Diệp Tuyết cảm thấy làm hồ yêu có điểm tốt, chạy trốn đúng là tốt hơn so với trước kia nhiều.

Xem một chút, xem một chút, nếu là thường ngày, con chó săn này sớm đem chính mình té nhào xuống đất rồi.

Nhưng nghĩ lại một chút, không đúng, nếu là trước đây, con chó kia dám như vậy đuổi theo mình sao? Những người đó sẽ cầm đá ném mình sao? Nói thế nào đều vẫn là chuyện xuyên qua bày rước lấy họa! !

Diệp Tuyết liều mạng chạy về phía trước, A Hoàng có thể vẫn đuổi theo ở phía sau.

Cho đến khi –

“A.” Diệp Tuyết hét lên một tiếng, thẳng gấp, mới không cho mình từ trên vách núi đen rơi xuống.

Một tay vuốt ngực, ghé đầu nhìn xuống vách núi bên dưới, bị sợ đến nàng một hồi choáng váng đầu.

Trời a, thật là cao a, từ nơi này nhìn xuống đều là một mảnh trắng xóa, nghĩ đến cái thôn kia độ cao so với mặt biển thật không thấp! Nơi này nếu ngã xuống, đừng nói tan xương nát thịt, chờ đến lúc nào có thể rơi xuống đất đều là ẩn số.

“Gâu. Gâu gâu gâu.”

Diệp Tuyết đang định lui về phía sau, con chó săn đáng chết đã đuổi theo.

Vừa chạy như bay tới đây, vừa sửa inh lên.

Âm thanh người ở ngoài xa cũng là càng ngày càng gần.

Đáng chết, chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở xứ người, bị mất mạng sao?

Hai chân Diệp Tuyết không tự chủ lui về phía sau, A Hoàng giờ phút này đại khái cũng biết rõ nàng không có nơi để chạy, cũng không vội nhào lên cản nàng, mà là lộ ra răng nanh sắc bén, ươm ươm sửa gâu gâu.

“Nơi này nơi này. Hồ ly tinh kia ở chỗ này.” Tiếng người đến gần, các thôn dân giờ cuốc, xẻng ... Xông tới.

Lần này, thật sự đem nàng chặn đến sát sao được rồi.

“Đánh chết nàng, giết con hồ yêu này.”

“Giết nàng.”

“Giết nàng.”

“Ta không phải yêu quái, ta là người.” Diệp Tuyết hướng về phía mọi người hô to, nàng nghĩ nói cho bọn hần biết, nàng là người từ thế kỷ 21 xuyên qua, bất quá sợ là mình vừa nói, thôn dân chỉ coi nàng như một con hồ yêu có vấn đề thần kinh mà thôi! ! !

Bốn năm thợ săn đi ra từ đám người, Diệp Tuyết đang suy nghĩ bọn họ muốn làm gì, đối phương đã lấy cung tên từ trên lưng xuống, sau đó rút tên, kéo căng dây cung.

“Không cần.” Diệp Tuyết liều mạng lắc đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cung tên, một chút xúi lui về phía sau.

Dưới chân không để ý, đạp phải khoảng trống, thân thể lập tức liền ngã về phía sau.

“A.”

Thanh âm to rõ thê mỹ phá vỡ bầu trời.

Thân thể nhanh chóng rơi xuống, gió bên tai thậm chí chà xát khiến cho da nàng đau rát.

Đang thời điểm nàng cho là mình chết chắc, sau lưng một hồi cứng rần, sau đó thay đổi quỹ đạo rơi tự do.

Tầm mắt nhìn lại, dưới thân thể của nàng rõ ràng là một đoàn ngọn lửa hừng hực, bất quá lửa kia không có nhiệt độ, lông hồ ly trên người nàng không mất một sợi lông.

Diệp Tuyết lập tức kéo cái đuôi hồ ly của mình quay, hào hứng bưng bưng thử dò xét, bên tai lại vang lên một đạo âm thanh kỳ ảo: “Làm hồ yêu như ngươi, cũng coi là mất hết mặt mũi của hồ ly đi.”

“Là ai?” Nàng bị dọa đến giật mình một cái, đứng lên từ trên mặt vật gì đó, lúc này mới phát hiện thì ra mình rơi vào đuôi của một con Hỏa Phượng, mà trên lưng Phượng, một nam tử đưa lưng về phía nàng, đứng chấp tay.

Tóc bạch kim bông bênh, hắc bào giữ mình.

Nam tử ngoái đầu nhìn lại, nhìn nàng một cái, lần nữa quay lưng lại: “Người cứu người!”

Mới như vậy đã có thể đem linh hồn bé nhỏ của Diệp Tuyết rời khỏi thân thể, nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung.

Đây là người sao? Người làm sao có thể dáng dấp hoàn mỹ như thế? Thậm chí những hình ảnh trai đẹp cực kỳ thần cấp ở hiện đại nàng xem qua, cũng không bằng hần một phần vạn.

5. Chương 5: Có Phải Hay Không Gặp Qua

Bình tĩnh nhìn bóng lưng trước mặt này, môi son của Diệp Tuyết khẽ mở, khắc ra một câu nói: “Chúng ta không phải đã gặp qua ở đâu chứ?” Một câu nói, chính nàng cũng cảm thấy khác thường.

Rõ ràng chưa từng thấy qua gương mặt hoàn mỹ như thế, tại sao lại nói đã gặp qua?

Chờ giây lát, lại không thấy hần trả lời, thế mới biết, người trên lưng Phượng căn bản cũng không coi nàng như một sự việc.

Ngẫm nghĩ, mới vừa rồi ngoái đầu nhìn lại, trong mắt của hắn cũng không có một tia tình cảm, lạnh lẽo giống như là muốn đem nàng đông lạnh.

Rõ ràng cười Hỏa Phượng, lại lạnh như băng như vậy, khó trách ngọn lửa Phượng Hoàng không có một chút năng lực bùng cháy.

Diệp Tuyết cũng không lại tự đi tìm mất mặt, lần nữa ngồi xếp bằng xuống, cầm cái đuôi hồ ly của mình kích động mấy ngọn lửa giải buồn.

Sau lưng hình như không có động tĩnh, Tích Phong không tiếng động xoay người, đối diện rõ ràng là dung nhan ngủ say.

Khẽ cuộn thân thể, trên tay còn đang nắm cái đuôi của mình, bộ dáng kia rất trẻ con, thật đáng yêu.

Dưới chân sức lực thoáng tăng thêm, Hỏa Phượng nhận được tín hiệu, ngao một tiếng, đáp xuống.

Trong giấc mộng Diệp Tuyết chỉ cảm thấy thân thể trong lúc bất chợt mất đi trọng tâm, sau đó liền không bị khống chế lăn lộn xuống.

Hoảng sợ mở mắt, phát hiện mình cứ nhiên lần nữa rơi tự do trong không trung.

“A.” Khi ý thức được tình huống này, nàng không nhịn được phát ra một tiếng gào khóc thảm thiết.

Bên tai lại truyền đến một lời nói lạnh lẽo, xen lẫn tiếng gió: “Người là hồ yêu, lại quảng không chết, gào quỷ gì.”

Quảng không chết sao?

Diệp Tuyết còn chưa hiểu rõ, thân thể đã nặng nề rơi xuống đất, nhất thời, thất lưng liền truyền đến đau đớn tan lòng nát dạ, trong cổ họng cũng dâng lên một cỗ mùi máu tươi.

Mà thời điểm nàng rơi xuống đất, Tích Phong ngao nghề mà đứng, hình như mảy may không phát hiện chút nào.

“Này, thấy ta té xuống, người không thể đưa tay cứu một chút sao?” Diệp Tuyết ác độc trừng người bên cạnh.

Nói thầm trong lòng, tự cho là bộ dạng xinh xắn thì ngon a, người không có tim không có phổi, nhất định là từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ, trưởng thành lại bà ngoại không yêu, cậu không thương. Trời sanh tâm lý không trọn vẹn, lớn lên dinh dưỡng không đủ, Hừ!

Tích Phong cũng đem lời nói của nàng vào tai này ra tai kia, lạnh lùng liếc nhìn nàng, lời nói đều lạnh hơn 30 độ so với người khác: “Dù sao lại không chết được, cần gì lãng phí hơi sức của Bổn vương.”

“Người.” Diệp Tuyết tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Thật là một chút xú thương hương tiếc ngọc cũng không hiểu a, không biết làm nam sĩ, phải kính già yêu trẻ, bảo vệ phái nữ sao?

Quả nhiên là thời đại dã man, rõ ràng kỳ thị phái nữ.

“Không chết thì đứng lên cho ta, theo Vương đi vào bên trong.” Tích Phong sao chịu được ánh mắt so với laser của nàng, bình tĩnh xoay người, đi về hướng đại điện.

Diệp Tuyết vừa nhỏ giọng mắng, vừa cố nén đau đứng dậy từ dưới đất.

Hồ yêu quả nhiên là hồ yêu a, so với người kiên cường hơn nhiều, té từ trên cao như vậy, thậm chí gân không bong, xương không gãy.

Nhìn quanh một vòng bốn phía, lúc này mới phát hiện ra mình bị vây trong một mảnh biển hoa, đủ loại hoa màu sắc hình dạng, tranh nhau đua nở.

Nhìn người nào đó đã đi xa mấy chục bước, Diệp Tuyết giận dữ xoay người, chạy như điên về hướng ngược lại.

Tại sao hần nói cái gì thì nàng phải làm cái đó, nàng cũng không phải là chó con hần nuôi, mới không cần nghe lời như vậy.

Khi Tích Phong xoay người tra xét người phía sau có đuổi theo hay không thì vừa lúc thấy bóng dáng màu trắng nhập vào trong một mảnh hồng hải.

Mắt nguy hiểm nheo lại, lẳng lẳng chờ đợi một khắc hồ ly kia hồi hận.

Nha đầu này, thật đúng là không sợ chết a! ! !

6. Chương 6: Làm Như Ta Nữ Nhân

“A. Cứu mạng a.” Như Tích Phong đoán, bóng dáng vừa mới biến mất, trong không khí liền truyền ra một tiếng hét chói tai khoa trương của hồ ly, đâm vào tai người đều đau.

“Đây là nơi quý quá a! ! !” Nhìn những dây leo rắn chắc vững vàng cuốn lấy tứ chi mình, hơn nữa có khuynh hướng càng thu càng chặt, Diệp Tuyết bị sợ đến cũng muốn ngắt đi. Nhưng bản năng nói cho nàng biết, nếu cứ như vậy ngắt đi, nhất định sẽ bị những thứ dây màu đỏ quá quý này ăn hết, hơn nữa rất có thể liền xương đều không thừa.

Không cần không muốn không cần, nàng cũng không muốn chết sớm, nàng vẫn chờ tìm được cách trở về, đoàn tụ cùng Toa Toa đây.

Đang muốn khóc không còn nước mắt, một đạo bạc quang thoáng qua ngay trước mắt, sau đó một khối băng liền lơ lửng trên những dây leo màu đỏ, mặt không chút thay đổi nhìn nàng. Không đúng, là so mới vừa rồi trên lưng Phượng càng thêm lạnh lẽo nhìn nàng.

“Cứu ta.” Nếu như có thể, nàng thật không muốn mở miệng với khối băng lớn này, tuy nhiên đôi mắt bốn phía, chỉ có hần là một con vật còn sống. Cố gắng chớp mắt, lộ ra một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, hi vọng khối băng này có thể nhìn nàng làm bộ đáng thương mà động lòng trắc ẩn, cứu nàng ở trong nước lửa.

Chỉ là đôi phương hoàn toàn coi mỹ nữ như cặn bã, nhìn dây leo màu đỏ siết ra trên cổ tay nàng từng đạo vết máu, hần chẳng những không có một chút cảm giác cấp bách, hơn nữa còn bỏ đá xuống giếng: “Bổn vương cùng ngươi không quen không biết, nếu là cứu người...người phải như thế nào báo đáp Bổn vương đây?”

Mẹ nó!

Diệp Tuyết không nhịn được nghĩ bạo nói tục.

Rõ ràng mình mới là hồ ly, tại sao cảm thấy người trước mắt này mới là con cáo già đây.

Chỉ là lúc này, mạng nhỏ thứ nhất, vẫn là uất ức cầu toàn thì vẫn tốt hơn: “Chỉ cần người cứu ta, ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho người, giặt quần áo quét sân, dùng những thứ đó báo đáp ân cứu mạng của ngài.”

“Bổn vương bên cạnh đầy tớ đã nhiều, không cần người làm loại chuyện như vậy.” Nói xong, làm bộ liền muốn rời đi.

“Ai, đợi chút.” Diệp Tuyết cuống quýt gọi hần lại: “Ta có thể vì người bưng trà rót nước, hơn nữa ta làm món ăn đặc biệt ngon, tin tưởng người nhất định chưa từng ăn qua.”

“.” Tích Phong tiếp tục tính toán rời đi.

Lần này Diệp Tuyết nóng nảy, dây leo đã xâm nhập da thịt, nàng tựa như có lẽ đã có thể cảm nhận được máu bị hút ra khỏi thân thể: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, người rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng cứu ta?” Chỉ cần có thể sống nữa, nàng nhịn. Có đôi lời trầm trồ khen ngợi chết không bằng còn sống, đây chính là lời nàng răn mình. Bằng không, cuộc sống khổ như vậy ở cô nhi viện, nàng không thể nào trải qua được.

Nói thế dường như hữu dụng, Tích Phong muốn rời đi thân thể dừng hẳn ở giữa không trung, nheo lại đôi mắt hồ ly thon dài, bên trong là hài lòng khê quét qua: “Làm nữ nhân của Bồn vương.”

“Cái gì?” Diệp Tuyết cất lực nuốt một ngụm nước bọt.

Mặc dù người này dáng dấp thật đẹp trai, rất có tiềm chất khiến nữ nhân ôm ấp yêu thương, nhưng lớn lên đẹp trai liền nhất định là người người đều muốn làm nữ nhân của hắn, cũng muốn leo lên giường của hắn sao?

Thật xin lỗi, Diệp Tuyết nàng chủ trương tự do yêu, không ưa thích bị người bao nuôi rồi.

“Người đây là không đồng ý sao?” Nhìn trong mắt nàng lộ ra ánh mắt khinh bỉ, ánh mắt của Tích Phong lạnh thấu xương. Thân là vương của Yêu Giới, muốn loại nữ nhân nào không có. Chỉ cần một câu nói của hắn, lập tức có đông lớn mỹ nữ nằm rạp đến dưới chân của hắn, xin hắn lâm hạnh.

Diệp Tuyết rất muốn vô cùng có cốt khí lớn tiếng nói cho hắn biết: kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục, nàng tình nguyện bị đám dây leo màu đỏ này ăn hết, cũng không cần làm nữ nhân của hắn. Lời có thể nói ra ngoài lại trở thành một tiếng mềm nhũn: “Ta đồng ý.”

7. Chương 7: Bị Giam Trong Thạch Động

“Không còn sai biệt lắm.” Tay áo Tích Phong vung lên, dây leo quấn ở trên người nàng lập tức rút trở về.

Thân thể mất đi chống đỡ, lập tức nặng nề ngã xuống đất.

Thế nhưng hắn lại nhìn cũng không nhìn nàng một cái, rơi xuống bên người nàng, trở lại đường lúc tới.

Diệp Tuyết lập tức đứng dậy từ dưới đất, tra xét hai bên, nhìn có phải hay không có thể thừa cơ chạy đi, trong không khí liền vang lên âm thanh lạnh như băng: “Nếu ngươi còn dám lén chạy trốn, ta nhất định đem ngươi biến thành phân bón cho Hấp Huyết thảo.”

“” Diệp Tuyết nghe được, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn lại bên chân mấy cái dây leo kia dường như lại bắt đầu rục rịch chộn rộn, hét lên một tiếng, đi theo.

“Này, ta nói, ngươi thật để cho ta làm nữ nhân của ngươi sao? Ta chính là muốn vóc người không có vóc người, muốn gương mặt không có gương mặt, hơn nữa da của ta cũng không nhẵn nhụi, trên người còn có rất nhiều lông tơ, vừa thô vừa dài, so với nam nhân còn đáng sợ hơn, ngươi nhất định sẽ không thích. Ta thấy, chúng ta không bằng đổi lại điều kiện được không?” Cùng nhau đi tới, thật là dài đằng đằng a, Diệp Tuyết cảm giác chân mình cũng mau đi đứt, lại còn không tới, vì vậy cúi đầu nói với khối băng lớn trước mặt.

Nhưng không nghĩ tới đối phương sau khi nghe được lời của nàng, lập tức ngừng lại, nàng chỉ chú ý cúi đầu nói xong, không chú ý trước mặt, mạnh mẽ đụng vào.

“A, ngươi làm gì đấy.” Vuốt cái mũi bị đụng đau của mình, Diệp Tuyết oán trách nhìn hắn, cũng chạm phải sắc mặt trầm thấp như giông bão sắp tới của đối phương, lập tức uhm một tiếng, giống như đứa bé đã làm sai chuyện, hoảng sợ nhìn hắn.

Chẳng lẽ mới vừa rồi lời mình nói lại kích động hắn?

Không phải chứ, nàng là dùng giọng thương lượng để nói, không hề cứng rắn bảo hắn phải làm thế nào, nam tử hán đại trượng phu, tại sao có thể ngay cả chút khoan dung cũng không có đây?

Tích Phong chỉ là bình tĩnh nhìn nàng gần nửa phút, sau đó lộ ra gương mặt vẻ chán ghét: “Tại sao ngươi chính là bộ dáng hồ ly? Lập tức thu móng vuốt cùng đuôi của ngươi trở về cho Bồn vương.”

“Cái này. Co lại thế nào?” Diệp Tuyết vừa nghe, thật muốn mắng to hắn hai tiếng “Khốn kiếp”, nhưng mà trên mặt lại là vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo.

Hắn cho là nàng thích cái dáng vẻ không giống người không giống yêu, dở dờ ương ương thế này à? Nàng cũng muốn mang bộ dạng con người giống như hắn, sau đó mặc quần áo đẹp đẽ, phong tình vạn chủng chụp ảnh post hình. Thế nhưng cái đuôi cùng móng vuốt này, xuất hiện hay không nàng cũng không thể nắm trong tay, biến mất cũng không phải là nàng nói một chút mà có thể.

“! ! !” Tích Phong bày ra biểu tình bị sét đánh, thật không biết con hồ ly này làm thế nào sống được mấy trăm năm, thế nào không gọi những kẻ đặc biệt bắt yêu đến thu phục chứ?

Hướng lên trời phát một cái, lập tức, cách hắn ba bước liền quỳ một người: “Yêu Vương có gì phân phó.”

“Đem con hồ ly này đưa đến cho nữ quan hảo hảo dạy dỗ, buổi tối Bồn vương để cho nàng thị tẩm.”

“Dạ!”

Thị tẩm? Không phải như vậy chứ?

Nàng còn chưa chuẩn bị xong đâu rồi, thậm chí còn không biết tên gia hỏa tự xưng Bồn vương này là thứ gì, sẽ phải cùng hắn lăn lên giường?

Ô ô, nàng mới không cần.

Ngộ nhỡ là con sói, hoặc là sư tử, thậm chí là con rắn, còn không ghê tởm chết nàng.

Nhưng không đợi nàng nói kháng nghị, thị vệ quỳ trên mặt đất đã đem nàng nhấc lên, sau một hồi xóc xếch trong gió, nàng bị đẩy vào trong một thạch động, cửa động ngay sau đó đóng lại, khoảng không gian trong động đen kịt.

“Ô ô, đây là nơi quỷ quái nào a.” Diệp Tuyết sờ lên vách tường, thận trọng đi về hướng có ánh sáng. Đợi đi tới chỗ sâu, trước mắt ánh sáng rộng mở, thật không nghĩ tới, thạch động nho nhỏ lại còn cất dấu một thế giới thần tiên như vậy.

8. Chương 8: Nữ Quan Dạy Dỗ

Thì ra ánh sáng bên trong thạch động, là từ đỉnh một thác nước cao mấy trăm mét chiều nghiêng xuống, rơi vào trong hồ phía dưới. Nhìn chiếc hồ cũng không lớn, nhưng nước bên trong lại không tràn ra ngoài, cũng không biết phía dưới cấu tạo như thế nào. “Người chính là hồ ly Yêu Vương nhặt từ bên ngoài về?”

Diệp Tuyết đang tò mò dò đầu tra xét tình hình ở trong chỗ sâu thạch động, một đạo âm thanh nghiêm nghị đột nhiên từ phía sau truyền đến, bị sợ đến nàng không nhịn được nhảy bật lên. Cuống quýt quay đầu lại, thấy là một nữ tử xinh đẹp, bộ dáng gần ba mươi tuổi, phong hoa tuyệt đại. Nuốt ngụm nước miếng, gian nan mở miệng: “Xin hỏi ngài là.”

“Cũng đã tới đây, chẳng lẽ còn không biết ta là ai?” Nữ nhân cũng không đem Diệp Tuyết để ở trong mắt, nhìn thoáng qua nàng, cứ thế đi về phía thác nước, một lúc sau, đột nhiên quay đầu lại, “Người còn đứng gốc ở đó làm gì? Đi theo ta.”

“Nha.” Diệp Tuyết nghe lời đáp một tiếng, sau đó chạy chậm đi theo.

Hai người vừa đứng lại bên cạnh hồ, nữ tử lại chán ghét lên tiếng: “Cởi y phục trên người xuống.”

“Hà?”

“Đừng để cho ta lại nói lần thứ hai.”

“Nha.” Thấy được hung quang trong mắt đối phương, Diệp Tuyết chỉ đành phải ngoan ngoãn đem y phục làm từ da con gì đó trên người cởi xuống, cho đến khi còn dư lại cái yếm nhỏ tặn cùng bên trong: “Như vậy được rồi chứ?”

“Cởi hết!”

“.” Diệp Tuyết lần này liền a cũng không dám a, con cọp mẹ này, hung hăng thật là đáng sợ, ô ô.

Cẩn môi, đem cởi sạch đồ không còn mảnh vải che thân.

Móng vuốt màu trắng, đuôi màu trắng, cùng với thân thể tuyết trắng của nàng hấp dẫn lẫn nhau, càng nhìn về phía trên thêm óng ánh trong suốt, cũng làm cho Diệp Tuyết cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Hiện tại dạy người bài học đầu tiên, làm thế nào khiến Yêu Vương vui vẻ.”

.

Cung điện nguy nga lộng lẫy, Diệp Tuyết mặc sa y mỏng như cánh ve nằm trên giường bạch ngọc, thân thể mê người như ẩn như hiện. Nàng đã có thể tự do khống chế móng vuốt cùng đuôi của mình, về sau sẽ không bao giờ bởi vì một con chó mà khiến chính mình trở nên chật vật như vậy nữa. Được như vậy, nàng nên vui mừng, nên đốt pháo ăn mừng mới đúng. Nhưng nàng lại không vui mừng nổi, mặc dù có linh hồn của thế kỷ 21, nhưng đối với chuyện sắp xảy ra kế tiếp, nàng biết cũng chỉ là từ tiểu thuyết mà thôi, không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến nào.

Hướng chi, nàng ngay cả hần rốt cuộc là cái giống gì còn không rõ ràng lắm.

Nàng trước kia trừ sợ chó, vẫn còn rất sợ rắn.

Ngộ nhớ tên Yêu Vương này khi đang cùng mình làm cái kia đột nhiên hiện nguyên hình, biến thành một con rắn lợa, còn không dọa nàng chết tươi? Hoặc là, Yêu Vương “này nọ í ề í ề” đến một nửa đói bụng rồi, hiện nguyên hình nuốt nàng một hơi vào trong bụng.

“A a a. Ta không muốn, không muốn bị Xà Yêu ăn hết.” Nghĩ đến mình có thể phải gặp phải vận mệnh bi thảm, Diệp Tuyết không nhịn được nước mắt rơi như mưa. Đầu tiên là nức nức nỏ nỏ nhỏ giọng nức nỏ, sau lại định co đến góc giường, lớn tiếng than vãn.

Vì vậy Tích Phong từ bên ngoài đi vào, thấy chính là một con hồ ly vừa khóc lớn vừa đem nước mắt nước mũi lau lên màn.

“Đến tột cùng có chuyện gì, khiến người phải đau lòng như vậy?” Hắn vung tay một cái, thân thể liền đứng bên trong, lạnh lẽo trên mặt giờ phút này nhiều hơn một tia đùa cợt, nhìn xuống nàng giống như đang nhìn con mèo.

“A!” Diệp Tuyết bị người đột nhiên xuất hiện này làm giật mình, trái tim thiếu chút nữa từ trong miệng nhảy ra.

Bất quá giật nảy mình, cũng đem nước mắt nước mũi dọa trở về, thậm chí quên luôn khóc thút thít.

“Người. Làm sao người biết chỗ này?”

“Chuyện cười, nơi này là tẩm cung của Bồn vương, người nói Bồn vương tại sao lại ở đây? Tối đây, cởi áo cho Bồn vương.” Tích Phong nói xong, lui về phía sau liền ngã xuống, nằm ngửa trên giường bạch ngọc. Chỉ là chờ nửa ngày, cũng không thấy nàng có bất kỳ động tĩnh gì, nghiêng người sang, trên mặt đã đeo đầy bất mãn: “Chẳng lẽ một buổi chiều, nữ quan không thể dạy dỗ tốt người? Có ai không.”

9. Chương 9: Yêu Vương Trùng Phạt

“Không. Không cần.” Nghe được hắn gọi người, Diệp Tuyết cơ hồ là nhào tới, một tay bịt miệng Yêu Vương. Buổi chiều trong sơn động đó, nàng đã chịu đủ rồi.

Cái gì tôn nghiêm, cái gì nhân cách, ở nơi đó tất cả đều là dùng để chà đạp.

Nàng đời này cũng không muốn trở lại chỗ đó.

Tích Phong kéo tay của nàng ra, âm thanh lạnh lẽo lại đặc biệt có hứng thú: “Nói như vậy, người là không muốn đến chỗ của nữ quan?”

“Ừ.” Tuyết ra sức gật đầu.

“Ha ha.” Hắn cười khế, đưa tay cột nhả nâng cằm của nàng lên: “Vậy thì phải xem người có bản lĩnh hay không chặn miệng Bồn vương lại.”

” (_)?”

“Người tới.”

“Không cần.” Diệp Tuyết không phải người hiểu biết chậm, cúi người, dùng môi của mình ngăn miệng đối phương. Áo mỏng trên người bởi vì động tác nhanh chóng mãnh liệt này mà từ trên vai trượt xuống.

Thấy thân thể mềm mại phơi bày trong không khí, trong mắt Tích Phong đều là ý châm chọc. Quả nhiên là hồ ly, coi như chỉ có hơn 400 năm tu vi, cũng đã biết như thế nào khiến người khác phải hoan tâm. Mới vừa rồi bộ dạng diễm đạm đáng yêu, là cố ý giả bộ cho hắn nhìn sao? Muốn khiến cho hắn thương hại, sau đó vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn?

Hừ, quả thật si tâm vọng tưởng, có thể cùng hắn vĩnh viễn vĩnh viễn không xa cách ở bên nhau, chỉ có Vương Hậu.

Dao Nhi a, người ở một thời không khác có mạnh khỏe không? Yên tâm, Bồn vương nhất định sẽ mở ra Thời Không Chi Môn, đón người hồi cung.

Lật người đem Diệp Tuyết đè ở phía dưới, nhìn nàng sợ đến run rẩy, trong lòng hắn chán ghét không nói ra lời.

Hắn không thích nhất loại nữ nhân làm bộ, rõ ràng có thể ngênh hợp khẩu vị của hắn, lại liều mạng muốn giả bộ làm ra một bộ ngọc nữ trinh tiết.

Nhưng mà nếu nàng thích diễn trò, vậy hắn liền làm chuyện tốt, theo nàng vui đùa một chút là được.

“Tiếp tục chuyện mới vừa rồi, giúp Bồn vương cởi quần áo.”

Diệp Tuyết run rẩy giơ tay lên, vụng về giúp hắn cởi nút áo khoác.

“Động tác có thể nhanh lên một chút hay không? Chưa ăn no cơm sao?”

“Ta. Sẽ mau.” Nàng thật là muốn khóc a, y phục rách rưới này, có nhiều nút áo như vậy làm gì? Hơn nữa còn không biết nút áo kiểu gì, mở một cái nút áo đều phải dùng toàn bộ sức mạnh của nàng.

Yêu Vương không nói gì nữa, chỉ là chán ghét liếc nhìn nàng, sau đó nhắm mắt lại, mặc cho nàng dùng tay cật lực đấu tranh với đồng nút áo.

Rốt cuộc cởi xong áo ngoài, Diệp Tuyết đã bị mệt đến đầu đầy mồ hôi, mà vị ngồi ở trên người nàng kia hình như cũng mất kiên nhẫn. Bàn tay lớn vỗ một cái, liền đem nàng lật người.

Nơi mềm mại trước ngực đụng vào giường bạch ngọc, đau đến nàng hít khí lạnh.

Thế nhưng hắn lại không cho nàng cơ hội kêu đau, kéo quần của mình, trực tiếp từ phía sau nàng tiến vào.

“A. Đau.”

Biết sẽ đau, lại không nghĩ rằng sẽ kịch liệt như thế, hơn nữa bởi vì mới vừa rồi không hề chuẩn bị, Từ trong miệng Diệp Tuyết kêu ra âm thanh đặc biệt thê thảm.

“Im miệng cho ta.” Tích Phong rất không hài lòng với phản ứng của nàng, gắt gao giữ chặt eo thon của nàng, càng thêm hung mãnh tiến công.

Diệp Tuyết bị hắn rống không dám phát ra một chút âm thanh nào nữa, chỉ là đau đến thêm nhục nhã khiến cho nàng liều mạng cắn môi của mình, máu tươi theo khóe miệng chậm rãi mà chảy xuống.

Tóc dài buông xõa, mắt to thủy linh giờ phút này ảm đạm không ánh sáng.

Vẻ mặt như thế, có một loại vẻ đẹp thê thảm quỷ dị không nói ra được.

Từng cõ lực từ dưới dâng lên, sau đó tản ra đến xương cốt tứ chi, thật là đau. Thật khó chịu. . . .

“Ta. Có phải hay không phải chết.” Trong ý thức mơ hồ, Diệp Tuyết lẩm bẩm ra tiếng. Ngực một hồi dờn sông lấp biển, sau đó “Oa” một tiếng, một vật gì đó từ trong miệng nàng bay vụt ra ngoài.

10. Chương 10: Cấp Bạc Hồ Đan

Vốn tưởng rằng thổ huyết, sau khi nhìn thấy mới biết, rõ ràng là một hạt châu màu đỏ, lơ lửng trong không trung, phát ra ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt.

Diệp Tuyết còn chưa hiểu rõ đây là vật gì, người nào đó ở trên người nàng “này nọ í í í” đã rút người khỏi, duỗi tay ra, hạt châu màu đỏ ngoan ngoãn bay vào trong tay hắn. Sau đó giống như vút rác đem nàng từ trên giường ném xuống, trong mắt mang theo khinh bỉ: “Tu vi chỉ có hơn 400 năm, không ngờ hồ đan đã là màu đỏ, hơn nữa còn là đỏ cam, linh tính quả nhiên không sai.”

Nội đan phân 9 cấp bậc, là đen, đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím, bảy màu, màu đen là cấp bậc thấp nhất, sau đó chừng một ngàn năm thăng cấp lên màu đỏ, qua một ngàn năm nữa thăng cấp lên màu cam, theo thứ tự suy ra, thời điểm 7 ngàn năm tu vi, là đạt tới màu tím. Mà còn muốn thăng cấp đến bảy màu, thì phải trên vạn năm, hơn nữa còn phải lịch kiếp vạn năm, ngày lịch kiếp, tu vi vạn năm phút chốc biến mất, trở nên như người bình thường. Lúc này, kẻ thù trong vạn năm nay sẽ tùy thời trả thù. Cho nên, yêu quái có thể bình yên vượt qua lịch kiếp vạn năm ít lại càng ít.

Nghe nói, tự Bàn Cổ Khai Thiên Địa tới nay, yêu quái thuận lợi vượt qua lịch kiếp vạn năm còn không tròn mười đầu ngón tay.

Theo lý giường cũng không phải là cao, coi như trải qua trận giã đạp giày vò mới vừa rồi, nàng là hồ yêu, ngã xuống cũng không có gì đáng ngại, nhưng Diệp Tuyết nằm trên mặt đất liền gờ tay lên cũng cảm thấy khó khăn.

“Người đã làm gì ta?” Nàng cố hết sức mở miệng.

Có chất vấn, càng nhiều hơn là sợ hãi.

Người không nên sợ chết, nhưng cũng không thể quá coi nhẹ sự sống.

Bây giờ mặc dù là hồ ly, hơn nữa còn bị một con gia hỏa yêu quái không biết là loại súc sinh gì làm nhục, nàng cũng còn chưa muốn chết. Nàng phải sống, hơn nữa phải sống cho thật tốt, sau đó tìm được đường trở về, đoàn tụ cùng Toa Toa.

Nàng tin tưởng, Toa Toa ở một thời không khác, khẳng định cũng là vô cùng nhớ nhung mình.

“Yên tâm, chỉ là lấy đi hồ đan của ngươi, ngươi tạm thời không chết được.” Tích Phong đã lần nữa mặc y phục, vừa vuốt ve hạt châu trong tay, vừa từ trên giường đi xuống. Đi tới bên người nàng liền ngồi xổm xuống, sửa lại mái tóc dài có chút xóc xệch của nàng: “Phải đợi 12 canh giờ sau, ngươi mới có thể chết.”

“Tại sao phải đối xử với ta như vậy?” Diệp Tuyết hoảng sợ: “Nếu muốn giết ta, cần gì thời điểm ta rơi xuống vách đá cứu ta?” Là sợ nàng bị chết quá mức thoải mái, cho nên mới tới hành hạ nàng như thế này?

“Ha ha, bởi vì ta rất muốn nếm thử một chút mùi vị của ngươi.” Tích Phong đưa tay, từng chút lau đi vết máu nơi khóe miệng nàng, trên mặt từ đầu chí cuối treo một nụ cười gần: “Muốn ngươi nhào vào thân thể của ta, hảo hảo thương ngươi.”

“.” Diệp Tuyết quay đầu không nhìn hắn.

Nói láo.

Rõ ràng một đường tới đây, hắn đối với nàng đều là vẻ mặt chán ghét, ngay cả thời điểm xâm chiếm thân thể nàng, trên mặt đều là mang theo chán ghét, hắn căn bản cũng không muốn nàng, ngay cả vui đùa nàng một chút cũng khinh thường.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn làm ra chuyện như vậy, chỉ có thể nói rõ. Hắn có mưu đồ khác!

Chẳng lẽ.

Cái hần muốn chính là hạt châu, hạt châu gọi là hồ đan?

Bỗng nhiên ngẩng đầu, muốn mở miệng hỏi cho ra nhẽ, lại phát hiện trong nháy mắt nàng đang trầm tư, hần đã không thấy bóng dáng. Tầm cung thật to chỉ còn lại nàng cô linh linh nằm ở lạnh lẽo trên mặt đất.

Vật vã mấy lần, muốn từ trên mặt đất đứng dậy, lại không thể thành công.

Thời gian chậm chậm trôi qua, khí lực trong thân thể càng ngày càng ít, cho đến một lúc sau, nàng hoảng sợ phát hiện, mình thậm chí cử động ngón tay cũng không thể.

Chẳng lẽ mình sẽ chết như thế này sao?

Lấy bộ dạng khuất nhục này, không mảnh vải che thân chết chết mặt đất cảm thạch này?

Không muốn. !!

Diệp Tuyết trong đáy lòng tuyệt vọng gào thét ra tiếng, hai hàng nước mắt trong suốt, theo gương mặt chảy xuống, chậm rãi chảy vào hai bên tóc mây.

11. Chương 11: Linh Chi Ngàn Năm

Không biết nằm trên mặt đất bao lâu, dù sao Diệp Tuyết đã không cảm giác được cái lạnh, thân thể đã sớm chết lặng. Mắt mở thật to, không có tiêu điểm nhìn nóc nhà.

Toa Toa, ta không trở về được, chúng ta kiếp sau làm chị em tiếp đi!

.

Cửa “ken két” một tiếng bị người đẩy ra, một nữ tử mặc bạch y bước vào, tóc búi thanh hai búi tròn.

Sau khi nhìn thấy nàng, cũng không lộ ra vẻ mặt bất ngờ, mà là nâng nàng đang chết lặng dậy, cái gì cũng không nói, mang ra ngoài.

Diệp Tuyết thể mới biết, thì ra là trời đã sáng rồi, hơn nữa nhìn vị trí mặt trời, cũng nhanh đến buổi trưa.

Mình còn có thể sống bao lâu?

Mấy tiếng nữa sao?

Trên đường nàng ngất đi một lần, đợi thời điểm tỉnh lại, phát hiện mình lại một lần nữa trở lại sơn động kia.

A ~!

Nàng không nhận được tự giễu, lời nói của nam nhân quả nhiên không thể tin, nghe lời thì thế nào, không phải vẫn bị đưa đến nơi này!

Nhưng nàng cũng phải chết, hần làm sao còn không chịu buông tha nàng đây?

Chẳng lẽ trước khi chết, còn muốn nàng tới nơi này nữa bị người nhục nhã lần nữa sao?

Người nam nhân kia rốt cuộc là ai? Mình và hần không thù không oán, tại sao muốn hành hạ nàng như vậy! !

“Nếu tỉnh cũng đừng giả chết.”

Âm thanh quen thuộc mang theo khinh thường vang lên bên tai, Diệp Tuyết không cần nhìn cũng biết là người nào.

Nhưng nàng hiện tại khí lực động một ngón tay cũng không có, thế nào đứng lên đây?

Đang suy nghĩ, miệng bị người nắm được, ngay sau đó nữ quan đem một chén thuốc không biết là thuốc gì đổ vào trong miệng nàng.

“Ừm.” Tanh hôi nồng nặc trong nháy mắt tràn đầy mũi miệng nàng, sau đó lấy tốc độ như tia chớp tuôn vào trong dạ dày, ngay sau đó khuếch tán đến ngũ tạng lục phủ. Diệp Tuyết phản xạ có điều kiện kháng cự, tiếc rằng bên cạnh lập tức đi lên hai thị nữ, một trái một phải đè tay của nàng lại.

Cho đến cả chén thuốc rót xuống, thị nữ mới buông nàng ra, đứng ở bên cạnh.

“Khụ khụ. Các người cho ta uống cái gì. Khụ khụ khụ.” Diệp Tuyết úp sấp bên giường bằng đá, muốn ói ra ngoài, nhưng thuốc vừa uống vào hình như tiêu hóa rất nhanh, trong dạ dày thứ gì cũng không có, chỉ có thể phát ra từng tiếng nôn ọe.

Nữ quan chán ghét lau vết thuốc không cẩn thận rớt trên người nàng đi, hừ lạnh một tiếng: “Đồ tốt.” Sau đó giống như lằm bằm lầu bầu nho nhỏ nói thầm, “Linh chi ngàn năm quý báu như vậy, cư nhiên cho một con hồ ly 400 năm ăn, thật là phí của trời.”

Linh chi ngàn năm sao?

Đó không phải là loại thực vật thần kỳ trong truyền thuyết có thể kéo dài tuổi thọ sao?

Diệp Tuyết lúc này mới phát hiện ra, trên người mình khí lực đã sớm trở lại, thấy vậy Linh Chi thật đúng là đồ tốt.

“Theo ta tới đây.” Nữ quan lạnh lùng mở miệng, sau đó đi về chỗ sâu trong thạch động.

Trải qua dầy dổ ngày hôm qua, Diệp Tuyết biết, trước mặt lão nữ nhân này, tốt nhất an phận, bằng không, nàng sẽ khiến người sống không bằng chết.

Ngoan ngoãn đi theo phía sau lão nữ nhân, phía sau nàng, là hai thị nữ vừa rồi.

Đi vào phía sau thác nước, là một cửa đá, chỉ thấy lão nữ nhân ở trên cửa đá sờ soạng, cánh cửa đá ngàn cân liền từ từ mở ra, từ bên trong truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Các người muốn dẫn ta đi đâu?” Nghe được tiếng kêu này, tóc gáy Diệp Tuyết toàn bộ dựng đứng.

Theo bản năng lui về phía sau đi, lập tức bị hai thị nữ sau lưng vững vàng chống chọi.

Lần này, nữ quan không nói gì, chỉ là thêm chán ghét trừng mắt nhìn nàng, tiếp tục đi vào bên trong.

Diệp Tuyết liều mạng giãy giụa, vừa vặn hai người bên người khí lực lớn quá cỡ, nàng căn bản không phải là đối thủ. Vô luận nàng kháng cự như thế nào, cũng không chút nào ảnh hưởng đến tốc độ đi của hai thị nữ!

Thần a, có thể hay không cho nàng biết, bên trong có chuyện kinh hãi như thế nào đang chờ nàng a

Toa Toa, ô ô, nơi này thật là khủng khiếp a.

12. Chương 12: Ta Làm Sao Còn Chưa Chết

Càng đi sâu vào trong, tiếng kêu thảm thiết bên trong càng ngày càng gần, trong mơ hồ. Còn có thể nghe được âm thanh roi quất lên da thịt. Lờ mờ đi tới cuối con đường bằng đá, bên trong là một thạch thất hình tròn, trên thạch bích trối lại 5 nữ nhân, quần áo trên người đã sớm bị roi quất nát tan tành, lộ ra vóc người mỹ lệ. Nếu không phải bởi vì hiện tại là dáng vẻ rách da rách thịt, chắc cũng là mấy mỹ nữ.

Trước mặt từng nữ nhân đều đứng một trảng hán hai tay cầm roi da, một trái một phải, rất có tiết tấu quất vào trên người họ. Bởi vì dùng sức, mồ hôi trên người trảng hán giống như nước chảy xuống dưới.

Sắc mặt Diệp Tuyết từ từ biến trắng, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục trước khi chết của mình?

Cho nên cho nàng uống linh chi ngàn năm kia, là vì muốn nàng trước khi chết có thể giữ vững thần chí tỉnh táo sao?

Đang kinh hãi ngàn vạn nghĩ tới, chỉ nghe “ọe” một tiếng, từ trong miệng một nữ nhân phun ra một hạt châu màu đỏ.

Nội đan?

Thời điểm Diệp Tuyết đang suy nghĩ nội đan của mình đã bị lấy đi, bọn họ còn bắt mình tới nơi này làm gì, nữ quan đã nhận lấy nội đan từ tay trắng hán, liếc mắt nhìn hai thị nữ, Diệp Tiếp lần nữa bị họ giữ được.

“Người muốn làm gì?”

“Ăn đi.” Nữ quan đem nội đan đưa đến bên miệng nàng.

“Không cần.” Diệp Tuyết quay đầu đi chỗ khác, nàng mới không cần ăn thứ trong miệng người khác nhỏ ra. Hơn nữa, trải qua một buổi sáng như vậy, nàng đã biết, vật này đối với yêu mà nói là cực kỳ quan trọng, nàng ăn nội đan của người khác, con yêu kia nhất định phải chết.

“Xem ra người cho đến bây giờ không học được thông minh.” Nữ quan không khách khí một phen khóa miệng nàng lại: “Chính người ăn, hay là ta nhét vào, hả?”

“Ta ăn, nàng kia làm thế nào?” Nàng nhìn nữ nhân kia đã hấp hối.

“Nàng tự có chỗ đi của nàng, không cần người quan tâm.”

Từ trong tâm mắt lạnh lùng của nữ quan, Diệp Tuyết biết, chỗ đi của nàng ta, rất có thể chính là địa ngục: “Ta không ăn, ta không muốn dùng mệnh của người khác để đổi lấy mệnh của mình.” Mặc kệ là người cũng được, yêu cũng được, đều là sinh mạng sống.

Phật viết: chúng sinh bình đẳng.

“Người sai lầm rồi, họ cũng không phải để dùng cho người kéo dài tính mạng.” Nữ quan nói xong, bàn tay giữ cằm nàng hơi buộc chặt, “Họ chỉ là để cho người dưới thời điểm thừa hoan với Yêu Vương, không đến nỗi đột tử!”

Mặc kệ Diệp Tuyết thế nào không muốn, miệng vẫn bị nặn ra, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn hạt châu màu đỏ bay vào trong miệng của mình.

Đồng dạng, nội đan của bốn nữ nhân khác cũng lần lượt bị bức ra từ trong thân thể, sau đó nhét vào trong miệng của nàng.

Thân thể từ từ nóng lên, năm viên nội đan ở trong cơ thể nàng sôi trào, hành hạ đến nàng nghĩ muốn xé lồng ngực của mình, sau đó lấy vật bên trong ra, tiếc rằng đôi tay bị người ta tóm lấy, chỉ có thể khổ sở giãy dụa thân thể.

Mồ hôi lạnh như mưa chảy xuống, năng lượng trong cơ thể đột nhiên bộc phát, Diệp Tuyết hô to một tiếng, đem hai thị nữ trói buộc nàng hất ra thật xa, nặng nề đung vào trên thạch bích. Mà chính nàng cũng là bị phản lực làm bắn ra xa sáu, bảy mét.

Thời khắc ngã xuống trên mặt đất, ngũ tạng lục phủ giống như bị lửa cắn nuốt.

Cũng nhịn không được nữa, thần trí vừa mất, té xỉu ở trên đất.

Chờ tỉnh lại lần nữa, đã là vài canh giờ sau.

Cảm giác đầu tiên chính là đau.

Thật là đau, toàn thân từ trên xuống dưới đều đau, giống như bị người phá hủy rồi gấn lại.

“Người rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?” Âm thanh lạnh lùng, không mang theo bất luận cảm tình gì, giống như đang trần thuật một sự thực.

Diệp Tuyết chợt mở mắt ra, đối diện chính là khuôn mặt hoàn mỹ đến người thần cùng phần, há miệng, nửa ngày khạc ra mấy chữ: “Ta làm sao còn chưa chết?”

13. Chương 13: Mổ Nữ Muốn Chuồn Đi

“Người rất muốn chết sao?” Tích Phong ngồi vào trên giường, hai tay chống đến hai bên nàng, khoe miệng nâng lên một nụ cười mông lung.

Hắn cười, Diệp Tuyết nhìn không hiểu: “Không có.”

Nàng không muốn chết, hơn nữa, chưa từng có ý nghĩ muốn chết.

“Vậy thì tốt.” Mở lòng bàn tay, bên trong là một hạt châu màu đỏ, không biết có phải bởi vì kia vốn là vật trên người Diệp Tuyết hay không, nàng cứ nhiên lập tức liền nhận ra đó là hồ đan của nàng, không nguyên do, chỉ là nhận ra.

“Ăn đi.” Hắn nhàn nhạt phân phó, cũng là cái loại giọng điệu không để cho bất luận kẻ nào xen vào.

Diệp Tuyết cũng không nghĩ gì, lấy tới liền nuốt xuống.

Hắn nói qua, sau khi mất hồ đan chỉ có thể sống 12 canh giờ, mặc kệ bây giờ đã là bao lâu, ăn vào sẽ không sai.

“Người rất nghe lời, cái này ta thích, hi vọng người từ nay về sau vẫn luôn có thể nghe lời như vậy.” Tích Phong ý vị sâu xa nhìn nàng một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm đến cửa mới dừng chân lại: “Tối nay khi thị tắm, hi vọng người đã biết mình nên làm gì.”

Âm thanh lạnh lùng như cũ, Diệp Tuyết nghe mà không nhận được rứt thân thể gầy yếu một cái. Cho đến khi hắn mở cửa đi ra ngoài, biến mất ở trong phạm vi tầm mắt, nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Lại muốn nàng thị tắm?

Hắn không phải tự xưng Yêu Vương sao? Sẽ có rất nhiều phi tử mới đúng, tại sao phải bắt được nàng không thả đây? Rõ ràng chán ghét nàng như thế, như vậy nếu, luôn ngủ chung, sẽ không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của mỗi người sao?

Không được, nàng mới không cần ngồi chờ chết như vậy, nàng muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi tên gia hỏa biến thái này.

Hạnh phúc là của mình, nàng muốn chính mình tự nắm bắt.

Nghĩ tới đây, cả người Diệp Tuyết kích động giống như cắn thuốc lắc, từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng mang giày xong, sau đó rón rén chạy đến cửa, thò cái đầu nhỏ đi ra ngoài –

Rất tốt, bốn phía sạch sẽ ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy.

Sau khi kết luận, trong lòng nàng có chút kích động a, xem ra tên kia cũng không phải là Yêu Vương gì đó, hoặc là, dù là Yêu Vương, cũng là vị vương cuối cùng của một vương triều suy tàn rồi, ngay cả thủ vệ cũng không thấy được một ai.

Ha ha. Trời cũng giúp ta!

Diệp Tuyết không nhận được cười đến méo mặt, còn kém thêm ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng để diễn tả sự hưng phấn trong lòng mình!

Xách váy lên, nàng liền nghênh ngang từ đường lớn đi ra ngoài.

Vốn không biết cử động vừa ngu xuẩn vừa buồn cười của mình, đã sớm rơi vào mắt một người trên nóc nhà sau lưng.

Tích Phong phát phát tay, lập tức có thị vệ từ đâu xuất hiện: “Vương, có gì phân phó.”

“Nói cho tướng sĩ tuần tra dùng thuật ẩn thân giấu đi thân hình, mặc kệ nàng làm cái gì đều không cho nhúng tay vào.”

“Vâng”

“Nữ nhân, Bồn vương thật muốn xem, ngươi có thể có thủ đoạn gì.” Vừa vặn, năm viên nội đan mới ăn ban ngày cần nàng vận động nhiều hơn, mới có thể hấp thu tốt.

Mồ nữ đang chạy chậm trên đường, không nhận được hướng lên trời hắt hơi một cái.

.

Sau một phút đồng hồ, Diệp Tuyết không nhận được quay đầu lại nhìn quanh.

Đáng chết, nếu không phải cung điện sau lưng đang từ từ thu nhỏ lại, nàng đại khái muốn hoài nghi mình có phải rơi vào mê hồn trận hay không. Nhìn hai bên vẫn là đồng cây cối quái dị không biết tên cùng cửa cung điện giống nhau như đúc, nàng thật con mẹ nó muốn mắng người: không có việc gì xây cung điện lớn như vậy làm gì! Một chết lão nương ~!

Nâng cổ tay lau lau mồ hôi rịn ra trên trán, tiếp tục cuộc hành trình chạy trốn của mình!

Đường lớn về phía tây, trước khi trời tối, nàng cũng không tin mình đi ra không được!

14. Chương 14: Đụng Vào Phượng Giá

Chỉ là sự thật chứng minh, suy nghĩ của Diệp Tuyết là cớ nào gây thơ. Mắt thấy mặt trời sẽ phải xuống núi, nàng lại liên bóng dáng nửa cửa chính cũng không nhìn thấy, thậm chí ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy một ai, hai bên trừ đám cây cối quái dị vẫn là quái dị.

Ông trời ơi, nơi quỷ quái này đến cùng rộng lớn bao nhiêu a?

Diệp Tuyết ở trong lòng khóc thút thít, có chút hoài nghi mình vừa rồi có phải nên chạy ra ngoài này hay không. Nơi này cứ chìm cũng không có, ngộ nhỡ gặp phải hấp huyết thảo lần trước, chết thể nào cũng không biết! ! !

Ô ô.

Có cần phải hãm hại như vậy không a!

“Ọc ọc ọc.”

Bụng cũng rất không có tiền đồ kêu lên một trận.

Diệp Tuyết không nhận được xoa người, nhìn về phía đường lúc đến.

Chẳng lẽ, mình phải trở về sao?

Như vậy cũng quá không có cốt khí phải không?

Đang rối rắm, nơi xa truyền đến một hồi tiếng động khác thường, Diệp Tuyết đang muốn xem rõ ngọn ngành, một đạo hồng quang thẳng tắp hướng nàng đánh tới.

“A.” Khi nàng ý thức được giờ phút này vô cùng nguy hiểm, thời điểm nên né người sang bên cạnh né tránh, eo thon căng thẳng, người đã bay lên trời. Dưới chân một trận gió thổi qua, quần dài bị gió thổi tung.

“Nữ nhân, quả thật ngốc đến cái gì cũng tệ!” Tích Phong trầm thấp giọng nói xong, hé miệng cắn một cái trên vành tai nàng.

“Người.” Diệp Tuyết ảo não gơ tay đánh, cũng ở một giây kế tiếp thân thể mất đi chỗ dựa, thẳng tắp mà rơi xuống trên đất, bên cạnh, hai con linh miêu kích cỡ như con hổ lộ ra móng vuốt bén nhọn bắt an nhìn nàng.

Dây thừng trên người Linh Miêu, kéo theo một chiếc xe hoa màu đỏ chói.

Xe hoa hình bán cầu, có điểm giống nhà bạt [1], so với nhà bạt lại xa hoa tinh xảo hơn rất nhiều. Chừng hai thước, không có bánh xe, trôi lơ lửng giữa không trung. Phía trên tua cờ mềm mại như tơ lụa, chiết xạ ra ánh sáng giống như kim cương.

[1]: nhà của dân tộc Mông Cổ

Đạo hồng quang nàng mới vừa thấy, chính là bóng dáng cỗ xe hoa này di động.

Xe hoa giạt dây kéo lại, một nữ tử đẹp đến độ muốn nhỏ ra máu bước xuống: một thân quần dài màu đỏ chót, hồng mâu, tóc tím. Ma ấn khóe mắt kéo dài đến huyệt Thái Dương, khiến cho đôi tròng mắt kia càng nhìn về phía trên càng thêm yêu dị cùng mê hoặc lòng người.

Diệp Tuyết đang suy nghĩ nữ nhân này là ai, hai thị nữ theo nữ nhân kia xuống xe đã đứng ở bên cạnh nàng, một tay kéo nàng từ mặt đất dậy, vùng tay chính là hai bạt tai: “Yêu nữ lớn mật, lại dám đụng vào phượng giá của Hỏa Linh nương nương, thật là to gan lớn mật.”

“Nhìn ta không lột da của ngươi.”

“Đừng!” Diệp Tuyết trước kia chưa từng thấy qua ác nhân như vậy, nói cái gì đều không nói, đi lên liền đánh, trong lúc nhất thời bị sợ đến chỉ biết tránh né.

“Khoan.” Chỉ thấy nữ nhân áo đỏ nhẹ nhàng phất phất tay, không nhanh không chậm mở miệng: “Bổn cung bình thường dạy dỗ các người thế nào? Phải khiêm tốn đối đãi với mọi người, mặc kệ địa vị tôn ti, đều phải đối xử như nhau, các người đem lời nói của Bổn cung vào tai này ra tai kia phải hay không?”

“Nô tỳ biết sai, xin nương nương thứ tội.” Hai người thị nữ lập tức buông Diệp Tuyết ra, quỳ rạp dưới đất.

“Lần này niệm tình các người vi phạm lần đầu, chuyện cũ sẽ bỏ qua, như nếu có lần sau nữa, nhất định chặt đứt bàn tay ức hiếp người của các người, còn không mau lui ra.”

“Tạ nương nương ân điển.”

Diệp Tuyết cảm kích ngẩng đầu lên, muốn biểu đạt lòng biết ơn của mình một chút, lại thấy Hỏa Linh nương nương đó ngay cả con mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái, trên mặt cười yếu ớt, lấy lòng nhìn người trong không trung.

Tích Phong chậm rãi từ giữa không trung hạ xuống, mặt mũi mỉm cười, chỉ là nụ cười, cũng không đạt tới đáy mắt: “Ái phi không hổ là công chúa Linh Miêu quốc, xử lý chuyện chính là hiền huệ thỏa đáng. Nhưng yêu nữ này ngăn ở giữa đường, làm ái phi kinh sợ, tội này không thể tha. Người tới, đem yêu nữ không biết điều này giải vào địa lao, chờ đợi xử trí.”

“Vâng”

Dứt lời, trên đường mới vừa còn một mảnh trống trải, trong khoảnh khắc hiển hiện hai đội binh lính tuần tra, không nói hai lời, áp giải nàng đi.

“Buông ta ra, buông ta ra.” Diệp Tuyết liều mạng giãy giụa, nàng không muốn bị giam lại, không muốn đi địa lao.

Trên phim truyền hình, trong địa lao âm sâu đáng sợ, trừ rấn, còn có vô số gián, ô ô. Nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn nôn a a a.

15. Chương 15: Đại Vương Nhẹ Một Chút

“Tạ Đại Vương quan tâm.” Hỏa Linh thụ sủng nhược kinh cúi cúi người, còn chưa đứng lên, thân thể nghiêng một cái, đã rơi vào trong ngực Yêu Vương. “Ái phi hiền huệ như thế, không biết Bổn vương nên ban thưởng như thế nào mới phải?” Tích Phong nói xong, tay dùng sức ôm mỹ nhân, hung hăng ở ngang hông của nàng bấm một cái.

“A. Đại Vương người xấu lắm.” Hỏa Linh nũng nịu đẩy hất một cái, ngay sau đó thân thể mềm nhũn dán vào, đưa tay vẽ vài vòng tròn trên bộ ngực nở nang của hắn: “Có thể được Vương tán dương, là vinh hạnh lớn nhất của nô tì, không cần phần thưởng. Ngược lại ca ca của nô tì biết Vương thích rượu hoa đào của Linh Miêu quốc chúng ta, mấy ngày trước đây đặc biệt cho người đưa tới, đang để ở Hỏa Vân Điện của nô tì, chỉ bằng vương theo nô tì trở về, coi như nô tì tẩy trần đón gió cho Đại Vương được không?”

“Ha ha. Ái phi nói như thế nào thì như thế đó.” Tích Phong trên mặt xuyên thấu qua một tia không tốt. Dứt lời, cổ tay căng thẳng, đem người trong ngực quăng vào trong xe hoa, ngay sau đó mình cũng bước lên xe.

Hai con đại linh miêu biết điều xoay người, sau đó vung bốn vó, quay trở về.

Bên trong Hỏa Vân Điện, giờ phút này đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, sơn trần hải vị, ngọc lộ quỳnh tương, tản ra mùi thơm mê người.

“Ái phi đã sớm đoán được Bồn vương sẽ tới phải không?” Tích Phong ngồi vào trên ghế đệm, cười xấu xa nhìn nữ nhân bên cạnh.

Hỏa Linh giãy dụa eo thon đổ vào trong ngực hắn, trong tay cầm bầu rượu hồng ngọc: “Vương ngươi thật là hư a, biết rất rõ lần này người rời đi hơn nửa tháng, khiến nô tì nhớ nhung biết bao, còn cố ý cười nhạo nô tì, xấu lắm xấu lắm.”

“Ha ha ha.” Ý cười xấu xa trên mặt Tích Phong càng sâu hơn: “Nếu ái phi nhớ nhung như thế, vậy không biết đã an bài tiết mục gì cho Bồn vương đón gió đây?”

Hỏa Linh không nói gì, mà là giang rộng hai chân ra ngồi lên đùi Yêu Vương, sau đó ngửa đầu, đổ rượu vào trong miệng mình, kéo đầu của hắn, đem môi mình dán lên, rượu trong miệng, từng chút rót vào trong miệng nam nhân.

Chờ một ngụm rượu chuyển đưa xong, nàng cũng không có ý tứ rời đi, mà là đem cái lưỡi thơm tho của mình to gan thăm dò trong miệng nam nhân, từng chút một, từ từ đầu độc .

Đôi tay cũng không nhàn rỗi, thành thạo ở trên người của hắn vuốt ve, từng tắc, từng tắc, từ trước ngực đến sau lưng, rồi đến.

Cảm thấy bụng dưới một hồi nóng ran, Tích Phong duỗi tay ra, một tay đè lại đầu của nàng, đối bị động thành chủ động, một tay thô lỗ xé áo ngoài của nàng, mảng lớn da thịt màu trắng, liền bạo lộ tại trong không khí.

Thị nữ hầu hệ bên cạnh, đã sớm lặng lẽ lui ra.

“Ừ ~ Đại Vương.” Nữ nhân thở dốc gay gắt, đưa tay muốn cởi thắt lưng của hắn, lại bị hắn tự tay ngăn lại, đột nhiên sau đó đứng lên, một tay liền đem nàng chặn ngang xóc lên, một tay khác vừa tung, yếm hồng của nữ nhân liền rơi xuống đất, hai bầu ngực nhảy lên nhảy vào trong mắt của nam nhân.

Hỏa thiêu thân thể Yêu Vương càng thêm lợi hại, không kịp chờ đợi khiêng nữ nhân vào nội thất, gần như thô lỗ vút nàng đến trên giường, xé đi quần lót của nàng.

Tóc dài màu tím tản ra trên giường lớn màu đỏ, đặc biệt yêu dị.

Không có bất kỳ báo trước nào, Tích Phong tách bắp đùi của nàng ra, tìm đúng vị trí, trực tiếp tiến vào.

“Ừ. Đại Vương nhẹ một chút. A. Nô tì không chịu nổi. Đại Vương.” Đôi tay nữ nhân gắt gao giữ chặt lưng của hắn, vừa yêu vừa hận.

Đại Vương quả nhiên là anh minh thần võ, càng ngày càng thần dũng rồi, chỉ là hôm nay, so với thường ngày càng thêm hung mãnh, chẳng lẽ là bởi vì sau khi Vương Hậu không còn, toàn bộ tình yêu của Đại Vương chuyển dời đến trên người mình.

16. Chương 16: Nguyên Nhân Vì Một Chiếc Chìa Khóa

Hỏa Linh si ngốc nghĩ tới, thân thể càng thêm ra sức, linh hoạt lấy lòng nam nhân trên người.

Yêu Vương bị thân thể mềm mại như nước của nàng trêu chọc càng thêm kích động, ra sức rong ruổi ở trên thân nữ nhân, mồ hôi từng hạt theo gương mặt nguội lạnh của hắn rơi xuống, hội tụ ở trước ngực, sau đó theo từng đụn chạm của hắn rơi xuống da thịt trắng nõn như ngọc của nữ nhân.

“Ừ. A.” Nữ tử được làm cho vui sướng.

Chỉ là yêu quá tha thiết, Yêu Vương trên người lại đột nhiên rời khỏi, lật người xuống giường.

“Đại Vương. Người làm sao vậy? Nô tì làm gì sai sao?” Hỏa Linh khẽ đứng dậy, không để ý tới thân thể đang lạnh lẽo của mình chút nào, sâu kín nhìn nam nhân đã mặc quần áo tử tế. Trong mắt, đều là bởi vì thân thể không được thỏa mãn mà hiện lên chút u oán.

“Không có, chỉ là ta trong lúc bất chợt nhớ tới còn có một việc cần xử lý, ái phi sớm nghỉ ngơi một chút.” Tích Phong nói xong, sải bước một bước, đã mở cửa đi ra ngoài.

“Đại Vương.”

.

Tích Phong ngự gió trên không trung, hắc bào cùng bóng đêm hòa làm một thể, mái tóc dài màu bạc nhảy múa trong gió, gương nanh múa vuốt như rắn độc mãnh thú, chỉ là cùng tâm tình hẩn giờ khắc này ngược lại tương đối phù hợp!

Tại sao? Mới vừa rồi ở phía dưới hẩn thừa hoan rõ ràng là Hỏa Linh, nhưng trong mắt hẩn xuất hiện lại là nữ nhân chết tiết kia, là Diệp Tuyết hẩn hận không được một phen bóp chết nàng! Cũng bởi vì sự xuất hiện của nàng, Thời Không Chi Môn đột nhiên đóng cửa, Vương Hậu bị khóa ở không gian dị thể, không cách nào trở lại.

Thời Không Chi Môn, chỉ cần hơi biết một chút pháp thuật, liền có thể qua được, bất quá trước lúc xảy ra đại nạn, Thời Không Chi Môn sẽ tự động đóng lại. Nếu muốn lần nữa mở ra, chỉ có tìm được chìa khóa của thời không.

Mà khi hẩn đánh nát hồn phách của nàng, lúc tâm tính của hẩn tan thành mây khói tìm được nàng, lại không ngờ phát hiện, nàng cư nhiên chính là vật dẫn của chiếc chìa khóa thời không.

Cái gọi là chìa khóa, chính là hồ đan của nàng.

Dĩ nhiên, hiện tại, hồ đan của nàng tối đa cũng chỉ có thể coi là phôi thai của chìa khóa, chỉ có khi hồ đan biến thành màu tím, mới có năng lực mở ra Thời Không Chi Môn!

Vì vậy, hẩn thiếu chút nữa cắn nát sự một chiếc răng của mình, mới kìm nén kích động muốn đem nàng lăng trì xử tử, dẫn nàng trở lại cung điện của mình.

.

Đôi tay Diệp Tuyết ôm lấy đầu gối, trong lòng run sợ núp trong góc phòng âm u, trên đất mặc dù trải cỏ khô, nhưng nàng vẫn cảm thấy có một cổ ẩm ướt từ trên mặt đất bốc lên, xông vào quần áo của mình.

Cách nàng không xa trên đất, nằm mấy thi thể con gián bị nàng đập chết.

Nếu như nói có gì khiến cho nàng cảm thấy coi như may mắn, đó chính là phòng giam của thế giới này. . . . Không có chuột. Tại sao vậy chứ? Bởi vì ngoài cửa sắt lớn, hai ngục tốt đang uống rượu, phía sau cái móng cũng treo một cái đuôi chuột thật dài, giống như vừa lòng lên xuống trái phải lắc lắc.

Thời điểm nàng mới vừa phát hiện, nổi da gà từng hồi một, hiện tại đại khái là sinh ra kháng thể miễn dịch rồi, chỉ là cảm thấy có chút ghê tởm mà thôi.

Có lẽ thật sự là quá mệt, Diệp Tuyết tựa vào góc tường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Nhưng dù sao trong lòng tồn tại trần đầy kinh hoàng, cũng không ngủ được quá sâu. Cho nên khi cảm thấy thứ gì đó bắt được mắt cá chân của mình thì mắt chợt mở lớn, đồng thời hét chói tai ra tiếng: “A.”

“Câm miệng cho ta, ằm ỉ muốn chết!” Tích Phong Nhất che miệng của nàng lại, đồng thời động tác vô cùng thô lỗ nắm lấy chân nàng, kéo lê nàng trên đất.

17. Chương 17: Phải Ngoan Ngoan Nghe Lời

“Ừm ừm. . . .” Miệng không nói được, Diệp Tuyết chỉ có thể trừng lớn mắt hoảng sợ, phát ra âm thanh sợ hãi nghẹn ngào. Thời điểm cánh tay đập xuống mặt đất, vừa tê dại vừa đau, khiến cho mắt nàng một hồi chua xót, nước mắt mông lung.

Thấy dáng vẻ nàng uất ức, trong lòng Tích Phong lại bốc lên một tia không đành lòng, giọng nói không tự chủ liền mềm xuống: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ khiến ngươi ít chịu khổ, nghe chưa?”

Muốn cho hồ đan từ màu đỏ thắm cấp đến màu tím, trừ an phận tu luyện 7000 năm, thật ra thì cũng có đường tắt có thể đi. Nhưng loại đường tắt này, thường thường đều là chuyện nghịch thiên, nhẹ thì tổn hại giảm dương thọ, nặng thì có thể đột tử.

Nhưng hẳn tuyệt đối không có nhiều kiên nhẫn như vậy, chờ đợi 6000-7000 năm, mới đưa Vương Hậu trở lại. Cho nên, cơ hồ không suy nghĩ nhiều, hẳn liền sử dụng một con đường khác, cũng chính là bắt đầu từ tối qua, tính mạng của nàng lại bắt đầu giảm giá.

Cho nàng chịu ít khổ một chút, cũng coi là bồi thường cho nàng không còn sống lâu nữa.

“Ừ ừ.”

Thấy nàng biết điều gật đầu một cái, Tích Phong mới lấy tay của mình ra.

Miệng rốt cuộc đạt được tự do, Diệp Tuyết thở mạnh, con ngươi sáng như sao lo lắng nhìn người đang quỳ trên người mình người: “Ngươi tìm. Tìm ta có chuyện gì không?”

Chẳng lẽ là tới thả nàng ra?

Nếu quả thật như thế, vậy cũng quá làm phiền lão nhân gia ông ta. Nhưng hẳn là Yêu Vương a, tùy tiện phân phó một tiếng hoặc giống như Hoàng Đế cổ đại hạ một đạo thánh chỉ gì đó, tự có người giúp hắn làm việc!

(Ngữ Phàm: làm ơn, con mắt nào của ngươi nhìn ra người ta muốn thả ngươi đi đây?)

Mỗ Tuyết: hai con mắt đều thấy được.)

“Ngươi nói xem?” Trên mặt Tích Phong nâng lên một nụ cười đùa cợt, Diệp Tuyết thấy vậy trực tiếp sợ hãi. Chẳng qua ngay sau đó, lời hắn nói ra, càng làm cho nàng trực tiếp kích động đến hôn mê: “Tối qua là ngươi giúp Bốn vương cởi áo, hôm nay, liền đổi lại Bốn vương phục vụ ngươi như thế nào?” Nói xong, bàn tay đã sờ đến cổ áo của nàng.

“Không cần.” Diệp Tuyết theo bản năng đưa tay ngăn lại móng vuốt của hắn.

Tối qua đã đủ chịu tội rồi, nàng cũng không muốn lại trải qua một lần nữa.

“Hả?” Ánh mắt Yêu Vương trong lúc bất chợt trở nên sâu không lường được, âm thanh cũng lạnh xuống mười mấy độ: “Mới vừa rồi không phải đồng ý với Bốn vương sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Thế nào, mau liền quên mất hay sao?”

“Không. Không phải vậy.” Nhìn thấy hắn nói biến sắc mặt liền biến, trên trán Diệp Tuyết lập tức rỉ ra冷汗 chột mồ hôi hột, lắp ba lắp bắp giải thích: “Chủ yếu là. Là.”

“Là cái gì, hả?”

“Là. Nơi này dơ bẩn, ta sợ làm bẩn thân thể vô cùng tôn quý của Yêu Vương ngài.”

“Không sao, Bốn vương cảm thấy như vậy tương đối có tình thú.” Sắc mặt của hắn thoáng chuyển biến tốt: “Buông tay ra.”

“Nhưng.”

“Hả?”

Diệp Tuyết còn muốn nói điều gì, lại bị hắn một tiếng hắng giọng bất mãn lập tức ngừng miệng, rất không có cốt khí buông bàn tay đang che cổ áo của mình ra.

“Như vậy mới đúng chứ!” Tích Phong nhếch miệng lên một đường cong không nhỏ. Nam nhân rất thích chinh phục người khác, thấy nàng nghe lời nằm ở dưới người mình không nhúc nhích, tâm tình của hắn liền đặc biệt tốt.

Ngón tay thon dài lần nữa dò vào cổ áo nàng, từng chút một cởi cúc áo của nàng, mu bàn tay hữu ý vô ý chạm vào trước ngực bóng loáng của nàng.

Chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, y phục liền bị cởi ra, cảnh tượng lớn lộ ra trước mặt.

Tích Phong chỉ cảm thấy hạ thân một hồi nóng ran, trong thân thể dòng máu bắt đầu sôi trào, kêu gào muốn nàng.

Được, rất tốt!

Hắn đang trong lòng âm thầm tự giễu, chỉ sợ mình đối với nàng không có phản ứng gì, việc ban ngày đã có thể toàn bộ thành phí công.

18. Chương 18: Nội Đan Của Yêu Vương

Diệp Tuyết bị buộc thừa nhận sự hạnh phúc của hắn, đôi tay nắm cổ khô phía dưới, muốn khóc, lại không dám khóc. Nàng sợ, sợ không cẩn thận sẽ đắc tội tên cầm thú này. Không đúng, bản thân hắn chính là cầm thú, phải nói tên cầm thú này không bằng gia hỏa.

“Người chịu đựng, không khó chịu sao?” Thấy nàng quật cường cắn môi dưới, Tích Phong cúi người, dùng một đôi mắt đưa tình đắm đuối nhìn nàng, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ: “Kêu đi, kêu đi sẽ không khó chịu như vậy nữa.”

“ ” Nàng tiếp tục cắn chặt hàm răng, chính là không chịu phát ra một chữ.

Người trên người đầu tiên là sưng sờ, sau đó ánh mắt lộ ra một tia hung quang, đột nhiên co rút thân thể, tăng nhanh động tác của mình.

Diệp Tuyết thân thể nhỏ yếu, nơi nào chịu được hành hạ như thế, mồ hôi lạnh như mưa rơi xuống, đau đến nàng chỉ muốn hôn mê. Chỉ tiếc trời không chiều ý người, đầu óc rất tỉnh táo, so với bất kỳ lúc nào đều nhạy cảm.

Trong miệng không tự chủ kêu ra tiếng, nàng cũng không chịu nổi nữa, đưa tay liều mạng đẩy hắn: “Không cần. Cầu xin người. Dừng lại. Thật là đau. ”

“Đau không? Là người tự chuốc phiền, không trách được ta!” Tích Phong từng câu từng chữ nói xong, động tác phía dưới chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm dùng sức.

Hắn vốn định hảo hảo vuốt ve nàng, đợi sau khi thân thể nàng thích ứng, làm động tác kế tiếp. Nhưng nữ nhân chết tiệt này cố tình không theo ý của hắn, không tự trọng đối nghịch với hắn, vậy thì thật xin lỗi, hắn cũng không còn tính khí tốt như vậy để cho nàng từ từ tiêu tan.

“Ô ô. Cái tên cầm thú này. Súc sinh. Người buông ta ra. ” Diệp Tuyết cảm giác thân thể mình sắp nát tan rồi, máu huyết trong thân thể lần nữa từ dưới bốc lên, cảm giác kia. Cùng tới qua giống nhau như đúc. Chẳng lẽ lại là vì hồ đan của mình sao? Hắn rốt cuộc muốn làm gì

Tích Phong thấy nàng phản ứng, biết thời cơ không sai biệt lắm, cúi đầu, trực tiếp ngậm môi của nàng, sau đó đầu lưỡi linh xảo bá đạo cạy hàm răng của nàng ra, phát công đem nội đan của mình bức ra, chậm rãi chuyển vào trong miệng nàng.

Diệp Tuyết chỉ cảm thấy cổ họng một hồi bế tắc, sau đó liền có thứ gì trượt vào, mỗi nơi trải qua, đều là đau nhói như thiêu như đốt.

Ngũ tạng lục phủ giống như bị xé mở, sau đó từng chút từng chút bị thứ gì đó cắn nuốt sạch.

“Ừm. ” Nàng phát điên giãy giụa, nhưng bị hắn gắt gao ấn xuống, miệng đối miệng, một kẻ hở cũng không có.

Sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, ngón tay bấm trên tay hần từ từ mất đi khí lực, rốt cuộc ngất đi. . . .

Tích Phong trong lòng kêu to không ổn, nữ nhân đáng chết này, thể chất cũng quá yếu đi, ăn linh chi ngàn năm, rõ ràng nhanh như vậy đã hôn mê. Tay phải vận khí, một đoàn bạch quang từ từ ở lòng bàn tay hội tụ, sau đó từng tia một đưa vào trong cơ thể nàng.

Diệp Tuyết nhúu mày một cái, lập tức có thứ gì ngưng kết.

Hắn vội vàng hấp khí, đem nội đan từ trong cơ thể nàng dẫn ra, nhân tiện lấy theo cả nội đan của nàng.

“Uhm. . . .” Diệp Tuyết cảm thấy trên người chột nhẹ, đau đớn mới vừa rồi trong lúc bắt chột liền biến mất không thấy, thân thể cũng nhẹ nhàng hơn. Khẽ mở mắt ra, phát hiện trong tay Yêu Vương, hai hạt châu bay lên không xoay tròn, một viên là bảy màu, một viên khác là màu cam!

Bên cạnh hạt châu màu sắc rực rỡ, hạt châu màu cam có vẻ đặc biệt tầm thường.

Chỉ là dần dần, màu cam ở hạt châu từ từ phai đi, từ từ chuyển hóa thành màu vàng.

Mà hạt châu màu sắc rực rỡ không có thay đổi gì, chỉ là tản mát ra ánh sáng yếu hơn một chút.

19. Chương 19: Vô Ý Gặp Xà Vương

Nữ nhân đáng chết, làm hại mình không công mất đi một ngàn năm công lực.

Tích Phong đang trong lòng mắng thầm, miệng hơi mở, nội đan bảy màu nghe lời bay vào trong miệng của hắn, trong tay chỉ còn lại viên nội đan màu vàng: “Há miệng ra.”

Giọng điệu của hắn thật không tốt, tuy nói một ngàn năm công lực đối với hắn mà nói không coi vào đâu, lấy tu vi của hắn bây giờ, rất nhanh sẽ có thể tu bổ lại, nhưng hắn vẫn là tức giận! Tức giận nữ nhân này nhìn qua khúm núm, thế nhưng trong xương so với ai khác đều kiêu ngạo!

Thấy mặt của hắn thúi như viên đá trong nhà xí, Diệp Tuyết nghe lời chậm rãi mở miệng, tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Vừa mới đem hồ đan nuốt vào, người bên cạnh đã sớm chẳng biết đi đâu.

Đi là tốt nhất, tránh khỏi còn muốn nghĩ ra cách gì tới hành hạ nàng!

Trong con người trống rỗng, Diệp Tuyết ngơ ngác nhìn nóc phòng, thật lâu sau mới phát hiện trên người có chút lạnh, lấy tay vừa sờ, giặt mình cứ nhiên mình quên mặc áo vào. Cuống quýt đứng dậy, đem y phục xốc xéch của mình kéo lên, cũng cùng thời khắc đó, liếc thấy lối vào địa lao, một đạo bạch quang chột lóe lên.

Mặc dù rất nhanh, nàng lại là thấy rõ ràng.

Từ nhất thời tò mò, hơn nữa nàng phát hiện, cửa phòng giam cứ nhiên không đóng, liền vội vã cầm quần áo mặc vào, sau đó đẩy cửa ra, cẩn thận đi về phía bạch quang lóe lên.

Ánh sáng này hình như là cố ý hướng dẫn nàng đi tới một nơi nào đó, thời điểm mỗi khi nàng muốn dừng lại, sẽ đột nhiên ở trước mặt nàng nhảy lên hai cái, sau đó vọt đến một đường khác.

Cứ như vậy từng bước một, Diệp Tuyết đi theo ánh sáng kỳ quái này không biết quẹo bao nhiêu khúc quanh, rốt cuộc dừng lại trước một bức tường đá. Bạch quang cũng bất động trong không trung, từ từ biến ảo thành một con tiểu tinh linh có cánh, hươ tay múa chân y y nha nha kêu với nàng, chỉ là nàng căn bản nghe không hiểu đối phương rốt cuộc đang nói loại ngôn ngữ gì.

Cuối cùng Tiểu Tinh Linh hình như đã hiểu rõ giữa hai bên có vấn đề về giao tiếp, trên không trung vòng hai vòng, làm ra động tác đẩy tường.

Diệp Tuyết cũng thấy rõ rồi, trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng theo ý nó đi làm.

Tay đẩy tại trên tường, đầu tiên là thô sấp, bức tường không thay đổi bao nhiêu, chỉ là sau khi dùng sức, vách tường trong lúc bắt chột trở nên mềm đi, bên trong truyền ra một đạo lực lượng, lập tức hút lấy nàng.

Sau khi thấy rõ hoàn cảnh của mình, Diệp Tuyết thiếu chút nữa hai chân như nhũn ra ngã xuống đất.

Một hồ to sâu mười mấy thước rộng vài chục thước, chi chít bò đầy rắn, con nào con ấy đều lè lưỡi, liều mạng hướng về một cây cột chữ thập đứng sừng sững trong hồ, trên cột buộc một nam tử, đầu buông xuống, tóc dài xốc xếch khoác lên người.

Diệp Tuyết nuốt ngụm nước miếng, theo bản năng lui về phía sau, cho đến khi thân thể dán lên vách tường lạnh lẽo.

Người trên cột tựa hồ nghe được động tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt nửa bên đeo mặt nạ

Mặc dù chỉ có thể nhìn nửa bên mặt, nhưng Diệp Tuyết như cũ không nhịn được hít vào một hơi, trong lòng âm thầm cảm thán: nam tử rất đẹp trai! Khuôn mặt kia, giống như được điêu khắc, đặc biệt rõ ràng.

“Người chính là nữ nhân Tích Phong mới tìm nữ nhân?” Nam tử đột nhiên mở miệng, âm thanh lại già nua như lão nhân trăm tuổi.

Diệp Tuyết bị sợ đến giật mình một cái, nửa ngày sau mới một lần nữa nhìn về phía hắn: “Người là ai?”

“Ta là Xà Vương.”

“Xà. Xà Vương?” Nàng nhìn đầy hồ kia toàn là rắn, lại nhìn hắn một chút, trên mặt rõ ràng là vẻ mặt không tin: “Xà Vương sẽ bị vây ở trong một đám rắn? Người dọa đứa trẻ ba tuổi sao?”

“Người không tin?”

“Quý mới tin !” Nàng nói xong, lại thấp giọng bổ sung một câu: “Tám phần chính là người điên.”

Thử nghĩ xem, nếu mình bị vây trong nhiều rắn như vậy, nghĩ đến những con rắn kia nhân lúc mặt trời lặn bò lên ăn mình, mình cũng sẽ điên mất đấy! !

20. Chương 20: Xà Vương Nổi Giận

“Nữ nhân, người dám đem lời nói mới rồi lặp lại một lần nữa sao?” Nam tử trên cột đột nhiên lạnh mặt, khàn khàn âm thanh giống như dẫn theo nọc độc, làm cho người nghe toàn thân không thoải mái. Khóe miệng Diệp Tuyết giật giật, người này, cư nhiên so với Yêu Vương kia còn biến sắc mặt nhanh hơn. Thôi, ta không chọc nổi còn không trốn thoát sao?

“Thật xin lỗi, ta không có thời gian rồi rỗi để chơi với người, đi trước một bước, người đã nói người là Xà Vương, vậy thì từ từ nói chuyện phiếm với thần dân của người đi thôi.”

Chỉ là đáng tiếc gương mặt đó, cả ngày hướng về phía những động vật máu lạnh kia, lãng phí a! ! !

“Đứng lại!” Nam nhân khẽ quát một tiếng: “Tôi đã muốn đi, cũng không dễ dàng như vậy.”

“Hừ.” Diệp Tuyết không để ý tới hắn, nàng cũng không tin, một tên gia hỏa hai tay hai chân bị cột vào cột, còn có thể làm gì nàng!

Chẳng qua một khắc sau, nàng lập tức liền hối hận, hắn thật vẫn có thể làm gì nàng!

Hai chân như bị dính ở trên mặt đất, nàng dùng toàn bộ sức mạnh, cũng không thể di động một bước.

“Các con dân của ta, có con hồ ly cư nhiên không tin lời vương của các người, các người nói nên làm gì đây?”

Âm thanh nam tử vừa rơi xuống, Diệp Tuyết liền nghe được sau lưng âm thanh huyền ảo trong nháy mắt trở nên to hơn, cứng ngắt chậm rãi xoay người.

Thật là sợ hãi, những con rắn lúc trước nhiệt tình bò lên cây cột, bây giờ đã thay đổi phương hướng, nhanh chóng bò lại bên hồ to, động tác nhanh chóng, đã sắp bò đến dưới chân của nàng.

“Không cần.” Nàng sợ, khóc, nghiêm mặt hướng đến nam tử trên cột nhờ giúp đỡ: “Thật xin lỗi, là ta sai lầm rồi, ta không nên hoài nghi thân phận của người, lại càng không nên vu oan người... người đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với ta được không?”

“Đã muộn!” Nam tử không chút nào có ý tứ muốn thay đổi chủ ý, đột nhiên đón đầu cười to.

Cười đến trái tim nhỏ bé của Diệp Tuyết rút gân!

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, nam tử mang theo âm thanh tiêu sát vang lên: “Thay Bồn vương ăn nữ nhân không biết sống chết này.”

Tích Phong đáng chết, đem Bồn vương nhốt ở nơi không thấy mặt trời đã ba ngàn năm rồi, Bồn vương ăn nữ nhân của người, cũng không tính là quá đáng đi!!

Một ngày nào đó, Bồn vương sẽ thoát khỏi địa ngục này, tìm người báo mối huyết hải thâm thù ba ngàn năm trước!

“A. Cứu mạng.” Lúc này, biết rõ hô cứu mạng đã không có tác dụng, nhưng nàng vẫn nhìn không được hô lên. Khi thấy rắn độc dưới chân rồi rít ngắc đầu lên, hướng nàng lộ ra răng nhọn chứa đầy độc tố, nàng trong lúc bất chợt hiểu một câu nói: số mạng phụ trách xào bài, lấy bài ra do chính chúng ta, nhưng chúng ta ai cũng không thể bảo đảm, số mạng khi xào bài có thể chơi bẩn hay không!

Thời điểm mình bị sét đánh trúng, nên chết .

Nhưng mình lại trở thành một con hồ ly, sống lâu thêm hai ngày. Hai ngày nay, coi như là ông trời ban ơn sao?

Nếu như vậy, nàng thật muốn chỉ vào ông trời nói cho hắn biết: TMD người làm Thượng Đế rất giỏi a, nghĩ làm sao chính người liền làm sao chính người, coi chừng ta bay lên, phá hủy hang ổ của người! !

Vì vậy nơi nào đó ngoài chín tầng mây, Nữ Oa đang nằm trên ghế dưỡng thần, trong lúc bất chợt lỗ mũi chợt ngứa, che miệng hắt hơi hai cái.

Bất quá thương tiếc xong, trên đùi cũng không truyền đến đau đớn theo dự đoán, cúi đầu xem xét, những con rắn kia toàn bộ bị đóng băng lại, trên thân rắn, là một tầng sương trắng lóa. Một giây kế tiếp, con rắn đóng băng phát ra tiếng “tạch tạch tạch”, ngay sau đó, biến thành mảnh bột nhỏ, tiêu tan trên mặt đất.

“Ma Quân Lạc Bằng! ! !”

Diệp Tuyết còn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì xảy ra, đồng rắn găm ghềnh kia làm sao lại biến thành bột, Xà Vương cũng đã thất sắc cả kinh, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trên nàng.

21. Chương 21: Ma Quân Là Quỷ Sao?

Diệp Tuyết theo tầm mắt Xà Vương nhìn về hướng đỉnh đầu của mình (o) a!

Không có ai a!

Chẳng lẽ Ma Quân là quỷ, mình nhìn không thấy? ?

A a, không cần a, gặp phải một Xà Vương biến thái cũng đã đủ xui xẻo rồi, lại thêm một con quỷ. Nàng tình nguyện bị lũ rắn vừa rồi cắn chết!

Bên cạnh trong lúc bất chợt lạnh, nàng theo bản năng nhìn về hướng bên cạnh.

“A. Quỷ a.”

Chỉ thấy cách bên cạnh một bước, không biết lúc nào thì xuất hiện một dáng người như ẩn như hiện. Mặc dù không thấy được ngũ quan, mình lại có thể rõ ràng cảm nhận được tầm mắt hắn đưa tới.

“” Lạc Bằng im lặng nhìn nữ nhân trước mắt.

Nếu như nàng không phải là nàng năm đó luân hồi chuyển thế, mình sớm đã đem nàng biến thành vụn băng, biến mất trên đời này, làm sao cho phép một nữ nhân ở trước mặt mình vô lễ như thế! ! !

Năm đó nàng cao cao tại thượng như vậy, pháp lực vô biên, trong ngũ giới, người có thể thắng được nàng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng cuối cùng khốn khổ vì tình, không cách nào lựa chọn giữa mình và người nam nhân kia, xong khi cự nhiên lựa chọn mình, tiến vào đường luân hồi.

Sau khi biết được cái chết của nàng, mình cùng người nam nhân kia vùng tay, trong lúc nhất thời long trời lở đất, nhật nguyệt diên đảo, mà sau bảy bảy bốn chín ngày đánh nhau, hai người rơi xuống từ không trung, người nam nhân kia bị mất mạng, đầu thai chuyển thế. Mà mình cũng bởi vì thương thế quá nặng, pháp lực mất hết, không thể không biến trở về nguyên hình, một lần nữa tu luyện.

Có lẽ bị thương thật sự quá nặng, chờ thời điểm hần lần nữa tỉnh lại, không ngờ là ba vạn năm sau.

Hần phá băng ra, nóng nảy đi tìm luân hồi của nàng, lại ngoài ý muốn phát hiện, ba vạn năm trôi qua, nàng cũng không chuyển thế đầu thai, hơn nữa trong ngũ giới, đã sớm không có khí tức của nàng, hồn phách của nàng tựa như biến mất trên đời này.

Cho đến. . . . Hai ngày trước, hần mới đột nhiên cảm ứng được sự tồn tại của nàng, liền bắt chấp tất cả bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc ở chỗ này tìm được nàng chuyển thế.

Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn người bên cạnh từ từ rõ ràng, đầy đặn hình dáng: không giống Yêu Vương hoàn mỹ, cũng không giống Xà Vương thô cuồng, mà là loại khí phách hiển lộ ra ngoài. Khóe mắt phải có một ẩn ký ma hóa, như ẩn như hiện phía dưới mái tóc dài.

“Người không phải là quý?” Nàng ngơ ngác hỏi.

Quý hần là không thể đẹp trai như vậy!

Thế nhưng hần lại tự động xem thường lời nói của nàng, xoay người sang chỗ khác nhìn người trên cột.

“” Diệp Tuyết thất bại.

Được rồi, câu hỏi của nàng quả thật rất nhàm chán, người ta vừa nhìn chính là loại đại quý nhân chuyên bận rộn, nơi nào có thời gian để ý đến câu hỏi nhàm chán của nàng. Người nào đó ngồi chồm hổm trên đất, u oán bắt đầu vẽ vòng vòng!

Cho đến khi bên tai vang lên thanh âm khùng hoảng khàn khàn của Xà Vương: “Lạc Băng. Người. Người muốn làm gì?”

“Muốn người chết.”

“Tại sao?” Xà Vương rõ ràng không ngờ hần sẽ nói như vậy. Yêu Giới cùng Ma giới, cho tới nay đều là nước giếng không phạm nước sông, coi như mình bây giờ là tù nhân của Yêu Vương, nhưng Yêu Vương không giết mình, nhất định là có nguyên nhân: “Chẳng lẽ Ma Quân không sợ lại khơi lên phân tranh giữa hai giới?”

“Sợ? Cũng sẽ không tới nơi này.” Dám dả thương nàng, mặc kệ là ai, hần đều sẽ không để cho có kết cục tốt.

Vừa rồi nếu mình xuất hiện chậm một khắc, nàng có phải hay không lại biến mất trên cõi đời này?

“Người.” Xà Vương trở mắt nhìn cột đá dưới chân mình từng tắc từng tắc đóng băng, băng lảng hiện ra ánh lạnh, như bọn chiến sĩ Xà Tộc dừng mãnh nhất mở rộng miệng, muốn một hơi đem hần nuốt trọn.

Đang thời điểm hần cho rằng mình lần này hần phải chết không thể nghi ngờ, bên trên thạch thất u ám đột nhiên ánh sáng đại chấn, Yêu Vương Tích Phong giống như thần xuất hiện, ánh sáng chiếu lên băng lảng. Băng lảng vừa rồi còn giống như là có sinh mệnh, đột nhiên chấp nhận mất sức sống, im lìm bất động: “Ma Quân thật hăng hái, sáng sớm liền đến địa lao của Bốn vương đe dọa tù nhân của Bốn vương, rất là thỏa mãn?”

22. Chương 22: Kẻ Định Hai Đời

“Phải!”

.

Hai bên vì vậy cứng đờ, một bên trên cao một bên ở dưới, cách không khí sử dụng ánh mắt rắc rắt đánh nhau. Sau đó tầm mắt hai người không hẹn mà cùng rơi vào trên người Diệp Tuyết.

Mồ hồ ly bị tầm mắt hai người này nhìn không giải thích được, nhưng có một chút vô cùng rõ ràng, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt!

Đang hết sức lo sợ, thân thể rơi vào một lồng ngực lạnh như băng, sau đó bên tai vang lên trập trập tiếng gió, gào thét khiến nàng không nhận được đưa tay lên che lỗ tai của mình.

“Sợ?” Mang theo âm thanh mê hoặc từ bên tai vang lên.

Diệp Tuyết ngẩng đầu lên, đối diện chính là đôi mắt dịu dàng như nước của Ma Quân

Trong khoảnh khắc, thế giới bất động, nàng lâm vào trong sự dịu dàng của hắn, không cách nào tự kiềm chế, vô ý thức trả lời: “Không sợ.”

“Ngoan.”

Hắn nói xong, siết chặt vòng tay đang ôm eo nàng, thân thể của hai người dán vào chặt hơn.

Thân thể của hắn vẫn lạnh như hàn băng, nhưng trong lòng Diệp Tuyết cũng là từ sau khi rơi vào dị thế này, lần đầu tiên cảm nhận được ấm áp. Không tự chủ đưa tay, nắm lấy y phục của hắn, thật giống như bắt được sự an toàn của mình.

.

“Lạc Băng, để nữ nhân kia xuống cho ta.” Tích Phong cười Hỏa Phượng, mang theo binh sĩ Yêu Giới ngăn chặn đường đi của hai người.

Yêu Giới cùng Ma giới từ trước đến nay phân biệt rõ ràng, chưa bao giờ vi phạm. Hôm nay Ma Quân đột nhiên xuất hiện, thật đúng là khiến cho mình bất ngờ. Chỉ là hắn giành nữ nhân này để làm gì? Chẳng lẽ cũng là vì mở ra Thời Không Chi Môn?

“Không được.” Lạc Băng ôm Diệp Tuyết trong ngực trôi lơ lửng giữa không trung, mắt lạnh nhìn hơn vạn yên binh trước mặt, thở khè ra hai chữ.

Mình đã cùng hắn đấu mấy ngàn năm, không ngại cùng hắn trở thành kẻ địch một đời. Bất quá lần này, mình tuyệt sẽ không khiến cho Tuyết Nhi khó xử nữa, bởi vì chính mình nhất định sẽ giải quyết xong tình cảm của nàng và hắn!

“Lạc Băng, vì một nữ nhân không không hề có quan hệ với ngươi, ngươi làm như vậy, đáng giá?” Tích Phong không hiểu. Băng Hồn biến ảo Lạc Băng, cho tới bây giờ đều là Vô Tình Vô Dục, tại sao. Cư nhiên mình thấy được trong mắt hắn đối với nữ nhân kia tràn đầy trìu mến.

“Đáng giá!” Ma Quân vẫn như cũ trả lời kiên định.

Nếu như đối phương có thể khôi phục trí nhớ của kiếp trước, liền sẽ rõ ràng mình bây giờ tại sao phải làm như vậy rồi. Nhưng là. Rất tiếc, mình tuyệt sẽ không giúp hắn nhớ được chuyện tình đời trước, nhớ được ân oán tình cừu đời trước giữa ba người bọn họ.

Ngoài miệng yên lặng niệm động chú ngữ, bầu trời vừa mới còn tảng sáng nhanh chóng tụ đầy mây đen đông nghệt, thế giới lần nữa mờ mờ đi xuống. Màu đen kinh phong cuốn theo bông tuyết trắng noãn từ tầng mây gào thét mà xuống, thẳng về hướng Hỏa Phượng đứng giữa không trung.

Khóe miệng Tích Phong khẽ nâng lên, không trốn không tránh, chỉ là thúc giục ngọn lửa trên người Hỏa Phượng.

Trong nháy mắt, bông tuyết giương nanh múa vuốt cứ nhiên bị thiêu đốt, trên không trung xẹt qua một đạo độ cong thê mỹ, sau đó trước khi rơi xuống đất hóa thành một mảnh tro bụi.

Chỉ là một phần tuyết bị cháy hết, lập tức có nhiều bông tuyết sinh ra hơn, sau đó dày đặc hơn, càng thêm mau bổ nhào tới hắn.

.

Trời đất mù mịt, cho đến phía sau, bông tuyết đầy trời đã không còn là từng mảnh từng mảnh, mà là thành một đoàn một đoàn tuyết cầu, bay thẳng đến phía hắc.

Lửa Hỏa Phượng lớn hơn nữa, cũng không cách nào lập tức thiêu đốt được hết tuyết, Tích Phong không thể không thúc giục chân khí, tạo nên một lá chắn trong không trung. Nhưng vẫn có một ít bông tuyết xuyên thấu qua lá chắn, hạ xuống trên đất.

Trong lúc nhất thời, yêu binh trên đất bắt đầu xôn xao, những binh lính bị tuyết kia bám vào, toàn bộ nhào lộn trên mặt đất, gào khóc thảm thiết, hơn nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, từ chỗ bông tuyết bắt đầu bám vào bắt đầu rữa nát.

23. Chương 23: Nữ Nhân Của Bồn Vương

Lời đồn đại Ma Quân lấy tuyết làm vũ khí, hôm nay gặp mặt quả nhiên không sai chút nào. Cứ tiếp như thế, vì một nữ nhân hao binh tổn tướng, thật sự không phải là chuyện tốt. Chủ yếu nhất chính là, vào giờ phút này, chư quốc Yêu Giới còn chưa hoàn toàn dẹp yên, nếu giờ phút này trở mặt cùng Ma giới, thua thiệt chính là mình.

Tích Phong đang trong lòng âm thầm nghĩ ngợi.

Xem ra phải nghĩ cách mới được!

“Lạc Băng, dừng tay!”

Ma Quân vung tay lên, Mạn Thiên Phi Tuyết cứng rắn dừng ở không trung, như thời không bắt động: “Chuyện gì?”

“Người tại sao muốn nữ nhân này, cho ta một lý do.”

“Ta thích nàng.”

“Nhưng nàng cũng chỉ là một con hồ ly tu luyện mới hơn 400 năm.”

“Này chuyện không liên quan đến người.” Thích chính là thích, về phần nguyên nhân thích, mình tuyết đối sẽ không nói cho hắc biết!

Ngón trỏ Lạc Băng cong thành hình móc câu, ngậm tại trong miệng nhẹ nhàng vừa thổi, tiếng huyết phá thiên liên xông lên trời.

Tích Phong biết hắc đây là đang cho gọi tọa kỵ, tính toán rời đi. Tầm mắt rơi vào trong ngực đối phương, nữ nhân chết tiệt kia cư nhiên ôm hắc chặt như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ tàn nhẫn. Thái độ trên mặt chuyển biến lớn, mặt mũi mỉm cười: “Được, nếu Ma Quân có hứng thú như thế với nữ nhân hư hỏng bản vương đã dùng qua, bản vương liền làm chuyện tốt, tặng nàng cho người là được. Không phải Bồn vương khoe khoang, nữ nhân được dạy dỗ dưới thân Bồn vương, cũng không phải là nữ thân bình thường có thể so sánh. Ma Quân, người trở về hảo hảo hưởng thụ đi, nếu như không đủ, Bồn vương có thể suy tính cho người thêm mấy người!”

Dứt lời, bầu trời vang lên một tiếng hắc gầm, sau đó một con cự hổ [1] màu trắng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, bay hai vòng quanh Ma Quân, cuối cùng dừng lại sau lưng hắc, chờ đợi Ma Quân sai bảo.

[1]: hổ có cánh

Lạc Băng cũng không nhìn nó, chỉ một mực dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người trong ngực.

Tích Phong biết lời nói của mình có tác dụng.

Là nam nhân, cũng sẽ tự nhiên có sự kiêu ngạo của bản thân.

Có lẽ có thể tiếp nhận nữ nhân không thuần khiết, nhưng tuyết sẽ không tiếp nhận nam nhân khác dùng phương thức ban ơn đem nữ nhân đã dùng qua đưa cho hắc.

Thừa dịp một khắc đối phương kịch liệt đấu tranh tư tưởng, Tích Phong đột nhiên từ trên lưng Phượng bay lên, trong chớp mắt liền đến bên cạnh đối phương.

Chờ Lạc Băng phát hiện có gì đó không đúng, Diệp Tuyết đã rơi vào trong ngực đối phương. (Phong: ta mệt với 2 tên này quá ~,~)

“Tích Phong, người buông nàng ra.” Lạc Băng giận dữ, vung ống tay áo, những bông tuyết đang tĩnh lặng lại bắt đầu vũ động, biến thành bàn tay to, ngăn cản đường đi của bọn họ.

Yêu Vương niệm động chú ngữ, dựng lên kết giới quanh thân, trên mặt mang theo nụ cười tùy ý: “Ma Quân đừng hiểu lầm, sở dĩ Bổn vương làm như vậy, là không muốn người sau khi trở về bị khó xử.” Nói xong, đột nhiên một phen lột y phục trên người Diệp Tuyết xuống, lộ ra hơn nửa bờ vai ngọc của nàng

Không phải là trơn bóng không tỳ vết, cũng không phải là làn da trắng nõn nà, mà là hiện đầy dấu vết mập mờ lớn nhỏ, hình dáng không đồng nhất.

Diệp Tuyết vừa then vừa cúi, liều mạng nghĩ tránh khỏi trói buộc của hắn, cũng hoàn toàn ngược lại đem cảnh xuân lộ hết ra ngoài.

“Ái phi, người cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn cởi áo nói dây lưng rồi hả? Đừng nóng vội, chờ Bổn vương tiễn khách, chắc chắn hảo hảo thỏa mãn người.”

Không phải vậy, không phải như thế.

Diệp Tuyết muốn lớn tiếng kêu lên, nhưng há miệng, lại phát hiện cổ họng giống như bị thứ gì khóa lại, một âm cũng không phát ra được.

Chỉ có thể quay đầu, muốn dùng ánh mắt hướng Lạc Băng nhờ giúp đỡ.

Nhưng Tích Phong làm sao sẽ cho nàng cơ hội, duỗi tay ra, vùi đầu nàng vào trong ngực của mình: “Ái phi, biết người đã không thể chờ đợi, nhưng cũng không thể quá thất lễ trước mặt khách nhân.” Nói xong, hắn vẫn không quên cắn một ngụm lên vai thơm của nàng.

Khí lạnh trên người Lạc Băng càng ngày càng nặng, bông tuyết biến ảo thành bàn tay trên không trung giạt giạt, đột nhiên sau đó nổ tung, tản mát về bốn phía. Bên trong tiếng nổ tung, xen lẫn một tiếng hổ gầm xông lên trời.

24. Chương 24: Thành Công Chọc Tới Ta

Lạc Băng rời đi như làm việc nghĩa không được chùn bước, liền đầu cũng không quay lại. Nói thật, hắn bị chọc tức. Tức giận che giấu tất cả, bao gồm lý trí cùng trí khôn!

Nghĩ tới nữ nhân mình yêu sâu đậm như vậy thừa hoan phía dưới nam nhân khác đã khiến hắn khó có thể chịu được, đáng chết bọn họ lại còn mập mờ ngay trước mặt hắn, hắn liền.

Bạch hổ phía dưới hắn trong mây nhanh như điện chớp, nhưng hắn vẫn cảm thấy không đủ, trong mắt vẫn như cũ là những dấu vết sau một trận mây mưa trên người nàng.

Trong tay chẳng biết lúc nào đã cầm một chiếc roi dài, “Ba ba.” mây trắng rút ra quanh người.

Bạch Hổ cảm nhận được chủ nhân tức giận, hai cánh khổng lồ vỗ vỗ càng nhanh, gầm nhẹ xông về phía trước.

“Nữ nhân, nhanh như vậy liền muốn di tình biệt luyện rồi, không quá tốt.” Tích Phong tiện tay khẽ vung, chán ghét ném nàng lên lưng Hỏa Phượng, ngay sau đó cũng đứng ở bên cạnh.

Hỏa Phượng quanh quẩn trên không trung hai vòng, bay về hướng cung điện.

Diệp Tuyết hai tay chống ở phía sau, tức giận nhìn chằm chằm tên gia hỏa một bộ cao cao tại thượng đang nhìn xuống nàng: “Người không cần quá tự kỷ, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thích người, ở đâu ra di tình biệt luyện.”

“Nói như vậy, người thích tên Lạc Băng đó?”

“Đó là chuyện của ta, không cần báo cáo cho người.” Diệp Tuyết nói xong, quay đầu đi không nhìn tới hấn.

Thích chưa nói tới, nhưng cảm kích vẫn phải có. Mặc dù hấn cuối cùng vẫn là bỏ lại mình bực tức rồi đi, nhưng mới vừa rồi ở trước mặt Xà Vương, nếu không phải hấn, mình đã trở thành cơm trưa của những con rắn độc kia rồi.

Nhưng lời của nàng, Tích Phong nghe tới chính là ý tứ thừa nhận. Tức giận ngồi xổm xuống, một phen nắm cầm của nàng, ép buộc nàng hướng mặt về phía mình: “Nói cho người biết, người là nữ nhân của Bổn vương, bây giờ như vậy, tương lai cũng thế. Về sau coi như Bổn vương chơi chán rồi, không cần người nữa, người cũng không thể đi trêu chọc bất kỳ nam nhân nào khác, có nghe hay không? !”

Hơi sức của hấn lớn như vậy, cảm bị nắm tới trần trần đau nhức, đau đến Diệp Tuyết không nhịn được rơi nước mắt, nhưng nàng chính là quật cường không chịu yếu thế: “Tại sao người có thể tam thê tứ thiếp, ta liền phải chỉ vì một mình người vứt bỏ hạnh phúc cả đời? Nói cho người biết, tuyệt đối không có khả năng. Một ngày nào đó, ta sẽ chạy khỏi nơi này, chạy trốn tới một nơi người không tìm được! !”

Một chuỗi lời nói xong, miệng thư thái, trong lòng lại bắt đầu hối hận.

Nhìn đến trên mặt hấn đen như mây đen trong cơn mưa rào có sấm chớp sau giờ ngọ vào ngày hè, Diệp Tuyết theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, thậm chí cho là khản trương quá độ, đau đớn trên cằm cũng đều quên!

Chỉ là đối phương liền giống bị định thân, thật lâu sau mới đột nhiên thu hồi tay của mình, ngồi dậy trên cao nhìn xuống nhìn nàng, trong mắt ý lạnh, so mới thân thể Ma Quân vừa rồi còn muốn kinh người hơn.

“Rất tốt, nữ nhân, người thành công chọc tới ta! ! !”

Từng chữ từng câu, như ma chú.

Diệp Tuyết bị sợ đến không ngừng lui về phía sau, nhưng không nghĩ tới mình đang ở trên cánh Hỏa Phượng, nơi đó nhấp nhô tương đối lớn, sợ ý một chút, liền từ trên trời rơi xuống.

“A.” Nàng không nhịn được thét chói tai.

Mặc dù biết mình là hồ yêu, ngã xuống sẽ không chết, nhưng vẫn sẽ rất đau! ! !

Đôi tay tùy tiện vung loạn trong không trung, nhưng đều là phí công.

Chỉ nghe “Rầm rầm” một tiếng, con hồ ly nào đó hoa lệ rơi vào trong một hồ nước lớn.

“A. Cứu mạng a. Cứu mạng. Cứu.”

Từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, mặc dù trước cửa có một con sông, nhưng đó là nơi tuyệt đối không được phép đến gần, bởi vì viện trưởng từng nói, nếu ai dám xuống sông bơi lội, về sau cũng đừng bước vào cửa cô nhi viện. Cho nên từ trước đến giờ nàng là đứa bé ngoan, ngay cả khi đi bộ cũng đều tận lực cách bờ sông xa xa, sợ mình không cẩn thận rơi xuống sông, sau đó bị hiểu lầm đuổi khỏi Cô Nhi Viện.

Cho tới sau khi trưởng thành, đối với việc bơi lội cũng sinh ra kháng cự, khi học đại học có khóa học bơi lội, nàng lại chưa bao giờ tham gia!

25. Chương 25: Ban Thưởng Ở Ý Phượng Các

Hai chân đạp lung tung, đôi tay ở trong nước quào loạn, thân thể không giữ được trầm xuống.

Bởi vì sợ, nàng há mồm kêu cứu, đổi lấy chỉ là nước tràn vào trong miệng.

“Cứu. Cứu mạng.”

Dục vọng cầu sinh, chống đỡ cho Diệp Tuyết đến một hơi khí lực cuối cùng, dùng chút hơi sức cuối cùng hơi trên người, vươn tay về hướng Yêu Vương trong không trung, hi vọng hấn có thể mở lòng từ bi, cứu mình một lần.

Cứu một người, đối với hấn mà nói, chỉ là thời gian một cái phát tay.

Nhưng không có.

Tích Phong chỉ là đứng trên lưng Phượng, mắt lạnh nhìn nàng từng chút chìm xuống.

Nữ nhân, không cho nàng chút dạy dỗ, cũng không biết trời cao đất rộng. Uống mấy ngụm nước cũng tốt, chẳng qua là chút trừng phạt nhỏ đối với nàng.

Cho đến khi Diệp Tuyết chỉ còn lại hai cái tay trên mặt nước, hắn mới không nhanh không chậm động thân, một tay kéo nàng từ trong nước lên.

“Khụ khụ. Khụ khụ khụ.” Diệp Tuyết vô lực nằm ở bên chân của hắn, nhếch nhác ho, đôi môi bởi vì thiếu dưỡng khí mà biến thành màu tím.

“Dễ chịu không?” Tích Phong lạnh như băng hỏi, trong giọng nói tràn đầy mỉa mai.

“.” Diệp Tuyết không trả lời, chỉ là nằm thở mạnh.

“Ta bảo người trả lời câu hỏi của ta? Dễ chịu không?” Hắn đột nhiên kẹp cổ nàng, một tay nâng nàng lên, để cho nàng hai chân không chạm đất.

Diệp Tuyết hai chân vô lực đung đưa, đôi tay bắt lại bàn tay hắn, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, muốn lắc đầu, cũng là không thể động đậy, chỉ có thể cật lực ép buộc mình nặn ra ba chữ: “Không dễ chịu.”

Tích Phong lúc này mới buông nàng ra, dường như đối với phản ứng của nàng tương đối hài lòng, thái độ hòa hoãn không ít: “Vậy sau này còn dám lại đi trêu chọc nam nhân khác hay không?”

“Không dám.” Diệp Tuyết che cái cổ bị bóp đau của mình, đầu lắc như đánh trống châu.

Người cường đại, người lợi hại, con gái tốt không chịu thiệt trước mắt! Dù sao lời hứa cũng tựa như rơm thúi, chờ một ngày kia mình tìm được đường trở về, nhất định ban cho hắn một phong hưu thư, hơn nữa còn phải nói cho hắn biết, nàng chẳng những muốn đi tìm nam nhân, hơn nữa còn muốn tìm rất nhiều rất nhiều, Hừ!

“Lúc này mới nghe lời.” Tích Phong trên mặt rất cuộc lộ ra một nụ cười. Nhẹ nhàng kéo tay của nàng, vuốt vài sợi tóc ướt còn dính trên mặt nàng ra sau tai: “Chỉ cần người ngoan ngoãn, Bốn vương tuyệt sẽ không bạc đãi người, nghe chưa?” Sau này thời gian chung đụng nói dài cũng không dài lắm, nhưng nói ngắn cũng sẽ không quá ngắn. Cho dù đi đường tắt, đem hồ đạn của nàng tăng lên tới màu tím, cũng cần vài chục năm đến trăm năm. Hai người nếu như quá cứng nhắc, ai cũng không dễ chịu!

“Uhm uhm.” Lúc này, nàng chỉ có gật đầu.

Hỏa Phượng ré dài một tiếng, đã đến cung điện trên không, lao xuống.

Lần này, hắn ngược lại không tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt đẩy nàng xuống, mà là ôm thật chặt hông của nàng, chờ thời điểm chuẩn bị đến mặt đất, lại cánh tay căng thẳng, mang theo nàng nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống.

Dọc theo đường đi, nàng tựa như người đầu gối, mặc cho hắn lôi kéo đi về phía trước.

Cho đến khi lấy lại tinh thần ngẩng đầu lên, phát hiện đã đến trước một cung điện xa lạ, trên cửa chính cung điện treo một bảng hoàng kim, phía trên ghi ba chữ “Ỗ Phượng Các”.

Diệp Tuyết trong lòng mặc dù tò mò hắn mang mình tới nơi này làm gì, nhưng căn cứ theo nguyên tắc bớt nói ít gây chuyện, cái gì cũng chưa nói, ngoan ngoãn đi vào theo.

Cung nữ thị vệ bên trong nhìn thấy bọn họ đi vào, rồi rút quỳ đến bên cạnh thỉnh an.

Tích Phong tùy ý phất phất tay, ra hiệu với mọi người, sau đó lôi kéo nàng đứng ở chỗ cao: “Từ hôm nay trở đi, Bốn vương sắc phong Diệp Tuyết là Tuyết phi, ban thưởng ở Ỗ Phượng Các. Các người phải hảo hảo phục vụ Tuyết phi, nghe chưa?”

“Bọn ta nhất định tận tâm tận lực phục vụ tốt Tuyết phi nương nương.”

.

26. Chương 26: Hỏa Linh Tức Giận

Trong Hỏa Vân Điện, Hỏa Linh phiền não tát vào mặt thị nữ mới vừa dâng trà: “Nóng như vậy, người muốn bỏng chết Bồn cung hay sao?” “Thật xin lỗi nương nương, thật xin lỗi, nô tỳ không phải cố ý.”

“Nương nương.”

Hỏa Linh làm sao chịu tha cho, chỉ là vừa muốn mở miệng, thị nữ thiếp thân phái đi dò xét tình hình vội vã trở lại, nàng liền đem thị nữ dâng trà kia tạm thời vứt qua một bên, vội vàng hỏi: “Nói mau, thăm dò được như thế nào?” Có thủ hạ báo lại nói tối qua nửa đêm, Vương cư nhiên đến địa lao nhìn nữ nhân kia, hơn nữa thật lâu mới rời khỏi, điều này làm cho trong lòng của nàng vô cùng khó chịu.

Chẳng lẽ lúc ấy Vương vội vã từ nơi của mình rời đi, chính là vì đi cưng chiều nữ nhân kia sao?

Vương Hậu thật vất vả biến mất, mình rốt cuộc có thể trở thành người đứng đầu hậu cung, nàng tuyệt không cho phép nửa đường nhảy ra nữ nhân tới giành vị trí của mình.

“Nương nương, tối qua, Yêu Vương quả thật đến địa lao, nhưng đến cùng có phải đi cưng chiều nữ nhân kia hay không, không ai biết. Chỉ là sáng nay, Yêu Vương lại vì nữ nhân kia mà ra tay với Ma Quân.”

“Ma Quân? Yêu Giới cùng Ma giới cho tới bây giờ nước giếng không phạm nước sông, hẳn làm sao sẽ đột nhiên tới cửa gây chuyện?” Hỏa Linh cau chặt đôi mày thanh tú, như thế nào cũng nghĩ không thông.

“Nô tỳ cũng nghĩ như vậy, vì vậy hỏi tướng sĩ cùng Yêu Vương xuất chiến một chút, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, cũng là không ai dám nói. Nô tỳ vất vả đi hết một vòng, mới rốt cuộc hỏi thăm được, thì ra Ma Quân đến địa lao để đoạt nữ nhân kia, Yêu Vương mới chặn đường đánh Ma Quân.”

“Không xong, nương nương, việc lớn không tốt rồi.” Đang nói, lại một người thị nữ vội vàng vàng chạy vào.

“Làm gì mà vội vàng như vậy, trời sập hay sao?” Hỏa Linh giận dữ mắng mỏ. Nha đầu Lưu Vân này, trước kia cũng không phải là không có quy củ như vậy.

“Đúng. Thật xin lỗi nương nương, nô tỳ cũng là nhất thời gấp gáp, Yêu Vương hẳn. Hẳn.”

“Có lời gì từ từ nói.”

“Vâng!” Lưu Vân vội vàng hít sâu hai cái, trì hoãn hô hấp của mình: “Yêu Vương phong nữ nhân ngày hôm qua làm Tuyết phi, hơn nữa ban thưởng ở Ý Phượng Các.”

“Cái gì!” Tin tức này, đối với Hỏa Linh mà nói, không khác nào sấm sét giữa trời quang.

Ý Phượng Các cùng Tê Phượng Các chia ra tọa lạc ở hai bên tấm cung của Yêu Vương, một trái một phải, nhất định là chỉ có nữ nhân may mắn được vương sủng nhất mới có thể vào ở. Qua nhiều năm như vậy, Vương Hậu ở Tê Phượng Các, mà Ý Phượng Các vẫn luôn trống không. Minh từng nhiều lần ở trước mặt Vương nhắc tới, hy vọng có thể ở đến ở trng Ý Phượng Các, nhưng đều bị hắt trực tiếp cự tuyệt.

Truyền thuyết Vương Hậu là sư muội của Vương, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt vô cùng, vương không muốn nữ nhân khác ngồi ngang hàng với Vương Hậu, cũng là có thể hiểu.

Cho nên, sau mấy lần bị cự tuyệt, nàng cũng liền không hy vọng xa vời có thể ở Ý Phượng Các nữa, chỉ cần trừ Vương Hậu, người vương thích nhất là nàng là đủ rồi.

Nhưng tại sao, nữ nhân kia mới vào cung ba ngày, liền được ban thưởng ở Ý Phượng Các, tại sao?

Thời điểm hôm qua ở trên đường, vương đối với nữ nhân kia rõ ràng vẫn là cực kỳ chán ghét, trong một đêm, lại có thể xảy ra chuyển biến lớn như vậy? Trong này. Nhất định là có vấn đề.

Ác độc nhìn chằm chằm thị nữ đang quỳ trên mặt đất kia: “Kéo nha đầu này xuống, loạn côn đánh chết.”

“Nương nương không cần, nương nương tha mạng a.” Thị nữ rất nhanh bị hai thị vệ kéo xuống, chỉ còn lại loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết.

Trong lòng Hỏa Linh lúc này mới dễ chịu hơn một chút: “Có biết Yêu Vương bây giờ đang ở nơi nào không?”

“Nghe thị vệ báo lại, hôm nay Ứng Vương Bách Điều quốc có việc gấp tới tấu, Yêu Vương cùng hần thương nghị đại sự đi.”

“Được, rất tốt.” ánh mắt Hỏa Linh lộ ra một tia ác độc: “Lưu Vân, Lạc Hà, các người đi chuẩn bị chút lễ vật, Bồn cung muốn đích thân đi xem Tuyết phi một chút.”

“Dạ, nương nương.”

27. Chương 27: Một Nơi Gọi Là Thế Kỷ 21

Thật vất vả thấy được Yêu Vương rời đi, Diệp Tuyết cuối cùng có thể tĩnh táo lại. Nàng vẫn tương đối thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nếu không còn cách nào khác, trước khi rời đi cứ theo sắp xếp của hần đi.

Nếu Yêu Vương cho mình một danh hiệu đường hoàng, mình không hảo hảo lợi dụng, chẳng phải là đáng tiếc?

Ít nhất vấn đề no ấm cũng không cần lo!

“Có ai không.” Nàng hướng cửa hô.

Hai thị nữ lập tức chạy chậm đi vào, cung kính đứng thẳng bên cạnh nàng: “Nương nương có gì phân phó?”

“Nơi này không có đồ ăn sao? Ta thật đói a.” Nàng sờ sờ bụng của mình, là thật thật đói. Tối qua đến bây giờ, cũng hơn một ngày một đêm rồi, nàng lại giọt nước cũng chưa uống. Cái gì mà phá thời không, thật là so với mình lúc trước ở cô nhi viện còn muốn bị thống hơn, khi đó một ngày ba bữa là hy vọng xa vời, một ngày hai bữa vẫn có thể bảo đảm đấy!

Hai người thị nữ nghe được, phù phù một tiếng quỳ trên đất: “Nương nương thứ tội, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.”

“Các người làm gì vậy?” Diệp Tuyết bị hành động đột ngột của hai người làm sợ, lập tức đi lên dìu các nàng: “Mau dậy đi, có lời gì hảo hảo nói.”

“Nương nương là thân thể vạn thánh, tội nô tỳ không phục vụ chu đáo, khiến nương nương nhịn đói, xin nương nương trách phạt.”

“Phốc.” Diệp Tuyết rất không hiền hậu cười ra tiếng, cái này gọi là tội danh chó má gì a, hai nha đầu này có phải quá ‘thấy gió sẽ có mưa’ hay không, nàng mới vừa rồi hình như cũng là mỉm cười nói chứ?

“.” Hai người thị nữ bị nàng cười đến càng thêm không biết làm sao.

“Được rồi được rồi, bụng của ta thật sự rất đói, các người đáng chết đáng chết nữa, ta liền thật sự phải chết đói đó. Liền phạt các người bằng tốc độ nhanh nhất đi chuẩn bị đồ ăn cho ta.”

“Vâng.” Thấy nàng rất dễ nói chuyện, hai người lá gan mới hơi lớn một chút: “Không biết nương nương muốn ăn những gì?”

“Có cái gì liền lên cái đó.” Dù sao mình cũng không kén ăn.

“Nô tỳ đi chuẩn bị ngay.”

Hai người thị nữ cung kính lui ra, chưa tới mười phút, trên bàn liền lên hơn mười món ăn, đều là thịt, Diệp Tuyết nhìn thấy liền một hồi hoa cả mắt. Cho ra một kết luận duy nhất chính là — nơi này nghề chăn nuôi đặc biệt phát đạt.

Biết, hay không biết, quản nó dùng cái gì nấu thành, Diệp Tuyết cũng ăn ngấu ăn nghiêng, không thể không nói, đầu bếp nơi này tiêu chuẩn thật là khá.

Một bữa cơm, không chỉ có cho ăn no bụng, cũng làm cho nàng đối với hoàn cảnh của mình có nhận biết nhất định, giống như Yêu Vương thống lĩnh Yêu Giới, hậu cung giai lệ vài ngàn, đều là các tộc Yêu Giới

chọn lựa hiến tặng cho Yêu Vương, nhưng có thể được hẳn cũng chiều cũng là ít lại càng ít, chớ nói chi là phong làm phi, cơ hồ dùng mười ngón tay đếm được.

Trừ Vương hậu đột nhiên mất tích, Hỏa Vân Điện Hỏa Linh nương nương tương đối được sủng ái, Bách Hoa Các Hoa Cơ nương nương, Lôi Đình điện Ngu Cát nương nương, cùng với Ngọc Tiêu cung Yên Yên nương nương. Nghe nói sau lưng những vị nương nương này, đều có chỗ dựa lớn người bình thường không cách nào so sánh được.

Lừa bịp a lừa bịp, không ngờ không chỉ ở thế kỷ 21, ngay cả nơi xa xưa không biết là thời không nào, cư nhiên cũng lưu hình kiểu này.

Cho nên khi hai nha đầu bên cạnh mặt tò mò dò thăm thân thể bối cảnh của nàng, nàng chỉ có thể có hồn nói cho các nàng biết, mình đến từ một nơi gọi là thế kỷ 21, nơi đó có 60 tỷ người địa cầu.

Hai nha đầu rõ ràng không biết thế kỷ 21 ở nơi nào, càng không biết người địa cầu là vật gì, nhưng có một chút nghe hiểu, chính là 60 tỷ, thật là một gia tộc cỡ nào cỡ nào khổng lồ a.

Cho nên đợi sau khi nàng nói xong, trong mắt của các nàng nhiều hơn một tia nghi hoặc: Tuyết phi này, đầu óc có phải bị kích thích gì hay không.

Cả Yêu Giới, cũng không có nhiều con dân như vậy!

28. Chương 28: Hỏa Linh Tìm Đến Tra Hối

Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi đủ rồi, giữa chủ và tớ cũng có cá đại khái hiểu rõ.

Nha đầu thật cao gầy teo, dáng dấp thanh tú gọi Triều Lộ, mà nha đầu còn lại tròn tròn, mập mạp, nhìn đáng yêu khả ái gọi Thân Tịch, đều là tỳ nữ thiếp thân cấp cho nàng, chủ yếu chăm sóc cuộc sống thường ngày của nàng ở chỗ này.

Hai nha đầu mặc dù cảm thấy đầu óc của nàng có thể không tỉnh táo lắm, nhưng chân thành đối với nàng ngược lại không chút nào suy giảm. Bởi vì trong cung này, rất ít có thể gặp được chủ tử dịu dàng thiện lương, thương cảm thuộc hạ như nàng.

Bây giờ đã vào buổi trưa, Diệp Tuyết tối qua ở trong địa lao, căn bản không ngủ được, cho nên sau khi ăn xong, liền không nhìn được buồn ngủ. Nhưng trên người dính nước hồ, vì vậy liền để cho người chuẩn bị nước, dự định tắm một cái sau đó sẽ ngủ bù.

Cho nên khi Hỏa Linh mang theo một đại đội người trùng trùng điệp điệp đến đây, mỗ Tuyết đang thư thư phục phục ngâm mình trong thùng tắm.

“Tiện nhân lớn mật, Hỏa Linh nương nương giá lâm, người ngăn ở cửa không cho chúng ta vào là đạo lý gì?”

“Thật xin lỗi nương nương, nương nương nhà ta đang tắm rửa, thật sự không tiện, nếu không chờ nô tỳ đi vào bẩm báo.”

“Bốp bốp.” Hai tiếng tát tai vang dội: “Hỏa Linh nương nương thánh thân thể, há lại theo các người nói đợi thì đợi? Ta xem các người rõ ràng chính là cố ý không để cho nương nương đi vào.”

“Không phải vậy nương nương.”

Thần Tịch cùng Triều Lộ bị đánh nằm trên mặt đất, như cũ muốn nhào tới ngăn bước chân của một đội người, nhưng bị tùy tùng phía sau kéo ra.

“Bùm!” Một tiếng, một đội người nơi nào đều không đi, liền cố tình đá văng tấm phòng cửa.

Diệp Tuyết nghe động tĩnh phía bên ngoài, vừa định đứng dậy mặc quần áo xem rõ ngọn ngành, chỉ thấy mười thị nữ vây quanh một hồng y nữ tử nghênh ngang đi vào. Nàng theo bản năng lùi người về trong thùng tắm, cảnh giác nhìn mọi người: “Các người muốn làm gì?”

Con mắt màu đỏ của Hỏa Linh đảo qua, khi thấy dấu vết lớn nhỏ không đều sau khi hoan ái trên người nữ nhân kia, một hàm răng ngà thiếu chút nữa cắn nát: “Lôi nàng ra ngoài cho ta.”

Bàn về vóc người, bàn về tướng mạo, cho đến tu vi, mình chỗ nào không thể so với tiện nữ nhân này? Tại sao nàng mới đến trong cung ba ngày là có thể ở trong Ý Phượng Các. Chẳng lẽ bởi vì nàng là hồ ly, cùng gia độc với Yêu Vương?

Mình hôm nay ngược lại muốn nhìn một chút, rốt cuộc là bộ dạng gì, có thể thu phục Yêu Vương trong vòng ba ngày.

“Các người đừng đụng vào ta, cút ngay, cút ngay a.” Diệp Tuyết hoảng sợ nhìn ba nha đầu lưng hùm vai gấu vươn tay đến, thân thể theo bản năng chìm vào trong nước. Mặc dù một phòng đều là nữ, nhưng dưới ánh mắt trêu tức cộng thêm ác độc của đối phương, cảm giác trần trụi bị nhìn cũng không phải là quá tốt.

Ba nha đầu kia thấy nàng phản kháng lợi hại như vậy, trong lòng vẫn hơi có một chút sợ, dù nói thế nào người ta cũng là nương nương Yêu Vương chính miệng phong, người bình thường không đắc tội nổi. Nhưng thấy chủ tử nhà mình không nói gì, bình thần ung dung đứng, gan chó của bọn họ cũng lớn thêm lần nữa: “Kêu la cái gì, Hỏa Linh nương nương ở đây, coi như ngươi kêu rách cổ họng cũng không có người dám tới cứu ngươi.”

“Ngay cả Yêu Vương cũng không dám?” Diệp Tuyết không biết mình tại sao lại hỏi ra lời như vậy, có lẽ là những người này quá kiêu ngạo, quá ương ngạnh rồi. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng liền hối hận.

Thấy mặt Hỏa Linh đỏ lập tức đen xuống, biết là mình tự vạch áo cho người xem lưng rồi.

“Kéo nàng ra ngoài cho ta, hảo hảo dạy dỗ, xảy ra chuyện gì, do Bồn cung chịu trách nhiệm.” Mới leo lên giường Yêu Vương ba ngày, liền dám như vậy kêu gào cùng mình? Hôm nay nếu không hảo hảo dạy dỗ, chèn ép nàng xuống, ngộ nhờ ngày nào đó nếu được thế, còn không tới bò lên trên đầu mình làm nhục?

29. Chương 29: Gặp Phải Mẫu Dạ Xoa

Diệp Tuyết lớn như vậy, cũng chưa từng bị khi dễ như thế, trong lúc nhất thời vừa thẹn vừa tức, liều mạng vùng đôi tay nhỏ bé, không để cho họ nhích lại gần mình. Nhưng nàng không chút nào hiểu pháp thuật, căn bản cũng không phải đối thủ của ba con Dạ Xoa kia, rất nhanh bị chế phục, hai người lôi kéo cánh tay của nàng, một người khác thất cổ của nàng, kéo nàng từ trong nước ra.

“Buông ta ra, buông ta ra, các người bọn Mẫu Dạ Xoa, Lão Vu Bà này.” Mắt thấy mình sẽ phải trần truồng đứng trước mặt nhiều người như vậy, nàng phát điên quào loạn cắn loạn, nhưng đối lấy là hoàn trả gấp đôi của đối phương, vài đôi tay mang theo vết chai, “Rắc rắc rắc rắc” nhéo lên người của nàng, khiến cho nàng đau đến nước mắt rào rào rơi xuống: “Cứu mạng a. Cứu mạng.”

Giờ phút này, nàng không biết trừ hô cứu mạng, mình còn có thể làm gì.

“Hừ ~” Hỏa Linh lạnh lùng cười, “Ngươi là muốn gọi Yêu Vương tới cứu ngươi sao? Nói cho ngươi biết, bị vọng tưởng rồi, Yêu Vương đang ở tiền điện thương nghị đại sự cùng Ung Vương, nhất thời tuyệt sẽ không tới được. Ba người các người, buổi sáng chưa ăn cơm sao? Nhanh chút cho ta, kéo người còn cần lâu như vậy!”

Ba Mẫu Dạ Xoa kia thấy chủ tử của mình như không vui, lực đạo trên tay càng không ngừng tăng thêm.

Diệp Tuyết chỉ có thể nắm chặt thành thùng tắm, không để cho mình bị kéo ra, bầm tím trên người cũng là càng ngày càng nhiều.

“Xem ra thật đúng là không phải ti tiện bình thường, không để cho ăn chút đau khổ, cũng không biết trời có bao nhiêu cao đất có bao nhiêu dày.” Hỏa Linh nói xong, từ trên đầu thị nữ bên cạnh rút ra một cây trâm bạc, tiện tay ném cho một Dạ Xoa trong đó: “Nếu lực đạo trên tay nàng lớn như vậy, liền khiến cho nàng trong vòng nửa tháng cũng không cầm được đồ.”

“Vâng” Mẫu Dạ Xoa nhận lấy trâm, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, sau đó không chút do dự ghim xuống mu bàn tay nàng.

“A. . . .” Diệp Tuyết kêu thảm một tiếng, tay nắm thành thừng lập tức nói lỏng, thân thể bị kéo lên, ném tới trên mặt đất lạnh lẽo.

Đầu gối đập xuống mặt đất, đau đến nằng toàn thân một hồi co rút. Trên mu bàn tay bị đâm một lỗ nhỏ, máu đỏ thẫm giống như ôn tuyết mới vừa được khai phát, ngăn không được trào ra bên ngoài.

Ba Mẫu Dạ Xoa bên cạnh đang muốn vung quyền cước, chỉ nghe bên ngoài người báo: Yêu Vương giá lâm

~Hỏa Linh nảy sinh ác độc trợn mắt nhìn bên ngoài một cái, tên đáng chết nào, lại dám chạy đi cầu cứu Yêu Vương, nếu để cho nàng biết, nhất định lột da đổi phương. Con mắt đỏ đẹp để nhìn chòng chọc vào người trên đất: “Tiện nhân, bản lĩnh gì cũng không biết, dựa vào gương mặt này cũng dám tới quấy rầy Yêu Vương, người thật là ngại mình sống được quá lâu. Bỏ cung hạn cho người trong vòng ba ngày tự động biến mất trước mặt Yêu Vương, nếu không, gặp người một lần liền đánh người một lần, nghe chưa?”

Vừa mới dứt lời, Yêu Vương đã đến cửa. Thấy người nằm trên đất không mảnh vải che thân, chân mày không tự chủ nhíu xuống, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh, vẻ mặt không hiểu nhìn Hỏa Linh bên cạnh: “Ái phi, buổi trưa mặt trời lớn như vậy, người không ở tẩm cung của mình hảo hảo nghỉ ngơi, tới nơi này làm gì? Nếu bị cháy nắng, Bỏ vương sẽ đau lòng.”

Hỏa Linh nghe được hắn nói câu này, tức giận liền trào dâng. Coi như ban thường ở Ý Phương Các thì thế nào, Yêu Vương thích vẫn là mình không phải sao: “Đại Vương, người ta cũng không phải là nghe nói Đại Vương mới nạp phi tử, nghĩ tới ngày sau muốn cùng nhau phục vụ Đại Vương, liền tới xem một chút, Tuyết Nhi muội muội có gì không hiểu, nô tì có thể chỉ cho nàng. Không ngờ Tuyết Nhi muội muội chính là không cảm kích, chẳng những không để cho nô tì vào cửa, còn nói thủ hạ cung nhân nói lời độc ác với nô tì. Nô tì bị chửi còn chưa tính, nhưng cứ như vậy, tất cả quy củ hậu cung đều lộn xộn rồi, cho nên.”

30. Chương 30: Đóng Cửa Suy Nghĩ Ba Ngày

”Được rồi, không cần nói, Bỏ vương biết.” Tích Phong ngắt lời nàng, thân mật ôm chầm eo nữ nhân, còn mập mờ ở ngang hông của nàng bấm một cái: “Ái phi thay Bỏ vương suy nghĩ như thế, không biết muốn phần thưởng gì đây?”

“Duy trì yên ổn của hậu cung, là trách nhiệm của mỗi vị phi tử.” Hỏa Linh đem thân thể như linh xà của mình ma sát trên thân thể nam nhân, khéo mắt dư quang, ngạo mạn nhìn Diệp Tuyết nằm trên mặt đất.

“Ừ ừ, ái phi thật là càng ngày càng khiến Bỏ vương vui lòng rồi, nơi nào giống như nữ nhân này, chỉ biết cho Bỏ vương thêm phiền.” Tích Phong dùng âm thanh lạnh băng nói: “Truyền Bỏ vương ra lệnh, Tuyết phi phạm thượng, chọc giận Hỏa Linh nương nương, phạt đóng cửa suy nghĩ ba ngày, trong vòng ba ngày ai cũng không được cho nàng ăn, người vi phạm, trăm lập quyết.”

.

Diệp Tuyết không biết bọn họ khi nào rời đi, càng không biết mình là thế nào đến trên giường, dù sao khi đầu óc nàng tỉnh táo lại, trên người đã mặc y phục, vết thương trên tay cũng đã được người xử lý qua, bằng băng gạc thật dày.

“Có ai không.” Lật người từ trên giường, miệng khô gay gắt, cũng là một chút hơi sức đều sử dụng không được, chỉ có thể dựa vào đầu giường, hướng cửa kêu.

Cửa một tiếng cọt kẹt đẩy ra, tiến vào cũng không phải nha hoàn nàng biết. Gương mặt lạnh lùng, tức giận đứng ở đầu giường: “Làm gì? Khuya khoắt kêu la cái gì!”

Diệp Tuyết kinh hãi, muốn nổi giận, cũng là hơi sức để tức giận cũng không có, chỉ có thể khoát khoát tay: “Ta khát, cho ta uống nước.”

“Nước? Người còn muốn uống nước? Yêu Vương đã phân phó, trong vòng ba ngày không cho người ăn gì, nô tỳ cũng không muốn bị trăm lập quyết.” Đối phương nghehnh đầu, một bộ nhìn cũng không muốn nhìn nét mặt nàng.

Một phi tử thất sủng nghèo túng, cũng không biết xấu hổ muốn được hầu hạ?

“Nhưng. Ta giống như bị sốt.” Đầu choáng váng mờ mịt, cổ họng cũng đau dữ dội, có lẽ là nằm trên mặt đất quá lâu, gặp lạnh.

“Vậy thì chịu đựng, ba ngày sau đó, tự sẽ có người xem bệnh cho ngươi! Ta mệt chết rồi, ngủ đi, không có việc gì đừng gọi ta!”

“.” Diệp Tuyết hận muốn cắn răng nghiêng lợi, lại không thể làm gì nàng ta. Nhìn cửa nặng nề đóng lại, chỉ có thể ôm một tia hi vọng, hi vọng trong ấm nước trên bàn có nước. Kiên cường chống thân thể từ trên giường xuống, cũng là không cẩn thận chân mềm nhũn, ngã nhào trên mặt đất. Cú ngã này khiến nàng đầu óc mờ mịt, thiếu chút nữa ngất đi.

Nằm trên mặt đất thật lâu, rốt cuộc khôi phục một chút hơi sức, mới lảo đảo nghiêng ngả bò dậy, nắm lấy cái ghế ngồi vào. Trong miệng đã sớm thở hồng hộc, tay phải bị băng bó cực chặt, chỉ có thể dùng tay trái đi lấy bình nước.

Khi cảm thấy bình nước nặng trĩu, bên trong chứa không ít nước, trên mặt tái nhợt không nhận được treo lên nụ cười thâm đạm. Giống như người trong sa mạc khát chừng mấy ngày rốt cuộc tìm thấy một vũng nước.

Nhưng nàng mới vừa đưa tay tự mình rót một chén nước, cửa phòng lại một lần mở ra, nha đầu mới vừa rời đi trừng mắt nổi giận đi vào, một tay giành lấy bình nước trong tay nàng, trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Người là muốn hại chết ai đó? Ta không muốn chôn theo cùng ngươi.”

“Nhưng nước này vốn ở đây, cũng không phải từ bên ngoài đưa vào, van cầu ngươi, coi như không thấy có được hay không?” Cổ họng thật sự rất khô rất khát, giống như muốn toát ra khói.

“Ta thương ngươi, đến lúc đó ai tới thương ta đây? Tuyết phi nương nương, ngươi liền tự cầu nhiều phúc thôi.” Nha hoàn kia ôm bình nước cùng cái chén trên bàn bưng đi.

31. Chương 31: Tội Danh Bịa Đặt Vô Căn Cứ

Diệp Tuyết chỉ có thể trơ mắt nhìn hi vọng cách mình một chút xíu đi xa, rời đi, cuối cùng chỉ còn lại trống rỗng tuyệt vọng.

Đây rốt cuộc là một thế giới đáng sợ như thế nào? Giữa người với người trừ ngươi lừa ta gạt, cá lớn nuốt cá bé, sẽ không còn thứ khác sao?

Thân thể mềm nhũn nằm ở trên bàn, nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích.

Mí mắt càng ngày càng nặng, không biết từ lúc nào cứ nhiên ngủ thiếp đi, cho đến khi cảm giác có thứ gì đó cào lên mặt mình, làm cho mình hết sức không thoải mái, mới cố hết sức mở mắt ra.

“A. Ngươi là ai? Tại sao lại ở trong phòng ta?” Trong phòng rất tối, nhìn không rõ lắm mặt mũi của đối phương, thế nhưng một thân chi khí thuần dương cương liệt khiến cho nàng thế nào cũng không thể coi thường. Suy nghĩ một chút mình mới vừa ngủ giống như heo, nếu đối phương muốn chiếm tiện nghi, vậy thì.

Trong lúc nhất thời, không nhận được ảo não.

“Tuyết phi nương nương đang băn khoăn về thân phận của tại hạ?” Nam tử nhìn nàng thoáng cái cau mày thoáng cái lắc đầu, dáng vẻ rất đáng yêu, không nhận được nghĩ muốn trêu chọc nàng: “Không sao, dù sao ban đêm gió lớn, cho dù giữa chúng ta xảy ra chút gì chuyện, cũng không ai biết.” Dứt lời, cố ý vươn tay về phía nàng.

“Cút ngay!” Diệp Tuyết dùng toàn bộ hơi sức của mình đẩy tay hắn ra, nhưng bởi vì dùng sức quá lớn, đưa đến thân thể không vững, ngã xuống bên cạnh.

“Nương nương, người không kịp chờ đợi muốn ngã vào lòng ngực của tại hạ sao? Ngộ nhỡ bị Yêu Vương biết, chúng ta sẽ xuống vạc dầu nha.” Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng nói của nam tử, cũng là không có nửa điểm ý sợ, ngược lại thêm vài phần đùa giỡn.

“Người buông ta ra.” Diệp Tuyết ra sức đẩy hấn, nhưng bởi vì phát sốt, trên người vốn không có chút hơi sức nào, huống chi ngực của đối phương cứng miêng như tường, móng vuốt của nàng cào lên, tựa như đang gãi ngứa.

“Nương nương, mới vừa rồi rõ ràng là người chủ động, hiện tại lại muốn ta buông ra, có phải quá gượng ép hay không?”

“Người.” Diệp Tuyết đánh không lại hấn, cũng chạy không thoát, cấp hỏa công tâm, liền hôn mê bất tỉnh.

Nam tử nhìn người trong ngực mềm xuống, khe thở dài một cái: “Như vậy liền hôn mê? Thật là không có chút nào hảo hảo chơi.”

Xem ra Yêu Vương này thật không có chút nào hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Nhẹ nhàng ôm nàng lên, đặt vào trên giường, đang muốn dụng công lực thay nàng chữa bệnh, lổ tai bên nháy thu được động tĩnh ngoài cửa, một cái xoay người, biến mất trong không khí.

Tích Phong không mở cửa, mà trực tiếp xuyên qua cửa đi vào, thấy ngủ trên giường một nữ nhân thơm mát, trong lòng bất giác kích thích một gợn sóng.

Tối hôm nay Đại Pháp Sư vội vã tới nói cho hấn biết, quỷ tượng vài ngày trước đó sai lầm, Diệp Tuyết không phải người khiến cho Thời Không Chi Môn đóng cửa.

Thời Không Chi Môn đóng cửa, chìa khóa thời không xuất hiện chỉ là một điều tất nhiên.

Nói cách khác. Tội danh mình tự dựng thêm ở trên người nàng, đều là bịa đặt vô căn cứ.

Mặc dù có thể khiến cho Vương Hậu sớm ngày trở về, mình sớm muộn sẽ tìm tới nàng, nhưng tuyệt cũng sẽ không tàn nhẫn đối với nàng như vậy.

Nhìn nàng cứ mặc y phục nằm như vậy, hấn sợ nàng cảm lạnh, liền đưa tay lấy chăn nghĩ thay nàng đắp lên, thời điểm ngón tay chạm vào thân thể nóng ran của nàng, mới giật mình, nàng cũng không phải ngủ thiếp đi, mà là ngất đi.

“Tuyết Nhi, tỉnh?” Hấn vỗ vỗ gương mặt hồng đến không bình thường của nàng, lại thấy nàng không có phản ứng chút nào, liền vội vã đỡ nàng dậy, một tay kéo y phục trên lưng nàng xuống, một tay vận chuyển chân khí, chậm rãi truyền vào trong cơ thể nàng.

Khí tức mát mẻ hòa tan vào trong thân thể, khiến Diệp Tuyết rốt cuộc dễ chịu hơn một chút, chân mày xiết chặt dần dần giãn ra.

Tích Phong thu chưởng, cẩn thận đỡ nàng muốn đặt nàng xuống giường, nàng lại vô ý thức đưa tay ôm lấy hông của hấn, ở hấn trong ngực tìm vị trí thoải mái ngủ, trong mơ mơ màng màng, khắc ra mấy chữ: “Đừng rời khỏi ta. Cứ như vậy.”

32. Chương 32: Đột Nhiên Trở Nên Dịu Dàng

Tích Phong đưa tay muốn đẩy ra nàng, nhưng thời khắc tay nắm chặt bả vai nàng, trong lòng lại đột nhiên mềm nhũn.

Nàng sở dĩ sốt cao như thế, đều là chính mình là một tay tạo thành.

Nhưng đã bước lên con đường này, cũng không có cơ hội quay đầu lại.

Nâng đầu nàng lên, cẩn thận đặt trong ngực mình, ôm nàng giống như ôm con nít: “Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ hảo hảo chăm sóc ngươi, sẽ không để cho ngươi chịu khổ nữa.” Cho đến thời khắc có thể đón Vương Hậu trở về!

Trong giấc mộng, Diệp Tuyết nằm mơ thấy người mẹ mình chưa từng thấy qua, gặt gao ôm nàng vào trong ngực, thật là ấm áp, thật thoải mái.

.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tuyết từ trong mơ hồ tỉnh lại, muốn đuổi người một cái, lại phát hiện trên người có thứ gì, ép tới nàng đau nhức toàn thân. Cật lực mở mắt ra, đập vào mắt cư nhiên là khuôn mặt hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không dứt mắt ra được. Mà đang đè trên người mình, lại là đùi của người này. Mặc dù chân của hắn nhìn qua thon dài cao lớn, nhưng vẫn nặng nề a.

“A.” Diệp Tuyết không nhịn được thét chói tai.

Vừa sáng sớm liền bị người đánh thức, hơn nữa còn là âm thanh om sòm ở khoảng cách gần như vậy, hỏa khí của Tích Phong bùng phát lập tức từ trên giường ngồi dậy: “Nữ nhân, ngươi muốn chết sao?”

“” Diệp Tuyết bị dọa đến lập tức che miệng mình, ánh mắt hoảng sợ chỉ nhìn chằm chằm hắn.

Tích Phong lắc lắc đầu, đem cơn buồn ngủ cưỡng chế di dời.

Tối qua nàng giống như bị sốt, sau đó mình liền ôm nàng tựa vào giường, tiếp đó. Cư nhiên bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ đặc biệt sâu giấc.

Đã bao nhiêu năm, mình không an ổn ngủ như vậy rồi? Thân thể hoàn toàn rơi vào trạng thái buông lỏng, thế cho nên.

Xem một chút vị trí hiện tại của hai người, nữ nhân này bị chen lấn rúc vào trong góc, ngay cả chân cũng duỗi không thẳng, mà mình thì vốn tay chân mở rộng ra, mới vừa rồi giống như chân còn đè trên bụng của nàng.

Tối hôm qua rõ ràng là đồng tình với nàng, nên mới hảo tâm lưu lại ôm nàng, hi vọng nàng có thể nằm thoải mái một chút, không ngờ. Ngược lại khiến cho nàng ngủ càng thêm không thoải mái.

Thô bạo trên mặt vì chút áy náy này mà phai nhạt không ít, xoay người từ trên giường, thời gian trong nháy mắt đã đến trên đất, tiện tay sửa lại y phục có phần xốc xệch của mình: “Cái này. Ngươi khá hơn chưa?”

“A?” Diệp Tuyết đầu óc có chút ngẩn mạch, bởi vì vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không nghĩ tới người này lại có thể biết quan tâm đến nàng.

“Ta nói thân thể ngươi khá hơn không?” Tích Phong khó có khi nhẫn nại hỏi lại một lần nữa.

“A a, tốt hơn nhiều.” Không dám có bất kỳ chần chờ nào, học gà con mổ thóc gật đầu.

Nhưng mà trong lòng lại là thế nào cũng nghĩ mãi không rõ, người này là uống lộn thuốc sao, hay là tối qua đầu bị cửa kẹp rồi hả? Làm sao trong lúc bất chợt trở nên quan tâm mình??

Không đúng, chồn chúc tết gà, khẳng định không có hảo tâm gì, mình ngàn vạn lần không thể trúng kế.

Vì vậy, đáy lòng đối với hắn phòng bị sâu hơn.

“Ừ, vậy thì tốt.” Tích Phong có chút cứng ngắc gật đầu, bước đi tới cửa.

Ánh mắt nữ nhân này nhìn mình, tựa như đang nhìn rắn độc mãnh thú, thấy vậy hẳn cả người không thoải mái, vẫn là kịp thời rời khỏi thì tốt hơn.

Tay khoác lên khắc hoa bên trên cửa gỗ, “ken két” một tiếng kéo ra, một cước mới vừa bước ra cửa, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, xoay người nhìn nàng: “Có đói bụng hay không, có muốn ăn gì hay không?”

“(o). . .” Diệp Tuyết nhìn chòng chọc hắn một lúc lâu, mới mặt mũi vắn vẹo nức nở nói: “Ngươi sẽ không phải là muốn độc chết ta chứ?” Tính mạng của mình cường, hệ thống miễn dịch tốt, phát sốt nghiêm trọng như vậy, cư nhiên ngủ một buổi tối là đỡ, hẳn sẽ không bởi vì nhìn thấy như vậy mà muốn ban cho nàng

một chén canh độc chứ? !

33. Chương 33: Quân Vô Hí Ngôn

“” Tích Phong bị một câu nói của nàng nói xong nửa ngày không biết nên phản ứng như thế nào. Cho đến khi trong phòng an tĩnh vang lên một tiếng “rắc rắc” thanh thúy, hai người đồng thời đem tâm mắt tập trung đến trên tay của hắn, chỉ thấy khắc hoa trên cửa gỗ cơ nhiên bị hắn làm gãy xuống.

“Người.” Diệp Tuyết không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn sắc mặt hắn thúi như vậy, là tức giận sao? Mình giống như không nói gì a. A a a. Yêu Vương thì ngon sao? Yêu Vương mà có thể tùy tiện lúc nào muốn tức giận liền tức giận sao? Như vậy rất đáng sợ có biết hay không?

Ô ô, mặc dù mình rất không muốn chết, nhưng mà xem ra sống không lâu rồi.

“Ta thoát nhìn kinh khủng như vậy sao?” Tích Phong rốt cuộc không nhịn được, nhất là thấy ánh mắt nàng nhìn mình càng ngày càng quái dị, lửa giận trong lòng vô cớ bùng bùng xông lên.

“À ừ. Không. Không phải.” Diệp Tuyết đầu tiên là trung thực mà gật gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu một cái.

“Hả?” Tích Phong đột nhiên trở lại bên giường, kéo gần hơn khoảng cách của hai người: “Người là đang cố ý trêu Bồn vương sao?”

“Không có. Không có.” Diệp Tuyết chẳng dám thở mạnh. Bởi vì nàng cảm thấy, chỉ cần mình hơi hô hấp lớn một chút, sẽ đem hơi thở phun đến trên mặt đối phương.

“Nói cho Bồn vương biết, muốn ăn cái gì?” Sau nửa ngày nhìn nàng chằm chằm, hắn rốt cuộc chịu từ trước mặt nàng rời đi, đứng ở cạnh giường, hai tay chấp sau lưng.

“Cái này.” Diệp Tuyết cắn răng, nếu dù sao đều là chết, không bằng làm quỷ ăn no: “Có, có gì ăn ngon, tất cả đều muốn.”

“Người tới.” Tích Phong ngồi trên ghế dựa.

Lập tức có người chạy vào phòng: “Yêu Vương có gì phân phó?”

“Gọi phòng ăn mang thức ăn lên.”

“Vâng”

Trong khi chờ món ăn, Thần Tịch, Triều Lộ đi lên làm vệ sinh cá nhân cho nàng, sau đó lại giúp nàng chải một kiểu tóc phiêu dật, cả người lập tức nhẹ nhàng khoan khoái.

.

Yêu Vương không hổ là Yêu Vương, tốc độ phòng ăn mang thức ăn lên phải nói là rất nhanh. Rửa mặt xong, liền bắt đầu mang thức ăn lên.

Rất nhiều món đều là thứ Diệp Tuyết chưa từng thấy qua, sơn trân hải vị, Linh Chi tiên thảo, nàng đau lòng nghĩ tới, nếu những thứ này mang tới hiện đại, hẳn là trị giá giá tiền một building đi.

Hừ hừ, bất quá càng đắt càng tốt, tốt nhất là ăn chết hắn, khiến cho hắn không thể ngông cuồng nữa.

“Ăn ngon không?” Tích Phong ngồi ở bên cạnh, nhìn nàng ăn đến miệng đầy dầu mỡ, không nhịn được lên tiếng hỏi. Hắn hoài nghi có phải hay không mình xuất hiện ảo giác, tại sao thời điểm nhìn nàng ăn, ánh mắt lại hung ác như thế?

“Ừ ừ, ăn ngon vô cùng.” Diệp Tuyết gật đầu. Lần này là nói thật, tay nghề của sư phụ này so với tay nghề sư phụ trưa hôm qua còn cao hơn: “Chỉ là.”

Nàng đột nhiên dừng động tác trên tay lại, đem thức ăn trong miệng cố gắng nuốt xuống: “Người ngày hôm qua nói, trong vòng ba ngày, ai dám cho ta ăn liền trăm lập quyết, vậy bây giờ người. . . . Là muốn chém chính người sao?”

“. . . .” Nghe được lời nói có chút hả hê này của nàng, đôi mắt Tích Phong hí lại một cái: “Người cứ như vậy muốn nhìn Bổng vương chết?”

“Có đôi lời gọi quân vô hí ngôn.”

“Tốt.” Hắn gật đầu một cái, hướng phía cửa kêu: “Người tới.”

Mấy thị vệ vội vã đi vào: “Yêu Vương có gì phân phó.”

“Đem người mới vừa đưa đồ ăn, kéo ra ngoài chém.”

“Vâng”

“Này, đợi chút.” Diệp Tuyết luống cuống, đứng dậy liền ngăn ở cửa không để cho những thị vệ kia đi ra ngoài, mắt nhìn chăm chăm người phía sau bọn họ: “Người nói không giữ lời.”

“Làm sao sẽ, Bổng vương từng nói, ai dám đưa đồ ăn cho người, trăm lập quyết, Tuyết phi mới vừa rồi cũng không phải là như vậy nhắc nhở Bổng vương hay sao?”

“Nhưng rõ ràng là người bảo bọn họ mang thức ăn lên.”

“Vậy thì thế nào? Bổng vương lại không nói xóa bỏ lời nói lúc trước

34. Chương 34: Thế Nào Là Phương Pháp Cầu Xin

“Người. . . .” Diệp Tuyết nhìn chăm chăm con người sáng như tuyết: “Người làm như vậy rõ ràng chính là lạm sát kẻ vô tội.”

“Bổng vương chỉ nói là nói được làm được.” Tích Phong ngẩng đầu, nhìn về phía thị vệ vẫn đang đứng: “Các người còn đứng đó làm gì? Còn không đi!”

“Vâng” thị vệ chấp tay, xoay người muốn đi xuống, bị Diệp Tuyết kéo lại: “Đợi chút.”

Chút hả hê trên mặt đã sớm biến mất không thấy gì nữa: “Xem như ta chưa nói gì, không cần giết bọn họ có được hay không?” Nếu như bởi một câu nói của mình mà khiến những người vô tội kia đáng mạng, nàng đời này đều sẽ băn khoăn .

“Tại sao ta phải nghe người?”

“Ta van cầu người.”

“Tốt, xem người cầu xin như thế nào?” Tích Phong nháy mắt với bọn thị vệ, bảo bọn họ lui ra, sau đó vừa lòng kê dựa lên ghế, trên mặt mang theo ý cười đùa giỡn. Muốn tính toán hắn, nữ nhân này vẫn còn quá non.

Thị vệ đã sớm lui ra, Diệp Tuyết vẫn giữ vững tư thế đứng yên như cũ.

“Thế nào, không muốn cầu ta? Suy nghĩ một chút, bọn họ cùng người không quen không biết, người cần gì vì tính mạng của những người đó mà chà đạp tôn nghiêm của mình. Dù thế nào đi nữa tính mạng của bọn họ nhẹ như lông hồng, chết cũng chẳng qua như bọt sóng trên biển rộng, không ai biết bọn họ đã từng tồn tại.” Tích Phong cố ý tỏ vẻ không sao cả nói xong. Bởi vì hắn biết rõ, hắn càng nói tính mạng những người này mỏng manh, không nhẫn nại trong lòng nàng càng mãnh liệt.

Quả nhiên, Diệp Tuyết sau khi nghe xong đầu lập tức lắc như lắc trống: “Không phải vậy, không phải như vậy, cầu xin người bỏ qua cho bọn họ, chỉ cần người không giết bọn họ, muốn ta làm gì cũng có thể, van người.” Chúng sinh bình đẳng, sinh mạng sao có thể người nặng người nhẹ.

“Thật sự làm gì cũng có thể?” Tích Phong nghiêng đầu qua, hài hước nhìn nàng.

Diệp Tuyết bị hắn nhìn đến phát lo lắng, thật sự muốn nhấc chân chạy trốn, nhưng nàng nhìn được, nàng không thể liên lụy người vô tội tìm cái chết vô nghĩa. Nặng nề gật đầu: “Thật.”

“Vậy thì tốt, người qua đây.” Tích Phong vẫy vẫy tay.

Diệp Tuyết không chút nào do dự, đi tới trước mặt hắn, đứng lại, trên mặt cố ra vẻ trấn định, nhưng đôi tay khẽ run lại bán đứng tâm tình của nàng giờ khắc này.

“Người rất sợ ta?”

“Ta. Không có.”

“Vậy người run cái gì?” Hắn đột nhiên cảm thấy, nữ nhân này, hình như luôn thích nói dối trước mặt hắn.

“Ta. Ta chỉ là có chút lạnh.”

“Là vậy sao? Được, Bồn vương biết.” Khóe miệng Tích Phong khẽ gợn lên, dùng cằm chỉ chỉ cái ghế bên cạnh: “Ngồi xuống.”

Diệp Tuyết không dám làm trái ý chút nào, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, đôi tay đặt trên đầu gối, rồi rầm rập chéo quần.

Hắn thật cũng không nói gì, mà là hướng phía cửa phân phó: “Người tới.”

“Vương có gì phân phó.”

“Người đi nói cho phòng ăn, nói.” Tích Phong tiến tới bên tai thị vệ, như thế như thế dặn dò từng câu.

“Vâng” thị vệ đồng tình liếc nhìn Diệp Tuyết không hiểu chuyện gì bên cạnh, sau đó lui ra ngoài.

Diệp Tuyết chỉ cảm thấy da đầu tê dại một hồi, dự cảm xấu đặc biệt mãnh liệt.

Yêu Vương biến thái này, lại muốn chỉnh ra chuyện kỳ quái gì tới hành hạ nàng sao??

Quả nhiên, sau khi người thị vệ kia khi rời khỏi đây không lâu, thực ăn trên bàn lúc đầu cũng bị mang đi, thay bằng mười mâm ngọc bích. Nắp đậy trên mỗi mâm lần lượt mở ra, Diệp Tuyết thấy mà lập tức nổi da gà. OMG, đây là trò gì?

Thịt om rết! Rau trộn bò cạp! Thần lằn xào lăn!

“Người ăn hết toàn bộ mười món ăn này, Bồn vương sẽ bỏ qua cho bọn họ.” Khóe miệng Tích Phong chứa đựng nụ cười, không chút áp lực nói xong.

Diệp Tuyết lại bắt đầu ngổn ngang trong gió, khóe mắt gay gắt rút gân: “.”

Yêu Vương khốn kiếp, người rõ ràng chính là muốn chỉnh chết ta có phải hay không! ! !

35. Chương 35: Ưng Vương Thích Nhất

“Thế nào không ăn? Chẳng lẽ ái phi muốn thay đổi chủ ý? Được, Bồn vương có thể thành toàn người.”

“Ta ăn.” Diệp Tuyết nhanh chóng cầm đũa ngà trên bàn lên, cũng không ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Gia hỏa biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn, nếu là ở hiện đại, một chọi một, Diệp Tuyết nàng bảo đảm dùng giày cao gót trực tiếp đập chết hắn! Nhưng bi kịch là Hiện tại hắn là Yêu Vương pháp lực vô biên, nàng lại là tiểu hồ ly tay trái gà không chặt, muốn đối nghịch cùng hắn, ô ô. So với lên trời còn khó hơn! Cho nên, thế nào cũng là ngoan ngoãn ăn đám con trùng có độc kia thì hơn.

Không phải là bò cạp, nhện, rết sao? Nhắm mắt lại, nàng đang ăn đậu rang!

Gắp con nhện rán bóng loáng dầu mỡ lớn chừng đồng tiền xu, Diệp Tuyết nỗ lực nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hai mắt nhắm lại, nhét vào trong miệng.

Hàm răng khẽ cắn xuống, đầu lưỡi còn chưa cảm thấy bất kỳ mùi vị gì, trong dạ dày đã bắt đầu dờn sông lấp biển. Cả người nhện không được, “ợ” một tiếng muốn phun ra.

Thấy phản ứng của nàng, Tích Phong cũng là lạnh nhạt mở miệng: “Ồi một lần, ta liền giết một người.”

“! ! !” Diệp Tuyết nghe được, cứng rắn đem con nhện đã ói ra tay nhét vào trong miệng.

Nếu lựa chọn ăn đám côn trùng có độc này, ghê tởm hơn nữa cũng phải nuốt xuống. Huống chi làm người thế kỷ 21, cũng biết rõ những thứ này kỳ thực cũng được phục vụ ở những nhà hàng cao cấp, hơn nữa giá tiền còn rất đắt. Mình ở đây có thể được ăn miễn phí, chẳng phải được lợi sao?

Nghĩ như vậy, phản ứng trong dạ dày không dữ dội như trước nữa.

Thần kinh căng thẳng, nhanh chóng nhai vài miếng, rất nhanh sau đó nuốt xuống.

Mặc dù thời điểm con nhện lướt qua thực quản, da đầu của nàng một trận tê dại, nhưng nói thế nào.
. Nàng đều là ăn hết không phải sao?

“Rất tốt, tiếp tục.” Thấy ánh mắt tiểu nữ nhân mắt lộ ra vẻ đắc ý, hải lòng trong mắt Tích Phong càng sâu. Mười món ăn, mặc dù không phải rất nhiều, nhưng đủ cho nàng từ từ nuốt rồi. Hắn thật muốn xem, nước miếng của nàng rốt cuộc có bao nhiêu!

“” Diệp Tuyết không để ý tới hắn, cúi đầu ăn của mình.

Nhưng khi một mâm nhện ăn hết một nửa, nàng thật sự rất giống như mắng to.

TMD, rốt cuộc ai nói phàm là lúc đầu khó khăn, chỉ cần có lần đầu tiên, lần thứ hai, lần thứ ba thì không phải là vấn đề. Nàng hiện tại rõ ràng là càng lúc càng khó khăn nuốt xuống, đến phía sau, quả thật chính là cổ họng bị thứ gì đó ngăn lại, vô luận nàng cố gắng như thế nào, chính là ăn không trôi.

Khóc ~!

Đang lúc nàng không biết nên như thế nào mới có thể giải quyết xong một bàn độc trùng, một nam tử tuấn dật cười vang đi vào, trên tay cầm một chiếc quạt lông vũ. Không phải loại quạt lông vũ của Gia Cát Lượng, mà là quạt lông vũ trắng tinh được làm tỉ mỉ từ những sợi lông mềm mại giống như đám ca sĩ Đại Thượng Hải dùng. Vốn là, một đại nam nhân cầm loại quạt này, sẽ khiến người cảm thấy dở dẻ ương ương, nhưng không biết vì sao, nam tử trước mắt cầm chiếc quạt này lại vô cùng hài hòa, có loại ý tứ cương nhu hỗ trợ.

“Ha ha ha. Ta nói Đại Vương sớm như vậy đi nơi nào rồi, thì ra là ở chỗ này ăn ngon. Chúng ta tuy phân chia quân thần, nhưng không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ, đồ tốt như vậy, cứ nhiên không coi trọng gọi ta.” Ứng Vương nói xong, đã tự động ngồi ở bên bàn, không đợi Tích Phong nói gì, cầm đũa lên liền ăn.

“Lôi Ngao, người muốn ăn sẽ không biết tự phân phó phòng ăn làm sao?” Thái độ của Tích Phong hết sức rõ ràng, khó chịu!

“Đại Vương, người cũng không phải không biết, mười món ăn này là tộc ta thích nhất, đã không kịp đợi muốn ăn rồi.” Ý tại ngôn ngoại, nhưng thật ra là nói – hồ ly các người lại không thích ăn côn trùng, cần gì khiến dạ dày mình áy náy!

36. Chương 36: Cũng Muốn Để Cho Nàng Chết

Tích Phong còn muốn nói điều gì, nhưng lại tức giận phát hiện, mười món trên bàn trong một khắc đã bị gió cuốn mây tan, đảo qua quét sạch!

“(o). . .” Diệp Tuyết trợn to hai mắt, đáy mắt không che giấu được cảm kích.

Mặc kệ đối phương là từ nguyên nhân gì, nhưng giải quyết hết một bàn độc trùng này, chính là giúp nàng thu dọn.

Bất quá Yêu Vương tính tình quá khó, không biết có thể lại cho người chuẩn bị mười món ăn đưa tới đây nữa hay không. Cho nên với tình huống trước mắt, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, trầm mặc không nói, chờ hắn mở miệng trước.

Ai ngờ Yêu Vương nhất thời bị mất lời nói, chỉ là mặt băng bó ngồi đó.

Người mù đều nhìn ra, hắn đây là đang tức giận.

Yêu Vương rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chỉ là Ứng Vương lại trợn tròn mắt không thấy, sờ sờ miệng của mình, có chút ý tứ vẫn chưa thỏa mãn: “Đại Vương, vô công bất thụ lộc, nếu ăn no, chúng ta không phải nên đi thảo luận chuyện ngày hôm qua một chút chứ? Tối qua, ta nghĩ ra biện pháp mới.”

“Đi.” Thôi thôi thôi, nếu đã ăn, cũng coi như bỏ qua cho nữ nhân này một con ngựa.

Tích Phong đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi tới cửa.

“Tuyết phi nương nương, bảo trọng nha.” Ứng Vương hướng Diệp Tuyết giơ giơ cây quạt, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Diệp Tuyết nghi ngờ cau chặt đôi mày thanh tú, âm thanh này. nghe rất quen tai, chính là không nghĩ ra đã nghe được ở đâu.

Một ngày vô sự.

Sáng sớm đã bị con nhện kia đầu độc, Diệp Tuyết mãi cho đến buổi tối khẩu vị còn thiếu thiếu, chỉ ăn một chút điểm tâm nhỏ liền lên giường ngủ.

Mới vừa nằm xuống, toàn bộ dạ mình châu trong phòng liền lập tức nổ tung, chung quanh lập tức tối đen như mực, bên cạnh cửa sổ, phản chiếu ra một bóng người mơ hồ.

“Là ai ở đó?” Diệp Tuyết kéo chăn, lớn tiếng hỏi, cho mình thêm can đảm: “Là ai?”

Bóng dáng không động.

Cổ họng của nàng cấp bách khô khốc, lòng bàn tay cũng rỉ ra tầng mồ hôi mịn: “Có ai không, người tới.”

“Mặc dù ngươi kêu, sẽ không ai nghe được.” Một âm thanh xa lạ vang lên, mang theo nồng đậm hỏa khí.

“Người là ai? Tại sao ở trong phòng của ta?”

“Ta là ai, ngươi không cần phải biết. Ngươi chỉ cần hiểu, từ nay về sau, trong cung sẽ không còn có Tuyết phi là được.” Quanh bóng người bốc lên đoàn đoàn ngọn lửa, đem gian phòng chiếu sáng.

Lửa đỏ xuyên qua, con người màu lửa đỏ, cộng thêm tóc dài màu tím, giống Hỏa Linh như đúc, chỉ là. Vị trước mắt này là nam.

“Người và Hỏa Linh quan hệ thế nào?” Đây là điều đầu tiên Diệp Tuyết nghĩ tới.

“Xem ra ngươi rất thông minh, như vậy nếu, ngươi càng phải chết.” Ánh lửa quanh người Hỏa Diễm lớn hơn, cũng từng bước một đi tới gần phía nàng. Kẻ địch của muội muội, chính là kẻ địch của mình. Vì tương lai của muội muội, hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào giúp muội muội tiêu diệt chướng ngại.

Diệp Tuyết cuốn chăn lui về phía trong giường: “Người đừng tới đây. Người muốn làm gì. Đừng tới đây, buông ta ra. Buông ra.”

“Thả ngươi ra? Hắc hắc, đời sau đi.” Hỏa Diễm thất cổ của nàng, một tay liền xách nàng từ trên giường lên. Nhìn ánh mắt nàng trừng lớn ngàn vạn hoảng sợ, khóe miệng của hắn dâng nên nụ cười lạnh nhạt: “Đừng trách ta, muốn trách chỉ có thể trách Yêu Vương không nên cưng chiều ngươi!”

“Thả. ta. ra.” Diệp Tuyết chỉ có cảm giác cổ mình muốn cắt đứt, phổi cũng muốn nổ tung. Đôi tay liều mạng ở hắt trên cánh tay quào loạn, cũng là không có một chút tác dụng.

Đại não bắt đầu thiếu đường, ý thức đang dần dần mơ hồ.

Nàng không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao. Nơi này mỗi người đều nghĩ biện pháp muốn cho nàng chết đây?!

37. Chương 37: Chết Cũng Rất Tốt

Tay dần dần mất hết sức, mí mắt cũng càng ngày càng nặng.

Diệp Tuyết cho rằng lần này mình chết chắc, trong phòng đột nhiên nổi lên gió lớn, trực tiếp quét đến ngọn lửa trên người Hỏa Diễm, không thể không thả người trong tay xuống.

“Lôi Ngao?” Có thể làm cho gió lớn như thế, trừ Ứng Vương, còn có thể là ai?

“Là ta.” Ứng Vương cầm chiếc quạt lông tơ, xuất hiện trước mắt. Nhìn về phía nữ nhân miệng mở to thở hổn hển nằm trên giường, sau đó mới hài hước nhìn về phía hắn: “Đường đường là Miêu Vương Linh Miêu quốc, cư nhiên khuya khoắt chạy tới giết Tuyết phi nương nương, phải bị tội gì?”

“A!” Hỏa Diễm cười lạnh, thu hồi ngọn lửa quanh người, con ngươi chuyển một cái nói: “Người có chứng cứ gì nói ta muốn giết Tuyết phi nương nương?”

“Tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn không đủ?” Cây quạt của Ứng Vương vừa thu lại, cảnh giác nhìn người trước mắt. Truyền thuyết Miêu vương Linh Miêu quốc giáo hoạt vô cùng, hôm nay. Chẳng lẽ muốn nguy hiểm như thế để thoát thân?

“Ha ha. Nếu ta nói rằng, là người cùng Tuyết phi lén lút tăng tị với nhau, xui xẻo bị ta bắt gặp, mới cố ý vu oan cho ta, người nói xem. Đại Vương sẽ tin tưởng người nào?”

“Người. Quả nhiên đủ vô sỉ.”

“Lôi Ngao, thông minh một chút đi đừng xen vào việc của người khác, nếu không đối với người mà nói không phải là việc tốt.” Hỏa Diễm chê cười. Bởi vì thực lực của Linh Miêu quốc, Yêu Vương thấy mình cũng phải lấy lễ tiếp đãi. Đừng nói đến việc xảy ra hôm nay, cho dù mình trước mặt Yêu Vương giết phi tử của hắn, hắn cũng làm như không thấy thì như thế nào!

“Có ta ở đây, người đừng mơ tưởng dả thương nàng.”

“Tốt, vậy người có bản lĩnh thì một khắc không rời khỏi nàng, bằng không, nàng sớm muộn cũng sẽ chết ở trong tay của ta.” Hỏa Diễm nói xong, một cái xoay người, hóa thành một đốm lửa bay ra ngoài cửa sổ.

Đơn đả độc đấu, hắn biết mình không phải là đối thủ của Ứng Vương, trong 36 kế, chạy là thượng sách.

Lôi Ngao không đuổi theo, trong lòng hắn cũng biết rất rõ, nếu như không có Yêu Vương cố kỵ cùng dung túng, tên Hỏa Diễm kia không thể nào lớn lối như thế được. Quay đầu lại, lại thấy Diệp Tuyết xuất thần nhìn về nơi người nọ biến mất, đôi mày thanh tú nhíu lại. Nội tâm dâng lên một tia thương tiếc, nàng. đang lo lắng sao?

“Nương nương yên tâm, ta sẽ nói được là làm được, bảo vệ người thật tốt.”

“Tại sao muốn đối xử với ta tốt như vậy?” Diệp Tuyết trong lúc bất chợt cảm thấy, kỳ thực chết cũng tốt vô cùng. Chết cũng sẽ không có phiền não, sẽ không có khổ sở, sẽ không có nhục nhã, mọi chuyện sẽ kết thúc.

“Nương nương nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Lôi ngao cũng không trả lời, mà là hướng nàng chấp tay, liền lui ra ngoài.

Tại sao muốn đối xử với nàng tốt như vậy?

Kỳ thực trong lòng hắn cũng không phải là rất rõ ràng, đại khái . . . Là cảm thấy nàng đáng thương thôi. Tối hôm qua, nhìn nàng mơ mơ màng màng, mạng treo lơ lửng, cũng không có người chăm sóc thì hắn lại có một loại kích động muốn nàng mang rời khỏi nơi này.

Chỉ là một tiểu hồ ly hơn 400 năm, hắn không hiểu, Yêu Vương tại sao cố ý đẩy nàng đến trên đỉnh ngọn sóng. Ban thường cho Ý Phượng Các, nếu như không chiếm được sự che chở Yêu Vương, không thể nghi ngờ chính là để cho nàng trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Lòng ghen tị của nữ nhân mạnh như vậy, chuyện gì cũng làm ra được!

Không được, mình phải nghĩ biện pháp mới phải.

Diệp Tuyết cuốn chăn núp ở góc giường, ánh mắt trống rỗng nhìn gian phòng đen thui lụi, cả đêm chưa chợp mắt.

Ngày tiếp theo, Thần Tịch cùng Triều Lộ đứng giờ vội tới sửa soạn cho nàng.

“Nương nương, ngài tối qua không nghỉ ngơi tốt sao? Có phải thân thể không thoải mái hay không?” Triều Lộ nhìn thấy quầng thâm nồng đậm quanh mắt nàng, đau lòng nói.

“Không có việc gì.” Diệp Tuyết nhẹ nhàng nói. Nói cho các nàng biết cũng chỉ làm cho hai nha đầu này thêm phiền não mà thôi, nên không thể nói.

Hai nha đầu nhìn ra nàng tâm tình không tốt, nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Đang bề bộn sửa soạn, chỉ nghe bên ngoài báo lại: Hoa Cơ nương nương giá lâm

38. Chương 38: Hoa Cơ Bách Hoa Các

Dưới sự giúp đỡ của hai nha đầu này, quy củ cung đình của Yêu Giới, Diệp Tuyết cũng biết không ít.

Vừa muốn đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, Hoa Cơ đã đến cửa.

Một khắc kia, tròng mắt của Diệp Tuyết thiếu chút nữa bị mù.

Nghe Triều Lộ nói qua, Hoa Cơ này là hoa yêu, vóc người giống như bông hoa, kiêu diễm ướt át, xinh đẹp. Vì vậy nàng đã ở trong đầu tưởng tượng diện mạo đại khái của Hoa Cơ. Hôm nay gặp mặt, mới biết. . . . Trí tưởng tượng của mình thiếu thốn cỡ nào. Hoa Cơ do mình tưởng tượng so sánh với Hoa Cơ thực tế, dung mạo không bằng một phần vạn.

“Đại Vương nạp phi, tỷ tỷ nên sớm đến thăm, nhưng bị chuyện trì hoãn, xin Tuyết Nhi muội muội tha lỗi mới đúng.” Hoa Cơ nhàn nhạt cười một tiếng, khuynh quốc khuynh thành.

Diệp Tuyết trong lúc bất chợt hiểu được, cái gì gọi là cười một tiếng khuynh thành, cười một tiếng nữa khuynh quốc.

Trong đầu trống rỗng, chỉ ngơ ngác nhìn.

Thật may là Triều Lộ bên cạnh lôi kéo vạt áo của nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nương nương.”

“A a, Hoa Cơ nương nương nói quá lời. Nương nương tự mình đến xem Tuyết Nhi, là phúc khí Tuyết Nhi ba kiếp tu được, nương nương xin mời ngồi.” Diệp Tuyết cuống quýt đứng dậy nghênh giá.

Hoa Cơ thật cũng không từ chối, tùy ý ngồi xuống ghế dựa bên cạnh: “Nếu ta xưng hô với ngươi một tiếng muội muội, ngươi kêu ta nương nương chẳng phải là xem thường ta sao?”

“Hoa Cơ tỷ tỷ.” Diệp Tuyết lập tức đổi lời.

“Ai, lúc này mới tốt.” Hoa Cơ cười yếu ớt tiếp tục nói: “Nghe nói Tuyết Nhi muội muội bệnh nặng mới khỏi, tỷ tỷ ta không có đồ gì tốt, nhân sâm linh chi các loại cũng không phải thiếu, hôm nay đặc biệt đem hai củ

nhân sâm ba ngàn năm tới cho muội muội dưỡng sinh.” Dứt lời, hai thị nữ đi theo sau lưng nàng bưng hộp gấm trong tay mở ra, hai củ nhân sâm đã thành hình người hiện ra.

“Hoa Cơ tỷ tỷ, quà tặng quý như thế, ta sao dám nhận.”

“Muội muội không cần từ chối, ta và người mới quen đã thân, tỷ tỷ ta rất vui mừng, muội muội nếu như không nhận, là xem thường tỷ tỷ sao?”

“Không. Không phải như thế.”

“Vậy thì nhận đi.” Giọng nói của Hoa Cơ mặc dù mềm mềm, yếu đuối, nhưng lại không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt.

“Người muội muội này cung kính không bằng tông mệnh.”

“Ừ.” Hoa Cơ hài lòng gật đầu, đứng dậy nhìn một vòng bốn phía chung quanh, đứng lại bên cạnh án kỷ: “Gian phòng này của muội muội thiếu sinh khí, đợi lát nữa tỷ tỷ cho người đưa mấy chậu hoa tới đây, trang điểm đến.”

“Tạ tỷ tỷ.”

Hai người rảnh rỗi hàn huyên một hồi, Hoa Cơ liền cáo từ rời đi. Chậu hoa rất nhanh liền đưa tới, không biết tên gọi là gì, chỉ là Diệp Tuyết cảm thấy thật sự rất đẹp mắt, đóa hoa hồng hồng, lá cây xanh xanh. Trong phòng ngăn lại, đúng là sinh khí ánh mắt trời rất ít.

“Nương nương, Hoa Cơ nương nương cho tới bây giờ đều không thích giao thiệp với người khác, nàng bắt chợt thân thiết với người như vậy, có thể hay không có mục đích khác?” Diệp Tuyết dùng bữa sáng xong, Thần Tịch rốt cuộc không nhịn được nói ra nghi ngờ của mình.

“Không biết.” Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Diệp Tuyết chính là cảm thấy, nàng. Không giống người xấu.

.

Bách Hoa Các.

Trong vườn hoa, Hoa Cơ ngồi trên xích đu, cây leo quấn quanh trên dây xích đu, nghe lời phe phẩy, khiến cho sợi tóc màu xanh lục của nàng nhẹ nhàng bay trong không trung.

Đối diện với nàng, là Ưng Vương Lôi Ngao, tay cầm nụ hoa làm thành ly rượu, từ từ thưởng thức.

“Ngao ca ca, Diệp Tuyết đó chẳng qua là một con hồ ly bình thường, ngươi vì sao để ý đến nàng như thế?”

“Chuyện bảo ngươi làm xong chưa?” Lôi Ngao không trả lời mà hỏi lại.

“Ừ, yên tâm, đã làm xong.” Chậu hoa kia, thực ra là ánh mắt của nàng. Chỉ cần bên kia xảy ra chuyện gì, nàng trước tiên có thể biết, hơn nữa có thể trong nháy mắt chạy tới.

“Vậy thì tốt.” Lôi Ngao hài lòng đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, đứng dậy liền đi: “Cám ơn muội muội.”

Nhìn hắn rời đi, Hoa Cơ không ngăn trở, chỉ là trên mặt dâng lên một nụ cười ý vị sâu xa: người nghĩa huynh này, tuy là Vương của Bách Điều quốc, lại đến bây giờ còn chưa nạp phi. Cũng sắp 8000 tuổi rồi, khiến cho rất nhiều người hoài nghi hắn có phải là không thích nữ nhân. Bất qua hôm nay xem ra. Giống như chưa chắc đã phải.

39. Chương 39: Cũng Sẽ Không Quá Lâu

Hỏa Vân Điện.

Lạc Hà cùng Lưu Vân canh giữ cửa, bên trong phòng khách, Hỏa Linh cùng Hỏa Diễm ngồi đối mặt nhau.

“Ca ca, Lôi Ngao đó không biết phân biệt, không bằng hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp thu thập hẳn, cũng tránh làm hỏng đại sự của chúng ta.” Sau khi biết ca ca ám sát Diệp Tuyết không thành công, cả sáng này Hỏa Linh đều ở đây tức giận, con người lửa đỏ như nhuộm một màu máu tươi, đẹp để đến muốn phun ra lửa!

Hỏa Diễm nghe được ý cực kỳ phẫn nộ trong lời nói của muội muội, khóe miệng nhướn lên, một độ cong vô cùng giảo hoạt: “Muội muội yên tâm, ca ca ta tự có an bài. Mặc kệ là Diệp Tuyết hay là Lôi Ngao, cũng sẽ sống không quá lâu!”

“Nói được là làm được?” Hỏa Linh giơ cái ly bạch ngọc lên, tâm tình tốt rất nhiều.

“Ca có bao giờ từng nuốt lời?” Cái ly nhẹ nhàng va chạm, hai người uống một hơi cạn sạch.

Hỏa Diễm sờ sờ lên cằm, lau đi rượu tràn ra nơi khóe miệng, sau đó nghiêm mặt nói: “Hiện tại Vương Hậu mất tích, người ở trước mặt Yêu Vương phải càng thêm cố gắng mới đúng, đến lúc đoạt vương vị hẳn, mới có thể phát huy nhiều tác dụng, biết không?”

“Muội muội xin tuân theo dạy bảo.”

.

Ỗ Phượng Các.

Diệp Tuyết dùng qua bữa trưa, chán đến chết ngồi ở bên cạnh bàn ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời xanh thăm, ánh mặt trời nhu hòa, là một ngày tốt để ra ngoài du ngoạn. Hơn nữa đã ở trong nhà buồn tẻ hai ngày, nàng cần gấp đi ra ngoài hóng mát một chút. Nhưng lại sợ vừa đi ra ngoài lại lỡ chọc phải người không nên dây vào, cho nên chỉ có thể ngốc ngốc ngồi đó.

Chợt nghe được bên ngoài thị vệ báo: Đại Vương giá lâm

~Nàng vội vã thu soạn, mới vừa đứng dậy, Tích Phong đã vào trong phòng.

“Nghỉ ngơi lâu như vậy, thân thể ái phi còn chưa khôi phục?” Thấy nàng mặt mũi tiều tụy, ánh mắt không ánh sáng, hắn nhìn không được mở miệng hỏi.

“” Nghe được trong lời của hắn có ý quan tâm, mặc dù phần quan tâm này rất nhỏ, nhưng cũng khiến cho nàng trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn rõ ràng hận nàng như thế, chán ghét nàng như thế, làm sao sẽ quan tâm nàng?

Chuyện này. chắc là ảo giác thôi.

“Làm sao vậy?” Nhìn ra sự phức tạp trong mắt nàng, Tích Phong không nhìn được quan sát y phục của mình một lần, giống như nhìn xem có gì không đúng.

“Không có. Không có gì.” Diệp Tuyết không được tự nhiên thu hồi ánh mắt, cúi đầu, lắc lư làn váy của mình.

“Nha.” Tích Phong đáp nhẹ một tiếng, sau đó nhớ tới mục đích của mình tới đây, liền bước nhanh đi tới bên cạnh nàng, kéo tay của nàng liền đi về phía ngoài cửa.

“Người muốn đưa ta đi đâu?” Nàng không hề nghĩ ngợi, phản ứng đầu tiên chính là tránh thoát trói buộc của hắn. Tiếc rằng khí lực hiện tại của đối phương quá lớn, nàng giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng.

“Đừng hỏi, đợi chút sẽ biết.”

“” Diệp Tuyết thức thời im miệng. Nàng sớm đã học được nghe lời, chuyện lấy trứng chọi với đá, nhất định sẽ thua thiệt, một mình nàng làm sao qua được. Chỉ là vừa tới cửa, lòng bàn chân liền đột nhiên giống như ở trên không, khiến nàng nhìn không được lên tiếng kinh hô: “A.” Âm thanh vừa ra ngoài, đôi tay liền như dây leo, quấn lấy hông của hắn.

“” Trán của hắn xuất hiện ba vạch đen. Ngự phong mà thôi, phản ứng của nàng có phải có phần hơi quá rồi hay không: “Ta thật sự hoài nghi, người có phải hay không sinh ra trong thế giới này đây!”

Hồ yêu 400 năm, cư nhiên một chút xú pháp thuật cũng không hiểu, Tích Phong lần nữa cảm thán: nàng có thể còn sống sót, quả thật chính là kỳ tích trong số kỳ tích! Nàng vô năng như vậy, cũng là một loại cảnh giới.

“! ! !” Diệp Tuyết nhắm chặt mắt, trong lòng hồi hộp: Yêu Vương này thật thông minh, nàng thật sự không phải là người của thế giới này!

Chỉ là. Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết, chuyện phiền toái, càng ít càng tốt!

40. Chương 40: Còn Không Học Được Nghe Lời

Bên tai là tiếng gió “vù vù”, Diệp Tuyết bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra, chỉ biết càng thêm dùng sức ôm chặt hông của hắn.

“Ái phi, người ôm Bồn vương chặt như vậy, là muốn truyền đạt ý tứ gì sao?”

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng gió đột nhiên dừng lại, thay vào đó là hơi thở ấm áp cùng lời nói mập mờ của Yêu Vương.

Bên tai ngứa một chút, Diệp Tuyết chợt mở hai mắt ra, một giây kế tiếp chính là một tay đẩy hắn ra, từ trong lòng hắn rời đi.

Chỉ tiếc hai chân còn chưa khôi phục từ trong cảm giác mềm nhũn, thời điểm vừa rời khỏi hắn, liền trọng tâm không ổn ngã lộn quay trên đất. Hắn quỳ một chân trên đất, cúi xuống lạnh lạnh nói bên tai nàng, làm cho nàng không nhận được cũng rút khí lạnh.

“Ái phi, coi như bị ta nói trúng, cũng không cần phản ứng mạnh như thế chứ?” Tích Phong buồn cười nhìn nàng, chỉ khe vươn tay, liền lôi nàng từ trên mặt đất dậy, tự nhiên ôm hông của nàng.

Hai người cự ly gần hơn, nàng cư nhiên không hề phòng bị nhìn hắn đến xuất thần.

Không thể không nói, người này hoàn mỹ như thế. Mặc kệ nhìn từ xa hay là gần nhìn, đều có thể khiến người ta mất hồn.

Lông mi thật dài như cánh chim che chở đôi mắt; làn da màu lúa mì vô cùng khỏe mạnh, trơn bóng tinh tế đều tìm không ra một lỗ chân lông; đôi môi thật mỏng khêu gợi, vừa đúng hiển lộ ra khí phách duy ngã độc tôn của hắn.

Nếu như nói sinh linh thế gian là thành quả lao động của Nữ Oa, Yêu Vương kia chính là tác phẩm nghệ thuật cực kỳ trân quý, không tìm được một chút tỷ vết nào.

“Người đây là yêu ta sao?”

Khi gương mặt tuấn tú của hắn lần nữa đến gần, mũi cơ hồ muốn áp vào mũi cười hỏi nàng, Diệp Tuyết mới đột nhiên thức tỉnh, đôi tay chống đỡ ở trước ngực hắn, trên mặt như lửa đốt: “Người đừng nói bậy, buông ta ra.”

“Nói bậy? Vậy người nói cho ta biết, nơi này tại sao đập lợi hại như vậy?” Tích Phong giơ một tay đặt lên nơi bên trái mềm mại của nàng.

“(o). . .” Thân thể Diệp Tuyết lập tức cứng lại, đầu óc chậm nửa nhịp cúi đầu nhìn móng vuốt trước ngực.

Thấy vẻ mặt nàng, hắn càng thêm muốn trêu chọc nàng, ngón tay cố ý giật giật, ở trên bộ ngực mềm mại của nàng cào cào một hồi.

“A.” Đầu óc của nàng cuối cùng thanh tỉnh lại, hét lên một tiếng, dựa vào bản năng phòng lang sói 20 năm ở thế kỷ 21 dưỡng thành, hất tay chính là một cái tát, không chút lưu tay bay đến khuôn mặt tuấn tú.

Tích Phong bị một tát này đánh cho quay đầu đi, mấy sợi tóc có chút xoắn xết che ở nửa bên mặt bị đánh.
.....

“Người.”

Không biết vì sao, tốc độ của nàng đối với hắn mà nói, căn bản không tính là nhanh, nhưng hắn chính là không thể né tránh.

“Ta. Đúng. Thật xin lỗi.” Thấy ánh mắt muốn giết người trong mắt đối phương, Diệp Tuyết vội vàng dẩu tay ra phía sau, lắp ba lắp bắp nói xin lỗi, thân thể bởi vì sợ hãi, cứ nhiên nhin không được run rẩy.

Thật là không có tiền đồ!

Nàng ở trong lòng hung hăng nói mình.

Rõ ràng là hắn có lỗi trước, hắn ăn đậu hũ của mình trước, tại sao nàng còn phải nói xin lỗi?! Uất ức a uất ức!

Dĩ nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ kêu gào trong lòng của nàng mà thôi. Cả người bị hắn ăn sạch sẽ rồi, ăn chút đậu hũ lại coi là cái gì chứ?

“Một tiếng thật xin lỗi là được sao?” Mặt Tích Phong bị tức thành màu xanh lá cây, một phen kẹp chặt cánh tay của nàng, kéo nàng sải bước đi về phía trước: “Xem ra ngươi còn không học được nghe lời!”

“Ta không phải cố ý. Xin ngươi nhẹ một chút, ngươi nắm đau ta.” Hơi sức của hắn thực lớn, Diệp Tuyết cảm giác xương trên cánh tay mình đều bị hắn bóp nát. Lão đảo bị hắn kéo đi, trong mắt đều là hoảng sợ.

41. Chương 41: Ép Buộc Nàng Bơi

“Người cũng biết đau sao?” Tích Phong cười lạnh. Nếu biết sẽ đau, mới vừa rồi còn xuống tay nặng như vậy?

“Ta. Ta không phải cố ý.” Nước mắt Diệp Tuyết đều muốn chảy ra. Cổ nhân nói: gần vua như gần cọp, chẳng lẽ đúng là như vậy sao? Mới vừa rồi còn cọt nhả, trong nháy mắt liền thay đổi thành còn kinh khủng hơn Tử Thần.

Tích Phong không nói chuyện nữa, chỉ là nụ cười trên mặt, càng thêm âm lãnh.

Nơi bọn họ vừa rơi xuống, thật ra là ở bên hồ. Đây là hồ nước rất lớn, liếc nhìn lại, có thể nhìn thấy bờ hồ bên kia ở một chỗ rất xa.

“Người muốn mang ta đi nơi nào? Buông ta ra. Buông ta ra.” Diệp Tuyết hoảng sợ phát hiện, tên kia cứ nhiên kéo nàng đi về phía trong hồ. Nước hồ ướt nhẹp đôi giày, cả trái tim nàng nhảy đến cổ họng.

Hắn muốn làm gì? Dìm chết nàng sao?

“Thả người ra? A, tốt, như ngươi mong muốn.” Hai người đã cách bờ bảy tám thước, trong lúc bất chợt hắn buông lỏng tay ra.

Ban đầu có hắn kéo, hai người là trôi lơ lửng trên mặt nước, giờ phút này vừa buông tay, Diệp Tuyết liền “bôm” một tiếng lọt vào trong nước. Nương theo tiếng rơi của nàng, thân thể chìm chìm nổi nổi.

“Cứu mạng a. Cứu. Cứu mạng.” Nàng sợ, tư vị chết chìm, thật vô cùng không tốt.

“Bơi tới, nếu có thể bắt được chân của ta, ta liền cứu ngươi.” Tích Phong lơ lửng ở trên mặt nước, đứng cách nàng 2 thước, mặt không chút thay đổi nói.

Diệp Tuyết nghe nói, lập tức ra sức bơi về phía hấn.

Nhưng kỳ quái là, vô luận nàng nỗ lực nhích về phía hấn đến cỡ nào, khoảng cách giữa hai người thủy chung duy trì không thay đổi. Hậu tri hậu giác rốt cuộc phát hiện, thì ra hấn vẫn luôn lùi lại. Nàng đến gần bao nhiêu, hấn liền cách xa bấy nhiêu.

Nếu nàng mới vừa rồi trực tiếp bơi vào bờ, giờ phút này có lẽ đã lên bờ rồi, nhưng bây giờ. Cách bờ càng xa.

“Thế nào, nhanh như vậy muốn từ bỏ sao? Người chỉ có chút khả năng này thôi sao? Nhanh qua đây, ta chờ người đây.” Thấy động tác tay chân của nàng chậm dần, thân thể trầm xuống, đôi tay Tích Phong nhàn nhã vòng ở trước ngực, nói lời châm chọc.

Bị lời nói của hấn kích thích, thân thể trong lúc bất chợt nhẹ rất nhiều, tiếp tục “bơi” về phía hấn.

Trong mũi nước tràn vào thật nhiều, xót khiến cho nàng muốn rơi nước mắt.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, đối với bơi lội, nàng thật vẫn rất có thiên phú. Tính cả ngày đó rơi xuống nước, đây là lần thứ hai nàng tiến vào nước sâu, thế nhưng chìm chìm nổi nổi không bị ngập nước.

Chỉ là hơi sức có hạn, cộng thêm nước rót vào trong thân thể, đến cuối cùng chống đỡ không nổi, từ từ chìm xuống sau đó không còn hơi sức nổi lên nữa.

Thật ra mục đích hôm nay hấn dẫn nàng ra đây đúng là dạy nàng bơi lội, ngày đó thấy nàng rơi vào trong nước thiếu chút nữa mất mạng, làm cho hấn nghĩ lại mà sợ. Ngộ nhờ nàng chết rồi, chìa khóa thời không phải lần nữa tiến vào luân hồi, đến lúc đó không biết sẽ đầu thai đi nơi nào, càng không biết chờ đến lúc nào mới có thể đầu thai chuyển thế, cho nên vì để ngừa ngộ nhờ, hấn quyết định dạy nàng bơi.

Chỉ là không ngờ nữ nhân này không biết trời cao đất rộng, rõ ràng dám động thủ đánh hấn, trong cơn tức giận mới trực tiếp ném nàng vào trong nước.

Hiện tại tức giận căn bản tiêu đã mất, nhìn nàng chìm xuống, đang muốn kéo nàng lên, mặt nước đột nhiên nổi lên nước xoáy, có nhiều bọt nước màu sắc khác nhau nhô ra từ trong nước xoáy, bay lên không trung, thế giới lập tức trở nên sặc sỡ bảy màu.

Càng thêm thần kỳ là, Diệp Tuyết được bao bọc trong một bọt nước vô cùng lớn, mang theo nàng lên tới mặt nước, trôi lơ lửng cách mặt nước cao một thước.

Thấy cảnh tượng này, trên mặt Tích Phong lộ ra một tia đùa giỡn: “Ngu Mỹ Nhân, người như thế nào cũng ở nơi này?”

42. Chương 42: Ngu Mỹ Nhân Bên Hồ

Lời nói vừa dứt, nước xoáy bỗng dừng lại, mặt hồ ngay sau một khắc bình lặng như mặt gương, ngay cả sóng gợn cũng cực ít thấy.

Chỉ là chốc lát sau, một cột nước phá tan bình lặng, phóng lên trên trời. Trên cột nước, lại có một nữ tử, thân người đuôi cá, tóc lam mất biếc, trên người là vẩy màu xanh dương nhạt phấp ánh huỳnh quang, từ ngực đến đuôi, màu sắc từ từ đậm hơn.

Mỹ Nhân Ngư sao?

Diệp Tuyết ở trong lòng lẩm nhẩm.

Truyện thuyết Mỹ Nhân Ngư có thể sử dụng tiếng hát đầu độc thủy thủ tàu thuyền, khiến bọn họ bị lạc trên mặt biển mịt mờ, nhưng bây giờ xem ra, những thủy thủ kia bị lạc phương hướng, là bởi vì bị khuôn mặt đẹp đến hút hồn của Mỹ Nhân Ngư, không muốn về nhà thôi.

“Vừa vắn đi qua.” Trên cột nước, Ngu Cát khẽ gập đầu, coi như là hành lễ với Yêu Vương, âm thanh tốt đẹp như tiếng trời. Tầm mắt rũ xuống, rơi vào trên người Diệp Tuyết: “Nàng chính là Tuyết phi Đại Vương mới vừa nạp sao?”

“Chính thế.” Tích Phong gập đầu.

“Rất đẹp.” Ngu Cát lạnh nhạt nói: “Nhưng nếu là chết rồi, sẽ dơ bẩn hồ nước này.”

Diệp Tuyết trong lúc bất chợt hiểu ra, thì ra đối phương cứu nàng, cũng không phải vì giúp nàng, mà là sợ nàng làm dơ hồ nước này!

“Ngu Mỹ Nhân nói rất đúng, là Bồn vương sơ sót.”

“Đại Vương cùng Tuyết phi tiếp tục, nô tì còn có việc, xin được cáo lui trước.”

“Tốt.”

Thấy hần đồng ý, Ngu Cơ lần nữa khẽ gập đầu.

Phía dưới cột nước như thác nước ào ra, mang theo những bọt khí bảy màu kia, đập ra một cái hố lớn trên mặt hồ. Sau một trận sóng, mặt nước khôi phục lại bình lặng, duy chỉ còn dư lại bọt khí bao lấy Diệp Tuyết lẳng lặng lơ lửng.

Diệp Tuyết hết sức sợ nhìn Yêu Vương có chút mất hồn, hần khó đoán như vậy, nàng căn bản cũng đoán không ra hần sau một khắc sẽ làm ra chuyện gì. Chỉ là có một chút nàng nhìn ra, Ngu Mỹ Nhân này không đơn giản, rõ ràng nàng là phi hần là vương, nhưng thái độ nàng đối với Yêu Vương. Hình như rất lạnh nhạt.

Tình huống như thế, sau khi nàng gặp phải hần, lần đầu tiên dụng phải.

Bất quá nàng lo lắng hình như là dư thừa, sau khi thấy Ngu Mỹ Nhân, Yêu Vương gương mặt tâm sự nặng nề, nơi nào còn có ý định trở lại chinh nàng. Sau khi lấy nàng từ trong bọt nước ra ngoài, liền đem nàng nhét vào bên hồ, mình ngự phong đi mất.

“” Nhìn điểm đen phía xa từ từ biến mất, mồ Tuyết vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nơi này không biết là nơi nào, nàng nên trở về như thế nào đây.

Nàng đã biết nơi này là Yêu Giới, nói cách khác, bây giờ nhìn lại tất cả bình yên, nhưng rất có thể sau một khắc liền từ bên cạnh nhảy ra một con dã thú, một ngụm nuốt nàng.

Ngắm nhìn bốn phía nửa ngày, nàng sửng sốt chưa xác định được nên đi phương hướng nào.

“Yêu Vương khôn kiếp, chính người cũng không ai như người! !” Không thể nhịn được nữa, Diệp Tuyết ngửa đầu mắng to. Dĩ nhiên chủ yếu nhất phải là Yêu Vương không nghe được.

“Tuyết phi dường như ý kiến rất lớn đối với Đại Vương?” Từ sau lưng truyền đến âm thanh tự nhiên.

Diệp Tuyết vội vàng quay đầu lại, quả thật là Ngu Mỹ Nhân đó: “Ngu. Ngu Cát nương nương.” Nàng không phải đi rồi sao? Thế nào vẫn còn ở đây? Chủ yếu nhất là

Diệp Tuyết đem tầm mắt dừng lại ở đôi chân ngọc thon dài của nàng.

Mới vừa rồi nơi đó, rõ ràng là đuôi cá.

“Làm sao ngươi còn không trở về?” Ngu Cát bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của nàng, nhàn nhạt mở miệng.

“Cái này.” Diệp Tuyết thở dài một tiếng, đầy bất đắc dĩ từ trên mặt bò dậy: “Ta không biết trở về thế nào.”

“Ngự phong thẳng về hướng đông, rất nhanh liền đến. Nhanh lên đi, trễ nữa, thủy quái sẽ xuất hiện, ta không muốn máu của ngươi dơ bẩn mảnh đất này!”

43. Chương 43: Lôi Đình Điện Ngu Cát

“” Diệp Tuyết rất cuộc hiểu rõ, Ngu Cát này có bao nhiêu thích sạch sẽ. Nếu như có thể, nàng thật không muốn phiền toái nàng ta, tốt nhất có thể giống như Yêu Vương, Ứng Vương gì đó, một cái xoay người, là có thể biến mất trước mặt nàng không thấy gì nữa. Nhưng. Với tình huống trước mắt, người có thể giúp đỡ. Chỉ có nàng Ta: “Cái này. Ta không biết ngự phong.”

“Vậy thì độn thổ.” Ngu Cát hình như có chút không tin, đường đường phi tử của Yêu Vương, ngay cả ngự phong cũng không biết?

Nhưng lời tiếp theo của Diệp Tuyết, khiến nàng có kích động muốn nhảy sông tự vẫn: “Độn thổ là gì?”

“ Cùng ta tới đây.” Nhìn trời sắc đã không còn sớm, lại kéo dài nữa, thủy quái thật sự sẽ xuất hiện. Được rồi được rồi, coi như mình làm chuyện tốt, đưa nàng trở về là được.

“Người. Người muốn đưa ta đi đâu?” Diệp Tuyết sợ hãi. Tại. Tại sao lại kéo nàng vào trong nước? Không biết thủy tính của nàng không tốt sao?

“Im mồm, bình tĩnh.”

“Nhưng Ngu Cát nương nương, ta. Ta là hồ ly, không có mang cá.” Ngụ ý chính là, nếu như người kéo ta xuống nước nữa, chết đuối sẽ dơ bẩn hồ nước của người.

“Có biết hay không, người rất ồn ào.”

“Bởi vì ta không muốn chết.”

“Người nói nữa, hiện tại ta liền giết chết người.”

“Nhưng Ngu Cát nương nương.” Diệp Tuyết sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Chết đuối rất khó chịu, sau khi so sánh, nàng tình nguyện bị đối phương giết chết.

“! ! !” Ngu Cát hình như bị sự dằn dọng của nàng cảm phục, nắm chặt tay của nàng, tung người một cái nhảy vào trong nước sâu, thuận tiện dẫn nàng vào trong nước.

“(o). . .” Diệp Tuyết vừa nghĩ tới lần này chết chắc, lại phát hiện nước quanh người cũng không nuốt nàng, mà giống như có sinh mệnh, tự động tách ra phía trước hai người, nhường đường: “Ngu Cơ nương nương, người thật lợi hại!”

“Im miệng.”

“”

Sau khi xuống nước không lâu, trước mặt xuất hiện một cột nước xoáy bảy màu, sắc màu như lưu ly. Đợi hai người tới gần, liền bị hút vào. Sau một hồi trời đất quay cuồng, Diệp Tuyết còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, thân thể đã rơi vào trong một cỗ nước ấm, một giây kế tiếp, đỉnh đầu vang lên thét chói tai: “Có ai không. Có thích khách.”

Âm thanh này. Như thế nào giống của Hỏa Linh vậy?

Diệp Tuyết đang suy nghĩ, đã bị Ngu Cát túm khỏi mặt nước: “Hỏa. Hỏa Linh nương nương.”

“Người. Làm sao người lại ở trong thùng tắm của ta?” Hỏa Linh tức giận quát, khi thấy Ngu Cát xuất hiện phía sau, toàn bộ tức giận trên mặt bất chợt biến mất, thay vào đó là thất sắc kinh hoàng, giọng nói chuyện đột nhiên trở nên cung kính: “Ngu Mỹ Nhân, người. Người tới chỗ ta không biết có chuyện gì?”

Lôi Đình điện Ngu Cát, trông coi tất cả thủy hệ, bao gồm cả tứ hải Long Vương, đều phải nghe sự điều khiển của nàng.

Chỉ cần là hai nơi có nước, mặc kệ giữa hai nơi có liên thông hay không, nàng đều có thể trong nháy mắt từ một chỗ chuyển dời đến nơi còn lại.

Hơn nữa còn có truyền thuyết, thân phận của Ngu Cát vô cùng đặc biệt, cũng không phải tế nhị bình thường, đến nay cũng không người biết, nàng rốt cuộc thuộc về yêu, hay thuộc về ma, hoặc thuộc về thần?

Hỏa Linh chỉ biết, lúc trước Ngu Cát trở thành phi của Yêu Vương, là bởi vì thời khắc nàng nguy nan, Yêu Vương đã cứu nàng một mạng, vì báo ân, nàng mới ở lại bên cạnh Yêu Vương. Về phần giữa hai người có vợ chồng chi thực hay không, cũng chỉ có người trong cuộc biết.

Đối phương hỏi thành tâm thành ý, Ngu Cát lại trả lời vô cùng nhạt, từ trong bồn tắm ra ngoài, trên người không hề dính nước: “Đi ngang qua.”

Cửa phòng tắm bị người vợ vấp đụng vỡ, mấy thị nữ nóng nảy đi vào, các nàng nghe được tiếng hét của nương nương: “Nương nương, thích khách ở đâu?”

44. Chương 44: Sẽ Lưu Tâm

“Ai bảo các người tiến vào? Cút ra ngoài cho ta!” Hỏa Linh mặc dù kính sợ Ngu Cát, nhưng mặt nóng dán vào móng lạnh của người ta, cảm giác không phải quá tốt, chỉ có thể đem tức giận phát tiết đến trên người người vô tội.

“Dạ dạ.” Mất người vợ vàng tiến vào, lập tức cúi đầu thưa dạ lui ra.

“Người còn đứng ngốc ở đó làm gì? Muốn tắm lại?” Tầm mắt Ngu Cát rơi vào trên người Diệp Tuyết ngơ ngác đứng ở trong thùng tắm.

Diệp Tuyết lập tức tỉnh ngộ, nằm thành thùng nước tắm, thử nhiều lần mới bò ra ngoài. “Ào ào” nước tung tóe đầy đất: “Ta.”

“Đi.”

“Vâng” Diệp Tuyết cẩn thận liếc trộm một cái khuôn mặt bị tức thành màu xanh lá cây của ai kia, sau đó không nói hai lời, theo Ngu Cát rời đi.

Lại nói, thấy được bộ dạng kinh ngạc của Hỏa Linh, trong lòng thật đúng là thoải mái khác thường.

Hai người mới ra khỏi Hỏa Vân Điện, Ngu Cát liền hỏi nàng hiện tại có biết làm sao để trở về hay không, nàng gật đầu, Ngu Cát liền bỏ lại nàng, một mình rời đi.

Mới đến cửa Ỗ Phượng Các, Thần Tịch cùng Triều Lộ liền vợ vàng tiến lên đón, quan sát nàng từ trên xuống dưới một lần.

“Nương nương người không sao chứ?”

“Chúng ta thấy nương nương muộn như thế còn chưa trở lại, cho rằng xảy ra chuyện gì, hù chết chúng ta.”

“Ha ha. Không có việc gì, ta không phải vẫn khỏe mạnh sao.” Diệp Tuyết an ủi họ, sau đó một tay kéo hai người vào trong.

Nhưng không nghĩ tới hai nha đầu vợ vàng tránh thoát từ trong tay nàng, cung kính cúi người: “Nương nương, Hoa Cơ nương nương đang ở trong chờ người.”

Mặc dù nương nương phân phó, giữa các nàng không cần quá nhiều quy củ, nhưng thời điểm có người ngoài ở đây, họ vẫn là không dám quá phạm.

Diệp Tuyết cũng biết ý của các nàng, liền không hề miễn cưỡng nữa, đi vào trong trước.

“Hoa Cơ tỷ tỷ.” Diệp Tuyết khẽ gọi một tiếng.

Trong đại sảnh, Hoa Cơ ngồi dựa trên ghế thái sư khắc hoa, một thân quần dài tơ tằm màu hồng mềm nhẹ, kiểu diễm như nụ hoa tường vi chớm nở. Nhất là trên vai còn dùng vải làm thành vài đóa mẫu đơn màu vàng, vì vậy sự kiều diễm ướt át của nàng tăng thêm ba phần cao quý lộng lẫy.

“Tuyết Nhi muội muội, người đã đi đâu? Gấp chết tỷ tỷ có biết hay không?” Hoa Cơ nghe tiếng, lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng bước liên tục đến bên cạnh nàng, kéo tay của nàng ân cần nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng. Thấy nàng chỉ là quần áo có chút ướt, ngoài ra cũng không có gì đáng lo ngại mới thoải mái mở miệng: “Nghe nô tỳ trong phủ người nói, người bị Đại Vương mang ra ngoài, làm sao lại làm cho ướt nhẹp trở lại?”

Thật ra lúc Yêu Vương mang nàng ngự phong rời đi, mình cùng nghĩa huynh vừa lúc ở vườn hoa thấy rõ ràng. Không lâu sau, Yêu Vương liền trở lại, lại chậm chạp không thấy bóng dáng Tuyết Nhi. Vì vậy nghĩa huynh liền phái nàng tới đây, chính hắn là ngự phong ra ngoài tìm kiếm.

“Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận, rơi vào trong nước thôi.” Diệp Tuyết cố ý nói rất thờ ơ. Nàng biết, Hoa Cơ nương nương này đối tốt với nàng, nhưng nàng cũng biết, ở chỗ này, Yêu Vương là lớn nhất, nàng không muốn gây phiền toái cho người quan tâm đến mình.

“Thật không có việc gì?”

“Đương nhiên là thật, Hoa Cơ tỷ tỷ đối với Tuyết Nhi tốt như vậy, Tuyết Nhi làm sao lại gạt người chứ, phải hay không?”

“Ha ha. . . .” Hoa Cơ mỉm cười, nắm tay nàng: “Như vậy nếu, trước tiên muội muội hãy đi tắm nước nóng, thay y phục sạch sẽ, đừng để cho hơi lạnh xâm nhập thân thể. Tỷ tỷ về trước.”

“Được, tỷ tỷ đi thông thả.” Ánh mắt Diệp Tuyết lần nữa bị nụ cười của nàng lung lay, trái tim không khỏi lại toát ra bốn chữ khuynh quốc khuynh thành! Hoa Yêu a, không biết nguyên hình của nàng rốt cuộc là loại hoa gì, cư nhiên đẹp đến mê hoặc lòng người như thế.

Đối phương mới đi xa, hai nha đầu yên lặng đứng một bên lập tức líu ríu nói với nàng.

“Nương nương, cảm giác Hoa Cơ nương nương này quan người có chút quá mức, nô tỳ cảm thấy nương nương nên lưu tâm.”

“Đúng vậy nương nương, Thần Tịch cũng cho rằng như vậy. Mặc dù danh tiếng của Hoa Cơ nương nương ở trong cung không tệ, không thấy nàng cố ý gây khó khăn hoặc trách phạt cung nhân, nhưng sự lạnh lùng của nàng cũng nổi danh. Hiện tại trong lúc bất chợt thân thiện với nương nương như thế, trong đó nhất định có điểm kỳ lạ.”

“Được rồi được rồi, ta biết rồi.” Diệp Tuyết liền đáp hai tiếng, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Ta thật đói a, nhanh đi chuẩn bị chút gì ăn đi.” Chỉ là trong lòng đã có tính toán, từ nhỏ đã được nghe một câu nói, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người. Lời nói của hai nha đầu này cũng không phải là không có đạo lý. Sau này, nàng sẽ lưu tâm.

45. Chương 45: Chuyện Không Gấp Được

Đêm khuya yên tĩnh, trong Hỏa Vân Điện, cũng là đèn đuốc sáng rõ.

“Ca, ta một ngày cũng không đợi nổi nữa rồi, không giết Diệp Tuyết đó, khó tiêu mỗi hận trong lòng của ta.” Hỏa Linh hung hăng ném chiếc đĩa làm từ noãn ngọc bên cạnh xuống đất, ngực phập phồng gay gắt.

Trên đất đầy mảnh vụn của ngọc thạch.

Hỏa Diễm nghiêng người dựa vào bên trên giường không chút biểu tình nhìn nàng, thích ý vuốt ve nhẵn ngọc trên ngón tay cái.

“Ca, người thật ra nên nói một câu.” Đập phá hồi lâu, cũng không thấy ca ca mở miệng, Hỏa Linh hiện tại không nhìn nổi nữa: “Người có phải sợ Lôi Ngao đó hay không?”

“Ta sợ hắn? Qua nhiều năm như vậy, người thấy ca ca người từng sợ ai chưa?”

“Vậy tại sao người không nói lời nào?”

“Ta chỉ là hy vọng chính người có thể nghĩ ra, rất nhiều chuyện không gặp được.” Suy nghĩ một ngày, Hỏa Diễm cư nhiên cảm thấy vui mừng vì Lôi Ngao đã ngăn cản hành động tối hôm đó của hắn, nếu không, những việc mình làm mấy năm nay đều phớ cho dòng nước cuốn trôi rồi.

“Ta không hiểu, ta cũng không muốn hiểu, ta chỉ biết, trong cung này, có ta không có nàng, có nàng không có ta.”

“Muội muội, nếu người nghĩ như vậy, cũng khiến cho ta quá thất vọng.” Hỏa Diễm đột nhiên từ trên giường êm đứng dậy, vẻ mặt thành thật nhìn nàng, trong mắt đã không có dung túng cùng thương yêu thường ngày.

“Ca.” Khí thế của Hỏa Linh lập tức yếu đi. Bình thường, ca ca coi nàng như bảo bối, mặc kệ nàng nói yêu cầu gì, hắn đều dốc hết toàn lực thỏa mãn nàng, hơn nữa sẽ rất ít khi khiến cho nàng thất vọng. Nhưng nàng cũng biết, nếu ca ca gặp phải chuyện thực sự, nàng tuyệt không muốn đi chọc giận hắn, nếu không, hậu quả khó mà lường được: “Ca, đừng nóng giận, ta biết rõ sai lầm rồi, ta không so đo cùng Diệp Tuyệt kia nữa còn không được sao?”

“Haizz.” Thái độ của Hỏa Diễm mềm xuống một chút, nhìn nàng tình ý sâu xa nói: “Hậu cung của Yêu Vương giai lệ tam thiên, nhưng người từng gặp qua người có tu vi thấp hơn 3000 năm sao?”

“Cái này. Dường như không có.” Hỏa Linh nỗ lực nhớ lại. Mỗi lần có mỹ nhân mới đưa vào cung, nàng đều cho người đi điều tra thân phận của các nàng, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Trong ẩn tượng, nữ nhân được đưa vào cung hơn nữa có thể thành công lưu lại, cũng có chút tài năng, tu vi cùng pháp lực song tu.

“Vậy người gặp qua người nào vừa vào cung liền được phong làm phi, hơn nữa còn không có bối cảnh không có thân thế hay sao?”

“Cái này. Càng thêm không có.” Suy nghĩ một chút lúc trước, sau khi mình vào cung ba tháng mới có may mắn nhìn thấy Yêu Vương, trở thành phi tử, càng thêm hao gần thời gian mười năm. Ngay cả Vương Hậu Yêu Vương cực kỳ yêu thương cũng phải mất một thời gian thật dài mới đến bên cạnh Yêu Vương.

Bị ca ca nhắc nhở như thế, Hỏa Linh lập tức hiểu mới vừa rồi tại sao ca ca muốn nói “Rất nhiều chuyện không gặp được”, Diệp Tuyệt này, muốn động đến nàng, tuyệt không dễ dàng như trong suy nghĩ: “Ca, vậy người nói xem, kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

“Bàn bạc kỹ hơn.” Hỏa Diễm mặt ngó cửa sổ, đưa lưng về phía nàng: “Trước tiên ta tra rõ quan hệ của nàng cùng Yêu Vương, người cái gì cũng không được làm, hơn nữa còn phải đi nịnh bợ nàng.”

“Nịnh bợ nàng?” Kiêu ngạo như Hỏa Linh, nghe xong lời này, tựa như nghe được đầm rỗng hang hổ. Nhưng lúc thấy ca ca đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng trừng nàng thì tâm tình vẫn bị ép xuống: “Được rồi, ca người nói cái gì chính là cái đó, ta toàn bộ nghe lời người.”

“Đây mới là muội muội tốt của ta.” Hỏa Diễm khôi phục thái độ cứng chiều, hướng nàng ngoắc ngoắc tay: “Tới đây.”

Hỏa Linh ngoan ngoãn đi qua.

Hắn liền ôm nàng vào trong ngực, tựa như ôm một con mèo, đặt cằm ở đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng cạo: “Nhỏ không nhện sẽ loạn mưu lớn, chờ ca ca làm Vương Yêu Giới, dù điều kiện gì, cũng nhất định thỏa mãn người.”

46. Chương 46: Làm Khách Bách Hoa Các

“Nương nương, vậy người nghỉ ngơi, nô tỳ đi xuống trước.” Thần Tịch cúi cúi người, nói với người trên giường.

“Ừ, đi xuống đi, người cũng sớm nghỉ ngơi một chút.” Diệp Tuyết hướng nàng khoát tay, sau đó nằm xuống. Chỉ là thân thể vừa mới nằm xuống, mới đột nhiên nhớ tới một việc, thấy Thần Tịch còn chưa rời đi, liền mở miệng hỏi: “Tịch Nhi, người biết được bao nhiêu về Ngu Cát nương nương?”

Nhưng nàng không ngờ rằng, mình tùy tiện hỏi một câu, cũng khiến tiểu nha đầu bị sợ đến kinh hoàng thất sắc: “Nương nương. Người. Người. Gặp qua Ngu Cát nương nương?”

“Làm sao vậy? Tại sao khẩn trương như vậy?”

Lúc này Thần Tịch đã chạy đến bên giường, Diệp Tuyết kinh ngạc phát hiện, vẻ mặt nha đầu này cư nhiên cũng bị hù dọa đến trắng không còn chút máu: “Nàng không đưa người đi sao?”

“Ta đây không phải đang hảo hảo ngủ ở đây sao? Tại sao hỏi như thế?”

Nhìn nàng chân thực như thế, Thần Tịch mới chậm rãi thở phào một cái: “Thật ra nô tỳ cũng chỉ nghe người ta nói, sát tính của Ngu Cát nương nương này lớn vô cùng, thời điểm nổi điên, mặc kệ là ai, đều không thể cản trở nàng. Nghe nói, gặp thần giết thần, gặp ma giết ma.”

“Có kinh khủng như vậy sao?” Diệp Tuyết nghe, cảm thấy tám phần là hiệu ứng lời đồn. Bởi vì Ngu Cát hôm nay nàng gặp được, mặc dù có chút nhạt lạnh, nhưng người kia cũng rất tốt, đặc biệt là thời điểm nàng câu nói đầu tiên đã khiến Hỏa Linh đó kinh ngạc, mình thật muốn hô to vạn tuế.

Thần Tịch cũng coi như lạnh lợi, nhìn thấu ý tứ trong mắt nàng: “Nương nương, mặc dù không loại bỏ nhân tố quá lời trong lời đồn, kiến thức của nô tỳ cũng không nhiều, nhưng không có lửa làm sao có khói, nếu mọi người đều nói Ngu Cát nương nương đáng sợ, khẳng định có nguyên nhân.”

“Ừ ừ, được, ta biết rồi, vậy người đi xuống trước đi.” Diệp Tuyết khoát khoát tay, bởi vì nàng biết, không ngăn cản nữa, nha đầu này lại sẽ nhắc nhở nàng chú ý đề phòng cái gì đấy.

Quả nhiên, sau khi Thần Tịch quỳ an đi ra ngoài, đến cửa do dự chốc lát, vẫn là mở miệng, bắt quả là một chuyện khác: “Nương nương, nô tỳ cảm thấy, người nên học chút pháp thuật phòng thân.”

“Hả?”

“Nương nương, nô tỳ lưu lại trong cung này cũng đã hơn trăm năm, lòng người hiểm ác, hơi không cẩn thận một chút vẫn có thể vạn kiếp bất phục. Nương nương là người tốt, nô tỳ không muốn nương nương gặp chuyện không may.”

“Được, ta biết rồi.” Nhìn nàng nói đúng trọng tâm như vậy, Diệp Tuyết cũng ngại nói cho nàng biết, làm sao nàng không muốn học, nhưng mình mới đến, ai chịu dạy nàng đây?

.

Ngày kế rời giường, mới vừa rửa mặt xong, Hoa Cơ nương nương liền phái người tới mời nàng đến Bách Hoa Các làm khách.

Diệp Tuyết nghĩ, kể từ khi vào cung này, đối phương đã tới thăm mình hai lần, theo tình theo lý mình cũng nên đến thăm nàng một chút, liền hớn hỏ đồng ý. Mặc dù ở Ý Phượng Các xa xỉ, nhưng lễ vật có thể dùng được không có lát một món nào, vì vậy đành phải thôi, tay không rời đi.

Vừa tới cửa Bách Hoa Các, liền có hai tiểu hoa yêu ra nghênh tiếp nàng.

Tại sao khẳng định là tiểu hoa yêu? Bởi vì Diệp Tuyết thấy y phục các nàng mặc trên người rất kỳ quái, đều là dùng hoa và lá cây quấn quanh mà thành, nhìn kỹ, mới phát hiện hoa lá kia cư nhiên sinh trưởng ở trên người các nàng, bắt quả được bọn họ làm cho rất tự nhiên, không có chút nào cảm thấy kinh khủng, ngược lại. Còn có một loại xinh đẹp lạ thường. Nhìn họ, như nhìn một chậu hoa đặc biệt.

Hai tiểu hoa yêu đưa nàng đi vòng vèo, xuyên qua một biển hoa. Đại khái sau một khắc đồng hồ, liền nghe người báo: “Nương nương, Tuyết phi nương nương đến.”

Diệp Tuyết ngẩng đầu tìm kiếm, lúc này mới phát hiện ra trong một hàng mẫu đơn, Hoa Cơ thoải mái nằm trên một chiếc giường được làm bằng dây leo đang lay động, khép hờ mắt, tựa hồ rất hưởng thụ sương sớm. Nghe báo, mới chậm rãi mở mắt ra, đứng dậy đi về phía nàng.

47. Chương 47: Vị Trí Trong Lòng

Người nào đó rất không có định lực lần nữa sáng mắt.

Thời điểm Hoa Cơ nằm trên giường dây leo dao động, quả thật cùng không gian hoa cỏ ở nơi này hoàn toàn dung hợp lại với nhau. Trong lúc bất chợt, trong lòng của nàng dâng lên nghi ngờ, nữ tử trước mắt. Thật chỉ là Hoa Yêu đơn giản như vậy sao? Hoặc là. Ở nơi dị thể này, Hoa Yêu chính là Hoa tiên tử, có được sự kiều diễm cùng mỹ lệ của bách hoa thể gian.

“Tuyết Nhi muội muội, người ngăn người cái gì vậy? Ngồi đi.”

Diệp Tuyết bị nàng lôi kéo, có chút ngượng ngùng đem tầm mắt từ trên mặt nàng dời đi: “Hoa Cơ tỷ tỷ, người thật xinh đẹp.”

“Ha ha. Không ngờ Tuyết Nhi muội muội cũng sẽ nói những lời này.”

“Ách.” Diệp Tuyết có chút xấu hổ: “Ta không kìm hãm được, tỷ tỷ thật quá đẹp.”

“Được rồi, chúng ta không nói những thứ này, hôm nay khiến muội muội tới đây, là muốn mời muội muội nếm thử một chút bánh ngọt năm nay mới ra.” Hoa Cơ nói xong, đã lôi kéo nàng ngồi xuống cái bàn bên cạnh. Rất nhanh, bảy tám tiểu hoa yêu bưng mấy chiếc đĩa nhỏ tinh xảo đi lên, trong từng đĩa để năm sáu miếng bánh ngọt, màu sắc cùng hình dáng rất khác nhau, điểm duy nhất giống nhau là đều là hình những bông hoa trông rất sống động.

“Những thứ này.” Diệp Tuyết cầm một miếng, tỉ mỉ quan sát: “Hoa Cơ tỷ tỷ, bánh ngọt làm đẹp như vậy, ta cũng không nỡ ăn.”

“Ha ha.” Hoa Cơ đang muốn nói gì, liền xuất hiện một người khách không mời mà đến.

Yêu Vương không hổ là Yêu Vương, đừng nói Diệp Tuyết, ngay cả Hoa Cơ cũng không biết hắn xuất hiện ở bên cạnh từ lúc nào: “Xem ra hai vị ái phi trò chuyện rất hợp nhau.”

Diệp Tuyết vừa nhìn thấy người tới, nụ cười trên mặt liền cứng ngắc, chỉ biết cầm bánh ngọt cúi đầu chăm chú nhìn.

Hoa Cơ cười khẽ hai tiếng, phá vỡ sự lúng túng: “Đại Vương tới đây, tại sao không thông báo trước một tiếng, để nô tì gọi người chuẩn bị.”

“Chuẩn bị cái gì? Như thế này không phải rất tốt rồi sao?” Tích Phong đáp lời Hoa Cơ, ánh mắt lại ở trên người Diệp Tuyết: “Xem ra Tuyết phi thích ứng vô cùng nhanh, cũng bắt đầu kết bạn.” Vừa sáng sớm mình đã đến Ý Phượng Các tìm nàng, không ngờ cư nhiên chụp hụt, tra hỏi qua mới biết nàng tới Bách Hoa Các rồi. Ngày hôm qua không phải là một bộ ốm yếu sao? Chẳng lẽ là cố ý giả bộ để lừa gạt hắn?

“Là nô tì mời Tuyết Nhi muội muội tới.” Hoa Cơ không hiểu, tại sao thời điểm Yêu Vương nhìn Tuyết Nhi. Ánh mắt rồi rầm như thế.

“A, là vậy sao?” Tầm mắt của Tích Phong dừng lại trên người Diệp Tuyết mấy giây, sau đó dời đến trên bánh ngọt: “Nhân sâm ba ngàn năm, linh chi ba ngàn năm, hà thủ ô 3500 năm, còn có mặt ngọc phong ngàn năm, ha ha, ái phi, đãi ngộ cao như vậy, dường như ngay cả Bản vương cũng chưa từng được hưởng thụ qua, xem ra vẫn là mặt mũi của Tuyết phi lớn nhất.” Bất cứ đồ gì trong này đều là đồ tốt, hơn nữa

thích hợp sử dụng khi tu luyện pháp thuật. Nhưng Hoa Cơ cũng đã nhìn ra, Diệp Tuyết căn bản không có pháp thuật gì, cho nàng ăn những thứ này, không cảm thấy lãng phí sao?

“Đại Vương nói như vậy, ngại chết nô tì rồi.”

“Chẳng lẽ Bồn vương nói không đúng sao?”

“Rõ ràng là Đại Vương quá bận rộn, nô tì nào dám quấy rầy.” Hoa Cơ nói đúng sự thực. Nếu như mình không phải là vương của Bách Hoa, trông coi tất cả hoa cỏ cây cối trên thế gian, hẳn cũng sẽ không cưới mình, càng sẽ không phong mình làm phi.

Nàng cũng đã từng nghĩ, đi theo Yêu Vương thật tốt, hầu hạ bên cạnh hắn, giúp hắn giữ vững Yêu Giới, không cầu hắn chỉ yêu một mình nàng, chỉ hy vọng hắn có thể lưu lại một vị trí trong lòng hắn cho nàng. Nhưng sau đó nàng hiểu được, mình là cỡ nào si tâm vọng tưởng, trong tim của hắn. Trừ Vương Hậu, không thể chấp nhận nữ nhân khác.

48. Chương 48: Không Có Kết Quả Tốt

Bi kịch nhất của nữ nhân là gì?

Là quyết một lòng yêu một nam nhân, cộng thêm còn là đơn phương.

Cho nên kết cục là, nhận được chỉ có thể là thương tích đầy mình cùng một trái tim tan vỡ, hơn nữa bi kịch đến mức ngay cả khí lực liếm láp vết thương của mình cũng không có.

“Ý của ái phi là đang trách Bồn vương không có thời gian cùng người sao?” Tích Phong di chuyển tức thời đến sau lưng Hoa Cơ, cũng không quản bên cạnh còn có nhiều người như vậy, cột nhả nâng cằm của nàng lên: “Nói cho Bồn vương, có phải như vậy hay không?”

“Đại Vương, tất cả lấy đại sự làm trọng.” Hoa Cơ quay đầu đi, muốn tránh khỏi sự trêu chọc của hắn.

Bất quá Yêu Vương đâu dễ nói chuyện như thế, bàn tay nắm cằm nàng dùng sức, mạnh mẽ để cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình: “Gần đây không có việc gì lớn, Bồn vương quyết định hôm nay liền lưu lại cùng người, ái phi cảm thấy thế nào?”

“Không cần.” Nhìn thấy hắn lại gần người, Hoa Cơ không suy nghĩ liền đưa đôi tay chống đỡ ở ngực của hắn, trên mặt một mảnh ửng hồng. Không phải là bởi vì xấu hổ, chỉ bởi vì tức giận.

Nàng đã sớm không còn là Hoa Cơ tràn đầy ảo tưởng với hắn nữa, càng không phải là Hoa Cơ vì một câu quan tâm thuận miệng của hắn, mà vui mừng suốt mấy tháng trời, nàng hôm nay, chỉ cầu hắn có thể cách xa mình. Hắn là vương, nàng là phi, cũng rất cuộc sẽ không cùng xuất hiện.

“Hả?” Ánh mắt Tích Phong lập tức sắc bén, hơi thở lạnh lùng phả trên mặt nàng: “Người dám cự tuyệt Bồn vương?”

“Nô tì. Chỉ là thân thể không thoải mái.”

“.” Tích Phong ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, mới vung tay một cái, ném nàng ra, đứng chấp tay: “Người đừng quên, người còn có đồ ở trong tay ta.”

Tim Hoa Cơ cứng lại, nhịn đau nói: “Nô tì thật sự là thân thể không thoải mái.”

Nếu không phải bởi vì vật kia ở trong tay hắn, nàng như thế nào còn có thể ở lại chỗ này? Thâm cung này đối với nàng, đã sớm giống như nhà giam.

“Người đến cửa kết bạn xong chưa? Có phải hay không cần phải trở về?” Tích Phong dời sự chú ý đến trên người Diệp Tuyết, trên mặt lạnh lẽo, Diệp Tuyết bị dọa sợ đến cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Bánh ngọt cầm trong tay đã bắt tri bắt giác bị nàng bóp thành không còn hình dáng.

Thấy nàng chỉ cúi đầu, không có ý muốn đứng dậy, Tích Phong càng giận: “Người cũng muốn cãi lời Bồn vương hay sao?”

“Không có. Không có.” Diệp Tuyết lấp ba lấp bắp biện bạch. Yêu Vương ngày thường đã đủ đáng sợ, nhưng hôm nay kinh khủng hơn rất nhiều, nàng có dự cảm mãnh liệt, mình cùng hắn trở về, tuyệt đối không có kết quả tốt.

Yêu Vương biến thái này, nói không chừng lại nghĩ ra cách gì tới hành hạ nàng.

“Hay là nói, người cũng thân thể không thoải mái?”

“Ta.”

“Tuyết Nhi, người hãy đi về trước đi, ngày khác trở lại Bách Hoa Các làm khách.” Hoa Cơ cũng biết rất rõ, Diệp Tuyết lần này đi, Yêu Vương nhất định đem lửa giận bên này của mình phát tiết lên trên người Diệp Tuyết. Nếu như có thể, mình tuyệt không để cho nàng đi. Nhưng hắn là Yêu Vương, mình tự vệ còn khó, làm sao có thể bảo vệ được nàng! Diệp Tuyết giằng co, sẽ chỉ làm hắn hỏa khí lớn hơn.

Diệp Tuyết hình như cũng nghe hiểu ý của nàng, chậm rãi đứng lên.

“A.” Sau một khắc, thân thể đã bị hắn ôm ngang lên.

Sau một trận gió, bên người Diệp Tuyết đã là cảnh tượng quen thuộc.

“Đại Vương! Nương nương?” Thần Tịch đang bận rộn ở sân trong, liền thấy Yêu Vương ôm nương nương từ trên trời giáng xuống, vội cúi người thỉnh an.

Tích Phong chỉ là sải bước đi về phía trước, một cước đá văng cửa phòng: “Không có sự phân phó của ta, ai cũng không cho phép vào.”

“Dạ.” Thần Tịch còn chưa nói xong, cửa phòng lần nữa bị một cước, nặng nề đóng vào.

49. Chương 49: Sợ Bồn Vương Chạm Vào Người?

Tích Phong một tay ném người trong ngực tới trên giường, thời khắc rơi xuống trên giường kia liền kéo màn phù dương xuống, Diệp Tuyết bị quần quanh trong màn. Cúi chỏ bị va đập mãnh liệt, đau đến nàng toàn thân một hồi co rút.

“Người muốn làm gì?” Thấy Yêu Vương từng bước một tiến tới gần, tim của nàng càng đập càng nhanh. Muốn trốn lui về sau, nhưng màn phù dung quần quanh không cử động được.

“Người cứ nói đi?” Trong mắt Tích Phong tỏa ra ánh sáng đùa bỡn, dường như cố ý đi đặc biệt chậm, khảo nghiệm năng lực chịu đựng của trái tim nàng.

“Người. Người không cần tới đây.”

“Người sợ Bồn vương chạm vào người?”

Bị hắn hỏi thẳng như vậy, Diệp Tuyết khổ sở chỉ có thể quay đầu đi chỗ khác.

Mặc dù nàng đến từ thế kỷ 21, nhưng nàng cảm thấy, loại chuyện đó phải giữa hai người yêu nhau mới có thể làm. Mà mình đối với Yêu Vương, trừ hận, nhiều hơn chính là sợ.

“Trả lời Bồn vương?” Tích Phong rất cuộc nhích tới gần bên giường, nắm được cằm của nàng, nhỏ giọng ép hỏi. Những nữ nhân này, hôm nay từng người một đều ăn gan hùm mật gấu hay sao? Cưng nhiên đều cãi lời hắn! !

“! !” Diệp Tuyết cắn chặt răng, quật cường không kêu một tiếng.

Sự kiên nhẫn của nàng, nghị lực của nàng, thậm chí nguyện vọng muốn sống, cũng đã trong vài ngày ở nơi này tiêu hao hầu như không còn. Nàng không biết loại cuộc sống này tới lúc nào mới kết thúc, chết rồi, có lẽ có thể xong hết mọi chuyện. Cho nên hôm nay, cho dù hấn bóp chết mình, nàng cũng không có ý định cúi đầu trước hấn.

Tích Phong thấy được quật cường cùng với mơ hồ quyết tâm muốn chết trong mắt nàng, nhếch miệng lên nở một nụ cười lạnh lẽo: “Xem ra, người muốn chống đối Bồn vương?”

“Muốn giết cứ giết, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

“Người cảm thấy Bồn vương sẽ nhân từ như vậy?” Tích Phong buông bàn tay nắm cầm nàng ra, cười lạnh nói: “Bồn vương sẽ làm người sống không bằng chết.”

Cách không đánh hai chưởng, bên trong gian phòng lập tức xuất hiện một người thị vệ: “Vương có gì phân phó.”

“Truyền lệnh của Bồn vương, mời Lôi Ngao cùng Hỏa Diễm đến đại điện chờ, nói Bồn vương có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Vâng” thị vệ quay người lại, biến mất không thấy gì nữa.

“Ái phi, đợi lát nữa biểu hiện tốt vào nhé.” Tích Phong phát tay, màn phù dung quần trên người nàng hóa thành mảnh vụn bay múa trên không trung, như từng mảnh bông tuyết, thê mỹ, động lòng người.

Diệp Tuyết mới vừa vội muốn đứng dậy, tránh về phía sau, mới phát hiện ra mình cứ nhiên không thể cử động: “Người đã làm gì ta?”

“Định Thân Thuật mà thôi, không cần khẩn trương.”

Yêu Vương nói xong, ung dung ngồi vào trên ghế đệm, như không có chuyện gì xảy ra vuốt vuốt viên dạ minh châu bên cạnh.

Diệp Tuyết thấy hấn không hề làm gì, thì ngược lại càng khẩn trương hơn, bởi vì trước khi bão táp xảy ra, thường thường cũng sẽ cực kỳ bình lặng.

Đợi qua đại khái thời gian một chén trà, hấn đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn nàng một lát sau nói: “Bồn vương cho người một cơ hội, chỉ cần người bây giờ cầu xin Bồn vương đừng chiều người, Bồn vương liền hủy bỏ việc phải làm tiếp theo.” Hấn cũng không muốn quá đoạn tuyệt, chỉ cần nàng cầu xin hấn, để cho lửa giận trong lòng hấn tiêu tan, hấn có thể tha cho nàng lần này. Dù sao, nàng còn có chỗ trọng dụng.

“Nghĩ hay quá nhỉ.” Diệp Tuyết đã chuẩn bị tốt cho cái chết, giờ phút này để cho nàng cầu xin hấn, tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì nàng cho rằng, một người ngay cả chết cũng không sợ rồi, còn có cái gì có thể được uy hiếp được đây? Nhưng sự thật rất nhanh liền chứng minh, suy nghĩ của nàng có bao nhiêu buồn cười.

Yêu Vương nói qua có thể khiến người ta sống không bằng chết, liền nhất định sẽ nói được làm được.

“Được, Bồn vương đã cho người cơ hội, là người không biết quý trọng.” Tích Phong nói xong, nhìn về phía chậu hoa trên bàn bên cạnh, đóa hoa màu đỏ, đang nở rộ xinh đẹp. Tay phải thành hình ưng trảo, lòng bàn tay lập tức tỏa ra một cỗ khí lưu màu bạc, khi hấn nắm tay, khí lưu màu bạc trực tiếp bay về phía chậu hoa, trong nháy mắt liền bao quanh chậu hoa. Sau đó tay hấn một phen, khẽ hút, một màu hồng liền bị kéo ra từ trong khí lưu, hóa thành một hình người, nặng nề ngã trên mặt đất.

50. Chương 50: Thứ Bị Phong Ấn

Hoa Cơ đang cùng Ứng Vương ở trong nhà thương nghị như thế nào để cứu Diệp Tuyết, Yêu Vương đã phái người đến gọi hấn đi rồi. Nhìn người rời đi, nàng buồn bực thắc mắc hỏa khí của Yêu Vương có phải đã tiêu

tan rồi hay không, thân thể liền bị một cỗ lực lượng hút đi.

Nặng nề ngã trên mặt đất, đạo hạnh cao thâm như nàng, cũng nhịn không được kêu đau một tiếng.

Ngẩng đầu lên, mới phát hiện nơi này là phòng của Diệp Tuyết, mà Yêu Vương đang đứng ở trước mặt mình.

Chậm rãi từ dưới đất bò dậy, sửa sửa y phục: “Không biết Đại Vương gấp gáp kêu nô tì tới đây, có gì phân phó?”

“Biết thân thể ái phi không được khỏe, không có cách nào cùng Bồn vương làm chuyện mây mưa, chỉ có thể khiến Tuyết phi phải miễn cưỡng thể thân. Chỉ tiếc Tuyết phi vừa tới, rất nhiều nơi không hợp ý của Bồn vương, hi vọng một chút nữa ái phi ở một bên có thể chỉ điểm vài chỗ.”

Lời này vừa nói ra, hai nữ nhân ở đây đồng thời ngây ngẩn cả người.

Tích Phong vô cùng hài lòng nhìn phản ứng của hai người, trong lòng cười lạnh: đây chính là kết quả dám không nghe lời hần.

Hồi nãy ở Bách Hoa Các sở dĩ tha thứ cho Hoa Cơ như vậy, là bởi vì hần nhận thấy được Lôi Ngao ở rất gần đây, hiện tại chính là thời cơ, hần còn khuôn muốn gây ra quá nhiều chuyện.

“Đại Vương, người làm như vậy có phải có chút không ổn hay không?” Dè nén lửa giận trong lòng, Hoa Cơ muốn bản thân mình phải bình tĩnh. Tình huống như thế, nếu chọc giận Yêu Vương, chỉ làm cho sự việc càng thêm hồng bét.

“Có gì không ổn sao? Tại sao Bồn vương không cảm thấy?”

Nhìn tình hình xảy ra trước mắt, Yêu Vương không đạt được mục đích sẽ tuyệt đối không bỏ qua đâu. Nhưng nàng làm sao có thể trở mặt nhìn chuyện đó xảy ra được? Vô luận là đối với bản thân nàng hay là đối với Diệp Tuyết, đều sẽ không thể chịu được tổn thương này.

Thay vì khiến hai người đau đến mức không muốn sống, không bằng hạ sinh một mình nàng thôi.

Hoa Cơ quyết định làm theo chủ ý của mình, đôi tay ở trong tay áo xếp thành hình hoa lan, âm thầm niệm chú, đợi chân khí quanh thân vận chuyển mở ra, nhanh chóng ra tay. Vô số hoa mai màu hồng từ tay áo của nàng bắn ra, hội tụ thành một tia sáng hoa mai mềm mại chạy dài, quấn quanh thân Yêu Vương thật chặt.

“Đây là ái phi muốn giết Bồn vương?” Mặc dù thân thể bị trói buộc, nhưng trên mặt của Tích Phong không nhìn ra một chút biểu cảm nào.

“Là người buộc ta, ta không có lựa chọn nào khác.”

“Người sẽ không sợ ta giết chết người?”

“Ta đã sống hơn bảy nghìn năm rồi, không sao cả.” Hoa Cơ cũng rất rõ ràng, chỉ bằng pháp lực của mình, làm sao có thể vây được Yêu Vương. Nàng làm như vậy, chỉ là muốn chọc giận hần, khiến hần giết nàng mà thôi.

“Nói như vậy, vật kia. Người cũng không cần sao?” Trên mặt của Tích Phong thậm chí nổi lên một nụ cười như có như không. Hần biết, đây chính là điểm yếu của nàng: “Nếu như người không cần, ta sẽ không ngại đánh hần phải hồn bay phách tán, không bao giờ siêu sinh.”

“Không.” Hoa Cơ tuyệt vọng hô lên một tiếng, hoa mai quấn quanh trên thân hần lập tức tan ra bốn phía, những cánh hoa mai vỡ trên mặt đất. Nàng như bị rút đi thần khí, lập tức khô héo. Trong mắt xuất hiện nước mắt long lanh, thân thể lung lay bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống: “Người không thể làm như vậy, không thể.”

“Tại sao không thể? Nếu như người chết, một mình hần tồn tại ở trên đời này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

“Nhưng dù sao hần cũng là đứa nhỏ của người.” Một câu nói đơn giản, cũng tổn mất tất cả sức lực của Hoa Cơ. Nàng mệt mỏi ngã xuống đất, bụm mặt ô ô nức nở.

Tại sao, mình yêu nam nhân tàn nhẫn như thế này? Tổn thương nàng xong cũng coi như hết, đều là do nàng tự tìm. Nhưng đứa bé là vô tội mà, hắn mới ra đời, đã bị Yêu Vương phong ấn. Hơn một nghìn năm đã qua, đáng lẽ phải lớn lên trở thành một nam tử anh tuấn, nhưng bây giờ. vẫn là một đứa con nít như cũ.

51. Chương 51: Nguyên Nhân Phong Ấn

“Đứa bé của ta sao? Có thể sinh con cho Bốn vương, chỉ có thể là Vương Hậu.” Ánh mắt của Tích Phong sáng sủa một chút, có ngoan tuyệt, có cũng có bất đắc dĩ.

Thật ra hắn làm sao không biết rằng Hoa Cơ có tình với mình, có nghĩa với mình, nhưng tự như hậu cung này nhiều nữ nhân như vậy, hắn không thể động tâm với các nàng, càng sẽ không bao giờ động tâm với các nàng, bởi vì mệnh này đã không còn thuộc về chính hắn. Khi sư phụ vì cứu hắn mà mệnh tang ở tháp trừ yêu, cầu xin hắn chăm sóc đứa nhỏ duy nhất của hắn, tiểu sư muội Cửu Dao, hắn đã thề, đời này tất cả tình yêu chỉ dành cho nàng, để cho nàng trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Sau khi hắn trở thành Yêu Vương của Yêu Giới, các quốc gia ở dưới liền đưa tới một đồng mỹ nữ. Hắn đã từng cự tuyệt, bởi vì đời này có Vương Hậu là đủ. Nhưng như thế cũng khiến cho các quốc gia phía dưới sợ hãi, lo lắng, bọn họ cho rằng nguyên nhân mình cự tuyệt là do biểu hiện không tốt của bọn họ. Để cho Yêu Giới ổn định, hắn chỉ có thể tiếp nhận. Chỉ là, nếu đặt trong hậu cung, căn bản khi vào cung chỉ gặp qua một lần.

Mà Hỏa Linh, Hoa Cơ, Ngu Cát được mình phong làm phi, hoặc là thân phận đặc biệt, hoặc sau lưng là quốc gia có lực lượng cường đại. Hắn tuy là vương của Yêu Giới, cũng có thời điểm thân bất do kỷ.

Bởi vì chủng tộc khác biệt, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng những phi tử này sẽ cho mình thêm con cháu.

Nhưng hắn không ngờ rằng, bởi vì Hoa Cơ trông coi tất cả loài cây hoa của thế gian này, cho nên lực dụng dục (mang đẻ) mạnh nhất trên cõi đời này. Khi đó, nàng đại khái cũng đã biết mình vô tâm với nàng, nàng liền giấu hắn lên lên mang thai đứa bé này. Đợi đến khi hắn phát hiện đám mây khác thường trên bầu trời Bách Hoa Các, thời điểm vội vàng vừa đi qua khỏi, đứa bé đã ra đời.

Tuy rằng hắn đối với nàng vô ý, nhưng dù sao cũng là con của mình, máu mủ tình thâm. Thời điểm khi thấy con nít hồng hào khỏe mạnh nằm ở bên cạnh Hoa Cơ, trong tim của hắn ấm áp, là hạnh phúc, nội tâm có một loại ngọt ngào hắn ba vạn năm qua lần đầu tiên thưởng thức.

Nhưng phần vui sướng này, ngay sau đó một khắc liền biến mất trôi qua hầu như không còn.

Bởi vì sau khi hai chủng tộc khác nhau kết hợp lại sinh hạ ra đứa bé, cũng là một hành vi nghịch thiên, nên sẽ bị trừng phạt, giữa cơ thể mẹ và cơ thể con chỉ có thể có một người còn sống. Mẹ khỏe thì con yếu, mẹ yếu thì con khỏe, xảy ra việc cướp đoạt giữa sinh mệnh của hai người, cho đến khi hao hết một bên mới thôi. Mà kết cục hao hết không phải là chết, mà là hồn bay phách tán, tan thành mây khói.

Cho nên hắn không do dự, cũng không còn thời gian do dự, bởi vì khi đó Hoa Cơ mới vừa sinh đứa bé, thân thể vô cùng suy yếu, đứa bé mới sinh đặc biệt cường tráng, rất có thể mấy canh giờ nữa sẽ khiến cho nàng vạn kiếp bất phục.

Hắn ở trước mặt nàng thu hồn phách của đứa bé, phong ấn thân thể của đứa bé.

Vì chuyện này, nàng liều mạng cùng hắn, cũng cố gắng tự sát, sau đó để cho nàng an phận, hắn mới đem đứa bé tới uy hiếp nàng. Mà nguyên nhân phong ấn thực sự của đứa bé, đại khái là cả đời này của hắn cũng sẽ không nói cho nàng biết. Nếu Hoa Cơ biết, nhất định sẽ vì đứa bé mà kết thúc tính mạng của mình!

“Hiện tại người còn muốn chết sao?”

“Tích Phong, người tại sao lại tàn nhẫn như thế, tại sao? ?”

“Rất nhiều chuyện, không có tại sao.” Tích Phong chỉnh sửa một chút suy nghĩ của mình, “Nếu không muốn chết, vậy thì đứng lên hảo hảo mà chỉ điểm.”

Hoa Cơ lão đảo từ dưới đất bò dậy, mới đứng vững, thân thể liền bị Định Thân Chú định trụ.

Tích Phong đi vòng qua bên cạnh nàng, ngón tay lỗ măng lướt qua trên mặt nàng: “Vì phòng ngừa người lười biếng, trước hết ủy khuất ái phi rồi.”

52. Chương 52: Không Còn Mặt Mũi Để Sống Tiếp

“Một ngày nào đó người người sẽ phải hối hận.”

“Vậy thì chờ ngày đó rồi nói.”

Tích Phong nhắc từng bước đi về phía người nằm trên giường.

Thời điểm vừa rồi Tích Phong đối phó với Hoa Cơ, Diệp Tuyết mới phát hiện ra mình chẳng những bị Định Thân Chú, hơn nữa miệng cũng bị khống chế, một âm cũng không phát ra được, chỉ có thể trừng mắt mà nhìn. Bây giờ nhìn tên khốn này đi về phía mình, trái tim liền chìm xuống đáy cốc, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo.

“Tuyết phi, người chảy thật là nhiều mồ hôi.” Yêu Vương ngồi xuống bên giường, đưa ngón tay lạnh lẽo tới, đụng vào trên trán của nàng, giọng nói dịu dàng giống như tình nhân cuồng nhiệt trong tình yêu: “Thế nào, mặc ít như thế, vẫn cảm thấy nóng sao? Không có việc gì, Bồn vương giúp người cởi áo ra.” Ngón tay theo bên tai trượt xuống, phất qua xương quai xanh tinh xảo của nàng, sau đó dừng lại ở trước ngực của nàng.

“” Không thể động cũng không thể nói, giờ phút này Diệp Tuyết tựa như một bức tượng gỗ, mặc cho người khác đùa bỡn.

Ngón tay của hắn chạm vào trên da thịt của nàng, làm cho Diệp Tuyết một hồi run rẩy, mồ hôi trên trán toát ra càng thêm lợi hại.

Chỉ nghe “Xoát” một tiếng, y phục được dệt từ tơ tằm thượng hạng bị kéo trượt từ trên bả vai xuống, kéo dài đến thắt lưng, lộ ra cái yếm màu đỏ chót bên trong.

Không cần.

Diệp Tuyết ở trong lòng hét lên một tiếng, đôi môi lay động gay gắt. Trong mắt ít đi gấp gáp cùng sợ hãi, thay vào đó là cầu khẩn, tha thiết cầu khẩn, hi vọng hắn có thể nhất thời phát lương tâm, tha cho mình một lần.

Nhưng. Không có.

Ngạo mạn như Yêu Vương, há có thể dễ dàng mềm lòng. Tay nhẹ cong lại, cái yếm đỏ thắm rơi xuống đất, nửa người trên không hề che giấu hiển lộ trong không khí, cơ hồ trong cùng một lúc, váy cùng quần lót ở nửa người dưới cũng bị Yêu Vương dùng nội lực biến thành những mảnh vải vụn, tán lạc ở trên giường.

Chẳng lẽ hắn thật sự muốn ở trước mặt Hoa Cơ làm chuyện đó với mình sao?

Nàng đang hoảng sợ nghĩ, trong thân thể đã có một vật tiến vào.

“A.” Không có dạo đầu, không có dịu dàng, đột nhiên công kích, khiến cho Diệp Tuyết đau đến kêu thành tiếng, đôi tay cũng gắt gao bắt được đệm giường ở bên cạnh: “Người khốn kiếp, súc sinh, người đáng chết. A.”

Vào giờ phút này, nàng không để ý thân thể mình đã khôi phục lại bình thường, chỉ biết là cảm giác tràn đầy sỉ nhục như dòng điện, trong nháy mắt tràn ngập cả người nàng.

Nước mắt như suối nhỏ khe núi, theo hai bên tóc mai của nàng chảy xuống, xông vào trong mái tóc dài. . . .

Tại sao, tại sao lại đối với nàng như vậy? Tại sao nhất định phải ngay trước mặt Hoa Cơ tỷ tỷ làm loại chuyện bẩn thỉu này đối với nàng? Sau này. Nàng còn mặt mũi nào xuất hiện ở trước mặt Hoa Cơ tỷ tỷ?

Trừ ngày đó Lạc Bằng xuất hiện, Hoa Cơ là người thứ hai dịu dàng quan tâm, đối tốt với nàng. Chẳng lẽ Yêu Vương này nhất định phải tàn nhẫn như vậy, không thể trông thấy nàng được một nửa điểm tốt nào??

Càng nghĩ càng thấy đau lòng, đau đớn trong thân thể bất chợt trở nên không coi vào đâu, bóng người ở trên đung đưa cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ. Hoa Cơ có nhược điểm ở trên tay hắc, nhưng mình. Giống như không có.

“Ha ha.” Trên khuôn mặt trắng bệch nổi lên một nụ cười buồn bã, tiếng cười mang theo một chút quỷ dị.

Tích Phong không hiểu nàng đang cười cái gì, chỉ thấy nàng há miệng, hung hăng cắn.

“Đáng chết.” Hắc khê nguyên rửa một tiếng, một phen nắm được cằm của nàng, làm răng trên răng dưới của nàng không cách nào tiếp tục khép lại.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng khát vọng được chết như thế, cho nên mặc dù bị hắc ngăn lại kịp thời, trong miệng vẫn dâng lên mùi máu tươi nồng nặc, làm nàng không nhịn được buồn nôn.

Tích Phong cũng không hề thương tiếc kéo miếng vải bên trên, vò thành một cục nhét vào trong miệng của nàng, quả quyết lật người xuống giường, phơi bày thân thể tinh trắng, hình như không cảm thấy có bất kỳ ngưỡng ngừng gì: “Chớ có cố gắng tiếp tục làm việc ngốc này, sẽ chỉ làm người chịu nhiều khổ hơn thôi, tự mình giải quyết cho tốt!”

53. Chương 53: Sống Không Vui, Chết Không Được

Phản ứng đầu tiên của Diệp Tuyết chính là muốn bò dậy, tìm cái gì đó che lấp mình lại, nhưng phát hiện rằng chuyện đó thật đáng buồn, mình cứ nhiên vừa động đều không động được.

Nước mắt tràn ra không chút kiêng kỵ, mắt cũng trở nên vừa đau vừa xót, so với bị kim đâm còn đau hơn.

Nhưng nàng không muốn dừng lại, cũng không khống chế được nước mắt của mình rơi, có lẽ. Khóc đến mù còn hơn, không cần đối mặt với thế giới hắc ám này nữa!

Thấy nàng khóc đến đau lòng tuyệt vọng như vậy, trong lòng của Tích Phong bỗng dâng lên một tia tình cảm khác thường. Khi ý thức được tình cảm này đối với nàng là đồng tình cùng không đành lòng thì hắc hung hăng hất tay áo lên, hóa giải định thân chú cho Hoa Cơ: “Tôi đây thay Bốn vương mặc quần áo.”

Trong lòng cho dù có một ngàn một vạn điều bất mãn, Hoa Cơ cũng không dám có ý không vâng lời hắc nữa.

Nàng thật không dám. Không dám lấy mạng đứa bé của chính mình ra nói giỡn.

Từng bước một đi qua, tận lực để cho vẻ mặt của mình thoát nhìn giống như thường ngày.

Bởi vì nàng biết, bây giờ Diệp Tuyết đã bên bờ sụp đổ, mặc kệ đồng tình cũng tốt, an ủi cũng được, Diệp Tuyết đều không cần. Gian nan vươn tay ra, từ trên giường cầm lên y phục của Yêu Vương, sau đó yên lặng trở lại, đứng ở bên cạnh Yêu Vương, từng cái từng cái giúp hắc mặc vào.

“Quả nhiên chỉ còn ái phi là hiền huệ dịu dàng, nhớ, về sau không cho không vâng lời của bốn vương lần nào nữa, bằng không, Bốn vương trừng phạt cũng sẽ không đơn giản giống mới vừa rồi đâu.”

“Vâng.” Hoa Cơ nhỏ giọng đáp một tiếng.

“Ha ha ha. Rất tốt, đi, đi đến Bách Hoa Các nào.” Yêu Vương dường như thấy nàng thuận theo cực kỳ hài lòng, cười lớn ôm bả vai của nàng, mang nàng rời đi. Thời điểm đi tới cửa, tựa hồ mới nhớ tới người trên giường: “Người tới.”

“Đại Vương.” Thần Tịch cùng Triều Lộ vội vàng đẩy cửa ra, quỳ rạp xuống. Thấy Yêu Vương tức giận đằng đằng mang theo nường nường đi vào phòng, hai người liền vội như kiến bò trên chảo nóng, rồi lại chỉ có thể lo lắng suông. Thân là thị nữ hèn mọn nhất trong cung, chỉ có thể. Đứng chờ đợi ở ngoài cửa.

“Đi vào hầu hạ chủ tử của các người cho tốt, nhớ, Bồn vương muốn nàng thật tốt. Nếu nàng có chút gì ngoài ý muốn, tất cả mọi người ở Ý Phượng Các phải chết, có nghe hay không?”

“Vâng.” Hai nha đầu nghe xong, bị sợ đến nổi trán dán chặt trên mặt đất, không dám làm một cử động nhỏ nào.

Yêu Vương. Hình như càng ngày càng đáng sợ.

Diệp Tuyết nằm ở trên giường, nghe được lời nói ở cửa ra vào rất rõ ràng. Nói lớn tiếng như vậy, là sợ nàng không nghe được sao?

A, cư nhiên hèn hạ dùng mạng của tất cả mọi người ở Ý Phượng Các tới uy hiếp nàng, muốn nàng không dũng cảm không sợ chết sao, Yêu Vương à Yêu Vương, người không sợ sẽ bị thiên lôi đánh sao?

Tuyết vọng nhắm mắt lại, sống không vui, chết lại không được.

Toa Toa, ta rốt cuộc nên làm cái gì? ?

.

Thế kỷ 21—

Hơn hai giờ sáng, Mã Toa Toa đang ngủ đột nhiên tim cứng lại, mở choàng mắt ra từ trên giường ngồi dậy, không kiềm hãm được gọi ra tiếng: “Tuyết Nhi.”

Nghe tới bốn phía yên tĩnh, thời điểm không chút động tĩnh nào, mới yên lặng bật đèn trên tủ đầu giường. Tầm mắt dừng lại ở chiếc giường trống trải lạnh băng không ai nằm.

Tuyết Nhi, cậu rốt cuộc đi đâu? Một năm cũng đã qua, vẫn không có tin tức về cậu. Bọn cảnh sát bên kia đã kết án, bọn họ nói. Tinh thần của mình có vấn đề, nói mình có chứng vọng tưởng, vì vậy trên đời. cậu căn bản cũng không tồn tại.

Không biết vì sao, mình đưa cho bọn họ xem ảnh chụp chung của chúng ta, lại phát hiện bên trong chỉ còn lại một mình mình, một mình mình lẻ loi trơ trọi, tái nhợt cười trong bức ảnh. Mình nói cho bọn họ biết cậu mất tích ở sở thú Cửu Vĩ hồ ly, nơi đó có camera, có thể điều tra cận kề, nhưng điều tra tới bằng ghi hình, bên cạnh mình. Lại là một người xa lạ khác.

54. Chương 54: Nữ Oa Đến

Tất cả, thật giống như chứng minh sự tồn tại của cậu. Là sự vọng tưởng của mình.

Nhưng mình hiểu rõ, cậu xác thật đã từng tồn tại, bằng không, phòng của mình tại sao lại có hai cái giường? Trong tủ quần áo của mình lại có quần áo không phải size của mình? Trong tủ giày của mình, có hai loại size giày là 36 và 38 sao?

Rõ ràng hơi thở của cậu đang ở bên cạnh mình, nhưng tại sao. Cậu giống như chưa từng xuất hiện?

“Tuyết, cậu mau trở lại đi, chẳng lẽ cậu quên mất, chúng ta từng nói một ngày nào đó sẽ kết hôn cùng ngày, sau đó vài năm nữa sẽ sinh con, nếu là một nam một nữ, tương lai sẽ để cho bọn chúng kết hôn, nếu như là hai nam hoặc hai nữ, sẽ để chúng trở thành bạn bè thân thiết giống như chúng ta. Tuyết, cậu từng nói với mình, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, cậu sẽ không rời khỏi mình, tuyệt đối không giống cha mẹ chúng

ta vứt bỏ chúng ta, chẳng lẽ. cậu mau nuốt lời vậy sao? Tuyết, Tuyết Nhi. Cậu nghe được lời của mình sao? Cậu mau trở lại, mau trở lại.” Âm thanh trong gian phòng vắng vẻ trống trải truyền ra, đọng vào trên tường rồi bắn ngược lại, phát ra một tiếng hồi âm.

Mã Toa Toa gào thét xong, càng cảm thấy trong lòng càng khó chịu, ôm đầu gối, ô ô khóc lớn lên.

Đang đau lòng, đột nhiên trên cửa sổ truyền đến một tia sáng mãnh liệt, đâm vào mắt cô cơ hồ mở không ra.

“Người nào ở đó?” Bởi vì khẩn trương, ngược lại quên mất sự đau lòng của mình, lau lau nước mắt, cảnh giác nhìn về hướng cửa sổ.

Ánh sáng dần dần tắt đi, một bóng người mờ mờ đi về phía cô.

Mình người đuôi rắn.

“Chẳng lẽ bà. Bà. Bà là.” Mã Toa Toa lắp bắp hiểu được suy nghĩ của mình thì bịt miệng lại, lời nói không lưu loát được.

“Không sai, ta là Nữ Oa.”

Tia sáng hoàn toàn mờ đi, một cây châm giữ búi tóc thật cao, nữ tử đứng trước mặt mặc trên người bộ chiến bào màu vàng kim với chiếc đai lưng kim hoàng mỉm cười, nửa thân dưới là rắn, đuôi rắn dài có lực lay động trong căn phòng.

Có lẽ nhìn ra đối phương không có ác ý gì, thần kinh căng thẳng của Mã Toa Toa dần buông lỏng: “Bà tìm tôi làm gì?”

“Liên tiếp nhiều chuyện lạ, người không muốn biết nguyên nhân hay sao?”

“Bà biết Tuyết Nhi ở nơi nào có đúng hay không?” Mã Toa Toa khẩn trương từ trên giường nhảy lên, tha thiết nhìn bà. Đúng vậy, Nữ Oa là người tạo ra vạn vật, chuyện gì mà nàng không biết?

“Nói cho tôi biết Tuyết Nhi ở đâu được không? Van cầu bà Nữ Oa nương nương!”

“Ta đương nhiên biết Diệp Tuyết ở nơi nào, nhưng nói cho người biết cũng vô ích, bởi vì năng lực bây giờ của người, căn bản không đến chỗ đó được.”

“Chỉ cần bà nói cho tôi biết, mặc kệ là nơi nào, tôi nhất định sẽ tìm được Diệp Tuyết. Tôi có thể chịu khổ, cũng sẽ không sợ nguy hiểm, van cầu bà, Nữ Oa nương nương.”

“Nàng ở một thời không khác.”

“Một thời không khác?” Sắc mặt Mã Toa Toa lập tức trở nên xấu: “Chẳng lẽ. ý bà nói là địa phủ?”

Nàng đã từng nói với Diệp Tuyết, nói rằng lá gan của mình thật ra rất lớn, chỉ là không để cho người khác biết mà thôi.

Đây là một bí mật, tuy có tình cảm tốt với Diệp Tuyết, mình cũng không nói ra.

Bởi vì sợ mình sẽ hù sợ nàng, từ nhỏ mình đều không giống những người khác, có thể nhìn thấy người chết đi lại, cũng chính là Quỷ Hồn trong truyền thuyết, hơn nữa còn có thể nói chuyện cùng những quỷ hồn kia.

“Không phải.” Nữ Oa lạnh nhạt mở miệng, “Thế giới này do rất nhiều không gian khác nhau tạo thành, ‘thế giới’ trong miệng của các người, chẳng qua là một trong những thời không đó mà thôi.”

Mặc dù không hiểu rõ, nhưng Mã Toa Toa mặc kệ, điều cô muốn biết chính là bí mật ở phía sau: “Vậy như làm sao tôi mới có thể đi đến thời không nơi Diệp Tuyết ở?”

“Ta nói rồi, lấy năng lực của người bây giờ, không đi được.”

“Vậy bà mau nói cho tôi biết, như thế nào mới có thể tăng cao năng lực của tôi?” Lúc trước cứ cho rằng Diệp Tuyết vứt bỏ nàng, rốt cuộc hiện tại biết là không phải, mà là đến một thời không khác, trong lòng vừa vui lại lo lắng, chỉ có thể tha thiết nhìn Nữ Oa ở trước mặt. Nếu Nữ Oa nương nương hạ thấp thân phận tìm đến mình, khẳng định không chỉ là vì muốn nói đến tình trạng của Diệp Tuyết thôi đâu.

55. Chương 55: Nữ Chiến Thần Bích Lạc

“Biết kiếp trước của ngươi là ai không?” Nữ Oa không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại.

“Kiếp trước?” Mã Toa Toa tìm trong trí nhớ, đầu mối gì cũng không có: “Tôi xác định khi tôi đầu thai chuyển thế có uống canh của Mạnh Bà.”

“Ha ha, không ngờ sau khi chuyển thế, ngươi trở nên hài hước.” Nữ Oa chỉ hướng trên tường: “Hãy để cho chúng ta xem một đoạn này.”

Nhất thời, trên vách tường xuất hiện một cái bàn chải, từ trên hướng xuống quét một cái, hình ảnh liền xuất hiện.

Cô gái trong tấm hình có khuôn mặt giống như Mã Toa Toa, điều khách duy nhất chính là, khắp khuôn mặt của cô gái mang theo lạnh lùng tiêu sất, hai con ngươi đều lạnh như băng như trời tháng sáu. Một thân chiến bào màu bạc bạch kim, tay cầm Phương Thiên Kích, ngồi trên lưng con Bồng Kỳ Lân màu xanh dương, uy vũ, thần dũng.

Bồng Kỳ Lân chạy như điên về phía trước, cho đến khi xuất hiện một con quái vật bốn đầu, sáu tay, trên mỗi tay của con quái vật đều nắm thi thể của một con người, nàng liền tung người từ trên lưng Bồng Kỳ Lân bay lên, trên không trung đá từng bước trực tiếp đến ngay phía trên quái vật, huy động Phương Thiên Kích, không chút nào do dự chém xuống.

Chỉ nghe một tiếng rống to làm đất rung núi chuyển, bốn đầu sáu tay của quái vật từng cái rớt xuống, nàng vẫn băng lãnh như vậy, quay trở lại trên lưng Bồng Kỳ Lân, lên như điều gặp gió, biến mất ở trong tầng mây.

“.” Mã Toa Toa này giờ hoàn toàn thấy máu tanh mà giật mình, trong dạ dày co rút, thật buồn nôn!

“Trong tấm hình, Chiến thần Bích Lạc là kiếp trước của ngươi.”

“Bích. Lạc.” Mã Toa Toa lú lú một câu, tâm tình có chút phức tạp. Bích Lạc, tên thật là dễ nghe. Hơn nữa còn là Chiến thần, khó trách khi giờ tay nhấc chân đều Vương Giả Phong Phạm, đao nâng đao rơi, không có chút nào mơ hồ. Mặc dù có điểm lạnh, nhưng cũng nhìn ra được, nàng có một tấm lòng từ bi. Mà mình, thật sự là nàng chuyển thế sao? Mặc dù tin tưởng Nữ Oa không thể nào sai được, nhưng vẫn có chút không thể tin được. Bích Lạc kia quá mạnh mẽ, quái vật đáng sợ như vậy, một đao liền giải quyết, mà mình. Ngoại trừ có thể nhìn được vài quỷ hồn, cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Chỉ là.

“Bà nói kiếp trước của tôi là Bích Lạc Chiến thần, nàng rất lợi hại mà, làm sao có thể chết?”

“Đây là Thiên Cơ, không thể tiết lộ.”

“.” Mã Toa Toa từng nghe qua một chuyện cười của Internet, mỗi khi những thần kia tiên Bò Tát kia không trả lời về vấn đề của đời người thì sẽ nói: Thiên Cơ Bất Khả Lộ. Len lén liếc ngay thượng thần ở trước mắt, suy đoán này càng thêm chắc chắn: “Bà còn chưa nói cho tôi biết, cách nào để tăng cao năng lực của tôi.”

Tay áo Nữ Oa vung lên, một thanh thần khí phiếm kim quang đáp xuống trên giường, chính là Thiên Kích giống trong những hình ảnh hồi nãy: “Còn đây là vật tùy thân của ngươi, ta đã giúp ngươi quản lý 3 vạn năm, hiện tại vật quy nguyên chủ.”

Phương Thiên Kích kia rơi trên giường, cô rõ ràng cảm nhận được sức giường trầm xuống. Có thể thấy rằng, vật này nặng bao nhiêu. Vươn tay, muốn thử một chút mình có thể cầm lên được không, dù sao bây giờ cô vẫn là người bình thường nha, ngộ nhỡ cầm cũng cầm không nổi, giữ ở bên người chẳng phải là phiền toái sao. Chỉ là thần khí chính là thần khí, cô mới đưa tay, thần khí kia từ trên giường bay đến, chủ động đến trên tay của cô.

(o). . .

“Bình khí nhìn qua nặng như vậy, cầm ở trong tay cứ nhiên một chút sức nặng cũng không có!” Mã Toa Toa tò mò tỉ mỉ tra xét một lần thần khí từ đầu đến chân, suy ra kết luận.

Cô ấy phải biết rằng, thần khí có thể nhẹ như vậy, là bởi vì thần khí thông linh, biết cô là chủ nhân của mình, mới có thể phối hợp với động tác của cô. Bằng không, có một trăm Mã Toa Toa, cũng không thể khiến nó di động chút nào.

56. Chương 56: Lôi Công Điện Mẫu

“Còn nhớ rõ con hồ ly người nhìn thấy ở vườn thú chứ?” Nữ Oa đối với lời nói ngây thơ của nàng rất có sức chống cự, mắt đécc tại ngơ.

“Cửu vĩ tiểu hồ ly? Dĩ nhiên nhớ.” Nếu không phải bởi vì con hồ ly này, Tuyết Nhi hiện tại có thể vẫn an lành ở đây cùng mình. Nghĩ tới điều này, cô liền hối hận ban đầu tại sao nhiều chuyện như vậy, ở nhà thật tốt, xem hồ ly cái gì!

“Đúng. Nếu như người muốn đề cao pháp lực của người, thì phải bắt được con hồ ly kia trước.”

“Nhưng tiểu hồ ly kia ngày đó liền mất tích, tôi phải đi đâu để bắt nó đây?” Mã Toa Toa không hiểu: “Còn nữa, bắt con hồ ly đó có thể tăng pháp lực, trên đời có chuyện tiện nghi như vậy sao?”

“Thiên Cơ Bất Khả Lộ, ngày sau người sẽ biết.”

o()o!

“” Lại tới nữa: “Nữ Oa nương nương, bà còn gì phân phó sao?”

“Vì giúp người sớm ngày khôi phục chân thân, Bồn cung phái hai Tiểu Thần làm trợ thủ cho người.” Nữ Oa nói xong, cách không hô: “Hai người các người, còn không ra ngoài cho Bồn cung!”

“Dạ, nương nương.”

Chỉ nghe tiếng của một nam một nữ vang lên, trong phòng bỗng có thêm hai người.

Nam nhuộm một đầu tóc vàng đương thời lưu hành nhất, trên trán tóc cắt ngang che kín một nửa mắt; nữ một đầu tóc thẳng xõa vai, tóc dài phát phối, phong tình vạn chủng.

Trừ đầu sở ngày đó đặc tội – Lôi công Điện Mẫu, còn có thể là ai.

“Bích Lạc, từ hôm nay trở đi, Lôi công Điện Mẫu liền nghe theo sự điều khiển của người, Bồn cung đi trước một bước.”

“Vậy nếu tôi có chuyện. Có thể tìm bà không?” Biết rõ người ta là Nữ Oa, chính thần Thượng Cổ, ở đâu cũng có thể gặp được mình? Nhưng vẫn nhìn không được hỏi ra miệng, bởi vì cô sợ, sợ nếu đời này mình không bắt được con hồ ly kia, chẳng phải là vĩnh viễn không thấy được Tuyết Nhi sao?

“Thời điểm thời cơ chín muồi, Bồn cung tự nhiên sẽ tới tìm người.”

“Được rồi.” Mã Toa Toa ở trong lòng nói thầm. Quả nhiên là chính thần, cự tuyệt đều đường hoàng như vậy.

Trong chớp mắt, Nữ Oa đã biến mất không thấy, trong phòng chỉ còn lại một người hai thần. Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không nói lời nào.

“Bích Lạc thượng thần, ngài nghỉ ngơi trước, nếu có dặn dò gì, hô một tiếng, chúng ta sẽ lập tức xuất hiện.” Không biết đã trải qua bao lâu, thấy nàng có khốn ý, Điện Mẫu liền đi lên chào từ giả.

“Ừ ừ, đi xuống đi.” Mã Toa Toa phát tay một cái, chờ Lôi công Điện Mầu biến mất ở trong không khí, cô mới một cái tát tát lên mặt mình: “Oa, đau! Thì ra mình không phải đang nằm mơ!” Ôm gối đầu, ngã lệch ở trên giường: trời ạ, xem ra Ngày Tận Thế thật đã tới rồi, thế giới càng ngày càng không bình thường. . .

.

Sáng sớm hôm sau, Mã Toa Toa rời giường, sau khi đánh răng rửa mặt đang định ra cửa, bên cạnh bỗng xuất hiện hai người.

“A.” Cô phản xạ có điều kiện thét chói tai ra tiếng: “Hai người các người có cần dọa người như vậy hay không? Không phải nói tôi hô một tiếng, các người mới xuất hiện sao?” Vừa sáng sớm, trái tim của người ta rất yếu ớt, đây là muốn hù chết ai đây?

“Thật xin lỗi Bích Lạc thượng thần, chúng ta chỉ là muốn đưa điểm tâm cho người mà thôi.” Điện Mầu lập tức nói xin lỗi, sau đó nhắc tới đồ ăn mua bên ngoài đang ở trong tay: “Tinh tinh. Xứ mại, bánh bao chay, bánh bao nhân thịt.”

“Còn có, bánh trứng sữa, bánh ngọt, sữa tươi, cà phê Latte, không biết người muốn ăn loại nào?” Lôi Công cũng rất là lấy lòng đưa đồ đến trước mặt cô.

Sớm biết cô gái ngày đó đánh trúng là bạn của Chiến thần Bích Lạc, cho bọn họ một vụn lá gan cũng không dám khinh thường như vậy. Cho nên trước khi nàng khôi phục pháp lực, biết được tất cả, bọn họ muốn hảo hảo lấy lòng nàng, như vậy đợi đến lúc đó tất cả bị vạch trần, có lẽ có thể xem xét bọn hắn vất vả phục vụ nàng lâu như vậy mà phân thưởng cho được toàn thân.

57. Chương 57: Gọi Tôi Là Mã Tiểu Thư

“Các người. Thật sự là Lôi công Điện Mầu?” Sững sờ thật lâu, Mã Toa Toa rốt cuộc hỏi ra nghi ngờ trong lòng. Từ nhỏ được nghe chuyện xưa, Lôi Công Điện Mầu đều là hung thần ác sát, như vậy mới có thể kềm chế được người xấu. Mà hai vị trước mặt này. Thật đúng là không biết thời điểm gặp gỡ người xấu, rốt cuộc là ai trị ai?

“Nếu Bích Lạc thượng thần không tin, chúng ta có thể tại chỗ chứng minh cho người xem.”

“Làm sao chứng minh?”

“Rất đơn giản.” Hai người đem thức ăn cầm trong tay bỏ vào trên bàn bên cạnh, sau đó lấy thần khí của mình ra, hướng nàng chấp tay, như một làn khói biến mất không thấy gì nữa. Ngay sau đó bầu trời sấm sét vang dội, nhưng chỉ là ánh sét đánh mà không có mưa.

Đại khái kéo dài ba bốn phút, Lôi Công Điện Mầu mới trở lại trước mặt nàng: “Như thế nào Bích Lạc thượng thần, như vậy có thể chứng minh thân phận của chúng ta chưa?”

“.” Mã Toa Toa cảm thấy thất bại. Thật ra cô cũng không phải thật sự hoài nghi thân phận của hai người, bởi vì cô cảm thấy, Nữ Oa chắc là sẽ không gạt người. Cô hoài nghi. Phải nói là những truyền thuyết kia. Náo đủ rồi, nên làm chuyện chính: “Các người nói, cửu vĩ tiểu hồ ly sẽ ở nơi nào?”

“Cái này. Chúng ta chỉ biết là ở thời không này.”

“Nói như vậy chẳng khác gì không nói.”

“Thật xin lỗi Bích Lạc Chiến thần, Tiểu Thần năng lực có hạn, cho nên.”

“Đúng rồi.” Mã Toa Toa đột nhiên cắt đứt lời của bọn họ: “Bây giờ tôi không phải là Bích Lạc gì đó, càng không phải là Chiến thần, xin các người gọi tên tuổi của tôi, Mã Toa Toa hoặc là Toa Toa cũng có thể.”

“Vậy làm sao có thể, Tiểu Thần thân phận hèn mọn, làm sao có thể gọi thẳng.” Lôi Công lắc đầu khoát tay.

“Nơi nào nói nhảm nhiều như vậy, tôi nói có thể là có thể.”

“Thế nhưng vậy là bất kính với ngài!”

“Các người không nghe theo sự phân phó của tôi mới là sự bất kính lớn nhất đối với tôi, huống chi, tôi cũng không muốn sau khi ra cửa bị người bên ngoài nghe được mà đối xử như người bị bệnh thần kinh.”

Thấy ý chí nàng đã quyết, Lôi công Điện Mẫu cũng không tiện nói gì nữa: “Tiểu Thần tuân lệnh.” Hấp ta hấp tấp đi lấy điểm tâm mới vừa để xuống lần nữa dâng lên: “Bích. Mã tiểu thư, xin dùng.”

“” Mã Toa Toa thấy thật chướng mắt. Hai người này. Có thể chớ chỉnh ra đáng về tiểu nô tài hay không?

Dáng vẻ Lôi Công Điện Mẫu uy phong lẫm liệt trong thần thoại đã sớm sâu tận xương tủy, nhất thời muốn thay đổi. Thật đúng là không phải khó khăn bình thường!

“Trực tiếp gọi tên tôi.”

“Bích Lạc thượng thần.”

“Thôi. Vẫn gọi tôi là Mã tiểu thư thôi.”

“Vâng”

.

Ăn xong bữa sáng, tổ đội ba người ra cửa.

Mã Toa Toa thầm cảm thán ở trong lòng, thật may là hai người này ăn mặc không khác người hiện đại lắm, nếu giống như trong thần thoại mặc áo bào, râu tóc quái dị, mình thật đúng là không biết nên xử trí họ như thế nào nữa.

“Mã tiểu thư, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Điện Mẫu tha thiết che dù cho nàng, tò mò hỏi. Mặc dù khi ở trên trời đã sớm nhìn chán ghét chuyện phàm trần, nhưng chân chính gần người phàm như vậy, thời gian dài tiếp xúc, vẫn là lần đầu tiên, vì vậy trong lòng khó tránh khỏi hưng phấn.

“Đương nhiên là vườn thú.” Nếu hai người bọn họ cũng không biết cửu vĩ tiểu hồ ly ở nơi nào, cũng chỉ có thể mò kim đáy biển, thử vận khí một chút!

“Nhưng ta cảm thấy được hồ yêu này, nơi không có khả năng đến nhất chính là vườn thú.” Lôi Công lời thề son sắt nói. Bởi vì lần trước lúc thi hành nhiệm vụ đã mất tích, Cửu Vĩ Yêu Hồ hiện tại khẳng định đã biết Thần giới đang truy nã nó, cho nên sẽ tìm một chỗ kín đáo trốn đi, lảng lảng chờ đợi Thời Không Chi Môn lần nữa mở ra.

58. Chương 58: Hai Kẻ Dở Hơi

“Nếu không đến vườn thú, vậy ông nói xem nó sẽ trốn ở đâu?” Mã Toa Toa đối mặt với hắn, hết sức chăm chú thẩm vấn nói.

“Cái này. Tiểu Thần không biết.” Nếu như mà biết rõ, bọn họ đã sớm lấy công chuộc tội, đem tróc nã quy án, giao cho Thiên Đình, chờ xử trí.

“” Mã Toa Toa im lặng xoay người, trực tiếp đi đến trạm xe bus gần đây. Hiển như không biết, có ý tứ lãng phí của cô sao? Còn không bằng chạy tới nơi có thực đi.

“Bộp.” Điện Mẫu vỗ vào đỉnh đầu Lôi Công: “Không biết có thể không nói được không? Người không nói chuyện, không ai đem người trở thành người câm, sẽ chọc người không vui.” Sau khi mắng xong, đập giày

cao gót mười mấy cm hấp ta hấp tấp đi theo, “Mã tiểu thư, người đừng tức giận, tên ngốc đó đầu óc không tốt chút nào, không nên chấp nhặt với hắn, chúng ta phải đến ngay vườn thú.”

“”

“Mã tiểu thư, chúng ta muốn đến vườn thú nào? Như thế nào đi đến?” Điện Mẫu lao thao cả đời.

“” Đương nhiên là gần đây, sau đó sẽ từ từ mở rộng phạm vi ra xung quanh: “Xe tới rồi.”

Xe buýt đến trạm, mọi người xếp hàng lên xe.

“Cho hai người, đây là tiền xu, biết rõ dùng thế nào chứ?” Cô cho mỗi người hai đồng tiền xu, không yên tâm hỏi.

“Hải, cái này có gì khó, biết biết.” Lôi Công vung tay một cái, không biết sợ mà nói. Nhưng mà trong nội tâm lại có chút thấp thỏm, vật này từ trên trời nhìn xuống, cũng chỉ là một cái rương lớn di chuyển có thể chở người, mọi người lên cửa trước, xuống cửa sau, cũng không biết bên trong còn có gì ảo diệu. Nhưng trước mặt chiến thần, hắn tuyệt sẽ không nói ra được, bằng không, càng thêm khiến cho nàng cảm thấy bọn họ cái gì cũng tệ, nói không tốt, một cước liền đá bọn họ về Thiên Đình. Vậy quãng đời còn lại của vợ chồng bọn họ phải trải qua trong thiên lao mắt: “Mã tiểu thư, ngài lên trước.”

“Các người lên trước đi.” Nói thật, mí mắt cô giật giật, thật đúng là có chút không yên tâm.

“Vậy cũng tốt.” Lôi Công ở phía trước, Điện Mẫu ở phía sau, xếp hàng đi theo người khác lên xe.

“Thẻ học sinh.” Đứng hàng trước mặt bọn họ vừa lúc là một học sinh tiểu học, cầm thẻ quét qua máy cảm ứng, sau đó liền đi lên.

Điện Mẫu nhìn hai đồng tiền xu trong tay mình một chút, lại nhìn nhìn tấm thẻ trong tay học sinh, nghiêng đầu tò mò hỏi Mã Toa Toa: “Mã tiểu thư, tại sao nàng không có bỏ tiền xu?”

“Cô ấy dùng thẻ học sinh.”

“Cái gì là thẻ học sinh?” Khuôn mặt Điện Mẫu như đứa bé ngoan, vô cùng khiêm tốn thỉnh giáo.

Mắt thấy Lôi Công đã đem tiền xu bỏ vào hộp tiền trên xe, ánh mắt tài xế nhìn tới bên này, Mã Toa Toa nào có thời gian giải thích với nàng nhiều như vậy, vì vậy liền nghĩ cũng không nghĩ bật thốt lên: “Chính là quét qua máy, không cần bỏ tiền cũng có thể lên.”

“A, như vậy a ~~” Điện Mẫu cái hiểu cái không cất bước lên xe.

Sau đó Mã Toa Toa chỉ thấy nàng rất là bình tĩnh đem tiền xu quét qua quét lại trước máy quét thẻ, trong miệng nói như thật: “Thẻ học sinh.”

Đang lúc tài xế ngây ngốc đã đi về phía trong xe.

“” Mã Toa Toa không biết mình là như thế nào bỏ tiền lên xe, chỉ biết là trong đầu thoáng qua một suy nghĩ kiên định, đó chính là – có một đôi dờ hơi ở đây, những ngày sau này của mình nhất định sẽ “Muôn màu muôn vẻ” .

Chuyện kể tiếp, lập tức chứng thực phỏng đoán của cô.

“Kế tiếp thông báo một tin tức mới nhất bản đài mới nhận được, sáng hôm nay ở khu A nhà trọ B tầng C phòng D, lại phát hiện một thi thể nam trần truồng. Đây đã là thanh niên nam độc thân thứ sáu bị giết trong nhà trọ, nguyên nhân vẫn còn đang được điều tra. Cảnh sát còn chưa đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cho chuyện này, bất quá dưới áp lực bức bách của dân chúng, các phía liên quan đã ra mặt, yêu cầu cảnh sát cần phải trong vòng nửa tháng đem hung thủ tước nã quý án.” Ti vi trên xe buýt di động, hiện trường sau lưng người chủ trì phát hiện án đặc biệt làm người khác chú ý, bởi vì hình ảnh mặc dù đã bị làm nhòe, nhưng thân thể trần truồng trắng lóa vẫn là cực kỳ rõ ràng.

59. Chương 59: Đi Cục Cảnh Sát

Về chuyện tình của nam thi trần truồng, vốn không tính là đề tài mới, hầu như mọi người đều biết. Nhưng mỗi lần có vụ án mới xảy ra, vẫn sẽ khiến cho một làn sóng lớn xảy đến.

Gần đây Mã Toa Toa cũng lo lắng về chuyện tình của Tuyết Nhi, cho nên không hiểu rõ, nhưng không sao, dưới tình huống này nhiều chuyện cường đại lập tức sẽ biểu hiện ra thôi.

Chỉ thấy một người phụ nữ bốn mươi năm mươi tuổi, lớn tiếng nói: “Nếp sống của xã hội bây giờ, thật sự càng ngày càng kém, chuyện giữa nam nữ cũng không biết khống chế một chút. Cái này gọi là cái gì, buông thả dục vọng mà chết.”

“Bác gái, người cũng đừng nói vậy nữa.” Bên cạnh một chàng trai trẻ lập tức xuất hiện phản bác. Một gậy tre đỡ một thuyền người, nói chuyện cũng không thể nói như vậy, huống chi bạn gái của mình còn đang bên cạnh mà, hắn cũng không muốn tối nay từ một đêm ba lần biến thành ba đêm một lần.

“Làm sao tôi có thể nói vậy.” Giọng nói của bác gái cao hơn: “Nhà tôi có ba anh em, con gái, chồng, em họ, cậu đều làm ngành y, hơn nữa còn phụ trách vụ án này, tin tức này là do chính miệng hắn nói, trước khi chết nam thi cũng xảy ra chuyện nam nữ kịch liệt này.”

“Là thật sao? Thảo nào những cảnh sát kia đến giờ vẫn chưa có kết quả gì, không ngờ chuyện này lại xấu xa đến mức đó, nói ra sợ tâm lý của dân thành phố chịu không nổi.” Một phụ nữ đã có chồng ôm đứa bé chen miệng nói, nói xong, còn lo lắng nhìn đứa bé trong ngực.

“Tôi cho rằng, phía chính phủ chưa đưa ra bất kỳ kết luận gì, cũng đừng nghi ngờ lung tung thì tốt hơn.” Một người đàn ông trung niên tốt bụng nhắc nhở. Nếu sự thực không phải như lời họ nói, họ có tính là sử dụng tà thuyết mê hoặc người khác hay không?

Tức khắc trong buồng xe trở nên lặng im, nhưng bởi vì Mã Toa Toa vừa mới nghe được những lời kia, trong đầu thoáng qua một tia bạch quang.

Xe vừa lúc sắp đến trạm, cô kéo tay Điện Mẫu trực tiếp xuống xe: “Không đi sở thú nữa.”

“Mã tiểu thư, như vậy người cũng đã tán thành lời của ta rồi đúng không, cảm thấy Cửu Vĩ Yêu Hồ không thể nào ở sở thú có đúng hay không?”

“Chỉ có thể có khả năng này.”

“Vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?”

“Đi cục cảnh sát.” Trong chuyện thần thoại xa xưa, hồ ly tinh ưa thích làm một chuyện đó là quyến rũ nam tử trẻ tuổi lên giường, sau đó hút sạch Tinh Nguyên của bọn họ, hơn nữa trong thời gian liên tục xảy ra những trường hợp giết người với lúc Cửu Vĩ Yêu Hồ mất tích ở sở thú rất khớp nhau. Nếu như lời nói của bác gái là thật, thì cách bọn họ tìm được Cửu Vĩ hồ ly có thể tiến triển lên một bước rồi.

Lần này Lôi Thần và Điện Mẫu không tiếp tục hỏi tại sao nữa, mà là ngoan ngoãn đi theo sau cô, một đường đến cục cảnh sát.

“Các người biết tàng hình không?” Mã Toa Toa hỏi như thể thôi chứ trong lòng đang nói: hai kẻ dở hơi này nếu nói không biết, cô lập tức bắt bọn họ quay về trời cho xem.

Cũng may, hai Tiểu Thần không quá ngu, còn biết một chút pháp thuật. Bởi vì cô vừa mới dứt lời, hai người trước mặt liền biến mất không thấy, mà giọng nói vẫn phát ra ở bên tai: “Mã tiểu thư, có nhìn thấy chúng ta không?”

“Không thấy được.”

“Rất tốt.” Chỉ nghe Điện Mẫu vô cùng hưng phấn nói: “Lâu rồi không dùng bí quyết tàng hình, sợ rằng mình đã quên.”

“Nương tử, người nên tin tưởng bản thân.”

“Tướng công chết tiệt!”

“ Làm cho tôi tàng hình luôn đi, sau đó chúng ta lên vào phòng hồ sơ.”

“Tuân lệnh.”

.

Phòng hồ sơ cực cảnh sát, Mã Toa Toa không biết hai kẻ dở hơi này còn giở trò gì không, trong buồng trực ban, cảnh sát đang cầm con chuột, ngồi trước máy vi tính không hề nhúc nhích.

Một nơi mấy trăm thước vuông, đặt hồ sơ xếp thành dãy hàng chằng chịt, ba người thấy được kêu một cái trời đất quay cuồng.

“Mã tiểu thư, xin chỉ thị.”

“Tìm từng cái một.”

“Dạ!”

60. Chương 60: Trái Tim Biến Mất

Mười mấy phút sau, Mã Toa Toa đã điều tra rất nhiều hồ sơ, mà hai kẻ này lại như cũ đáng vẻ đưng đưa.

Đáng ghét, lưỡi biếng cũng đâu cần phải thể hiện rõ ra cơ chứ!

“Các người.” Bây giờ cô thực sự nhìn không nổi nữa rồi, không biết thời gian là thứ quý báu nhất trên đời sao? Bọn họ nói trước một giây phải bắt được Cửu Vĩ hồ ly, Tuyết Nhi ở một thời không khác có thể chịu tội thêm một giây.

Cô vừa mới mở miệng, Điện Mẫu bên kia liền cười lên: “Ha ha ha. Con người thật đúng là thú vị, cứ nhiên gọi tên của Ngọc đế, nếu như bị Ngọc Hoàng đại đế biết, có lẽ sẽ tức giận đến nổi râu mép bị lệch sang một bên.”

“Cái đó chưa là gì, chuyện của ta mới gọi là mắc cười nè. Nguyên nhân người này bị bắt lại là bởi vì đang trộm cắp trái cây cúng ở chùa chiến nhưng lúc đó bị hòa thượng, người canh chùa chiến phát hiện, phải chạy trốn chết, nửa đường không cẩn thận đụng phải cây cột bị đổ giữa dọc đường, ngã xuống đất, đè chết hòa thượng! Rõ ràng là ông trời vì trừng phạt hòa thượng kia dám vô lễ với Phật tổ, mới đánh xuống kiếp này, muốn tính mạng của hòa thượng, nhưng không ngờ lại liên lụy đến người vô tội.” Lôi Thần không chịu yếu thế.

“Còn nữa còn nữa, ở chỗ ta còn có một.” Điện Mẫu hưng phấn đưng đưa một xấp hồ sơ trong tay, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt u ám của Mã Toa Toa, vẻ hưng phấn lập tức nuốt vào trong bụng: “Mã tiểu thư, người làm ra sao rồi?”

“Làm sao rồi? Tôi gọi các người đến để giúp đỡ, không phải là gọi các người tới làm càn rồi tìm thú vui, nếu đúng như vậy, các người đang làm và không làm thì có gì khác nhau? Tôi giữ lại các người còn có ích lợi gì?”

“Mã tiểu thư đừng nóng giận, chúng ta biết sai rồi.” Lôi Thần và Điện Mẫu vội vàng cầu xin tha thứ, sau đó từ nách Lôi Thần lấy ra một phần tài liệu, đưa đến trên tay cô: “Mã tiểu thư, chúng ta chỉ là muốn trêu chọc cho người vui vẻ, cả ngày người cứ nản lòng, nản chí, chúng ta nhìn thấy trong lòng cũng không dễ chịu đâu.”

“Đúng vậy đó Mã tiểu thư, có thể cùng người trở thành bằng hữu, chắc chắn không phải là người bình thường, người cứ thoải mái đi, nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Nhớ đến Ngọc Đế biết được bọn họ đánh sai người, hơn nữa còn đánh trúng nữ tử trên Diệp Tuyết, lập tức giận dữ, hạ lệnh đem hai người nhốt vào Thiên Lao, trọn đời không thể ra ngoài. Thật may là có nữ Oa nương nương kịp thời chạy tới, ở trước mặt Ngọc đế đem hai người bảo vệ ra ngoài, để cho bọn họ lấy công chuộc tội. Cho nên đối với cơ hội lần này, bọn họ quý trọng vô cùng.

Nhận lấy tài liệu của hai người tìm ra, khi thấy phía trên tài liệu là sáu người gần đây bị hại thì tức giận trên mặt tan đi phân nửa, cầm đến máy photo một bản, mang hai người rời đi.

Vừa về tới nhà, bắt đầu nghiên cứu tài liệu tỉ mỉ.

Mã Toa Toa ngồi trước máy vi tính, một tay cầm tài liệu, một tay cầm con chuột, tìm kiếm tất cả các đầu mối. Còn lại Lôi Thần và Điện Mẫu một người nằm trên giường, một người đứng ở sau lưng nàg, trong tay cầm tài liệu nghiên cứu từng cái.

“Ta cảm thấy chúng ta cần đi tới phòng chứa thi thể ở bệnh viện xem một chút về thi thể bị hại, như vậy mới có thể đưa ra kết luận.” Lôi Thần ăn không nói có từ trên giường bật dậy, kích động nói: “Người xem trong tài liệu viết, những người bị hại này sau khi chết đều có một điểm giống nhau, đó chính là trái tim đều biến mất, nhưng trên người không có bất kỳ vết thương nào.”

“Không có vết thương? Trái tim sao lại bị lấy đi?” Điện Mẫu theo lời của hắn nói tiếp.

“Vấn đề là ở chỗ này, cho nên chúng ta phải đi thăm dò sáu cỗ thi thể trước khi bị loài người mang đi thí nghiệm giải phẫu. Mã tiểu thư, người thấy thế nào?”

“Phải, chúng ta nên đi ngay thôi.”

61. Chương 61: Kết Quả Nghiệm Thi

Vì không có thời gian, ba người trực tiếp đi taxi, sau đó một đường đi đến phòng chứa thi thể.

“Tướng công, bên trong âm khí rất nặng nề, ta rất sợ hãi.”

“Nương tử, ta cũng rất sợ, người xem những thứ âm khí kia đều giống như đúc, màu trắng, rất rõ rệt.”

Hai người đứng trước một đồng thi thể “run lấy bầy”.

Mã Toa Toa nhìn theo hướng chỉ của hai người đang bốc lên âm khí, đầu óc trở nên hỗn loạn: “Đó là máy lạnh, cảm ơn. Tôi van xin các người có thể đừng đùa giỡn thiếu dinh dưỡng như vậy không?”

“Chúng ta chỉ thấy thời gian này cực kỳ vô vị nên mới tìm một chút vui vẻ thôi mà!”

“Vào vấn đề chính.”

Nói là kẻ dở hơi, thì chính là kẻ dở hơi, ở trong phòng chứa xác còn có thể tìm vui vẻ, có lẽ chỉ có hai người này thôi.

“Vâng” nghe được lời của cô, hai Tiểu Thần khôi phục lại gương mặt nghiêm túc, tìm được vài thi thể bị hại sau đó bắt đầu kiểm tra cẩn thận.

“Như thế nào?” Thấy hai người rớt cuộc ngồi dậy, lực chú ý từ trên thi thể dời đi, Mã Toa Toa không kiên nhẫn hỏi. Theo lý thuyết, nếu như có đầu mối, về mặt hai người phải là hưng phấn, bởi vì có manh mối thì ám chỉ rằng thì cách tìm được Cửu Vĩ Yêu Hồ không còn xa nữa. Nhưng khi nhìn về mặt của hai người này, cô rất khó xác định được.

“Có hai tin tức, muốn nghe tin tức tốt trước hay nghe tin tức xấu trước?” Nét mặt của Lôi Thần chưa từng nghiêm túc như vậy.

“Tin tốt nói trước.” Mặc dù không biết tin tức gì, nhưng khi nhìn bộ dáng như vậy, cảm giác đầu tiên chính là rất nghiêm trọng.

“Tin tức tốt chính là người này đích thực bị hồ yêu giết chết, chỉ có hồ yêu mới có thể đem trái tim của người ta trực tiếp từ trong miệng hút ra.”

“Còn tin tức xấu?” Được rồi, mặc dù chỉ biết là hồ yêu, nhưng cũng coi như là tiến triển thêm một bước.

“Tin tức xấu là” Điện Mẫu dừng lại một chút, trên mặt lo lắng: “Con hồ yêu này cũng có trên vạn năm, dù ta và tướng công kết hợp lại với nhau, cũng không phải là đối thủ của nàng.”

“Trên vạn năm.” Mặc dù đối với mấy cái chữ này không nhiều khái niệm lắm, nhưng nghe nói Lôi Thần và Điện Mẫu kết hợp lại đều không thể đối phó, trong lòng vẫn là âm thầm hít khí lạnh. Trong lúc này cô bất chợt hiểu, tại sao Nữ Oa nói chờ mình bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, pháp lực có thể tăng lên, bởi vì chuyện này tuyệt đối không thể làm được.

Lời nói của Nữ Oa, tựa như đang giảng bầy .

Nàng nói muốn tăng pháp lực lên, thì phải bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Nhưng phải bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, trước hết phải tăng pháp lực lên!

Cứ quay vòng, trên đời này có gà trước hay là có trứng trước, bên trong tuần hoàn thật mâu thuẫn.

“Đúng vậy a, nếu như Mã tiểu thư vẫn là Chiến thần của năm đó, bắt được hồ yêu kia nhất định không vấn đề gì, nhưng mà bây giờ. Ai, chúng ta nên làm cái gì đây?”

“Không sao, sẽ có biện pháp thôi.”

.

Lúc trở về ngồi xe buýt, vòng tới vòng lui, đợi gần về đến nhà đã hơn mười giờ đêm.

Bây giờ Mã Toa Toa mới biết, thì ra mặc kệ là người hay là thần, tất cả đều sẽ có lo lắng, có khi phiền não. Nhìn kẻ đỡ hơi sau khi rời khỏi bệnh viện lại không nói một câu nào, không còn hơi sức, phờ phạc rũ rượi, không khác gì hai quả cà héo úa.

“Có phải các người biểu hiện quá thấp kém hay không?” Nhưng bọn họ là thần nha, ít nhất bọn họ mạnh hơn mình mới phải chứ? Tại sao bọn họ lại uể oải như vậy, kêu mình làm sao mà chịu nổi nha!

“o(n_n)o~” hai người nghe xong, hướng nàng nặn ra một nụ cười cứng ngắc.

đổ mồ hôi !©_®!

“Thôi, không muốn cười thì đừng cười.” Cười còn khó coi hơn khóc, làm cô vốn căng thẳng giờ phút này giống như bị tám thép đè bẹp, trực tiếp hít thở không thông mà chết!

62. Chương 62: Di Hoa Tiệp Mộc Thuật

Hai thần cũng không có cách nào, bị một con hồ yêu còn chưa xuất hiện dọa thua, mình làm một người phạm bất lực, còn có thể thế nào?

Mặc dù trong lúc bất chợt xuất hiện một nữ nhân Oa, nói cô là chiến thần chuyển thế, thế nhưng thế giới có giả dối nào không có, người nào tin tưởng, người đó liền thua. Huống chi, lui thêm bước nữa mà nói, cho dù cô thật sự là Chiến thần chuyển thế thì thế nào? Cô đã làm một người phạm bình thường sinh sống hai mươi năm rồi, đừng nói là pháp lực của Chiến thần, ngay cả dũng khí của Chiến thần cũng một chút xíu không thừa kế được. Hôm nay sở dĩ kiên trì, so với Lôi Công Điện Mẫu nhìn qua nhiều lòng tin như vậy, cũng chỉ bởi vì trong lòng mang theo một phần nhớ thương, cũng chỉ bởi vì sinh mạng của Tuyết Nhi còn quan trọng hơn so với sinh mạng của cô!

Ba người họ không nói chuyện nữa, yên lặng đi về phía trước.

Vào thời khắc này, một tiếng tiếng kêu thảm thiết phá tan bầu trời đêm tĩnh mịch.

Ba người đồng thời dừng bước, nhìn về phía hẻm nhỏ nơi truyền ra âm thanh.

Trong ngõ hẻm không có đèn đường, ánh đèn phía ngoài cũng không thể nào chiếu vào được, cho nên bọn họ nhìn từ bên ngoài vào, cái gì cũng không nhìn thấy. Mới âm thanh thảm thiết vừa rồi cũng không phát

ra nữa, tất cả tựa như ảo giác, khiến cho người ta cũng không dám xác định mới vừa rồi nghe được có phải thật hay không.

Nhưng ngay khi bọn họ do dự không quyết, thần khí Phương Thiên Kích đã thu nhỏ nằm trong túi của Mã Toa Toa phát ra một tiếng hí, sau đó tự bay ra từ trong túi của cô, sau khi biến trở về lớn thì toàn thân phát ra một đạo ánh sáng mãnh liệt, bay vòng quanh ba người hai vòng, trực tiếp bay về phía hẻm ngõ đưa tay không thấy được năm ngón.

Nơi đi qua, lưu lại một đường kim quang, đem ngõ hẻm chiếu sáng giống như ban ngày.

Chỗ sau trong ngõ hẻm, một cô gái quyến rũ muôn vàn cơ hồ toàn thân trần truồng nằm ở trên người của một người đàn ông, chính xác mà nói, là nằm trên thi thể của một người đàn ông. Ngoài miệng thi thể nam, còn phun đầy máu tươi đỏ sẫm, thanh âm thảm thiết mới vừa rồi hẳn là do hắn phát ra.

Thấy Phương Thiên Kích kim quang đại chấn, cùng với một nam hai nữ vội vã theo tới, cô gái quyến rũ tung người từ dưới đất bò dậy, nhảy về phía sau hai bước. Sau lưng đột nhiên dài ra chín cái đuôi hồ ly mềm như nhung, đảm đương y phục che kín thân thể của cô.

“Cửu Vĩ Yêu Hồ! Chính là nàng.” Lôi Công hét lớn một tiếng, lấy ra vũ khí của mình. Có đánh thắng được hay không là một chuyện, nhưng lâm trận lùi bước cũng không phải chuyện hắn sẽ làm. Điện Mẫu cũng giống như vậy, giơ lên vũ khí trong tay, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Làm thần nhiều năm như vậy, mặc dù là một Tiểu Thần, nhưng chút thần cách vẫn phải có.

Như mọi người thường nói, 18 năm sau lại thêm một hảo hán, bọn họ tại sao có thể ngay cả một phạm nhân cũng không bằng? !

“Ha ha. Ha ha ha. Lôi Công Điện Mẫu, chỉ bằng hai người các ngươi cũng muốn bắt ta, quá không biết điều đi.” Cửu Vĩ Yêu Hồ vừa đùa bỡn một cái đuôi hồ ly của mình, vừa cười ha ha.

Thật là trời không quên ta a.

Ban đầu Ngu Cát thừa dịp Yêu Vương không có ở trong cung, xuống tay ác độc với mình, tổn thương nặng nề nguyên khí của mình. Thật may là mình chạy trốn nhanh, tiến vào đường hầm Thời gian và Không gian, mới tránh thoát một kiếp. Vốn muốn chờ Yêu Vương hồi cung sẽ trở về, sau đó hảo hảo trị tội Ngu Cát. Nhưng vạn vạn không ngờ rằng, đường hầm Thời gian và Không gian đột nhiên xuất hiện khác thường, Thời Không Chi Môn cũng đóng lại, mình liền bị bỏ đến thời không xa lạ này.

Bởi vì nguyên khí tổn thương nặng nề, không thể không nương nhờ trên người một con cáo nhỏ. Vì để khôi phục nhanh hơn, ban ngày mình an phận chờ đợi ở vườn thú, buổi tối liền ra ngoài tìm kiếm nam tử trẻ tuổi, dựa vào dương khí hút trên người bọn họ chữa thương.

Vì sợ Thần giới phát hiện, nàng cố ý một đêm tìm nhiều nam tử, trên người mỗi người hút một chút dương khí, cũng không giết chết họ. Nhưng không nghĩ tới vẫn bị Thần giới phát hiện, mới một tuần lễ liền phái Lôi công Điện Mẫu tới thu phục nàng. Lúc ấy nàng đã khôi phục ba tầng pháp lực, nhưng vẫn không thể hoàn toàn chống lại hai thần, vì vậy liền dùng Di Hoa Tiếp Mộc thuật, đem thiên lôi của Lôi Công khéo léo chuyển dời đến người một cô gái trong vườn thú! Cũng thừa dịp Lôi công hoang mang sợ hãi, bỏ trốn mất dạng.

63. Chương 63: Cảm Ứng Của Yêu Vương

“Mặc kệ như thế nào, chúng ta đều phải dẫn người trở về thiên đình, chờ đợi Ngọc đế xử trí.” Lôi Công thúc giục thần khí trong tay, hướng về phía hồ yêu tấn công.

“Ha ha. Quả thật chính là tự tìm đường chết.” Cửu Vĩ Yêu Hồ cười đến càng thêm cuồng vọng, lấy ra móng vuốt sắc bén, một vuốt quạt tới.

Chính là một tiểu thần, cũng dám tới khiêu chiến cùng nàng, thật là không biết sống chết.

Hồ trào trở nên to lớn trên không trung, vẫn lớn hơn 100 lần, trực tiếp áp xuống người Lôi công.

“Cẩn thận.” Điện Mẫu lên tiếng kinh hô.

Con hồ yêu này quả nhiên lòng dạ độc ác, đẳng cấp thần như bọn họ, một trào này, 100% có thể muốn mạng của bọn họ, thậm chí thần hồn cũng có thể bị đánh diệt.

Lôi Công muốn mau tránh ra, lại phát hiện mình không thể động đậy. Móng vuốt chụp tới mang theo áp lực, khiến hần nửa bước khó đi.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, Thiên Phương Kích mới vừa an tĩnh lại lần nữa phát ra cường quang, sau đó bắn thẳng về hướng hồ ly.

“A.” Cửu Vĩ Yêu Hồ thể nào cũng không nghĩ đến, một thanh Phương Thiên Kích không người khổng lồ chế lại đột nhiên đâm về phía mình, trong lúc bối rối chỉ có thể bỏ lại Lôi công, tránh né sang bên cạnh. Nhưng vẫn bị thần khí sát khí thương tổn, khắc ra một ngum máu tươi.

Nhưng Phương Thiên Kích hình như không chịu vì vậy mà bỏ qua, lộ ra sát khí lớn hơn, đâm thẳng về phía trái tim nàng.

“Mã tiểu thư, mau ngăn cản, chúng ta muốn sống.” Điện Mẫu hét hoảng hô. Loại yêu tu hành vượt qua trên vạn năm này, cũng không phải là tùy tiện có thể giết. Bởi vì trong yêu thể của loại yêu này tồn tại một lực lượng không cách nào lường được, một kích đâm xuống, chắc chắn đưa tới một cuộc bạo phát năng lượng không nhỏ, uy lực không thua gì bom nguyên tử đương thời.

“Trở lại.” Mã Toa Toa không biết mình làm như thế nào khiến thần khí nghe lời, bởi vì chính mình chưa từng thử qua, chỉ có thể dựa vào cảm giác hô to một tiếng.

Khiến cho người ta không ngờ chính là, Thiên Phương Kích mới vừa vẫn còn sát khí đằng đằng lập tức thu lại ánh sáng quanh thân, trên không trung lung lay hai vòng, sau đó ngoan ngoãn rơi vào trên tay của cô.

“Đây là.” Cửu Dao ngã xuống đất, ý vị lắc đầu: “Không thể nào. Tuyệt không có khả năng này. Nàng, nàng thể nào còn sống. Không thể nào. Không thể. A.” Tiếng la hét sắc bén đâm thủng bầu trời, đâm vào tai Lôi Công Điện Mẫu cùng Mã Toa Toa, khiến họ không thể không đưa tay che tai của mình.

Chờ âm thanh biến mất, Cửu Vĩ Yêu Hồ đã sớm chẳng biết đi đâu.

“Đáng chết, lại để cho nàng chạy.”

“Không sao.” Mã Toa Toa nhìn Phương Thiên Kích trong tay, không giống như đang nhìn một thanh thần khí, mà là đang nhìn một người bạn thân thiết lạc nhiều năm, ánh mắt dịu dàng như nước: “Mặc dù tao không hề biết những chuyện đã từng xảy ra, nhưng sự dừng mãi mãi mới vừa rồi của mày đã khiến tao khẳng định, đó là một đoạn quá khứ vô cùng huy hoàng. Cảm ơn mày!”

“Hí!” Phương Thiên Kích phát ra một tiếng kêu to vang dội, kim quang dịu dàng chiếu khắp trên người cô. Như mộng như ảo, giống như khi chiến thần Bích Lạc năm đó đánh bại yêu ma khải hoàn, chói mắt, chói mắt!

Vào giờ phút này, cô không hoài nghi thân phận của Nữ Oa nữa, cũng không hoài nghi lời Nữ Oa nói nữa.

“Chúng ta nhất định có thể bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, có đúng hay không?”

“Hí ~!” Phương Thiên Kích lấy âm thanh vui sướng đáp lại.

Mà ở một thời không khác, Yêu Vương Tích Phong chợt từ trên giường bích ngọc ngồi dậy, cởi trần chạy đến cửa, hướng bầu trời đêm trống trơn hô to: “Dao Nhi.”

Dao Nhi.

Dao Nhi. Dao Nhi.

Bốn phía truyền về từng tiếng vọng, rất đau đớn, rất đau!

Mới vừa đang ngủ nghe được một tiếng la hét sắc bén, nhưng hẳn biết, đó không phải là mộng, mà là cảm ứng giữa mình cùng Vương Hậu. Cách thời không, lại còn có thể cảm ứng được, chỉ có thể nói rõ Vương Hậu gặp phải chuyện khiến cho nàng vô cùng lo sợ hoặc là chuyện ngoài ý muốn.

64. Chương 64: Trái Tim Đau Đớn

Editor: Tiêu Tương

“Dao nhi, nàng cố nhẫn nhịn chịu đựng thêm chút nữa, trước khi bốn vương trở lại đón nàng, nàng nhất định phải bảo vệ mình thật tốt.” Tích Phong nhìn bầu trời đêm lấm lấm nói. Sau đó mới nhớ tới, kể từ ngày đó sau khi hẳn rời khỏi Ý Phụng Các thì vẫn chưa từng trở lại thăm nữ nhân kia, không biết hiện giờ nàng ta thế nào.

Vung tay lên, y phục trên chiếc kệ bên cạnh hẳn tự động mà bay đến mặc lên người hẳn, sau đó xoay tròn một cái, hóa thành một vệt sáng màu trắng bay ra cửa sổ.

Đêm đã khuya, vậy mà Diệp Tuyết vẫn không tài nào ngủ được, khoanh tay ngồi ở góc giường. Mở cửa sổ ra, nơi nàng đang ngồi, vừa lúc có thể thấy được vầng trăng tròn phía bên ngoài.

Mái tóc có phần lộn xộn rũ xuống, sắc mặt nàng vô cùng tiêu tụy.

Hai ngày nay, nàng vẫn luôn gặp ác mộng, đủ loại ác mộng. d.đ_lqđ Mơ thấy mình trượt chân rơi xuống hồ nước ở cổng cô nhi viện, bị viện trưởng mắng đến gần chết; mơ thấy Toa Toa bị một con Ngân Hồ còn cao to hơn so với voi một miếng nuốt vào bụng, sau đó, Ngân Hồ lắc mình một cái, biến ảo thành Yêu Vương, máu chảy từ trong miệng hẳn ra mà cười dữ tợn; mơ thấy bên ngoài từng trận tuyết lớn thật lớn trút xuống, tất cả mặt đất đều bị phủ thành màu trắng. Sau đó, tất cả hoa yêu cùng với Hoa Cơ tỷ tỷ của Bách Hoa các, bởi vì không chịu đựng được giá lạnh, đều bị đông lạnh mà chết tươi ở trong đồng tuyết.

Biết rõ là mơ, nhưng mỗi một cái so với sự thật, từng sự việc trong mơ ấy vẫn khiến cho lòng nàng sợ hãi. Vì vậy cho tới bây giờ đã khiến cho nàng bắt đầu sợ ngủ, chỉ cần vừa ngủ, trong đầu nàng chính là các loại ác mộng!

Khi Tích Phong xuất hiện ở bên cạnh Diệp Tuyết, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng nàng vô cùng tiêu tụy.

Sâu trong trái tim, như bị bò cạp chích một cái, khiến hẳn đau đến hít thở không thông. Mà khi hẳn muốn tìm kiếm phần cảm giác lúc này cho rõ ràng, đau đớn vừa rồi lại giống như chưa từng xảy ra, biến mất không còn tăm hơi, chỉ nơi nào đó trong tim. là còn lưu lại mất mát và trống rỗng.

Hẳn cũng không lập tức hiện thân ra ngoài, mà là lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng, lặng lẽ ngắm nhìn. Nhất thời, lại quên mất mục đích mình tới đây.

Cho đến khi Diệp Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú vị trí hẳn vẫn đang nhìn nàng, Tích Phong mới giật mình biết bản thân bị phát hiện, hẳn dứt khoát thu lại Ấn Thân Quyết, quang minh chính đại đứng trước mặt nàng: “Tuyết phi, nửa đêm canh ba còn chưa ngủ, là đang nhớ bốn vương sao?” d.đ_lqđ Không thể không nói, ngộ tính và linh tính của nàng thật sự vô cùng cao, mới vài ngày như vậy, hồ đan đã từ đỏ biến thành màu vàng lục, chỉ cần dựa vào Đại Pháp Sư kết hợp với việc tiếp tục phục dụng đan dược ba bốn ngày nữa, hẳn tới hồ đan sẽ biến thành màu lục.

Chỉ là chờ sau khi hồ đan biến thành màu lục, dựa vào ngoại lực thì không có tác dụng tăng lên nữa. Từ nay về sau, ngoại lực chỉ có thể là phụ, tự mình tu luyện mới là chính. Cho nên hẳn đã tính toán xong, đợi đến sáng ngày mai, hẳn sẽ bắt đầu dạy pháp thuật căn bản cho nàng, dĩ nhiên, sẽ lấy tâm pháp làm chủ, tính thực dụng là phụ. Cái hẳn muốn chỉ là một chiếc chìa khóa, mà không phải một đối thủ mạnh mẽ!

Sở dĩ mấy ngày trước hẳn diễn trò ngay trước mặt Hoa Cơ như vậy, còn có một nguyên nhân tương đối quan trọng, đó chính là hẳn không hy vọng sau khi hai người đi lại quá thân thiết Hoa Cơ sẽ phát hiện ra một chút đầu mối trong đó, từ đó phá hư chuyện của hẳn. Cho nên hẳn mới phải hoặc là không làm, còn

nếu đã làm thì phải làm đến cùng, dùng cách đó để giữa hai người sinh ra khoảng cách, sau này sẽ không còn đi lại quá thân thiết nữa!

“Người. . . . Vào đây từ khi nào? Người muốn làm gì?” Diệp Tuyết chỉ biết trong phòng giống như đang có người, lại không thể cảm ứng được người đó là ai, cho nên sau khi thấy Yêu Vương hiện thân ra ngoài, vẫn nhìn không được mà lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

“Tuyết phi, vì sao nàng luôn sợ ta như vậy?”

“Ta chỉ hy vọng người có thể cách xa ta một chút.” Mỗi một lần hấn xuất hiện, nhất định sẽ là ngày nàng gặp tai nạn: “Rốt cuộc muốn tới khi nào, người mới chịu buông tha cho ta?”

65. Chương 65: Ba Điều Kiện

“Muốn ta buông tha cho người, thật ra cũng không khó.” Lúc này Yêu Vương bất chợt cảm thấy, cái gì nàng cũng không hiểu, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt: “Chỉ cần người đáp ứng ta ba điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Diệp Tuyết cũng không ôm nhiều hi vọng. Thật ra thì theo ý nàng, ba với ba mươi, thậm chí là ba trăm điều kiện cũng không có gì khác biệt, bởi vì hấn là Yêu Vương cao cao tại thượng, pháp lực vô biên, còn nàng chẳng qua chỉ là một con tiểu hồ ly thấp kém muốn có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Là thứ đồ chơi trong tay người khác, chơi chán rồi, thì có thể tùy ý mà vứt bỏ, hủy diệt!

Thật ra bây giờ nàng đã không còn sợ chết nữa, nhưng nàng không đành lòng liên lụy đến nhiều người trong Y Phượng các cùng chết chung với nàng như vậy.

Cho nên.

Hấn nói như thế nào thì chính là như thế!

“Thứ nhất, chưa có sự đồng ý của ta, không được tiếp xúc với bất kỳ người nào ở ngoài Y Phượng các.” d.d_lqđ Thấy nàng ngoan ngoãn thỏa hiệp, Tích Phong biết gai nhọn quật cường trên người nàng lúc này đã bị hấn nhỏ bẻ gãy hết, dã tính của nàng đã bị mình áp chế. Vốn dĩ, hấn nên rất hưởng thụ loại khoái cảm thuần phục này, nhưng trên thực tế lại không có. Thậm chí, hấn đã có chút hoài niệm thừa ban đầu sinh cơ bừng bừng, tiểu hồ ly không biết trời cao đất rộng kia, mặc dù cũng sẽ sợ hấn, nhưng ánh mắt của nàng chưa từng chịu thua, trong mắt của nàng, vĩnh viễn tràn đầy hi vọng.

“Ta sẽ thành thành thật thật sống ở Y Phượng các, nơi nào cũng không đi.” Cuộc sống đã không còn ý nghĩa, hấn cảm thấy nàng sẽ còn có lòng dạ ra khỏi cửa nhà mà đi lang thang bên ngoài sao?

“Thứ hai, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy người pháp thuật, người phải dốc lòng tu luyện.”

“Đây là vì sao?” Diệp Tuyết không hiểu, chẳng lẽ hấn không sợ nàng học xong, sau đó tùy thời sẽ giết hấn sao?

“Người không cần phải nghĩ quá nhiều, ta tuyệt đối sẽ không cho người có cơ hội giết ta.” Tích Phong giống như có thể nghe thấy suy nghĩ trong lòng nàng, nụ cười trên mặt hấn lạnh lẽo, nói: “Chẳng qua ta chỉ là không muốn trước khi ta chơi đùa người chán, thì người đã bị những kẻ mưu mô kia giết chết.”

“Phải không? Không phải có nhiều thị vệ bảo vệ như vậy rồi sao? Chẳng lẽ còn chưa đủ!”

“Có nhiều nơi, không phải thị vệ có thể tùy tiện ra vào, chẳng hạn như. . . . Tẩm cung của Tuyết phi nàng.” Nghe ra trong lời nói của nàng có ý nghi ngờ, Tích Phong không thể không ca ngợi trí thông minh của nàng, chỉ là. . . . Hấn nhất định sẽ không nói cho nàng biết sự thật: “Đây là điều kiện thứ hai, người đồng ý hay là không đồng ý?”

“Đồng ý.” Diệp Tuyết rất dứt khoát đáp. Thật ra thì, có đồng ý hay không nàng có thể tùy ý quyết định sao?

“Tốt.” Tích Phong gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng: “Hôm nay nói hai điều kiện này trước, điều thứ ba, chờ người tu luyện pháp thuật đến mức độ nhất định Bồn vương lại nói cho người.”

“Tất cả nghe theo Đại Vương phân phó.”

“Người cũng không chất vấn mức độ có thể tin tưởng trong lời nói của Bồn vương chút nào?”

“Đại Vương nói cái gì thì là cái đấy.” Chất vấn có tác dụng sao? Nói một đằng, làm một nẻo, đây dường như mới đúng là tác phong của yêu vương chứ? !

“ Rất tốt, tới đây.” Tích Phong đứng ở bên cửa sổ, ngoắc ngoắc tay về phía nàng.

Diệp Tuyết nghe lời xuống giường, đưa tay mình đặt vào trong lòng bàn tay to lớn của hắn.

“Thật ngoan!” Thấy nàng giống như con rối, Tích Phong nói ra hai chữ này cũng là lạ.

Rõ ràng chỉ là một công cụ, tại sao mình lại có thể đau lòng cho nàng? Hơn nữa còn là một loại đau thương luyện tiếu xuất phát từ sâu trong linh hồn. So với lúc hắn vừa vào phòng thì cảm giác mất mát đau lòng này càng thêm chân thực hơn!

Bản thân mình đây là làm sao vậy?

Quên đi quên đi, có lẽ như vậy mới là tốt nhất. Nàng nghe lời, hắn mới có thể làm ít hưởng nhiều.

Hắn dắt tay nàng, nhẹ nhàng một cái, kéo nàng đến ngực mình, ôm lấy eo của nàng, mang theo nàng bay ra ngoài từ cửa sổ: “Thấy tâm tình của ái phi không được tốt, Bồn vương dẫn nàng đến một nơi.”

66. Chương 66: Tích Phong Tự Mình Nướng Thịt

Bị hắn ôm bay trên không trung, trong đầu Diệp Tuyết lại hiện lên bóng dáng của Ma vương Lạc Băng, cái ôm ấy rõ ràng là lạnh như băng, nhưng lòng của nàng lại cảm thấy ấm áp. Mà Yêu Vương ôm nàng trong ngực, rõ ràng là rất ấm áp, lại khiến nàng không rét mà run.

“Người rất lạnh sao?” Cảm giác được người trong ngực run lên một cái, Tích Phong cúi đầu nhìn nàng.

“Có một chút.” Gió thổi mạnh làm mái tóc dài của nàng rối loạn, phủ lên mặt, không nhìn ra vẻ mặt thật của nàng.

Tích Phong không nói gì nữa, mà là thả chậm tốc độ bay một chút, hắn ngẩng đầu, nhìn phương xa.

Cho đến khi bọn họ đi đến phía trên một rừng cây, hắn mới dẫn theo nàng hạ xuống, đứng trên thảm cỏ mềm mại. Hắn kéo tay nàng, dẫn nàng tìm đến một nơi tương đối trống trải, hắn ngồi xuống, nói: ” Phong cảnh ở đây không tệ.”

“!” Diệp Tuyết ngây ra. Đêm khuya, dẫn theo mình ra ngoài, chính là đến xem phong cảnh sao? Hơn nữa. Là mình ảo giác sao? Tại sao Yêu Vương lúc này. Nhìn qua dịu dàng như vậy?

Không thể nào! Yêu Vương làm sao có thể dịu dàng với nàng? Ảo giác, đây nhất định là ảo giác!

Nghĩ như vậy, nàng dùng sức dụi hai mắt của mình.

“Có thứ gì rơi vào trong mắt sao?” Giọng nói của hắn vang lên, không còn lạnh lẽo như vừa rồi: “Đến đây, Bồn vương xem giúp nàng.”

“Không. Không cần.” Diệp Tuyết vội vàng tránh né ánh mắt của hắn, ôm lấy đầu gối mình, cố ý kéo dài khoảng cách giữa hai người. Cầm khoắc lên trên đầu gối, nhìn ánh sao sáng trên bầu trời.

Tích Phong không muốn làm nàng mất hứng, khẽ miệng khẽ nâng lên. Ngón tay búng một cái, trên không trung liền xuất hiện rất nhiều đom đóm, bập bùng, chúng vây quanh hai người, thỏa thích nhảy múa trong

màn đêm. Ngón tay hần lại bắn ra, trên cổ vang lên tiếng kêu vui sướng của đám côn trùng mùa hè, tiết tấu đều đặn, có thể so với dàn nhạc đàn sáo.

Tiếng nhạc đến cao trào nhất, đom đóm đầy trời xếp ra thành một hình người, tay áo bông bành, tùy ý nhảy múa, như mộng như ảo.

“Thật là đẹp ~!” Diệp Tuyết không nhịn được lên tiếng than phục. Giờ phút này, nàng quên mất mấy ngày bất hạnh gần đây, quên mất những điều không vui trong lòng, cũng quên mất bản thân. Cả người hợp nhất, tất cả chú ý lực đều bị cảnh đom đóm nhảy múa cực kỳ lộng lẫy trước mắt hấp dẫn.

Trong lúc vô tình thoáng thấy nàng không kiềm chế được mà lộ ra nụ cười từ nội tâm, lòng của Tích Phong rung động. Lúc này, nàng. Thật là đẹp!

“Có vũ điệu có âm nhạc, giờ phút thoải mái như vậy, há có thể không có rượu thịt góp vui?” Hần phóng khoáng lớn tiếng nói: “Tuyết phi muốn ăn thịt gì?”

“Bất kì cái gì cũng được.”

“Tốt.” Thật ra thì hần không cần hỏi cũng sẽ biết đáp án này của nàng, chỉ là Tích Phong cũng không để trong lòng. Đôi khi, nghĩ quá nhiều, sẽ chỉ tự tìm phiền não mà thôi: “Tuyết phi chờ.” Nói xong, tung người một cái, hần liền phóng lên trên trời, biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ một lát sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng hổ gầm từ trên trời giáng xuống, liền sau đó chính là tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Hai mắt Diệp Tuyết mở to, nơi xa cách nàng ba bốn thước, đã có thi thể một con hổ nằm đó, nhìn thịt nó toàn thân bền chắc, có thể tưởng tượng được vừa rồi nó còn oai phong đường nào.

Ngay một khắc sau đó, Tích Phong hạ xuống, trong tay ôm một bó củi đốt. Thuần thực gài củi đốt lên mặt đất xong, châm lửa, lúc này mới bắt đầu đi thu thập con hổ kia: “Tuyết phi muốn ăn chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng như nhau.”

“Tốt.” Tích Phong ngay cả chủ tử cũng không cần, chỉ dùng tay đã lột da con cọp, lấy phần thịt ngực thượng hạng đặt lên trên mặt lửa: “Người biết không? Nữ nhân có thể khiến cho Bốn vương tự mình đi nướng thịt, trên đời này chỉ có hai người. Một là Vương Hậu của Bốn vương, còn một kia. Chính là người!”

67. Chương 67: Bốn Vương Cho Người Ăn

“.” Diệp Tuyết nâng mắt lên, lén nhìn hần một cái nói: “Cảm ơn.” Hần nói như vậy là có ý gì? Nói bản thân nàng rất đặc biệt trong mắt hần? Hay là nói nàng phải cảm kích hần đến chảy nước mắt?

“Nàng cảm thấy một tiếng cảm ơn là được rồi sao?”

“Vậy Đại Vương muốn như thế nào?”

“Lại đây.” Tích Phong vỗ vỗ mặt cổ bên cạnh: “Giúp Bốn vương nướng một miếng thịt.”

“Vâng” Diệp Tuyết hết sức nghe lời đi đến, dè dặt ngồi ở bên cạnh hần, nhưng vẫn tận lực cách ra xa xa.

“Chẳng lẽ trên người của Bốn vương có mùi gì lạ hay sao?” Tích Phong không đầu không đuôi hỏi một câu, dứt lời, còn làm như có thật mà ngửi ngửi y phục của mình một cái.

Diệp Tuyết không hiểu lí do, ngồi bên cạnh không nói một lời nào.

“Nói như vậy là trên người Bốn vương thật sự có mùi lạ rồi! Bằng không Tuyết phi nàng vì sao phải ngồi xa như vậy?”

“Ta.”

“Tuyệt phi tự chọn đi, tự nàng ngồi lại gần đây một chút, hay là để Bồn vương kéo nàng lại đây?” Lòng mày như lưỡi mác của Tích Phong nhú lại, thanh thoi mà đùa bốn lửa than. Miếng thịt ngực thượng hạng ở trên lửa vang lên tiếng xèo xèo, hiện ra màu vàng kim, mùi thơm lan khắp bốn phía.

Đáng chết!

Trong lòng Diệp Tuyết thâm mắng bản thân một tiếng. Bởi vì hai ngày này chán ăn, không sao nuốt được cơm, dd_lqđ cho nên bụng đã sớm trống rỗng. Chỉ là không ngờ lại đặc biệt có cảm giác đối với thịt nướng này, không ngừng réo lên kêu ùng ục, thật may là bốn phía có tiếng kêu của đám côn trùng mùa hè lẩn át, nếu không. Nàng đã mất mặt chết rồi. Vì tránh để hấn thật sự động tay kéo mình qua đó, Diệp Tuyết đành nhích lại gần bên cạnh hấn.

“Lại gần một chút nữa.”

Nàng không còn cách nào khác, lại xê dịch qua.

“Gần thêm chút nữa.”

“. A.” Diệp Tuyết nhắc mông lên, định tiếp tục xê dịch một chút như vừa rồi, nhưng không nghĩ đến Yêu Vương lại đột nhiên đưa tay, bắt lấy cánh tay của nàng kéo lại, nàng kêu lên một tiếng, thân thể đã ngã vào lồng ngực rắn chắc của hấn: “Buông ta ra.”

Thấy nàng hoảng sợ, Tích Phong không làm khó dễ nữa, cười vang rồi buông nàng ra, chỉ là lời nói của hấn hết sức mập mờ: “Tuyệt phi, nàng cũng đã là người của Bồn vương, lại thẹn thùng như vậy, đây không phải là không cần thiết hay sao?”

Diệp Tuyết đứng ở bên cạnh không nhúc nhích.

“Ngồi xuống đi.” Tích Phong dùng mắt ra hiệu cho nàng ngồi xuống bên cạnh, lại thấy nàng tận lực trốn sang bên cạnh, trong mắt hấn thoáng hiện vẻ hài hước: “Tuyệt phi nhất định phải để Bồn vương tự mình kéo nàng qua đây sao? Ngồi xuống sát bên ta!”

“.” Diệp Tuyết sợ hấn thật sự sẽ lại ra tay, chỉ có thể hết sức nghe lời ngồi xuống sát bên cạnh hấn, hơi động một chút, là có thể chạm vào nhau.

“Như vậy mới đúng chứ.” Hấn cười, gỡ thịt nướng từ trên lửa xuống, miếng thịt vàng óng ánh, rất là mê người. dd_lqđ Xé ra một miếng nhỏ, mùi thơm nồng lan khắp bốn phía. Hấn đưa đến bên miệng nàng: “Thối một chút.”

Diệp Tuyết phồng miệng lên, ngoan ngoãn thối hai cái.

Trên mặt Tích Phong đầy vẻ dịu dàng, ngay cả nụ cười cũng rất dịu dàng: “Nào, hé miệng, ném thử một chút xem mùi vị thế nào.”

“.” Diệp Tuyết hơi sững sờ, đưa tay ra muốn nhận lấy: “Ta tự làm.”

“Không được!” Tích Phong đưa tay tránh đi, vẻ mặt nghiêm túc: “Bồn vương cho người ăn trước, đợi lát nữa đổi lại là người cho Bồn vương ăn.”

Diệp Tuyết biết mình không lay chuyển được, mắt tự nhiên há miệng, mặc hấn đút cho mình ăn. Trong lòng lại thâm mắng Yêu Vương biến thái, quả thật so với cái loại nam nữ khoa trương trên ti vi kia còn muốn ghê tởm, buồn nôn hơn! Đút tới đút lui, chàng chàng thiếp thiếp!

Đột nhiên lúc này Diệp Tuyết chợt nghĩ, Yêu Vương đây là đang phát xuân sao?

Nàng từng nghe đám người Triều Lộ nói, Yêu Vương độc sủng Vương Hậu, mà nguyên hình của Vương Hậu và Yêu Vương đều là hồ ly, hấn luôn bắt chợt đối xử dịu dàng đặc biệt với nàng, là bởi vì nàng cũng là hồ ly, hấn lấy nàng làm thể thân cho Vương Hậu sao?

68. Chương 68: Sợi Tua Màu Trắng

Thịt nướng thật giòn, thật thơm, là món ăn vô cùng ngon, nhưng mà Diệp Tuyết ăn xong hai miếng đã không muốn ăn nữa. Không có khẩu vị, cho dù hương vị có tốt cũng bằng không!

“No rồi?” Yêu Vương thấy thịt trên tay vẫn còn chưa động tới, nhìn nàng xác nhận.

“Ừ.” Diệp Tuyết gật đầu một cái. Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết, ngoại trừ không có khẩu vị, còn có một nguyên nhân quan trọng khác là nàng không muốn hắn dứt cho ăn.

“Nếu đã như vậy, đổi lại nàng dứt cho Bồn vương ăn.”

Diệp Tuyết ngoan ngoãn đưa tay nhận lấy thịt từ trong tay hắn, nhưng hắn lại tùy tiện ném thịt nướng trong tay đi chỗ khác, lật người một cái, đè nàng ở phía dưới: “Bồn vương muốn ăn nàng.”

“Không được.” Diệp Tuyết theo bản năng lấy tay đẩy hắn ra. Nàng sợ ở chung một chỗ với hắn, nhất là khi nhìn vào trong mắt hắn đang tràn ngập dục vọng!

“Sao?” Về mặt Tích Phong bắt đầu nghiêm túc, không vui nhìn nàng.

“Ta.” Trái tim nhỏ nhỏ của nàng co rút lại, không dám nhìn hắn, tay để ở ngực hắn cũng không nhúc nhích. Giờ phút này, nàng gần như mâu thuẫn mà phối hợp. Biết rõ chống cự là vô dụng, hơn nữa có thể vô tình chọc giận đến hắn, nhưng như vậy nàng vẫn ôm một chút hi vọng, muốn thử một chút.

“Tuyết phi vẫn chán ghét Bồn vương như vậy sao?” Chống hai tay ở trên đầu nàng rồi hỏi, hắn không chớp mắt nhìn nàng chằm chằm.

“Ta. Ta chỉ là.” Diệp Tuyết cảm thấy bản thân hít thở không thông, giằng co một lúc lâu, nàng mới tìm được một lý do sứt sọc: “Ta không thích ở bên ngoài.”

“Bên ngoài?” Về mặt của Tích Phong cuối cùng cũng dịu xuống: “Vậy bây giờ Bồn vương đưa Tuyết phi hồi cung, thế nào?”

“Không. Không cần.” Diệp Tuyết vội vàng lắc đầu, giật mình phát hiện lời nói của mình rất không ổn, lại vội vàng lấp bấp giải thích: “Ta. Ý của ta là, việc ấy. Việc ấy, hiếm khi được ra ngoài một lần, phong cảnh bên ngoài tốt như vậy, cứ trở về như vậy. Chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

“Họ không dạy nàng phải xưng hô như thế nào ở trước mặt Bồn vương sao?” Tích Phong đưa tay ra, nâng cằm của nàng lên: “Hay là nói. Nàng khinh thường làm phi tử của Bồn vương?”

“Ta. Nó thì biết sai.”

Dường như đã hài lòng với biểu hiện của nàng, hắn không làm khó nàng nữa. Từ trên người nàng đứng lên, ngồi xuống bên cạnh: “Nếu Tuyết phi không muốn trở về, vậy thì ở lại một lát nữa đi. Chỉ là ngồi không như vậy có chút nhàm chán, không biết Tuyết phi có tiết mục gì góp vui hay không?”

“Không có.” Nàng mới sẽ không nói cho hắn biết, khi ở trường nàng học chuyên ngành âm nhạc cổ điển, ngoài ra còn học điệu múa dân tộc hơn hai năm. Không phải là nàng khoe khoang, bốn chữ ca hát nhảy múa, quả thật rất là phù hợp với nàng.

“Không sao, Bồn vương sẽ biểu diễn cho nàng một đoạn.” Tích Phong ngược lại không thèm để ý, đứng dậy đứng ở bên cạnh đồng lửa, vẫy tay một cái, lập tức có thêm một cây sáo ngọc màu đỏ, trên cây sáo còn treo một sợi tua trắng như tuyết.

Tua trắng đung đưa qua lại, không trơn nhẵn, rủ xuống như những tua khác, mà là lông tơ, rất mịn, hẳn là được làm từ lông thú nào đó.

Có điều, đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là. sợi tua này nhìn rất quen mắt, hơn nữa. Còn đặc biệt thân thiết.

Yêu Vương đặt sáo ngọc bên miệng của mình, mười ngón tay thon dài ưu nhã nhảy trên cây sáo. Giống như một đám tinh linh, nhảy vũ điệu đẹp mắt nhất ở trên cõi đời này.

Tiếng sáo như nhạc tiên quanh quẩn trong không trung, Diệp Tuyết không thể không thừa nhận, hai mươi năm qua, đây là âm thanh tuyệt vời nhất nàng từng được nghe. . . .

Một cây sáo ngọc, có thể diễn dịch được như thế, có thể hiểu được tài năng của hắn, không phải một kẻ phàm phu tục tử có thể nghĩ ra được, bao gồm nàng!

69. Chương 69: Thất Thái Phượng Hoàng (phượng Hoàng Bảy Màu)

Bầu trời đột nhiên sáng rõ, hai luồng ánh sáng chói mắt từ phía xa bay nhanh đến.

Lúc đến gần, Diệp Tuyết mới phát hiện đó là một đôi Thất Thái Phượng Hoàng, chúng phát ra tiếng kêu to thúy... thúy..., lượn vòng trên bầu trời chỗ hai người Diệp Tuyết, màn đêm được chiếu sáng giống như ban ngày.

Quá sủng sốt, nàng không nhận được mà cảm thán thế giới này thật kỳ diệu.

Lúc trước, khi nàng thấy Hỏa Phượng của Yêu Vương, đã cảm thấy là một Thần Thú vô cùng đặc biệt, còn có Dực Hồ của Ma Quân Lạc Băng kia cũng uy phong lẫm liệt. Nhưng so sánh với hai con Thất Thái Phượng Hoàng trước mắt này, bản lĩnh ai lớn ai nhỏ, nàng không biết. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn Nhưng từ cảm giác mà phán đoán, Phượng Hoàng này so với hai thần thú trước đó còn muốn cao hơn một cấp bậc.

Nàng nhìn đến xuất thần, trong lòng Tích Phong lại âm thầm kêu không tốt.

Thất Thái Lưu Ly Phượng Hoàng, trên đời này chỉ có tất cả chừng hai con, một mái một trống, từ trước tới nay vẫn không tách ra. Ngoại trừ có bộ lông vũ rực rỡ nhất thế gian, tiếng kêu to rung động lòng người nhất, còn là Thần Thú ăn thịt hung dữ, hiểu chiến nhất trên đời này. Trong thiên hạ, cho dù là ai, cứ nhìn thấy hai con thần thú này, đều sẽ tẩu vi thượng sách, chuồn mất, ngay cả hắn cũng như vậy. Nếu không, cũng chỉ có một kết cục là: trở thành quỷ dưới miệng của chúng!

Hắn không biết tại sao đôi Phượng Hoàng này lại xuất hiện ở đây, nhưng hắn biết, bất cứ lúc nào chúng đều có thể phát động tấn công về phía bọn họ.

Vừa thổi sáo ngọc, Tích Phong vừa đến gần Diệp Tuyết.

Hai con Thần Thú nào đó vẫn đang chìm đắm trong tiếng sáo, tiếng sáo im bật mà dừng lại, sau đó một cánh tay có lực ôm ngang hông nàng, dẫn theo nàng cách xa mặt đất. Tiếng gió gào thét lọt vào trong tai, quất lên mặt khiến mặt nàng đau đớn.

“Chậm một chút. . . .” Theo bản năng, nàng rúc vào trong ngực hắn, cố gắng tìm một nơi khuất gió. Đáng tiếc tốc độ gió thật sự là quá nhanh, thổi trúng ba nghìn sợi tóc đen của nàng khiến chúng bay múa tán loạn, quất lên trên mặt như đang bị dao găm cắt vào: “Thật là đau, chậm một chút. . . .”

“Cố gắng chịu đựng một chút.” Thấy trên mặt nàng bị sợi tóc cứa ra vết máu, Tích Phong đưa bàn tay dày rộng ra, che ở trên ót nàng, khiến những sợi tóc dài không còn bay múa lung tung nữa, tốc độ hắn cười gió cũng hơi chậm lại. Nhưng như vậy, Thất Thái Lưu Ly Phượng Hoàng ở phía sau rất nhanh đã đuổi kịp, một trái một phải, kẹp bọn họ ở giữa.

Chúng cùng nhau kêu lên một tiếng, hai con Thần Thú vươn thẳng cổ lên, một con phun băng, một con khác phun lửa. Die nd da nl e q uu ydo n Quả là sự kết hợp hoàn mỹ, trước tiên đông lạnh con mồi, sau đó lại đến một đám lửa, trực tiếp nướng chín là có thể ăn.

“Đáng chết!” Tích Phong mắng một tiếng, nhanh chóng xoay tròn rồi đáp xuống đất thì một băng một lửa đã nổ tung ngay sát trên đỉnh đầu hắn! Nếu như chậm nửa bước nữa, một đầu tóc bạc của hắn đã bị thiệt thòi rồi.

Một chiêu vừa rồi thất bại, Thất Thái Phượng Hoàng nhanh nhẹn lượn vòng trên không trung hai vòng, rồi lập tức đáp xuống.

Một tay Tích Phong ôm lấy Diệp Tuyết, một tay đưa ra âm thầm vận khí, đợi đến khi Phượng Hoàng tới gần, hất bỏ tới hai con thần thú kia một chưởng.

Tốc độ của Phượng Hoàng nhanh, một chiêu vừa rồi của hắn chỉ đánh trúng cánh nhọn của một con trong đó, giống như gãy ngựa, rơi xuống hai chiếc lông vũ.

Nhưng bởi vì bị Tích Phong tấn công, mỏ của hai con Thần Điểu bỗng trở nên vừa nhọn lại vừa cứng, há hốc miệng, phát ra tiếng kêu “khang kang”. Nếu như bị mỏ chim kia mổ trúng, nhất định là ngay cả xương cốt cũng sẽ bị mổ mất một khối lớn!

“Ôm chặt ta, dù thế nào cũng không được buông tay.” Miệng Tích Phong vẫn nói như ra lệnh. Lúc nguy hiểm, không thể lại xảy ra một chút sai lầm nào nữa. Ngộ nhỡ lúc này vô ý tách ra khỏi hắn, ngay cả cơ hội giữ lại hắn cũng không có.

Nhanh chóng lao xuống, đến khi sắp tiếp xúc với mặt đất, đột nhiên hắn lại quẹo qua một góc 90 độ, bay thẳng sát mặt đất.

Không ngờ hai con Phượng Hoàng này lại càng nhanh nhẹn hơn, cùng nhau kéo ra một đường ánh sáng 90 độ ở trên không trung, lại thành công đuổi theo bọn họ lần nữa, chúng đè ép ở trên bầu trời.

70. Chương 70: Cơ Lốc Xoáy Mạnh

Nếu như chỉ có một mình, hắn muốn bỏ rơi hai con chim phượng hoàng này cũng không thành vấn đề, nhưng mà bây giờ còn có thêm Diệp Tuyết, lại không thể để tốc độ ngự phong quá nhanh, sợ cuồng phong thổi nàng bị thương, cũng không thể hoàn toàn tập trung tinh thần vào chiến đấu, bởi vì một tay hắn phải che chở cho nàng. Tiếp tục như vậy nữa, hai người nhất định sẽ trở thành thức ăn cho hai con thần điểu này mất!

“Ta buông tay, nàng có thể ôm ta không?” Giờ phút này, chỉ có dành hai tay ra ứng chiến, may ra mới có thể đỡ thương chúng, sau đó phải tìm cơ hội chạy trốn.

“Ta.” Tốc độ nhanh như vậy, Diệp Tuyết thật sự không dám khẳng định.

“Trả lời ta?”

“Có thể!” Nàng không phải ngu ngốc, dĩ nhiên có thể nhận ra tình thế nghiêm trọng lúc này, cho nên. Không được cũng phải được!

“Được, vậy nàng hãy ôm chặt vào, dù thế nào cũng không được rời tay, nghe rõ chưa? Ngộ nhỡ nếu nàng té xuống, sẽ bị Thất Thái Phượng Hoàng một hợp giải quyết sạch.”

“Ta biết rồi.” Diệp Tuyết nghe xong, đáy mắt chợt sáng lên. Một hợp giải quyết sạch sao? Nếu như nàng bỏ mình dưới loại tình huống ngoài ý muốn này, Yêu Vương hẳn là sẽ không có cơ gì để trừng phạt bất cứ người nào nữa!

“Nếu nàng không may gặp nạn, ta sẽ bảo tất cả thị vệ và thị nữ của Y Phượng Các chôn theo nàng, tuyệt đối sẽ không để cho nàng một mình lẻ loi mà ra đi.”

“.” Ánh mắt nàng vừa mới sáng lên thì lại lập tức u ám. Hắn là con giun rơi trong bụng nàng hay sao, vì sao lúc nào hắn cũng biết nàng đang suy nghĩ điều gì như vậy chứ: “Tuổi ta còn trẻ, vẫn chưa muốn chết!” Nàng không nóng không lạnh khạc ra hai câu, sau đó giống như bạch tuộc tám chân, hai tay nàng cuốn lấy cổ của hắn, hai chân quấn chặt ở bên hông hắn, thân thể hai người dán sát lại một chỗ.

Dáng vẻ này muốn bao nhiêu ái muội, có bấy nhiêu ái muội.

Dưới bụng Tích Phong đột nhiên căng cứng, khí huyết dâng trào, hô hấp dồn dập.

Đáng chết, trong lúc như này, lại bởi vì một động tác như vậy, hấn lại có thể có phản ứng với nàng. Mới hai ngày không đụng chạm nữ nhân, chẳng lẽ hấn đã không thể chờ đợi được như vậy rồi sao?

Hung hăng khinh bỉ bản thân mình một trận, hấn lắc lắc đầu rồi hỏi nàng: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.” Hơi thở ấm áp của nàng vừa vụn phun đến chỗ cổ của hấn, làm cho tay chân hấn một trận rã rời.

Xong rồi xong rồi, là bởi vì Vương Hậu không có ở đây, định lực của mình mới càng ngày càng kém sao? Không được, đây cũng không giống mình, nhưng cho tới bây giờ mình đối với nữ nhân không phải đều kén chọn như vậy.

Nhắm mắt lại một giây, khi hấn mở mắt ra lần nữa, dục vọng trong mắt đã biến mất không thấy. Tốc độ ngự phong của hấn chậm lại, hai tay bắt đầu vận khí.

Phượng Hoàng theo sát bọn hấn trên không lúc này có lẽ đã mất kiên nhẫn, vỗ cánh mà lao xuống, trực tiếp công kích vào chỗ yếu.

“Xem chiêu!” Đột nhiên, Tích Phong xoay người một cái, mặt vốn đang hướng xuống đất, lưng hướng lên trời mà bay trên không, lúc này biến thành mặt hướng lên trời, lưng quay xuống đất. Thành ra lúc này Diệp Tuyết đã nằm sấp trên người hấn, rất có tư thế của một Bá Vương ngạnh thượng cung!

~~ Chú thích: Bá Vương ngạnh thượng cung là kẻ thô bạo, kẻ ngang ngược

~~Lần này hấn lại không thấy có cảm giác gì, hấn là đang hết sức chuyên chú ra chiêu công kích. Mà Diệp Tuyết nào đó đã không thể bình tĩnh nữa rồi, đầu óc nàng trở nên trống rỗng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn hấn ở khoảng cách gần như vậy mà lại còn ở loại tư thế này.

Nam nhân này lớn lên vốn đã anh tuấn, lúc này vẻ mặt hấn còn đang nghiêm túc tập trung tinh thần, lại càng thêm có lực hấp dẫn!

Lúc nam nhân nghiêm túc, là có vị nam nhân nhất!

Hai đám lửa từ trong lòng bàn tay Tích Phong bay ra ngoài, chia ra đánh trúng đầu Phượng Hoàng, hai con Phượng Hoàng đau đến tức giận mà kêu loạn, chúng điên cuồng vỗ hai cánh to lớn có lực của mình. Lập tức, không khí bốn phía bị quất lại đây, tạo thành một trận lốc xoáy lớn.

“Cẩn thận.”

Hai người bị cuốn vào bên trong, bởi vì sức gió thật sự quá lớn, ngay sau đó Diệp Tuyết từ trên người hấn liền bị văng ra ngoài. Hấn đưa tay ra kéo, nhưng lại bắt hụt.

71. Chương 71: Hỏa Hoàng Bằng Phượng

Thất Thái Phượng Hoàng rớt rít vỗ cánh mà xuống, Hỏa Phượng Hoàng bổ nhào về phía Diệp Tuyết, Bằng Phượng Hoàng tấn công về phía Yêu Vương.

”(o) A.” Tích Phong lớn tiếng kêu không ổn.

Lấy tu vi hơn 400 năm của Tiểu Bạch Hồ, còn chưa đủ cho Phượng Hoàng mổ một cái đấy chứ.

Không được, cho dù như thế nào, cũng không thể để nàng gặp chuyện không may, nếu không, quãng thời gian hấn đã cố gắng đều sẽ uổng phí. Hướng chi, không có nàng, Vương Hậu sẽ trở về như thế nào?

Suy nghĩ lại thì hấn không thể nào không làm tiếp, tùy tiện đánh ra hai chưởng về phía Hỏa Phượng Hoàng, sau đó nhanh chóng bay về phía Diệp Tuyết.....

Có lẽ là cảm nhận được hấn đến cứu người, Bằng Phượng Hoàng vỗ hai cánh, há miệng phun ra một ngụm băng khí, muốn trực tiếp đóng băng nàng lại.

May mà Tích Phong nhanh hơn một bước, kéo tay của nàng, nhanh chóng ném qua bên cạnh, đồng thời tay phải vận khí, vọi vàng xuất ra một quả cầu lửa, đánh về phía Băng Phượng Hoàng.

Băng và hỏa va chạm vào nhau, không ngừng giằng co ở trên không trung.

Đáng chết, còn tiếp tục như vậy nữa, hai người đều sẽ chết! Sớm biết như thế, hẳn nên dạy nàng pháp thuật phòng thân sớm một chút, ít nhất thì lúc này, nàng sẽ có năng lực chạy trốn. Hơn nữa bởi vì thất thải Phượng Hoàng là thần thú cấp cao nhất, các Thần Thú cấp bậc thấp khác chỉ cần nhìn thấy đôi Phượng Hoàng này, sẽ lập tức mất đi tất cả sự dũng mãnh thường ngày, như nai con bị hoảng sợ, dĩ năng dĩ năng không còn bất kỳ chút thần lực nào, cho nên ý tưởng muốn dùng Hỏa Phượng của hắn chở nữ nhân này đi cũng trở nên không thực tế.

“Nếu như ta chết rồi, ngươi sẽ cảm thấy như thế nào?” Trong lúc bất chợt, hắn rất muốn biết, nếu hắn chết đi, phản ứng đầu tiên của nàng sẽ là gì? Hắn là vui mừng đi, bởi vì từ đầu tới cuối, hình như hắn đều ức hiếp nàng.

Nhưng mà câu trả lời của Diệp Tuyết thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn, nàng nói: “Ngươi sẽ không chết.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ngươi là Yêu Vương, ngươi không thể chết dễ dàng như vậy.” Nàng gần như không cần phải suy nghĩ, đã trực tiếp nói ra.

Theo công, hắn là Vương của Yêu giới, gánh vác cả Yêu giới, thậm chí còn cả sự hòa bình và yên ổn của ngũ giới, hắn như vậy, làm sao có thể dễ dàng chết đi chứ?

Theo tư, mặc dù hắn nhiều lần ức hiếp nàng, thậm chí nàng còn bị hắn làm nhục, nhưng trong lúc nguy hiểm như vừa rồi, hắn vốn có thể bỏ nàng lại mà rời đi một mình, thế nhưng hắn lại không làm như vậy, mà là cứu nàng giữa lúc nguy hiểm. Mặc kệ là hắn có mục đích gì mới ra tay giúp đỡ, nàng cũng nên biết ơn mới đúng!

Ha ha... Ngươi thật sự là tiểu Hồ Ly vô cùng ngốc nghếch.” Ngay cả bản thân Tích Phong cũng không phát hiện, lúc hắn nói ra câu này, ẩn chứa bao nhiêu cưng chiều cùng yêu mến: “Đúng, ta chính là Yêu Vương, chúng ta ai cũng sẽ không chết.” Hắn nhất định sẽ dùng hết tất cả hơi sức của mình, để hai người thoát khỏi nguy hiểm.

Hỏa Phượng Hoàng đã tiến tới gần, há to miệng, bày ra tư thế chuẩn bị tiến công.

Tích Phong cũng chuẩn bị xong phòng ngự cuối cùng, dĩ năng dĩ năng chỉ cần Thất Thải Phượng Hoàng đồng thời tấn công, hắn sẽ dùng sinh mệnh dựng lên kết giới. Kết giới còn, người còn; kết giới bị phá vỡ, người chết.

Thời khắc nguy cấp, một tiếng hét dài phá vỡ bầu trời, một con chim Điêu màu trắng xuất hiện ở trên bầu trời, lượn quanh hai vòng ở trên đầu bọn họ, sau đó đáp xuống! Móng vuốt sắc bén trực tiếp đánh tới sau lưng, cắm thật sâu vào Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng bị thương nặng, càng thêm nóng nảy, đuổi cánh ra đánh trả. Một Điêu một Phượng Hoàng, ở một bên mà đánh nhau.

“Lôi Ngao?” Tích Phong mừng rỡ, thời khắc như này, có Ứng Vương hỗ trợ, không khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Vương, người mang Tuyết phi đi trước, thần sẽ giữ chân Thất Thải Phượng Hoàng.” Giọng nói phát ra từ trong miệng của Ứng Vương, mang theo chút vọi vàng.

“Được.”

“Vậy sao được chứ?” Nghe thấy Yêu Vương không chút do dự mà đồng ý, Diệp Tuyết giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn. Thần Điểu này lợi hại, nàng lúc này cũng đã nhìn thấy. Ngay cả Yêu Vương cũng không phải là đối thủ của chúng, một mình Ứng Vương ở lại đây, chẳng phải là chết chắc rồi sao?

72. Chương 72: Bị Coi Là Thích Khách.

“Ngoan ngoan đi theo Bốn Vương, Bốn Vương tự có chừng mực.”

“Không được, ta tuyệt không thể vì cuộc sống tạm bợ của mình, mà để người khác phải trả giá lớn bằng cả sinh mạng, muốn đi thì người tự đi.” Sống chết trước mắt, Diệp Tuyết lại nổi tính bướng bỉnh. Thấy Ứng Vương độ sức với Phượng Hoàng, lòng nàng khẩn trương đến thũng cổ họng, bản thân nàng lúc này không có bản lĩnh gì, nếu không, đã có thể đi lên giúp hắn một chút.

“Người lưu lại, chỉ làm gia tăng gánh nặng cho người khác, mau theo Bốn Vương đi.” Tích Phong tức giận. Thật là một nữ nhân không biết trời cao đất rộng, không biết sống chết! Nàng muốn ở lại đây? Ở lại, đây là muốn hại ai vậy???

“Không đi, không đi, ta sẽ không đi. Cho dù phải chết, ta cũng phải chết ở chỗ này.” Nhưng thật ra trong lòng nàng là muốn như này: Diệp Tuyết nàng không đi, Yêu Vương cũng sẽ không đi, mà chỉ cần Yêu Vương không đi, hai người bọn họ sẽ đối phó với Thất Thái Phượng Hoàng, nên cũng sẽ không có vấn đề lớn.

“Tuyệt phi nương nương, người hãy nghe lời Vương, đi nhanh đi. Sau khi các người đi, ta sẽ tự có cách thoát thân.” Giọng nói của Ứng Vương từ không trung truyền đến.

“Nhưng người.” Diệp Tuyết vẫn cảm thấy không ổn. Sau khi bọn họ đi, hắn thật sự có thể toàn thân mà lui không? Nếu xảy ra vấn đề ngoài ý muốn nào đó, lương tâm nàng làm sao có thể vui vẻ đây?

“Đi mau!”

“Ta.”

“Đi theo Bốn Vương.” Mặt Tích Phong đen lại, kéo tay của nàng, không để nàng kháng cự nữa, dẫn theo nàng cười gió mà đi.

Dọc đường đi, tốc độ của Tích Phong rất nhanh, mặc dù mái tóc dài của nàng bị hắn giữ lại, sẽ không cứa lên mặt của nàng được nữa, nhưng tốc độ gió kia quá mạnh, đánh lên người, lên mặt, vẫn khiến cho Diệp Tuyết không nhịn được mà kêu đau.

Nhưng mặc kệ nàng kêu náo như thế nào, gương mặt lạnh lùng của hắn vẫn không có chút phản ứng nào, ngược lại tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh.

Đột nhiên trọng tâm hạ xuống, một giây sau đó, hai chân đã giẫm trên mặt đất. Tay bên hông không biết đã rút đi từ lúc nào, làm hại nàng đầu gối mềm nhũn, ngã trên mặt đất: “Ui da.”

Lúc này đã qua nửa đêm, tiếng kêu của nàng vô cùng rõ ràng, như trên mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên bị một viên đá ném xuống, dấy lên vô vàn gợn sóng.

“Người nào!” Nghe được tiếng vang, thị vệ tuần tra từ nơi khác vọt ra: “Có thích khách! Đứng động!”

“Ta không phải thích khách!” Diệp Tuyết nói xong, giây dựa muốn đứng lên, thì đã bị đại đao kề lên cổ.

“Đừng lộn xộn, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Ta thật sự là không phải là thích khách, là Đại Vương dẫn ta về, ta là Tuyết phi.” Diệp Tuyết nhìn bốn phía xung quanh, lại phát hiện Yêu Vương đã sớm không biết đi đâu rồi, mà chỗ nàng đang ở bây giờ, dường như cũng không phải là Ý Phượng Các. [di,e.nd;an.l/eq;uy,don](#) Nhưng từ kiến trúc đến nhìn ăn mặc của những thị vệ này ở nơi này, đúng là ở trong cung không sai: “Xin hỏi đây là nơi nào? Ta làm sao mới có thể trở về Ý Phượng Các đây?”

“Ha ha. Mọi người có nghe hay không, nàng ta cứ nhiên xưng mình là Tuyết phi? Đúng là chuyện nực cười mà.”

“Đúng thế, đúng thế, nghe đồn Tuyết phi da trắng nõn nà, khuynh quốc khuynh thành, cho nên mới được Đại Vương hoàn toàn sủng ái, vào cung ba ngày đã được phong phi. Thì người không ra người, quý không ra quý như nàng, đây là muốn hù dọa ai vậy?”

“Này, không phải người vừa mới nói là Đại Vương dẫn người về sao? Vậy Đại Vương đâu?”

“Theo ta thấy tám phần chính là kẻ điên, hơn nửa đêm, phí gì lời gì với nàng, đưa đến địa lao, chờ ngày mai sẽ giao cho Hỏa Linh nương nương xử lý.”

Một đội thị vệ, ồn ào lộn xộn nói.

“Được, cứ làm như vậy đi.”

Nói xong, mấy thị vệ thu hồi đại đao gác ở trên cổ nàng lại, hai người đi lên muốn tóm nàng đến địa lao.

Diệp Tuyết vừa nghe thấy bọn họ nói ngày mai muốn đem mình giao cho Hỏa Linh nương nương xử lý, nhất thời hoảng sợ đến tím loạn, đá loạn, liều mạng muốn chạy trốn: “Cút ngay, các người không có quyền bắt ta, cút ngay, ta không muốn đến địa lao, ta muốn gặp Đại Vương, các người cút ngay cho ta.”

73. Chương 73: Chó Cậy Gần Nhà

Hỏa linh đã lưu lại ám ảnh ở trong lòng Diệp Tuyết, trong tâm thức nàng cảm thấy, một khi nàng rơi vào trong tay của nữ nhân kia, chắc chắn kết quả sẽ rất thảm.

“Nữ nhân điên, cũng không phải người.” Thị vệ dẫn đầu hất tay chính là một cái tát đánh lên mặt của nàng, trực tiếp đánh cho nàng mắt nổ đom đóm nằm trên mặt đất: “Dẫn đi xuống cho ta.”

“Vâng”

“Các người buông ta ra!” Mặc dù bị đánh một cái tát khiến nàng thiếu chút nữa té xỉu, Diệp Tuyết vẫn không quên phản kháng. Nàng há miệng, đưa cánh tay ra bắt được cánh tay của một người thị vệ trong đó không chút lưu tình cắn xuống.

“A. Nữ nhân điên, người tự đâm đầu vào chỗ chết!” Thị vệ kia nói xong, nâng một chân lên, nặng nề đá lên bụng của nàng. Diệp Tuyết nhìn nàng đau đến co rúc trên đất, hẳn vẫn chưa hết giận, đi lên, hai chân đá liên tục: “Nữ nhân chết tiệt, có tin bây giờ lão tử sẽ giết chết người hay không?”

“Chuyện gì ồn ào như vậy?” Một giọng nói nghiêm nghị vang lên, theo sau là một nha hoàn từ phía xa đi tới.

Đội nàng đến gần, bọn thị vệ ríu rít ôm quyền, thái độ vô cùng nịnh hót: “Thì ra là Lưu Vân tỷ tỷ. Chúng ta mới vừa bắt được một nữ thích khách, đang muốn dẫn nàng đến địa lao, không ngờ lại quấy nhiễu đến tỷ tỷ người, xin tỷ tỷ tha thứ mới đúng.”

“Nữ thích khách?” Lưu Vân ý vào bản thân là đệ nhất nha hoàn của Hỏa Linh nương nương, chó cậy gần nhà, cho tới bây giờ vẫn luôn kiêu căng hơn so với con gà chọi trên sân chọi gà. Từ lúc tới đến bây giờ, ngay cả nhìn cũng không nhìn những người đó một cái, ngược lại cái vị trên mặt đất kia. Nàng ta lại nhìn lâu thêm vài lần.

Nếu như nàng không nhìn lầm, y phục mặc trên người nữ nhân kia đều là dùng Thiên Tàm Ti thượng hạng dệt thành. Cõi đời này, người được ăn mặc quần áo trân quý như thế, cũng không nhiều: “Nâng đầu nàng lên cho ta xem.”

“Vâng” Thị vệ lĩnh mệnh, giữ chặt cầm Diệp Tuyết, ép nàng ngẩng đầu lên.

Cảm giác đầu tiên của Lưu Vân chính là nữ nhân này rất nhìn quen mắt, có điểm giống.

Nửa ngồi xổm xuống, đưa tay vạch mái tóc dài xoắn xếch ra, hai con mắt lập tức trừng lớn: “Là người!” Trời ạ, nửa đêm canh ba, Tuyết phi này tại sao lại ở chỗ này? Hơn nữa còn với bộ dáng chật vật không chịu nổi

này chứ, chỉ nhìn đầu tóc kia, người không biết coi nàng là tên ăn mày cũng không có gì đáng trách. Nếu không phải đôi mắt Diệp Tuyết trong veo như nước, rất ấn tượng, có lẽ nàng cũng không nhận ra được rồi.

“Lưu Vân tỷ tỷ, tỷ biết nàng ta sao? Nàng ta tự xưng mình là Tuyết phi nương nương, không biết có phải là sự thực hay không?” Lòng của thị vệ trầm xuống, nhưng là chỉ là hơi sợ một chút mà thôi.

Mọi người đều biết, mặc dù Tuyết phi ba ngày được phong phi, nhưng sủng ái này tới nhanh, đi còn nhanh hơn. Chuyện Hỏa Linh nương nương công khai khiêu khích Tuyết phi nương nương, người khác có lẽ không biết, nhưng người làm thị vệ của Hỏa Vân Điện lại biết rất rõ ràng. Hỏa Linh nương nương chinh Tuyết phi thâm như vậy, ngay cả nửa chữ Đại Vương cũng không nói.

“Chuyện này còn có người khác biết hay không?” Lưu Vân cũng không có ý muốn trả lời, mà là một bộ dáng vẻ cao cao tại thượng hỏi thăm.

“Bẩm báo Vân tỷ tỷ, chỉ mấy người chúng ta biết.”

“Được, chuyện này cũng đừng làm ầm lên nữa, các người dẫn nàng tới đại sảnh đi, ta đi bẩm báo nương nương.”

“Vâng”

“Các người buông ta ra, ta không đi, ta muốn về nhà. Buông ra.”

“Tuyết phi nương nương, đắc tội.” Loáng một cái, Lưu Vân điểm á huyết của nàng: “Dẫn đi, hầu hạ cho tốt.”

“Vâng”

Trước trưởng phù dung đỏ thắm, Lưu Vân vội vã bước từng bước nhỏ đi tới.

“Nương nương, nương nương, Lưu Vân có việc gấp bẩm báo.”

“Nửa đêm canh ba, ngày mai hãy nói.” Giọng nói khó chịu của Hỏa Linh vang lên. Đêm khuya bị người đánh thức, ai cũng sẽ không vui.

“Nương nương, Tuyết phi kia bị thị vệ ở trong cung chúng ta bắt làm thích khách, bây giờ đang trong đại sảnh, nô tỳ tới đây chính là muốn hỏi nương nương một chút nên xử trí như thế nào!”

74. Chương 74: Trừng Phạt Ta Sao?

“Tuyết phi? Tại sao nàng ta lại ở trong Hỏa Vân Điện của ta?” Hỏa Linh nghe nói vậy, lập tức xoay người từ trên giường đứng lên, mái tóc dài màu tím bởi vì động tác này mà lay động dữ dội, lưu loát quấn quanh cơ thể lồi lõm của nàng, chín phần kiều diễm, một phần đáng sợ.

“Nô tỳ cũng không rõ lắm, nương nương, hiện tại nên xử trí như thế nào.”

“Dẫn bốn cung đi xem một chút.”

“Dạ nương nương.”

.

“Đừng động, người còn lộn xộn nữa, cẩn thận chúng ta không khách khí với người.” Mấy thị vệ trối gô Diệp Tuyết lại sau đó ném lên trên ghế, còn bọn họ thì đứng ở bên cạnh, bao vây bốn phía xung quanh. Tư thế như vậy, đừng nói là Diệp Tuyết nàng, cho dù là một yêu tinh có đạo hạnh cao hơn một hai ngàn năm, cũng không thể thoát được!

“Ừm. Hu hu.” Miệng nàng bị điểm á huyết, một chữ cũng không thể nói, chỉ có thể nức nức nở nở mà phát ra âm thanh kháng nghị. Liệu mạng giãy dụa thân thể, muốn làm đứt dây thừng.

“Tuyệt phi nương nương, người đừng uống phí hơi sức nữa. Chúng ta cũng không muốn tổn thương người, nhưng hi vọng người cũng đừng ra vẻ buộc chúng ta không khách khí với người!”

“Ừm ừm. Ừm hu hu.” Diệp Tuyết không có ý muốn dừng lại.

Yêu Vương đưa nàng đến Hỏa Vân Điện này, là cố ý sao? Lúc này hẳn lại đi đâu? Ứng Vương có thể gặp chuyện không may hay không? Rốt cuộc bây giờ như thế nào?

Nhiều chuyện như vậy, bảo nàng làm sao có thể yên lặng bị trói ở chỗ này chứ?

“Ồn ào chết mất! Bị điểm á huyết rồi mà vẫn có thể như vậy, trên đời này có lẽ chỉ có một mình nàng thôi.”
Thị vệ tính tình nóng nảy, lửa giận trong lòng bốc lên bùng bùng: “Ta thấy, trực tiếp đông nàng ấy thành khối băng là được rồi.”

“Đây tuyệt đối không thể, lúc Lưu Vân đi, chính là bảo chúng ta coi chừng cho tốt, nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn, tất cả mọi người gánh vác không nổi đâu.” Thị vệ vừa rồi kia đang định ra tay thì bị một thị vệ khác ngăn lại, kéo qua bên cạnh, nhỏ giọng nói.

“Điều này cũng đúng.” Người thị vệ kia suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có đạo lý: “Không thể đông lạnh người nàng, thì ta đông cứng miệng của nàng lại, vậy được rồi chứ.” Nói xong, trên tay hẳn đều đã là hàn khí, trực tiếp đưa về phía miệng của nàng.

“Ừm.” Diệp Tuyết nghiêng đầu muốn né tránh, lại bất đắc dĩ bị thị vệ khác túm được tóc, không thể động đậy: “Ừm ừm.”

Không được, nàng cũng không muốn giống như một con chuột để cho người khác đùa bỡn!

“Hỏa Linh nương nương giá lâm!” Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ bé, càng ngày càng gần, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, một hàng thị nữ theo hầu đi vào.

Những thị vệ trông chừng Diệp Tuyết kia, lập tức quỳ rạp xuống đất vấn an: “Nương nương!”

Lưu Vân, Lạc Hà vây quanh Hỏa Linh đi vào, liếc nhìn nữ nhân bị trói chặt, đầu tóc rối bời: “Nàng chính là Tuyết phi?”

“Đúng, nương nương.” Lưu Vân tiến lên, giải á huyết cho Diệp Tuyết, sau đó nắm cầm của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên.

“Buông ta ra.” Diệp Tuyết tức giận quát lên: “Bỏ tay ngươi ra.”

“Ồ, thật đúng là Tuyết Nhi muội muội rồi.” Tiếng cười của Hỏa Linh khiến người nghe không nhận được sợ hãi trong lòng: “Đêm khuya, vì sao muội muội lại nhếch nhác như vậy?”

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, là Đại Vương dẫn ta tới đây, tốt nhất ngươi nên thả ta ra ngay lập tức, nếu không.” Diệp Tuyết vốn muốn mượn danh nghĩa của Yêu Vương làm tăng khí thế cho mình, nhưng vừa nghĩ tới thái độ sùng ái của Yêu Vương đối với Hỏa Linh này, sức lực nói chuyện liền mất hết.

“Nếu không sẽ thế nào?” Mặc dù chưa nói xong, nhưng Hỏa Linh đoán một chút cũng biết phía sau nàng muốn nói cái gì, vẻ giễu cợt trong nụ cười càng nhiều thêm: “Kêu Đại Vương trừng phạt ta sao?” Nếu không phải gần đây ca ca bảo mình an phận một chút, không cần tìm Diệp Tuyết này gây phiền phức, mình đã sớm khiến nàng đi đời nhà ma rồi.

75. Chương 75: Nổi Sát Tâm

“Ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại muốn nhắm vào ta?” Diệp Tuyết đã hết cách, càng ngày càng cảm thấy, ở trong thời điểm này, có pháp lực là quan trọng cỡ nào.

“Không thù không oán sao? Người mưu đồ chiếm được sự sủng ái của Đại Vương, chính là khiêu khích lớn nhất đối với ta.” Trong mắt Hỏa Linh đều là vẻ tức giận. Thật vất vả Vương Hậu mới mất tích, rốt cuộc có thể đưa nàng lên địa vị cao nhất hậu cung, nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim.

Đêm hôm đó, Đại Vương cứ nhiên bỏ lại nàng mà đến địa lao tìm nữ nhân này, chuyện này. Quả thật chính là vũ nhục lớn đối với nàng!

Sau đó còn ban thưởng ỷ Phượng Các cho nữ nhân này ở, càng tạo thành uy hiếp lớn nhất đối với địa vị của nàng.

Thật may là thời gian Đại Vương hứng thú đối với nữ nhân kia chỉ duy trì có vài ngày như vậy, tiết kiệm không ít hơi sức để nàng ra tay!

“Nhưng đây cũng không phải là mong muốn của ta!” Cái gì mà sủng ái, cái gì mà nường nường gì đó, đều không phải là điều nàng quan tâm, thứ nàng muốn chỉ đơn giản là tự do, là an an ổn ổn mà sống tiếp. Nhưng có người cố tình không để nàng được như ý, nàng còn có thể thế nào?

“Có phải là điều người muốn hay không ta mặc kệ, ta chỉ biết, để người ở lại đây, sớm muộn gì cũng sẽ uy hiếp đến địa vị của ta.” Trong mắt Hỏa Linh nổi lên sát ý, nghiêng đầu hỏi thị vệ kia một chút: “Các người bắt được nàng lúc nào, bên cạnh còn có kẻ nào khác hay không?”

“Hồi nương nương, trừ nàng, không phát hiện bất kỳ ai ở bên cạnh nữa.”

“Được, đã như vậy, Tuyết Nhi muội muội, là muội tự mình đưa tới cửa, cũng đừng trách tỷ tỷ ta không khách khí với muội.” Ca ca dặn đi dặn lại hàng nghìn, hàng vạn lần, nói nàng mấy ngày nay nhất định phải thu liễm lại một chút, tốt nhất nên tìm cách gần gũi với Diệp Tuyết này, bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không còn cần thiết nữa rồi. Chỉ cần thần không biết quỷ không hay một đao giết chết nàng, sẽ không còn phiền toái gì nữa.

“Người muốn làm gì?” Về mặt Diệp Tuyết khẩn trương. Nhìn dáng vẻ này, là muốn giết mình sao?

“Muội muội yên tâm đi, nể mặt chúng ta đều là phận phi tử, tỷ tỷ ta sẽ cho muội được toàn thân.” Hỏa Linh nói xong, lắc lắc tay: “Xử phạt nàng ngay tại chỗ cho ta.” Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, giết nàng ta lúc này, tránh cho đêm dài lắm mộng, sinh ra rắc rối.

“Dạ, nương nương.” Thị vệ rút đao ra, từng chút một đưa đến gần nàng.

“Đừng. Không được. A, cứu mạng.” Thân thể bị trói vô cùng chặt, Diệp Tuyết ngay cả cơ hội tránh né cũng không có. Mắt thấy đao sắp đến trên cổ, giữa điện Quang Hỏa Thạch, một tiếng hét to vang lên ở trong phòng: “Đừng tay!” Giọng nói như ma chú, như có như không, nghe không rõ phương hướng từ đâu truyền đến.

Mọi người hoảng sợ tra xét, chỗ mấy thị vệ bên cạnh Diệp Tuyết đã bị đóng băng, chỉ nghe tiếng băng nứt ra kêu tách tách tách, thị vệ kia liền hóa thành vụn băng, vỡ tung ở trên mặt đất.

“Là ai? Kẻ nào to gan như vậy, lại dám làm càn ở trước mặt bản cung?” Hỏa Linh từ trên ghế da hổ lập tức đứng lên, lớn tiếng quát. Ánh mắt tìm kiếm trong đại sảnh, cũng không phát hiện ra cái gì: “Có bản lĩnh thì ra ngoài cho Bản cung.”

“Kẻ nào tổn thương Tuyết Nhi, chết!” Giọng nói trên không trung hội tụ, cuối cùng tập trung đến bên cạnh Diệp Tuyết. Vài bông tuyết thổi qua, một thân hình trong suốt như có như không hiện ra.

Nhiệt độ trong đại sảnh lập tức bị hạ xuống, những thị nữ đạo hạnh thấp không nhận được cái lạnh, run lấy lấy.

“Người là ai?” Hỏa Linh bị khí thế của hắn chấn động. Nam tử khí phách, lại lạnh lẽo như thế, trong thiên hạ, nàng chỉ biết một người: “Chẳng lẽ người là.” Nghe nói lần trước Đại Vương và Ma Quân vì Diệp Tuyết này mà ra tay đánh nhau một trận, sau đó chẳng biết tại sao, Ma Quân lại bực tức rời đi. Vậy lần này. Vẫn là vì nữ nhân này sao?

76. Chương 76: Ma Quân

“Người lấy mạng người.” Lạc Băng chậm rãi nói từng chữ từng chữ, trong ánh mắt hiện lên sát khí, còn bức người hơn so với hàn khí quanh thân hắn.

Thật ra thì lần trước rồi đi không lâu, hắn liền hối hận.

Yêu một người, thì phải yêu tất cả mọi thứ thuộc về nàng.

Yêu một người, chính là có thể vì nàng, chuyện gì cũng không để ý.

Yêu một người, chính là mặc kệ nàng làm gì, người cũng phải đứng ở lập trường của nàng mà suy nghĩ cho nàng.

Mặc dù làm như vậy, sẽ khiến một số người cho rằng hắn rất ngốc, cho là ngu xuẩn, nhưng chỉ có như vậy, hắn mới có thể bảo vệ thật tốt người mình yêu, để nàng trở thành nữ nhân vui vẻ nhất trên đời này. d I e N d@n l E q U y d0n

Ngày ấy, rõ ràng hắn đã nhìn thấy vẻ khổ sở trên mặt nàng, nhưng vì cái gọi là mặt mũi của nam nhân, cùng với lòng tự ái cao ngạo của mình, lúc nàng núp ở ngực, rõ ràng hắn đã cảm nhận được cảm giác tim đập, nhưng vẫn trúng kế của Yêu Vương, tức giận rồi đi mà bỏ lại nàng.

Đến khi hắn tỉnh táo lại, lúc muốn trở lại tìm nàng, thì giữa đường lại bị một nữ tử ngăn lại, cái gì cũng không nói, liền ra tay đánh hắn. Đáng nhẽ, một nữ tử nhỏ nhỏ, mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải đối thủ của hắn, nào ngờ, nữ tử này lại có thể gọi Thất Thái Phượng Hoàng đến cho nàng sử dụng.

Như vậy, một nữ hai chim, hắn chỉ có thể chống đỡ.

Đánh một trận, chính là mười ngày. Nếu không phải hôm nay đôi Thất Thái Phượng Hoàng kia không biết có chuyện gì lại đột nhiên không nghe theo sự chỉ huy của nữ tử kia nữa, vỗ cánh rời đi, thì hắn còn không biết lúc nào mới có thể thoát thân đây!

Bởi vì trong lòng nhớ nhung Tuyết Nhi, cho nên hắn cũng không ham chiến, sau khi đánh lui nữ tử không rõ thân phận kia, một phút cũng không dừng lại liền vội vã chạy tới đây. Nhưng không nghĩ tới, mình lại đến kịp lúc như vậy. Nếu như chậm một giây nữa, sợ rằng Tuyết Nhi đã lành ít dữ nhiều rồi!

Kể dám làm Tuyết Nhi bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ!

“Ma Quân, ta khuyên người tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ. Người cũng đừng quên, nơi này là Yêu Giới, mà ta là công chúa nước Linh Miêu, hơn nữa lại là phi tử may mắn được Yêu Vương sủng ái nhất, nếu như hôm nay người làm ta bị thương... ca ca ta và Yêu Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

“Người cho rằng ta sẽ sợ sao?” Lạc Băng chính là Băng Hồn biến ảo mà thành, hấp thu linh khí trời đất, mang khí phách trời sinh không ai khác có thể sánh được. Lúc này, hắn vừa mang vẻ đau lòng đối với Tuyết Nhi cùng với vẻ chán ghét đối với nữ nhân trước mắt, chỉ với giọng điệu nhàn nhạt, lại có thể dọa cho những người có mặt ở đây sợ hãi đến nổi trái tim co rút thành một cục.

Thân hình hoàn toàn hiện ra, áo trắng hơn tuyết, tóc đen như mực. Bởi vì cơn thịnh nộ, tóc đen trên không trung điên cuồng bay múa, khoe mắt bên phải lộ ra một ấn ký ma hóa màu tím. So với lần trước tới Yêu Giới, hoa văn ấn ký ma hóa này lại phức tạp hơn một chút, chứng minh ma tính của hắn lại tăng lên, công lực càng thâm hậu

77. Chương 77: Tứ Đại Thần Thú (1)

“Tuy người là Ma Quân, pháp lực cao thâm, nhưng cũng không thể thắng được ca ca ta và Yêu vương cùng liên hợp tấn công. Hãy nhớ kỹ, nếu ta có mệnh hệ gì, người cũng sẽ không có ngày tháng bình yên. Ta

khuyên người, chi bằng. A.” Hỏa Linh còn chưa nói dứt lời, đã bị một luồng hàn khí làm bị thương, ngực lạnh lẽo, đánh nàng ta lui nhanh về phía sau, mãi đến khi phía sau có chiếc ghế ngăn lại: “Người. lại thật sự ra tay?”

Ca ca nói cho nàng biết nhiều nhất là về Yêu Vương lợi hại như thế nào, còn phần tin tức của Ma Quân, nàng chỉ nghe qua một chút, cũng không biết rõ. Chỉ là nghĩ đến hắc có thể ngồi lên vị trí Ma Quân, nhất định cũng là nhân vật không dễ chọc, nhưng nàng cũng không hề nghĩ đến, hắc lại lợi hại như vậy. Vừa rồi nàng còn chưa nói xong, ngay cả hắc ra tay như thế nào nàng cũng không nhìn thấy. Nếu không phải thấy trong mắt hắc ngập tràn sát khí, nàng thậm chí cũng không dám khẳng định đến cùng có phải là hắc đánh mình bị thương hay không! !

“Tại sao lại không dám?” Trên mặt Lạc Băng không biểu hiện ra, nhưng trong lòng đã có chút lo sợ. Một chưởng vừa rồi của hắc, đã dùng một nửa công lực, không ngờ lại chỉ đánh nàng ta lui về phía sau vài bước, cũng không có gì đáng ngại. Xem ra mười ngày đánh nhau, đã tổn hao không ít chân khí của mình, cần phải nghỉ ngơi thật tốt vài ngày mới được!

“Nhất định ngươi sẽ hối hận!”

“Tuyệt đối không!” Kể từ ngày Băng Hồn bắt đầu hình thành, hắc cũng chưa từng hối hận. Dù là kiếp trước chứng kiến Tuyệt Nhi tự vẫn vì hai người bọn họ, hắc cũng không hối hận chút nào. Nếu chuyện đã xảy ra, hối hận gì đó, cũng chỉ là biểu hiện của kẻ hèn nhát: “Người, phải chết!”

“Đừng! Ca ca, cứu muội.” Hỏa Linh muốn chạy trốn, lại phát hiện dưới chân đã bị đóng băng, không thể động đậy, chỉ có thể ôm hy vọng cuối cùng, xé giọng kêu cứu. Từ nhỏ, ca ca và nàng đã tâm ý tương thông, hôm nay gặp phải nguy hiểm, nàng kêu một tiếng, nhất định ca ca có thể lập tức cảm ứng được.

“Muội muội!” Quả nhiên, tiếng hét của nàng còn chưa tiêu tan, một quả cầu lửa lớn đã nhảy từ cửa sổ vào, cũng nhanh chóng ngăn ở trước mặt nàng. Kết giới quanh thân, ngăn cản Ma Quân tấn công: “Ma Quân bệ hạ, có gì từ từ nói. Muội muội ta trẻ tuổi, không biết đã đắc tội ngài chỗ nào, vẫn xin ngài bao dung, đừng chấp nhặt với nàng.”

“Ca ca, ca đang làm gì vậy.” Hỏa Linh không ngờ ca ca của mình lại có thể biết dùng giọng điệu cầu khẩn này nói chuyện với Ma Quân nhiều lần như vậy. Kéo cánh tay của hắc, nàng muốn kéo ca ca ra khỏi trước mặt mình. Không sai, Ma Quân lợi hại, nhưng nơi này chính là Yêu Giới, có thể nói là địa bàn của nàng, có cần phải như vậy không? Con dân Yêu Giới nhiều như vậy, mỗi người nhỏ một bãi nước miếng cũng có thể dìm chết hắc rồi!

“Muội muội không được vô lễ!” Nhìn nàng lớn lên từ bé, trong lòng muội muội nghĩ cái gì, Hỏa Diễm không cần đoán cũng biết: “Ma Quân bệ hạ là người rộng lượng, trọng tình trọng nghĩa nhất trong tam giới, xá muội vô lễ, ta nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, chỉ xin người có thể đại nhân đại lượng, tha cho nàng ấy một mạng. Sau này chúng ta nguyện vì Ma Quân làm trâu làm ngựa, để báo đáp ân tha mạng.” Kết giới quanh thân từ từ trở nên yếu ớt, thế nhưng hắc vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, hắc chỉ có thể đánh cuộc, đánh cuộc Ma quân sẽ nhất thời mềm lòng, tha cho muội muội một con đường sống.

Nhìn qua tình thế ngày hôm nay, nếu chỉ dựa vào sức lực của hai huynh muội bọn họ mà muốn lật đổ Yêu Vương, thật khó khăn. Liên hợp với Ma Quân, lợi dụng mâu thuẫn giữa Ma Quân và Yêu Vương để hai người bọn họ đánh nhau, còn mình chỉ ngồi yên xem hổ đấu, có lẽ mới là kế sách tốt nhất.

Sự thật chứng minh, lần đánh cuộc này hắc đã thắng.

Con người Lạc Băng trầm xuống, thu hồi hàn khí quanh thân: “Làm trâu làm ngựa, nguyện ý nghe ta điều khiển?” Mặc dù hắc rất muốn giết chết nữ nhân kia để xả giận cho Tuyệt Nhi, nhưng mắt thấy Yêu Giới càng ngày càng lớn mạnh, theo đạo hạnh cao thâm của Tích Phong, một ngày nào đó sẽ nhớ lại chuyện của kiếp trước, khi đó. Ma giới và Yêu Giới đại chiến, sẽ là điều khó tránh. Nếu như vậy, không bằng thừa dịp hiện tại, cài một quân cờ vào bên người Tích Phong, tốt cho sau này khi thật sự ra tay, hắc cũng sẽ có thêm một phần thắng.

“Vâng, tất cả xin nghe theo sự điều khiển của Ma Quân ngài.”

“Vậy thì tạm thời tha chết cho nàng ta.” Tạm thời để lại đầu ở trên cổ của nữ nhân kia, đợi khi nàng ta hết giá trị, sẽ giết chết xả giận thay Tuyết Nhi!

Thu hàn khí quanh thân lại, Ma Quân hủy bỏ ý định tấn công.

“Muội muội, còn không mau cảm ơn ân điển của Ma Quân.” Hỏa Diễm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa nói vừa kéo tay muội muội, cứng rắn đẩy nàng đến trước mặt, một tay kia âm thầm vỗ nhẹ hai cái lên hông nàng. Đó là ám hiệu giữa huynh muội bọn họ, ý là: “Nhẫn nại”!

Hỏa Linh cực kỳ không vui, nhưng cũng phải cúi mình: “Tạ ơn Ma Quân không giết.”

“Há mồm.”

“A.” Hai huynh muội ngoan ngoãn mở miệng ra, hai viên gì đó màu đen tuyền liền lập tức nhảy vào trong miệng của bọn họ, trượt xuống cổ họng.

“Ma Quân, ngài đã cho chúng tôi ăn cái gì?”

“Đừng lo, chỉ là cổ trùng bình thường mà thôi, chỉ cần các ngươi trung thành tâm với ta, sẽ không có bất kỳ chuyện gì. Nếu không.”

“Nếu không thì thế nào?” Hỏa Linh không nhịn được mở miệng hỏi. Đáng chết, rốt cuộc hôm nay ca ca đang đùa cái gì vậy? Nàng không muốn từ nay biến thành con rối mặc cho người ta định đoạt khổng chế đâu!

“Đến lúc đó sẽ biết.”

“! ! !”

Từ đầu đến cuối Diệp Tuyết vẫn luôn yên lặng đứng ở bên cạnh, nghe từng tiếng nói, nhìn cử động của bọn họ.

Ba người cũng không nói nhiều, nhưng người khác cũng đã có thể nhìn ra đại khái. Quốc vương nước Linh Miêu này, nhìn như gió chiều nào theo chiều ấy, trên thực tế lại không để bất kỳ ai lợi dụng, là một kẻ gian trá, xảo hoạt, lòng muông dạ thú. Mà Hỏa Linh, mặc dù hống hách ngang ngược, nhưng khi xảy ra chuyện lớn, ca ca nói gì nàng ta nhất định sẽ nghe nấy. Về phần Ma Quân, trời sinh ngang ngược, làm việc nghiêm túc, quả quyết, lại giỏi về tâm kế. Thử hỏi, khi một người trúng cổ độc, lúc cổ độc phát tác sẽ đáng sợ thế nào? Căn bản là họ không biết lúc nào cổ độc sẽ phát tác, đến khi phát tác thì tình huống sẽ còn đáng sợ đến chừng nào?

Hai huynh muội này muốn lợi dụng hắn, lại bị hắn tính kế lại, hạ cổ độc, thật sự có thể nói là tiền mất tật mang!

“Sao vậy?” Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt dò xét của nàng, Ma Quân dời ánh mắt, nhìn nàng.

“Không. Không có gì, ta chỉ cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, rất không chân thật.” Sống chết, lại chỉ trong nháy mắt. Số mạng, thật là kỳ diệu!

“Bây giờ ta dẫn nàng rời đi, được không?”

“Được, được.” Diệp Tuyết không biết có phải mình hoa mắt hay không, bởi vì nàng rõ ràng đã nhìn thấy vẻ khẩn cầu và mong đợi trong ánh mắt của Ma Quân. Đáy mắt dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với vẻ lạnh như băng vừa rồi!

Chỉ là nếu nàng biết được chuyện tình duyên giữa hai người ở kiếp trước, sẽ không kinh ngạc như vậy nữa. Bởi vì trên đời này, hắn chỉ dịu dàng với một mình nàng. Kiếp này, cũng vẫn như vậy!

Chậm rãi vươn tay ra, hắn ôm nàng vào trong ngực, sợ thân thể của mình làm nàng lạnh, cho nên cũng không ôm quá chặt: “Phải giữ chặt ta, nếu không, bị rơi xuống, ta sẽ không chịu trách nhiệm.”

“Ừ.” Nàng nghiêm túc gật đầu một cái. Cùng một ý, từ trong miệng của hai người nói ra, cảm giác lại không giống nhau. Yêu Vương là ra lệnh, mà Ma Quân. Lại là cưng chiều.

“Ma Quân, ngài dẫn Tuyết phi đi, nếu Yêu Vương hỏi tới, chúng ta.” Rất rõ ràng, Hỏa Diễm đây là đang xin chỉ thị.

“Nói thật.” Hấn cũng sẽ không ngại thơ cho rằng chỉ cần thần không biết quỷ không hay dẫn Tuyết Nhi đi như vậy, Yêu Vương sẽ không có cách tìm ra được.

“Dạ!”

Một trận gió mát nổi lên, Ma Quân dẫn theo Diệp Tuyết biến mất ở bên ngoài cửa sổ.

“Ca, đều tại ca, không có chuyện gì sao lại thần phục Ma Quân! Lần này thì tốt rồi, bị hấn hạ cổ trùng, từ nay về sau, phải nghe theo quyết định của hấn rồi.” Hỏa Linh đặt cái móng tê liệt ngồi xuống ghế da hổ, liên tục oán trách.

Thật ra thì đối với kế hoạch ca ca cướp lấy vị trí Yêu vương của Tích Phong, nàng cũng không phải hết sức tán thành. Bây giờ ngoại trừ Vương Hậu ra, nàng đã là phi tử được sủng ái nhất Yêu Giới, có thể nói là dưới hai người, trên vạn người rồi, quyền lực và hư vinh gì đó nàng đạt được đã rất thỏa mãn rồi. Mà nếu ca ca làm vương của Yêu Giới, nàng cũng chỉ là một công chúa, thân phận cũng không cao hơn so với hiện tại. Một khi gả cho vương của một nước nào đó dưới Vương Yêu Giới, địa vị lại càng không so được với hiện tại. d I e N d@n l E q U y d0n Hơn nữa, trong thiên hạ, rất khó có thể lại gặp được nam nhân hoàn mỹ như Tích Phong, nếu kế hoạch của ca ca thật sự thành công, nàng có thể đã thua thiệt lại thua thiệt hơn nữa, mất hết cả vốn rồi!

“Muội muội hãy yên tâm, chỉ bằng cổ trùng nho nhỏ, không làm khó ca ca muội được đâu.”

“Ca ca có thể giải?”

“Cho ca chút thời gian, nhất định sẽ giải được.” Hỏa Diễm nói chắc như đinh đóng cột, nhưng trong lòng lại không hề chắc chắn. Linh Miêu quốc vốn am hiểu thi cổ, nhưng hôm nay sau khi bị hạ cổ trùng, một chút cảm giác cũng không có, cho nên. Rốt cuộc Ma Quân đã hạ cổ trùng gì lên người bọn họ, hấn không có chút đầu mối nào.

.

Trước đó, Tích Phong đưa Diệp Tuyết về cung hậu, chỉ vội vàng để nàng ở trên mặt đất, cũng không nhìn kỹ rốt cuộc là nơi nào đã vội vã rời đi, quay trở lại cứu Lôi Ngao.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, đến khi hấn trở lại, Ứng Vương đã không còn sức lực chống đỡ, bị Thất Thái Phượng Hoàng đánh ngã ở trên mặt đất. Bộ lông vũ cứng cáp đầy sức sống, lúc này nhếch nhác không thể tả, rơi đầy đất.

Nếu hấn đến chậm một bước nữa, có lẽ Lôi Ngao đã bị đánh đến hồn phi phách tán!

Vất vả lắm mới tránh thoát được sự tấn công của Thất Thái Phượng Hoàng, sức cùng lực kiệt mà đưa Ứng Vương về cung, nhưng trên không trung lại gặp Lạc Băng đang ôm Tuyết Nhi lướt qua hấn.

“Đứng lại!” Tích Phong xoay người, ngăn đối phương lại: “Lạc Băng, rốt cuộc ngươi có ý gì? Nữ nhân bốn vương đã dùng qua, thực sự có sức hút như vậy sao?” Hấn ở bên ngoài chém giết địch, sao có thể tha thứ cho kẻ đã cướp nữ nhân trong cung của mình đi chứ!

Mặc dù không biết vì sao Ma Quân lại chỉ có tình cảm với một mình Diệp Tuyết, nhưng theo Tích Phong thấy, sau khi trải qua chuyện lần trước, đối phương sẽ không còn bất kỳ hứng thú gì với nàng nữa, nam nhân mà, mặt mũi và địa vị so với thứ gì khác cũng sẽ quan trọng hơn! Nhưng người trước mắt này lại.

“Bắt đầu từ hôm nay, Tuyết Nhi chính là nữ nhân của ta.” Ma Quân bá đạo tuyên bố. Mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện gì, hấn cũng sẽ không để ý.

“Lụa giày rách của Bốn vương, ngươi không sợ người của ngũ giới chê cười?”

“Sẽ không có ai dám cười!” Kẻ nào dám cười, hấn sẽ làm cho kẻ đó vĩnh viễn không thể cười nổi nữa mới thôi!

Bầu trời truyền đến một tiếng Hổ gầm, Dực Hổ với con người màu trắng trên trán đã đợi ở bên cạnh Lạc Băng.

Hắn lập tức dẫn theo Diệp Tuyết lên lưng hổ: “Đi trước một bước!”

“Đứng lại cho ta!” Tích gió giận dữ, mắt thấy Dực Hổ nhảy lên, phóng lên trên trời, hắn vội vàng đặt Ưng Vương lên trên mặt đất, ngay sau đó gọi Hỏa Phượng, đi theo.

78. Chương 78: Tứ Đại Thần Thú (2)

Một Hổ một Phượng, đuổi nhau ở trên bầu trời vừa hừng sáng, vẽ ra hai đường dấu vết thật dài.

“Lạc Băng, để nữ nhân của Bồn vương xuống.” Tích Phong vừa điều khiển Hỏa Phượng đuổi theo bằng tốc độ nhanh nhất, vừa dùng nội lực gọi với về phía trước.

Ma Quân cũng không để ý đến, chỉ lấy ra một chiếc áo choàng, khoác lên trên người Diệp Tuyết để tránh gió, lại dùng hai cánh tay có lực, ôm nàng thật chặt trong ngực: “Khó chịu sao?” Đạo hạnh của nàng vẫn còn rất kém, gió lớn như thế, hắn sợ nàng không chịu nổi.

“Không khó chịu.” Diệp Tuyết khẽ lắc đầu. Trong lòng ngổn ngang, không biết là cảm giác gì!

Ma Quân dịu dàng, chu đáo làm cho nàng cảm thấy rất ngọt ngào, rất cảm động, thậm chí có thể nói là rất mê luyến. Nhưng nơi nào đó trong lòng, lại trống rỗng, giống như thiếu một thứ gì đó: “Yêu Vương đuổi đến rồi, làm sao bây giờ?” Ngoài miệng tuy lo lắng, nhưng nàng lại hoảng sợ phát hiện, bản thân nàng trong vô thức lại chờ mong!

Mong đợi điều gì? Ngay cả nàng cũng không biết nữa!

“Không sao, tất cả đã có ta.” Lạc Băng gối cằm lên trên vai nàng, dịu dàng nói. Đường như vào giờ phút này, bọn họ không phải đang ở trong tình thế căng thẳng, mà là chàng chàng thiếp thiếp ngắm hoa ở dưới ánh trăng.

Hai người không tiếp tục nói chuyện nữa, bên tai chỉ còn lại tiếng gió vù vù.

Đến khi Tích Phong điều khiển Hỏa Phượng đuổi đến, chạy song song với họ, thì bầu không khí tốt đẹp này mới bị phá vỡ.

“Lạc Băng, ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, buông nữ nhân của Bồn vương ra.” Đi tiếp nữa, sẽ là địa bàn Ma giới, trước đó, hắn phải đoạt lại nữ nhân này.

“Không buông.” Lạc Băng trả lời vô cùng kiên định, cúi đầu, giọng nói dịu dàng: “Tuyết Nhi, nàng ngồi cho vững, đừng lộn xộn.”

“Ừ.”

Thấy nàng gật đầu, Lạc Băng mới ngạo nghễ đứng dậy từ trên lưng hổ, nhìn thẳng vào mắt Yêu Vương: “Ngươi không xứng đáng có được nàng.” Tuyết Nhi ở trong cung của Yêu vương liên tục gặp nguy hiểm, nhưng Tích Phong lại không bao giờ có mặt ở đó. Như vậy, vị trí của nàng ở trong lòng hắn không đáng nhắc tới đến chừng nào! Nếu đã như thế, tại sao còn phải bám lấy không tha như vậy?

“Xứng hay không, không phải do ngươi quyết định.” Tích Phong gầm nhẹ.

Hắn bắt đầu vận chuyển chân khí toàn thân, dồn đến lòng bàn tay.

Nếu đã nói không được, vậy cũng chỉ có thể đánh một trận mà thôi. Không chỉ vì nàng là chìa khóa thời không tái thế, mà còn một nguyên nhân quan trọng khác đó là Hắn là nam nhân, không được phép để người khác sau khi cướp nữ nhân của mình đi còn phách lối như vậy!

“Xem chiêu!”

Lòng bàn tay trống rỗng của hắn xuất hiện một quả cầu lửa, sau đó một biển thành hai, hai biển thành bốn, lại từ bốn biển thành tám.

Lúc đến trước mặt Lạc Băng, đã biến thành một tấm lưới lửa, ngay cả Dực Hổ khổng lồ cũng bị chụp vào, vây ở bên trong.

Lạc Băng không chút hoang mang, tháo dây buộc tóc xuống, tóc dài như mực sau khi được thả ra, lập tức bay múa tán loạn trên không trung, chậm rãi trở nên trong suốt như băng. Một phút sau, tóc dài vô tận vươn dài, lướt vòng trên không trung, đập tan toàn bộ những quả cầu lửa.

Bàn tay vung lên, hàn khí lan ra.

Hàn khí lạnh đến mức từng mảng bông tuyết hiện ra. Nhưng mà một mảnh hoa tuyết có kích cỡ tương đương với đầu người, óng ánh trong suốt. Chẳng những lạnh lẽo đến cực điểm, một khi người phạm đụng vào, sẽ bị đông cứng rồi vỡ vụn thành bột phấn trong nháy mắt, mà còn vô cùng cứng rắn, binh khí bình thường đâm mạnh tới, căn bản không làm được gì.

Nếu lúc này đối thủ là người khác, nhất định sẽ không thể chống đỡ được.

Nhưng đối mặt với hắn là Yêu Vương Tích Phong, uy lực băng tuyết cũng không lớn như vậy.

Yêu Vương lấy công kích Hỏa Hệ làm chủ, còn Ma Quân lại dùng băng tuyết tấn công đến.

Hai người tương sinh tương khắc, hỏa sợ băng tuyết rét lạnh, băng tuyết lại sợ lửa nóng bỏng. Hơn nữa, tu vi và pháp lực của Yêu Vương với Ma Quân vốn không phân cao thấp, cho nên khi thấy Lạc Băng phóng toàn bộ hoa tuyết ra, Tích Phong há miệng, phun ra bảy quả cầu màu lửa. Quả cầu lửa nhanh chóng to ra, không phải tấn công, mà là bao bọc hắn vào bên trong. Lửa cháy hùng hực, nhiệt độ cao, ngay cả nhiệt độ của Hỏa Phượng cũng liên tục tăng lên.

Tích Phong cười Hỏa Phượng tiến gần lên phía trước, chạm vào hoa tuyết không độ, lập tức phát ra tiếng xèo xèo, thiêu đốt hoa tuyết ở trong lửa.

Xem ra thực lực hai người với 3 năm trước vẫn không có gì chênh lệch.

Cứ tiếp tục như vậy, lại muốn đồng quy vu tận sao?

Không được, nếu hai người bọn họ chết rồi, Tuyết Nhi phải làm thế nào?

Lạc Băng khép hờ mắt, đợi lần nữa mở ra, hắn đã có biện pháp.

Con người bằng lãnh phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chứa đựng ý cười: “Dừng!”

“Làm gì? Muốn trả nữ nhân của bốn vương trở về sao?”

“Việc này không khó, chỉ cần người trả lời một câu hỏi của ta.”

“Câu hỏi gì?” Tích Phong tò mò. Hắn thật muốn xem, rốt cuộc Ma Quân có thể giở trò gì.

“Ta muốn biết, người thích mỹ nữ, hay là thích mỹ nam nhiều hơn?”

“Người đây là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ!” Lạc Băng nhìn hắn chằm chằm, không bỏ qua một biểu hiện nào trên khuôn mặt của hắn.

Ba ngàn năm trước, trong ngũ giới đột nhiên lan truyền tin tức, nói Yêu Vương Tích Phong rất thích nam giới, hơn nữa vừa ý Xà Vương Đằng Vân, thích tận tình cưng chiều, dè dặt phượng ở bên dưới. Nhưng không ngờ Xà Vương không vừa lòng với số phận tiểu thụ, đã âm thầm nuôi rất nhiều xà nam sủng, bắt bọn họ biến thành hình dáng của Tích Phong, để hắn phát tiết **.

Sau khi chuyện bại lộ, Yêu Vương giận dữ, dẫn binh san bằng cung điện Xà quốc, xử tử ngay tại chỗ Xà Vương Đằng Vân và những nam sủng kia. Từ đó, Xà quốc vẫn chưa từng gượng dậy nổi. Chút chuyện vui của Xà Vương Đằng Vân năm đó, cũng nhạt dần theo thời gian.

Nếu không phải lần trước hấn lần theo khí tức của Tuyết Nhi đi tìm nàng, tình cờ nhìn thấy Xà Vương bị giam giữ, thì ngay cả Lạc Băng hấn cũng bị lời đồn lừa gạt rồi.

Nếu Xà Vương không chết, vậy cũng chỉ có thể nói rõ một vấn đề, những lời đồn kia là có thật, giữa Yêu Vương và Xà Vương thật sự có tình cảm mập mờ với nhau, nhưng sau đó vì hành động của Xà Vương, khiến Tích Phong hồ thẹn, vốn dĩ nên giết hấn cho sáng khoái. Nhưng Tích Phong vẫn còn tình cảm với Xà Vương, nên đã cố ý dựng một màn kịch, san bằng tất cả cung điện của Xà quốc, để mọi người cho rằng Xà Vương đã chết, trên thực tế thì nhốt hấn lại, hi vọng một ngày hấn sẽ hồi tâm chuyển ý!

“Câu hỏi nhàm chán như vậy, Bồn vương không có hứng thú trả lời!” Tích Phong nói sang chuyện khác: “Muốn tiếp tục đánh, ta nhất định sẽ theo đến cùng!” Mỹ nam? A ~! Đây thật sự là buồn cười, là lời đồn tức cười nhất. Cũng bởi vì lời đồn này, làm hại chỉ trong một thời gian ngắn, con dân Yêu Giới bắt đầu đưa các loại nam tử xinh đẹp vào cung, nhưng có một điểm giống nhau, chính là eo thon như rắn, đầy một nắm tay, hơn nữa eo còn mềm mại hơn so với nữ tử.

Nhìn những nam tử âm nhu trang phục lộng lẫy quá phận ở trước mặt mình liên tục liếc mắt, thật khiến hấn đỏ khóc đỏ cười!

“Không có hứng thú, hay là không dám nói?” Lạc Băng mới không phải là người dễ lừa như vậy, tuyệt đối sẽ không mắc mưu của hấn ta. Một câu nói của hấn, lại kéo đề tài trở lại.

“Không cần người nói.”

“Tích Phong, chuyện người thích nam sắc, cũng không còn là bí mật gì nữa, người vẫn che che giấu giấu như vậy là có ý gì?”

“Hả?” Nghe Lạc Băng nói như thế, lòng Diệp Tuyết không còn bình tĩnh nữa, bắt đầu cuộn sóng dữ dội.

Khó trách nàng luôn cảm thấy người này có chút biến thái, trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, thì ra là trong lòng vốn đã có vấn đề! Không phải là bởi vì nam nhân thích nam nhân có vấn đề, mà là nếu hấn thích nam nhân, còn phong nhiều phi tử, nuôi nhiều mỹ nữ ở hậu cung như vậy làm gì? Nuôi chút mỹ nam đẹp trai gì đó, còn cảm thấy bình thường một chút!

Thấy nàng khoa trương, dùng ánh mắt liếc nhìn trên người mình, Tích Phong thật muốn tát một cái, đánh cho tên nhanh mồm nhanh miệng kia bẹp dí trên mặt đất: “Lạc Băng, người đừng có nói bậy.”

“Sự thật này, mọi người trong ngũ giới đều biết!”

“Câm miệng của người lại cho ta.” Tích Phong tức sùi bọt mép. Cười lên lưng Phượng bay lên trời, trực tiếp tấn công khuôn mặt của đối phương.

Lạc Băng cười lạnh, đội đối phương đến gần, mới nhanh chóng tránh sang bên cạnh, hàn khí quanh thân cũng cùng lúc tăng vọt, hơi nước trong không khí trực tiếp bị đông lại.

“Đáng chết.” Đến khi Tích Phong cảm thấy mình bị trúng kế đã không còn kịp nữa, toàn thân ngoại trừ phần đầu, đều bị đóng băng, không thể động đậy.

“Tích Phong, người quá xúc động rồi.” Lạc Băng thần nhiên nói. Lúc con người ta tức giận hoặc xúc động, là lúc chỉ số thông minh thấp nhất. Mà mình chính là cố ý chọc giận hấn, làm cho hấn trúng kế của mình.

“Lạc Băng, buông ta ra.”

“Không thể nào!”

“Chẳng lẽ người muốn vì một nữ nhân, mà từ nay không đội trời chung với Yêu Giới sao?”

“Không có gì to tát cả.” Chỉ cần Tuyết Nhi thật tốt, thật vui vẻ, đừng nói chỉ là không đội trời chung với Yêu Giới, dù có phải trở mặt thành thù với cả thế giới, hấn cũng không ngại: “Người cứ từ từ mà đứng, chúng ta đi trước một bước.” Nói xong, nhẹ nhàng bước trở lại trên lưng Dực Hổ, dẫn Diệp Tuyết đi thẳng tới Ma giới.

Tích Phong giận đến mặt đỏ bừng, nhưng cơ thể bị chế trụ, không còn cách nào khác: “Lạc Băng, ta muốn giết chết người! ! !”

79. Chương 79: 77: Tứ Đại Thần Thú (3)

“Chúng ta đến Ma giới rồi.”

Diệp Tuyết nằm ở trong ngực Lạc Băng, chỉ nghe lời nói hân vang lên dịu dàng, bầu trời vốn mờ mịt bỗng trở nên sáng rõ, từng đóa hoa tuyết bay không ngớt, lưu loát, nhìn không thấy bờ: “Tại sao lại đột nhiên có tuyết rơi?” Nàng vươn tay, hứng hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay. Bông tuyết rất nhanh liền bị nhiệt độ lòng bàn tay nàng hòa tan, hóa thành những giọt nước nhỏ.

“Không phải, nàng quay đầu lại nhìn đi.” Lạc Băng cho Dực Hồ dừng lại trên không trung, sau đó chỉ chỉ phía sau lưng nàng.

Diệp Tuyết tò mò nghiêng đầu nhìn ra phía sau, vừa nhìn. Không nhìn được bưng kín miệng mình: “Đây là.” Không phải đột nhiên thời tiết thay đổi, mà là trời đất như bị một khối pha lê vô cùng lớn ngăn thành hai bên, một bên pha lê có ánh nắng tươi sáng, còn bên kia lại là tuyết bay đầy trời.

“Nơi này chính là ranh giới giữa Ma giới và Yêu Giới.” Lạc Băng chăm chú nhìn nàng: “Tuyết Nhi, làm phi của ta, nàng có bằng lòng không?”

“Ta.” Bị hân thành linh hỏi như vậy, vẻ tò mò vừa rồi của Diệp Tuyết lập tức biến mất không còn nữa, mặt hốt hoảng phải không biết phải làm sao. Nàng quả thật có ấn tượng tốt với hân, nhưng cũng không đại biểu nhất định phải làm phi tử của hân chứ?

Chẳng lẽ nguyên nhân là vì nàng xuyên không đến, cho nên bất kể là Yêu Vương hay là Ma Quân, cũng đều thích phong nàng làm phi như vậy?

Thấy nàng khó xử, Lạc Băng vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, là ta quá nóng lòng, hù dọa Tuyết Nhi rồi. Nàng có thể từ từ suy nghĩ, suy nghĩ chắc chắn rồi thì trả lời ta.” Cho dù không đồng ý, hân cũng tuyệt đối không oán nàng! Tất cả, lấy mong muốn của nàng làm điều kiện tiên quyết.

“.” Diệp Tuyết không trả lời, mà chỉ càng cúi thấp đầu.

.

Đến đây, Diệp Tuyết mới biết, ngoại trừ nơi này có tuyết bay đầy trời thì Ma giới và Yêu Giới thật ra cũng không khác biệt lắm.

Ngẫm lại cũng đúng, trong cuộc sống, mọi người vẫn luôn coi Yêu và Ma cùng một dạng, gọi chung là yêu ma!

Ngồi ở bên lò lửa, im lặng ôm đầu gối của mình, Diệp Tuyết thất thần nhìn bên ngoài cửa sổ. Ngoại trừ màu trắng, vẫn là màu trắng.

Sau khi Ma Quân dẫn nàng tới đây liền đi ra ngoài, hiện tại đã qua mấy canh giờ, nàng vẫn chưa từng thấy qua một sinh vật sống. Con người sợ nhất chính là cô độc, lúc này, nàng không kiềm chế được mà nhớ đến Yêu Giới. Mình cứ đi như vậy, Yêu Vương có vì thế mà làm khó hai nha đầu Thần Lộ kia không? Hoa Cơ tỷ tỷ đến khi nào thì mới có thể đoàn tụ với con của mình đây? Rốt cuộc Ứng Vương hân như thế nào rồi? Thất Thái Phượng Hoàng kia có làm hân bị thương được hay không? Còn có Yêu Vương.

Hân hân là hận chết nàng rồi! Bởi vì nàng, cho nên mới chọc đến Ma Quân, hại hân bị đóng băng trên đường.

Nếu như gặp lại, hân nhất định sẽ giết nàng chứ?

Nghĩ tới đây, Diệp Tuyết không nhìn được mà cười nhạt bản thân. Gặp lại sao? Nàng đây là đang mong đợi điều gì chứ?

Nàng lầm bầm: xem ra mình đúng là có có xu hướng thích bị ngược, thật đáng coi thường!

Bông tuyết vẫn tung bay, Diệp Tuyết vẫn ôm đầu gối như vậy, lưng tựa vào ghế ngồi, bất tri bất giác đã ngủ say.

.

Yêu Giới, Bách Hoa Các.

Trong phòng, bọn thị nữ bưng nước ra ra vào vào. Bên giường lớn, y sư đang cẩn thận băng bó vết thương cho người trên giường.

Ứng Vương nhắm chặt hai mắt, mặt mũi vốn anh tuấn rạn nứt, giờ phút này trở nên tiêu tụy không chịu nổi, trắng bệch như giấy. Toàn thân đều là vết thương, nhìn thấy mà ghê.

Bên gối hắt đặt một chiếc đèn hoa sen, ngọn lửa bên trong vô cùng yếu ớt, giống như hơi thở nơi chớp mũi hắt, khiến người ta lo sợ ngay sau đó nó sẽ tắt!

Hoa Cơ được tiểu hoa yêu dìu đứng ở bên cửa sổ, nước mắt rơi như mưa.

Cõi đời này, đối xử tốt nhất với nàng chính là người ca ca này, mặc dù là kết bái, nhưng còn thân hơn so với huynh muội ruột. Cho nên khi hắt nói muốn nàng chăm sóc Diệp Tuyết thật tốt, nàng mới không chút do dự mà đồng ý.

Biết rõ đó là nữ nhân của Yêu Vương, nhưng chỉ cần ca ca có thể hạnh phúc, nàng không tiếc bất cứ giá nào giúp hắt thực hiện. Thậm chí nàng từng nghĩ, nếu Tuyết Nhi cũng thích ca ca, bằng lòng bỏ trốn cùng ca ca, nàng có thể bày ra một màn kịch, để Tuyết Nhi giả chết, sau đó lén dẫn nàng xuất cung, từ đó có thể ân ái với ca ca cả đời.

Chỉ là nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

Cũng bởi vì Diệp Tuyết, là vì cứu nàng ấy, ca ca mới bị Thất Thái Phượng Hoàng làm cho bị thương thành như vậy!

“Đại Vương giá lâm ~”

Thị vệ bên ngoài lớn tiếng thông báo, sau đó, Tích Phong lập tức xuất hiện ở trong phòng.

“Nô tì tham kiến Đại Vương.”

“Lôi Ngao hắt sao rồi?” Trong lòng Tích Phong không được vui, cho nên lễ nghi gì đó, ngay cả nói hắt cũng không muốn, trực tiếp đưa tay đỡ Hoa Cơ, mắt nhìn y sư ở bên cạnh.

“Đại Vương đã về, vết thương của Ứng Vương quá nặng, mất quá nhiều máu, chỗ vết thương lại bởi vì bị Thất Thái Phượng Hoàng mổ, rất khó khép lại, cho nên.”

“Đừng áp a áp ứng với ta.”

“Tình hình bây giờ, nếu muốn cứu Ứng Vương, chỉ có một cách.”

“Cách gì?” Yêu Vương còn chưa nói gì, Hoa Cơ đã không chờ thêm được mà lên tiếng hỏi.

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Vết thương do Thất Thái Phượng Hoàng gây nên, chỉ cần thoa máu của tứ đại Thần Thú lên, là có thể nhanh chóng khỏi hắt.”

“Tứ đại Thần Thú?” Tích Phong nhíu mày kiểm lại: “Người nói chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước?”

“Đúng thế.” Y sư vội vàng gật đầu: “Chỉ tiếc là tứ đại Thần Thú này giỏi biến ảo, cũng không có ai biết bây giờ bọn họ đang ở nơi nào!”

“Đại Vương, cầu xin người hãy cứu cứu ca ca thiếp.” Hoa Cơ vừa nghe vậy, lập tức quỳ trên mặt đất. Một lần vô tình, để cho nàng biết được tọa kỵ Hỏa Phượng của Yêu Vương chính là Chu Tước, một trong tứ đại Thần Thú trong truyền thuyết!

Tích Phong dĩ nhiên biết ý của nàng, mày kiếm càng nhíu chặt: “Cần máu của một Thần Thú là có thể, hay là cần phải hỗn hợp máu của tứ đại Thần Thú mới có thể có tác dụng?”

“Hồi Đại Vương, cần hỗn hợp của Tứ Thần Thú mới có thể đạt tới hiệu quả trị liệu tốt nhất. Nếu chỉ là máu của một con trong đó, chỉ có thể kéo dài tánh mạng cho Ứng Vương mà thôi.”

“Đại Vương.” Cho dù thế nào, có thể kéo dài tánh mạng cho ca ca, cũng đã tốt rồi.

Kiểm đủ Tứ Thần Thú, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ cần Yêu Vương có thể đồng ý dùng máu của Hỏa Phượng tới cứu ca ca, mà có thể có nhiều thời gian đi tìm hơn, thì tỷ lệ cứu sống ca ca cũng sẽ cao hơn.

“Không cần nhiều lời, Bốn vương chỉ có đúng mực.” Tích Phong nói xong, liền xoay người biến mất trong tầm mắt của mọi người.

.

Uống vào một chén máu, ngọn lửa đèn hoa sen bên gối của Ứng Vương lập tức sáng rõ, hô hấp của hắn cũng trở nên vững vàng.

“Tạ Đại Vương!” Hoa Cơ quỳ xuống đất dập đầu tạ lễ.

Lần này Tích Phong không tiến lên dìu nàng, mà là không nói gì liền đi ra ngoài. Ngoài cửa, Hỏa Phượng lượn vòng trên không trung, u oán nhìn Tích Phong như đang bắt măn tổ cáo hắn!

Hắn tung người bay lên, đáp lên lưng của Hỏa Phượng, nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ ở cổ nó, im lặng an ủi, im lặng trao đổi, bầu không khí có chút lắng xuống.

Trong mắt hiện lên một bóng người mờ nhạt, mặc y phục Vương Hậu, từng bước một đi về phía hắn, đến khi hình ảnh rõ ràng, người nọ. Lại là Diệp Tuyết.

Tại sao lại là nàng? Tại sao. Người hắn nghĩ đến lúc này lại có thể nàng?

“Tiểu Hồng, dùng cảm ứng của ngươi, giúp ta tìm Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ.” Tích Phong cố ý nói rõ suy nghĩ của mình, không để cho hình ảnh vừa rồi ảnh hưởng đến cảm xúc của mình. Người hắn thích, chỉ có thể là Dao Nhi, còn những người khác, tất cả đều không có tư cách này, không có ! !

Hỏa Phượng kêu to một tiếng, công hắn bay vào trong mây. Giữa Tứ Thần Thú có sự cảm ứng kỳ diệu nào đó, chỉ cần hai bên dùng tâm, là có thể biết vị trí của nhau.

Bay thẳng về phía Bắc, mãi đến khi tuyết bay đầy trời xuất hiện trước mặt, Tích Phong mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Đây chính là Ma giới, cho dù là vì tìm ba con Thần Thú còn lại, bản thân hắn đường hoàng đi vào như vậy, vẫn không được tốt cho lắm? Hơn nữa bây giờ còn là thời kỳ rối ren, mặc dù hắn không sợ người Ma giới, nhưng nếu lỡ như bởi vì như vậy mà kéo dài thời gian, có thể Lôi Ngao đã chết ở trên giường rồi.

“Tiểu Hồng, chúng ta đi tìm hai con khác trước đi, nơi này để sau cùng rồi tìm.” Nói như vậy, đến lúc đó cho dù khó đối phó, buộc phải kéo dài thời gian, hắn không có cách nào chạy về Yêu Giới, cũng sẽ lập tức có máu của hai con Thần Thú khác kia cung cấp cho Lôi Ngao, kéo dài tánh mạng cho hắn.

Chỉ là Hỏa Phượng cũng không coi trọng đề nghị của hắn, trực tiếp lao đầu vào Ma giới, bay trong bầu trời tuyết. Tuy giữa các Thần Thú có cảm ứng, nhưng có thể cảm ứng được thường là nhờ gần đây từng tiếp xúc với con kia. Một khi tìm được, tìm con thứ ba sẽ trở nên tương đối dễ dàng. Mà con thứ tư cũng sẽ không cần tìm, trực tiếp cho gọi một tiếng nó sẽ xuất hiện.

Cho nên con này là khó tìm nhất, cũng quan trọng nhất.

Nói cách khác, bọn họ phải bắt tay từ Ma giới trước, không có lựa chọn nào khác?

80. Chương 80: 78: Máu Của Bạch Hổ

Tích Phong dùng bí quyết ẩn thân cho hắn và Hỏa Phượng, nếu không, ở bên trong thế giới trắng thuần này, một đoàn màu đỏ bay trên không trung, muốn người khác không chú ý cũng khó!

Nhưng mặc dù vậy, những Ma tộc có đạo hạnh cao thâm, vẫn nhận ra có khí tức khác thường xuất hiện. Nên nhớ, đứng trong đại điện bàn chuyện đại sự với Ma Quân vốn là những Ma Tướng rất đặc biệt, đám người ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua ngói lưu ly trên nóc nhà, nhìn bầu trời mờ mịt mà tìm tòi nghiên cứu.

“Ma Quân, ở trên có dị tộc.” Một người bốn tay, đầu có sáu mắt dần dần mở miệng. Đại khái bởi vì nhiều mắt, nên thị lực của hắn từ trước đến nay vẫn luôn là tốt nhất trong số chúng Ma.

Lạc Băng khoát tay, ngăn lời nói tiếp theo của thủ hạ: “Ta biết.”

Lúc này đã nằm ngoài dự đoán của hắn rất nhiều, không nghĩ ra được ngoài tình yêu, thì còn cái gì có thể khiến một người cố chấp như thế, lại có thể tìm tới đây nhanh như vậy. Đến còn chưa tính, vậy mà còn không thêm để mắt đến thực lực của Ma Tộc bọn hắn, dám một người một ngựa ra trận.

Tích Phong này không sợ mình sẽ giam giữ hắn, sau đó nhốt hắn ở Ma giới, cũng nhân tiện lấy đi vị trí yêu vương của hắn sao?

“Cứ bình tĩnh, chớ nóng vội.” Cũng đã tới đây rồi, chẳng lẽ còn sợ hắn đột nhiên chạy mất sao? Trước tiên nhìn một chút, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì rồi hãy nói.

Ma Quân đã nói như vậy, chúng Ma chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh, yên lặng chờ đợi.

Một tay Lạc Băng chống đầu, nghiêng người dựa vào long ỷ được điêu khắc từ khối đá băng, phía trên là chín con rồng băng với các tư thế khác nhau, trông rất sống động, giống như sau một khắc sẽ từ trên ghé ra ngoài, bay lên trời.

.

Tích Phong cười Hỏa Phượng lượn vòng trên bầu trời Ma giới, một vòng lại một vòng, nhưng không có tình huống gì xảy ra. Lúc đầu, hắn cảm thấy đây chính là ám hiệu giữa các thần thú, lượn đến số vòng nhất định, là có thể gọi một con khác ra ngoài. Nhưng sau đó hắn dần dần hiểu rõ, chuyện cũng không phải như vậy. Đầu hắn bị quay đến choáng váng, xung quanh vẫn không có gì xảy ra!

“Tiểu Hồng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Tích Phong mất kiên nhẫn, con chim này, không phải sẽ nhân cơ hội này báo thù một chén máu vừa rồi chứ?

Hỏa Phượng không để ý đến, tiếp tục lượn vòng.

“.” Được rồi, hiện tại, có bản lãnh làm phản, dám đùa bốn chủ tử nhà mình: “Dừng lại cho ta.” Còn tiếp tục lượn vòng thêm nữa, thức ăn trong dạ dày hắn đều sẽ bị phun ra mất.

Cũng không biết có phải là bị một tiếng quát lớn của hắn dọa sợ rồi hay không, Hỏa Phượng thu đôi cánh, trực tiếp lao xuống cung điện phía dưới.

“Ta nói.” Tích Phong còn chưa nói xong một câu, bỗng nhiên, Hỏa Phượng đã lao vào nóc cung điện, phát ra một tiếng nổ lớn. Nếu không phải tốc độ của hắn mau, né tránh nhanh một bước, giờ phút này có lẽ đã ngã nằm sấp trên nóc nhà rồi: “Có phải ngươi điên rồi không?”

Thấy Hỏa Phượng lắc đầu, tinh thần phấn chấn kêu to hai tiếng, Tích Phong tức đến đen mặt. Từ khi đến Ma giới, con chim ngu ngốc này đã không bình thường. Nó làm như vậy, là muốn cho tất cả người của Ma giới đều biết Yêu Vương hắn tới đây sao?

Hắn trợn mắt nhìn nó, nó ngẩng cao đầu bất mãn nhìn lại.

Diệp Tuyết ngồi ngủ ở trên ghế, không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy một tiếng nổ thật lớn truyền đến từ trên đỉnh đầu, sau đó là một ít ngói vỡ rớt xuống, rơi trên cái bàn tròn cách đó không xa, nơi kia vốn là ngói, lúc này lại xuất hiện thêm một lỗ hổng lớn bằng bốn tấm. Nàng sợ hãi co rụt cổ lại, thật may là nàng ngồi ở bên cạnh, nếu không những mảnh vỡ của ngói lưu ly này cũng có thể nện chết nàng. Yên lặng một lát, thấy phía trên cũng không có động tĩnh gì, mà chỉ truyền đến mấy tiếng chim êm tai, nàng mới can đảm ngẩng cổ lên xem rốt cuộc là thứ gì.

Vừa nhìn, ánh mắt nàng lập tức bị làm cho nhìn thẳng.

Yêu Vương hắn. Tại sao lại ở đây? Hơn nữa còn đang mắt to trừng mắt nhỏ với tọa kỵ của hắn!

Chẳng lẽ.

Lòng nàng thoáng hồi hộp.

Là tới tìm nàng?

Nàng không hề muốn trở về với hắn, nhưng nàng lại rất rất muốn biết tình hình bây giờ của Ưng Vương thế nào!

“Ừ.” Diệp Tuyết phát tay, muốn lên tiếng gọi hắn. Lại thấy một bóng dáng trắng như tuyết vụt qua bên cạnh, sau đó đứng đối diện với Tích Phong. Lời nói của nàng vừa đến miệng, đành miễn cưỡng nuốt trở về.

“Yêu Vương đại giá quang lâm, vậy mà không thông báo trước một tiếng, để ta bố trí yến tiệc chiêu đãi.” Không biết Lạc Băng vô tình hay cố ý từ lỗ hổng chỗ nóc nhà nhìn vào trong phòng, thấy Diệp Tuyết ngồi ở trên ghế nhìn hắn, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thế nào cũng không ngờ tới, đang yên đang lành, Hỏa Phượng bay lượn trên cao lại đột nhiên lao xuống, lại còn trùng hợp lao vào nóc phòng của Tuyết Nhi. Nếu như nàng có mệnh hệ gì, ngay cả bản thân mình hắn cũng sẽ không tha thứ!

“Ma Quân quá khách sáo rồi, lần này bốn vương đi ngang qua. Chỉ vì Tiểu Hồng nhà ta mệt mỏi quá mức, mới không cẩn thận té rớt xuống.” Chỉ với hai, ba câu nói, đã tỏ rõ lập trường, phủi sạch quan hệ. Hắn như vậy, chính là muốn nói rõ cho Lạc Băng biết, lần này hắn đến đây, cũng không phải vì chuyện của Tuyết phi. Mặc dù từng nói muốn giết hắn, để báo mối thù bị đóng băng, nhưng thời cơ chưa chín muồi, hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đại trưởng phụ có thể có thể có thể dẫn, việc báo thù, ngày khác tính cũng không muộn! Hơn nữa thấy hắn thật lòng yêu thích Diệp Tuyết, cho nên cũng không cần lo lắng hắn sẽ gây bất lợi cho nàng. Chỉ cần nàng sống thật tốt, để nàng ở bên ngoài mấy ngày thì đã sao?

“Nếu đã như vậy, hình như cũng không phải lúc để ta mời ngài xuống dưới ngồi uống trà rồi, vậy không tiễn, Yêu Vương đi thông thả.” Lạc Băng đưa tay làm thành động tác mời. Hành động này nhìn qua rất lịch sự, kì thực là hạ lệnh đuổi khách!

Mâu thuẫn giữa các cao tăng chính là như vậy. Rõ ràng hai người đã sớm bắt hòa, vậy mà vẫn giả bộ ra vẻ nho nhã lễ độ. Ngoài mặt tôn trọng nhau như khách, nhưng thật ra trong lời nói lại là ý châm biếm, mỉa mai, khẩu phật tâm xà.

“Ma Quân khách khí rồi.” Tích Phong nhún người nhảy lên lưng Phượng, thúc dục Hỏa Phượng bay đi.

Nhưng không ngờ là, hôm nay Hỏa Phượng đến cùng vẫn dị thường khó bảo, bay vút lên trời, sau đó nhanh chóng đáp xuống, vọt thẳng về phía Ma Quân.

Nhưng Ma Quân là người như thế nào. Sao có thể dễ dàng bị Hỏa Phượng lao vào như thế?

Nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua bên cạnh, thuận lợi né tránh.

Đáng tiếc ngói lưu ly thượng hạng lại bị đụng nát một mảng lớn, nửa nóc nhà bị sụp xuống.

“A.” Nửa bên nóc nhà rớt xuống, mảnh vụn văng ra khiến Diệp Tuyết sợ hãi đến mức hét ra tiếng.

“Tuyết phi?” Con người Tích Phong căng thẳng, ghé đầu nhìn xuống.

Quả nhiên là nàng!

Lạc Băng liền tung người một cái nhảy xuống, sau đó ôm eo của nàng, dẫn theo nàng đến nóc nhà. Thay vì để Yêu Vương nhớ thương, không bằng trực tiếp che chở nàng ở bên người, để xem hắn còn có thể làm gì!

“Tuyết Nhi nàng không có sao chứ? Có bị dọa sợ hay không?”

“Không có. Không có việc gì.” Diệp Tuyết lúng túng cúi đầu. Thật là không có tiền đồ mà, mỗi lần bị Lạc Băng ôm, đều không nhận được mà chìm đắm trong vòng tay của hắn. Nói thật, băng lạnh như vậy ôm nàng trong ngực, có cái gì mà mê luyến chứ?

“VẬY thì tốt.” Sau khi chắc chắn nàng thật không có việc gì, Lạc Băng mới một lần nữa dời mắt đến chuyện của Tích Phong bên kia: “Yêu Vương, xem ra nhà ngươi nên tìm tọa kỵ mới để thay thế rồi.”

“Chuyện này không cần ngươi quan tâm.” Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn vâng lời của Diệp Tuyết khi núp ở trong ngực đối phương, lòng của Tích Phong đã vô cùng khó chịu. Không còn vẻ ôn hòa nhã nhặn, vào giờ phút này, hắn có thể nhin không đánh người đã là cực hạn rồi. Đá một cái lên thân con chim dần dần nào đó đang hả hê ở bên cạnh, hắn cười gió lên: “Trở về cho ta, nếu còn dám gây chuyện lung tung, ta sẽ một đao xử lý ngươi. Đi.”

81. Chương 81: Máu Của Bạch Hổ (2)

Tích Phong bay trên không trung, trợn mắt nhìn con chim dần kia.

Hắn không đứng ở trên lưng của nó, nó chung quy sẽ không có cách gây họa để báo thù nữa!

Tích Phong đang dương dương đắc ý mà nghĩ, thì thấy Hỏa Phượng kêu to hai tiếng, giương hai cánh ra đập loạn, cuồng phong nổi lên từng trận, khiến người ta không thể mở nổi mắt. Nhất là Lạc Băng và Diệp Tuyết đứng đối diện với nó, thân thể lập tức lão đảo. Suýt chút nữa bị gió thổi bay!

Lạc Băng chỉ cảm thấy trước ngực trống rỗng, Diệp Tuyết đã bị Hỏa Phượng ngậm ở trong miệng.

Hỏa Phượng hất đầu, vừa vặn ném nàng lên trên cổ. Diệp Tuyết vội vàng dùng cả tay lẫn chân, bám chặt lấy. Ngay sau đó, Hỏa Phượng gào thét, công Diệp Tuyết bay vào trong mây trắng.

Chứng kiến một màn vừa rồi, Yêu Vương và Ma Quân đầu tiên là sững sờ, không biết vì sao, sau đó cùng nhau hoàn hồn, một người ngự phong bay lên, một người vội vàng gọi Dực Hổ đuổi sát theo sau.

Chuyện càng kỳ lạ hơn chính là, Hỏa Phượng cũng không bay xa, mà ngay khi nghe thấy tiếng hổ gầm ở phía sau, lập tức quay đầu bay trở lại, cũng thật nhẹ nhàng thả Diệp Tuyết xuống trên mặt đất. Xong xuôi, lác lác trên không trung hai vòng, hình thể dần dần bị thu nhỏ lại, màu sắc phát ra càng trở nên tươi đẹp, lực lượng tinh thần của đầu Phượng này so với vừa rồi càng lớn hơn. Tóm lại một câu, sau khi Tiểu Hồng biến trở về nguyên hình là Chu Tước thì bất kể là phương diện nào cũng đều mạnh hơn so với lúc trước.

Thấy tình hình đột nhiên thay đổi, Lạc Băng dự cảm được cái gì đó. Ánh mắt của Chu Tước, giờ phút này đang nhìn tọa kỵ của hắn mà không hề chớp mắt.

Tọa kỵ của Yêu vương là do Chu Tước biến ảo thành, chẳng lẽ tọa kỵ của mình cũng vậy.

Lạc Băng còn chưa suy đoán xong, Dực Hổ dưới thân của hắn đã dùng hành động thực tế chứng minh.

Ngẩng đầu lên trời gầm lên hai tiếng, rung trời lở đất. Chân trước chồm lên, Lạc Băng thông minh lật người đi xuống, để tránh bị tọa kỵ của mình hất văng xuống mà mất thể diện.

Thân thể thoáng cái trở nên to lớn, hai cánh trên lưng vỡ thành bột phấn màu trắng, rơi trên thân hổ, thần thú Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện.

“Thì ra đây chính là Bạch hổ.” Vào giờ phút này, rốt cuộc Tích Phong cũng đã hiểu rõ nguyên nhân khiến Tiểu Hồng vừa rồi liên tiếp bất thường, cũng chỉ là vì muốn dụ Ma Quân gọi tọa kỵ của hắn ra mà thôi!

Một chim, một hổ lấy hình ảnh thật sự của mình trở lại trước mặt chủ nhân.

“Tích Phong, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Khi biết tọa kỵ của mình là một trong tứ đại Thần Thú thì hắn thật sự lấy làm kinh hãi, nhưng rất nhanh liền hiểu ra, lần này đối phương tới Ma giới, hình như chính là đặc biệt đến tìm tọa kỵ của mình.

“Không có gì, chỉ là muốn mượn một chén máu từ trên thân Bạch hổ.”

“Mượn? Vậy ngài định trả như thế nào đây?” Hắc đây là đang thu thập máu của tứ đại Thần Thú sao?

Khi tứ Thần Thú đơn độc xuất chiến, pháp lực ngang nhau. Nhưng khi tứ đại Thần Thú tập hợp thành một khối, sẽ có thể bộc phát ra năng lực không cách nào tưởng tượng được. Mà khi hòa máu của Tứ Thần Thú lại với nhau, thường sẽ sinh ra hiệu quả không thể tưởng được! Cho nên. Hắc mới không phối hợp đưa máu của Tiểu Bạch cho hắc như vậy đâu.

“Người muốn ta trả như thế nào cũng được.” Biết rõ đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa máu của Bạch hổ cho hắc như vậy, nhưng mặc kệ như thế nào, hắc cũng phải có được máu trong tay.

“Thế nào cũng được? Nếu ta nói là muốn người phục vụ quên mình để trả, vậy cũng được chứ?”

“Tuyệt đối không có khả năng.”

“Vậy chúng ta cũng không còn gì để nói, lần khác gặp lại, không tiễn.” Lạc Băng vuốt ve cái trán của Bạch hổ, chữ vương thật lớn rất có uy phong.

“Người chờ đó, ta sẽ quay lại lấy.” Nếu đã biết Bạch hổ ở đây, hắc sẽ không sợ nó chạy mất. Còn nhiều biện pháp, từ từ suy nghĩ, hắc cũng không tin vẫn không lấy được máu của nó.

Vốn nhìn Hỏa Phượng to lớn như vậy quen rồi lớn, hiện tại mặc dù không tính là quá nhỏ, nhưng vẫn khiến Tích Phong không đành lòng dùng nó làm tọa kỵ nữa. Hắc cười gió bay lên, ý vị sâu xa liếc nhìn Diệp Tuyết trong ngực Ma Quân, hét lên một tiếng rồi bay đi. Chu Tước hét véo von, đuổi theo phía sau. di,e.nd;an .l/eq;uy,don

Một người một chim, rất nhanh liền biến mất không thấy.

“Tuyết Nhi, đói bụng chưa? Ta dẫn nàng đi dùng bữa.” Lạc Băng kéo tay của nàng, dẫn theo nàng từ nóc nhà nhẹ nhàng bay xuống. Thật là uất ức cho nàng rồi, hắc vừa về tới đã bị công việc quần thân, để mặc nàng ở chỗ này không quan tâm, thật là đáng chết: “Muốn ăn cái gì?”

“Bất kỳ cái gì cũng được.” Diệp Tuyết sờ sờ bụng, đúng là rất đói.

“Được.”

.

Tích Phong vội vã trở về Yêu Giới, Thần Điểu Chu Tước nhảy nhót, đi theo phía sau, làm người khác đặc biệt chú ý.

“Đại Vương.” Thấy Yêu Vương trở lại, Hoa Cơ vội vàng nghênh đón: “Có tiến triển gì không?”

“Tìm được Bạch Hổ rồi.” Tích Phong đi thẳng vào trọng điểm nói: “Chỉ là có thể lấy được máu của Bạch Hổ hay không, thì phải trông vào người rồi.” Trên đường về đây hắc đã từng nghĩ, trước mắt người có thể khiến cho Lạc Băng ngoan ngoãn dâng lên máu của Bạch Hổ, khẳng định chỉ có thể là Diệp Tuyết. Mà nếu muốn Diệp Tuyết mở miệng giúp một tay, còn phải xem quan hệ giữa Hoa Cơ với nàng sâu tới đâu, có đủ thân mật hay không rồi!

“Thần thiếp?” Hoa Cơ chỉ chỉ chính mình, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Đúng, lại đây, Bồn vương nói cho người biết nên làm thế nào.”

.

Một canh giờ sau, Hoa Cơ thu xếp xong xuôi thì lên đường.

Khi nàng đến Ma giới, Diệp Tuyết đang luyện tập Ngự Kiếm Phi Hành dưới sự chỉ dẫn của Ma Quân.

“Lên!” Nàng đang vững vàng đứng ở trên thân kiếm, phát lệnh: “Qua trái, lên trên, dừng.” Từng lệnh, đều hoàn thành rất đúng tiêu chuẩn.

Lạc Băng đứng ở bên cạnh, rung động với năng lực tiếp thu học tập như thần của nàng.

Ngự Phong Phi Hành, hắc chỉ dạy một lần, nàng đã có thể từ một suy ra ba, tất cả bí quyết đều được suy nghĩ thông suốt.

Tu vi hơn 400 năm, mà một chút pháp thuật cũng không có, đã khiến hấn vô cùng bất ngờ; chỉ với tu vi hơn 400 năm, năng lực học tập của nàng đã có thể nhanh như vậy, lại càng khiến hấn bất ngờ hơn!

“Như thế nào, ta bay không tệ chứ?” Sau vài lần luyện tập, Diệp Tuyết liền bắt đầu đắc ý.

Vốn tưởng rằng thuật ngự kiếm rất khó nắm bắt, không ngờ lại đơn giản như vậy. Xem ra, những thứ pháp thuật lợi hại gì gì đó, cũng sẽ rất dễ học thôi.

“Rất tốt.” Lạc Băng rất đứng đắn khen.

“o(n_n)o~” Người nào đó vui vẻ đến ngay cả mình là ai cũng sắp quên mất.

Bầu trời truyền đến tiếng cười gió, Lạc Băng đưa tay ra vẽ lên không trung một cái, những bông tuyết bay múa được ban cho sinh mạng.

Tuyết tụ tập thành khối, biến ảo thành một chiếc mũi tên nhọn, bắn tới giữa không trung.

Hoa Cơ vội vàng né qua bên cạnh, trong lúc vội vàng tránh mũi tên, thân thể cũng mất đi thăng bằng, rơi từ không trung xuống: “Tuyết Nhi muội muội cứu ta.”

“Hoa Cơ tỷ tỷ?” Diệp Tuyết vội vàng ngăn lại đòn đánh tiếp theo của Ma Quân, ngự kiếm bay lên, đưa tay đón người đang rơi xuống. Nhưng nàng thật sự đã đánh giá quá cao năng lực của bản thân, một người bay cảm thấy rất đơn giản, nhưng mà muốn đỡ được người khác, lại không dễ dàng như vậy.

Lực trùng kích vô cùng lớn từ trên kiếm lập tức đánh tới nàng.

82. Chương 82: Máu Của Bạch Hổ (3)

“A.” Nàng không nhịn được mà thét lên. Biết hồ ly ngã không chết, nhưng mà sẽ rất đau, nhức.

Chỉ là việc nàng thét lên có vẻ không cần thiết, trước khi rơi xuống đất, nàng đã được Lạc Băng kéo vào trong ngực trước một bước. Tuy cái ôm rất lạnh, nhưng cũng rất mềm rất có tính đàn hồi, chạm vào rất thoải mái!

Hoa Cơ lại không may mắn như vậy, mặt úp xuống, tay chân duỗi ra, tựa như một con rùa nằm sấp trên mặt đất. “Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Diệp Tuyết từ trong ngực Lạc Băng đi ra, lòng vô cùng áy náy đỡ nàng dậy: “Đều tại muội vô dụng, không đỡ được tỷ.”

“Tuyết Nhi muội muội nói gì vậy, là tỷ tỷ ta vô dụng, ngự phong mà cũng có thể ngã xuống.”

“Nếu như không phải là Ma Quân hấn tấn công tỷ... chắc tỷ sẽ không.”

“Được rồi, muội muội, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa.” Hoa Cơ cũng không dám quên mục đích mình tới đây, nên không thể bỏ qua, một chữ không nên nói nàng cũng sẽ không nhiều lời: “Muội quyết định sau này sẽ ở lại Ma giới sao?”

“Muội.” Thật ra thì nàng vẫn chưa nghĩ xong.

Diệp Tuyết không phải không nhớ, nhưng cũng sẽ không nói cho người ta biết, thật ra thì chỗ nào nàng cũng không muốn ở, nàng muốn trở lại thế kỷ 21, trở lại bên cạnh Toa Toa nhất.

“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ tới đây là có chuyện gì sao?”

“Ta là đặc biệt tới tìm muội.”

“Tìm muội?” Diệp Tuyết bất ngờ, lúc này Hoa Cơ tìm nàng là có chuyện gì. Chẳng lẽ là đến khuyên nàng trở về?

“Ừ.” Hoa Cơ gật đầu một cái, trên mặt mang theo vẻ khấn thiết: “Ta có thể nói chuyện riêng với Tuyết Nhi muội muội một chút không?”

“Không được.” Lạc Băng mới không muốn cho các nàng có cơ hội ở riêng. Mặc dù nhìn người này rất nhiệt tình với Tuyết Nhi, nhưng người Yêu Giới, hấn vẫn không tin tưởng một ai.

“Hoa Cơ tỷ tỷ chính là người đã chăm sóc ta khi ta còn ở Yêu Giới, xin người đừng làm khó tỷ ấy được không?” Diệp Tuyết kéo tay áo của Lạc Băng, ra vẻ đáng thương nhìn hắn.

“ Có chuyện gì lại không thể nói ngay trước mặt ta?” Ma Quân ra vẻ nhượng bộ. Chỉ cần nàng mở miệng, hắn tuyệt đối sẽ không làm nàng khó xử.

“Chuyện của nữ nhân chúng ta, có rất nhiều điều không tiện để cho nam nhân biết.”

“Vậy thì được, ta sẽ ở bên kia, có chuyện gì, gọi ta một tiếng là được.” Nàng cũng đã nói như vậy, hắn còn có thể làm gì? Nàng muốn tự do, hắn tuyệt đối sẽ không can thiệp.

“Biết rồi biết rồi, đi nhanh đi.” Ngay cả bản thân Diệp Tuyết cũng không nhận ra, khi nàng nói chuyện với hắn, lại mang theo vẻ nũng nịu.

Lạc Băng vừa đi, Hoa Cơ lập tức quỳ trên mặt đất: “Tuyết Nhi muội muội, muội nhất định phải cứu cứu ca ca của ta.”

“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy? Tỷ làm như vậy, thật là hại chết muội, mau mau, có chuyện gì từ từ nói.” Diệp Tuyết luống cuống tay chân muốn kéo nàng từ trên mặt đất dậy, nhưng Hoa Cơ vẫn khăng khăng quỳ ở đó, cho dù nàng kéo thế nào cũng không được.

“Muội muội không đồng ý, tỷ sẽ quỳ mãi không dậy.” Mặc dù làm như vậy có chút khiến người ta khó chịu, nhưng nàng cũng là bị buộc, bất đắc dĩ rồi. Hơn nữa, nghĩa huynh bị thương nặng như vậy, đều là do nàng gây ra, chẳng lẽ nàng không nên làm chút việc gì để bồi thường sao?

“Hoa Cơ tỷ tỷ, muội đồng ý với tỷ là được rồi, tỷ mau dậy đi rồi nói sau.”

“Lời của muội muội là thật?”

“Là thật.” Nàng ấy cũng quỳ lâu sắp không dậy nổi rồi, mình còn có thể không đồng ý sao? Hết cách rồi, là bản thân nàng lòng dạ quá mềm yếu, không thể nhìn người đối xử tốt với mình chịu uất ức: “Tỷ tỷ mau dậy đi.”

“Ừ.”

“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ nói đi, muốn muội làm thế nào?”

Hoa Cơ lau nước mắt một cái, để cho Diệp Tuyết lần nữa hiểu thêm một từ gọi là hoa lê đài vũ. Khó trách cổ nhân lại thích dùng hoa để hình dung những nữ tử xinh đẹp, chẳng những Hoa Cơ này khi cười khuyên quốc khuyên thành, mà lúc khóc lại càng khiến người thương yêu hơn. Làm cho người ta hận không thể lấy mọi thứ tốt nhất trên đời cho nàng, chỉ cần nàng có thể mãi mãi vui vẻ!

“Ca ca ta bị Thất Thái Phượng Hoàng làm bị thương, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, bây giờ, cách duy nhất có thể cứu hắn chính là tập hợp đủ máu của tứ đại thần thú. Lúc trước đại vương tới đây, chính là vì muốn tìm Bạch Hổ, muốn lấy một chén máu của nó để cứu mạng ca ca. Nhưng muội cũng biết, nguyên nhân bởi vì muội, mà Ma giới và Yêu Giới bây giờ đã ở vào thế không đội trời chung, Ma Quân tuyệt đối sẽ không lấy máu Bạch Hổ đi cứu kẻ địch. Cho nên hiện tại, người có thể khuyên Ma Quân cũng chỉ có muội.”

“Ca ca của Hoa Cơ tỷ tỷ? Tỷ nói là Ưng Vương?”

“Đúng thế.” Hoa Cơ nắm chặt tay Diệp Tuyết, nhìn nàng cầu xin: “Muội muội, ca ca ta là người tốt, không nên chết sớm như vậy, muội nhất định phải cứu huynh ấy.”

“Hoa Cơ tỷ tỷ yên tâm, Ưng Vương là bởi vì muội mà bị thương, muội có trách nhiệm giúp đỡ hắn. Chỉ là muội cũng không biết Ma Quân có chịu giúp muội hay không, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, muội cũng sẽ vẫn cố gắng hết sức mình để làm chuyện này.”

“Cám ơn muội muội, ca ca ta sống hay chết, đều trông cậy vào muội.”

“Ừm.” Diệp Tuyết gật đầu, tỏ ra áp lực thật lớn!

“Vậy ta đi về trước, chờ tin tốt của muội muội.”

“Được.” Nàng rất muốn khách sáo hai tiếng, mời Hoa Cơ ở lại một đêm hoặc là ở lại dùng bữa, nhưng bản thân nàng cũng đang sống nhờ dưới mái hiên người khác, lấy đâu cái quyền cho người khác ngủ lại!

.

“Có lời gì cứ nói.” Lúc ăn cơm tối, Lạc Băng rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng.

Từ sau khi Hoa Cơ đi, Tuyết Nhi tâm sự nặng nề, ánh mắt nàng vẫn luôn lén quan sát hắn. Nghĩ là đợi nàng chuẩn bị xong, sẽ nói với mình. Nhưng hắn chờ mòn chờ mỏi, vẫn không thấy nàng có hành động gì, đành phải mở miệng trước.

Kìm nén như vậy, không mệt sao?

Cho dù nàng không sợ mệt, hắn vẫn sợ nàng kìm nén mà bệnh mất!

“Chuyện này. Người. Có thể gọi Bạch Hổ ra cho ta nhìn một chút được không?” Lấy hết dũng khí, cuối cùng nàng cũng nói ra.

“Nàng cũng muốn máu của Bạch Hổ?”

“Không. Không phải.” Diệp Tuyết vội vàng ra sức lắc đầu.

“Hả?”

“Đúng vậy.” Được rồi, nàng thừa nhận, nàng thật sự không thích hợp để nói dối: “Phật viết, cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tòa tháp, ta cũng muốn dùng máu của Bạch Hổ đi cứu mạng một người, người giúp một tay có được không?”

“Cứu mạng của ai?”

“Ứng vương Lôi Ngao.”

“Hắn là người của Tích Phong.” Lời hắn nói ý tứ rất rõ ràng, người của kẻ địch, hắn không thể cứu.

“Nhưng vì cứu ta hắn mới bị thương nặng như vậy, cầu xin người, người hãy giúp đỡ đi.”

“.”

”Làm ơn, làm ơn đi mà

”

“Nàng muốn cứu hắn như vậy sao?”

“Nếu như hắn chết, cả đời ta cũng sẽ lương tâm cắn rứt.” Diệp Tuyết chớp mắt to, nháy nháy nhìn hắn. Dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, vừa thấy đã thương.

“. Để ta suy nghĩ một chút.”

“Có thể, nhưng người nhất định phải đồng ý, hơn nữa phải sớm đồng ý một chút. Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm được.”

“Biết rồi.” Lạc Băng không có khẩu vị tiếp tục ăn nữa cơm nữa, đứng dậy, đi ra ngoài: “Nàng ăn đi, lát nữa ta sẽ trở lại.” Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình. Nếu như hôm nay hắn cứu Ứng Vương kia, ngày sau nhất định sẽ nhiều thêm một kình địch. Nhưng ở trước mặt nàng. Bản thân hắn lại không thể nói ra chữ “Không”.

83. Chương 83: Chương 79: Thân Thể Khác Thường (1)

Ma Quân sau khi đi ra ngoài, thì không trở lại nữa.

Ngay cả buổi tối lúc đi ngủ, cũng là hai tiểu nha đầu tới, dẫn nàng đi nghỉ ngơi.

Chẳng lẽ là vì không muốn đưa máu của Bạch Hổ cho mình, cho nên ngay cả gặp mặt cũng không dám sao?
Diệp Tuyết nằm ở trên giường suy nghĩ miên man.

.

Trong giấc ngủ, có thứ gì đó lạnh lạnh chạm lên mặt mình.

Diệp Tuyết đưa tay gạt, lại chạm phải một cánh tay cường tráng có lực.

“Sao ngài lại ở đây?” Vừa mở mắt ra, đập vào mắt nàng là gương mặt tuần tú phóng đại của Lạc Băng, nhưng cho dù nhìn ở khoảng cách gần như thế, cũng không phát hiện chút tỳ vết nào.

“Đã tỉnh rồi sao?” Lạc Băng khẽ cười hỏi, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc mai của nàng ra sau tai.

“Ừm.” Diệp Tuyết không để lại dấu vết kéo dài khoảng cách của hai người. Mặc dù đối với việc hấn chạm vào, nàng không ghét, nhưng tư thế mập mờ như vậy, lại nàng cảm thấy có chút xấu hổ: “Ngài quyết định xong chưa? Lúc nào thì đưa cho ta?”

“Ta có thể cho nàng, nhưng nàng phải đồng ý với ta một yêu cầu.”

Thấy mắt hấn sáng lên, Diệp Tuyết có dự cảm không tốt: “Ngài nói thử xem.”

“Ta muốn ngủ chung với nàng.”

“(o) Hả!” Đầu óc của Diệp Tuyết trở nên rối bời: “Ngài. Ngài có ý gì?” Nàng cũng không phải là người tùy tiện như vậy, tuyệt đối sẽ không bán thân ** để đạt được mục đích của mình.

“Tuyệt Nhi, ta chỉ muốn nằm chung một giường với nàng, không có ý gì khác.” Minh là Băng Hồn biến ảo thành, cho nên toàn thân lạnh lẽo, không có nhiệt độ. Duy chỉ khi nằm chung với nàng, thân thể mới có thể ấm lên một cách lạ kỳ. Cảm giác kia, thật tốt, thật hạnh phúc.

“Bản thân ngài có giường, tại sao lại muốn nằm chung với ta? Chưa từng nghe nói nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Nàng có nên tin tưởng lời hấn nói không? Dù nói lời nói của nam nhân không thể tin, ngộ nhờ đến lúc đó hấn không giữ lời hứa, động tay động chân với mình, vậy chẳng phải là.

“Như vậy nếu, Bạch Hổ cũng đỡ phải mất máu.” Lạc Băng hiếm khi làm khó nàng: “Mặc dù nàng chỉ cần một chén máu, thế nhưng không phải chút máu này cũng phải cần bổ thật lâu mới có thể bù lại sao? Tiểu Bạch trung thành tận tâm với ta, cố gắng hết lòng hết dạ làm việc, tội gì ta phải cắt một đao lên người của nó chỉ vì một người không liên quan chứ, đúng không?”

“Ta. Ngài nằm ngủ nửa giường bên ngoài, ta ngủ nửa bên trong, không cho vi phạm.” Diệp Tuyết vợ chẵn đặt ra giữa giường, dọn ra hơn một nửa giường cho hấn nằm.

Hấn muốn ngủ chung với nàng, hơn nữa chỉ là nằm vậy, đây là sao? Biểu hiện điển hình nhất của người thiếu tình thương của mẹ sao!

“Ta biết rồi.” Lạc Băng mừng thầm trong lòng, bắt đầu cởi y phục.

“Ngài làm gì vậy? Không cần cởi y phục đâu, cứ mặc như vậy ngủ đi.” Tránh cho đến lúc đó không ngủ được, không cần thận đá chặn, nhìn thấy hình ảnh không nên thấy, sẽ rất lúng túng.

“Làm sao có thể như thế chứ, mặc y phục đi ngủ, sẽ làm y phục nhăn hết, hơn nữa ngủ cũng sẽ không thoải mái.”

“.” Được rồi, coi như ngài nói đúng. Nhưng.

Nếu sợ mặc y phục đi ngủ sẽ bị nhăn, thì cởi áo khoác đi là được rồi, hấn làm gì mà ngay cả quần áo bên trong cũng đều cởi chứ? Không sai, cơ bụng rắn chắc này quả thật rất hấp dẫn; da thịt óng ánh trong suốt, thật sự rất kỳ lạ! Nhưng tất cả tới đây là được rồi, tại sao hấn vẫn còn tiếp tục cởi?

“Dừng tay!” Diệp Tuyết nhắm chặt hai mắt của mình, tay run run chỉ vào hấn: “Ngài. Ngài. Rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

“Ngủ mà.”

“Cởi trần đi ngủ?” Không mảnh vải che thân?

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có!” Nhìn hần trả lời siêu tự nhiên, siêu bình thường, Diệp Tuyết không nhận được mà nghi ngờ có phải mình lạc hậu quá rồi hay không. Có lẽ lúc này, cởi trần ngủ đã sớm trở thành một thói quen, chứ không phải mới!

“Vậy thì ngủ đi.” Lạc Băng chỉ kéo chăn che đi nơi cần che, khẽ cười với nàng một tiếng.

Diệp Tuyết lập tức choáng váng đến nỗi không phân biệt được Đông – Tây, Nam – Bắc, buộc mình nhắm mắt lại, không thèm nghĩ đến nam tử trần trụi ngủ bên cạnh mình nữa.

Không nghĩ đến nam tử lỏa thể nữa, không nghĩ nam tử lỏa thể nữa, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, nam tử lỏa thể. Nam tử lỏa thể, nam tử lỏa thể!

A a a a. Một chuyện kích thích thần kinh như vậy, làm sao có thể không nghĩ đến nữa chứ? Hơn nữa vóc dáng của người này đẹp đến quá đáng, làm cho nàng nhìn thấy cũng không nhận được mà chảy nước miếng.

Trái tim đập nhanh dữ dội, nàng có thể nghe được tiếng đập rõ ràng.

Đầu óc của nàng càng ngày càng mù mịt, ngược lại, tiếng hít thở của người nằm bên cạnh lại dần dần ổn định.

Đã ngủ rồi sao?

Nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn, nhưng đối diện cũng là đôi mắt ưng lấp lánh có hồn, sâu trong con người hiện lên ý cười nồng đậm: “Tuyết Nhi, không cần phải lén lén lút lút đâu.” Muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn, hần nữa chữ cũng sẽ không nói.

84. Chương 84: 80: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (1)

“Hôm nay ngài muốn dạy ta pháp thuật gì vậy?”

Trên một vùng quê trống trải, hoa tuyết bay đầy trời như cũ. Diệp Tuyết khoác áo choàng màu trắng, dưới chân đạp một thanh kiếm, ngự kiếm dừng lại trên không trung.

“Tùy theo ý thích của nàng.” Lạc Băng mặc một bộ trường bào màu trắng, đứng ngạo nghễ ở trên mặt tuyết, nhẹ nhàng đầu lên, vẻ mặt cưng chiều nhìn nàng.

“Theo ý ta thích.” Diệp Tuyết gãi gãi lỗ tai: “Ta cũng không biết là pháp thuật nào dùng tốt. Nếu không, ngài chỉ ta pháp thuật đó là được! Chính là loại pháp thuật mà xoay người một cái, liền có thể thoát cái biển mất ở trong không khí...” Pháp thuật kia nhìn qua rất lợi hại, sử dụng lúc chạy trốn khẳng định sẽ rất tốt.

“Được.”

.

Vì vậy nửa canh giờ sau, Diệp Tuyết liền bắt đầu mặt dày mày dạn quần quýt lấy Lạc Băng chơi trốn tìm với nàng, quang minh chính đại ăn gian. Cho dù bị đối phương bắt được tại chỗ, nàng lập tức không biết xấu hổ mà nói một câu: ta đây gọi là vừa học đã dùng, có học sinh chăm chỉ như ta đây, đã là phúc ngài tu luyện ba đời rồi! Vấn này không tính, đến đây, nhắm mắt lại, đếm tới mười sau đó lại đi tìm ta.

.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Diệp Tuyết cũng đã hiểu rõ thuật di chuyển trong nháy mắt vô cùng rõ, tâm tình rất tốt.

Trên đường trở về cung ăn cơm, nàng hang hái đi ở phía trước, Lạc Băng thì vững vàng bước chân, cười yếu ớt theo sau. Cuộc sống có nàng làm bạn, thật tốt.

Chỉ khi ở cùng một chỗ với nàng, hắn mới biết ý nghĩa của nụ cười!

“Lạc Băng, Lạc Băng, Bạch Hổ của ngài là từ đâu tới?” Đột nhiên Diệp Tuyết bước chậm lại, cùng sóng vai đi với hắn.

“Tại sao lại hỏi như thế?”

“Chuyện này. Chủ yếu là ta muốn biết. Có phải tất cả mọi người ở đây đều có một tọa kỵ của mình không?” Nàng cười hì hì, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt. Cho dù là Chu Tước của Yêu vương, hay là Bạch Hổ của hắn, đều rất phong cách. Nàng cũng rất rất muốn có một con!

“Cái này còn phải xem người cần.”

“Ý của ngài là, chỉ cần muốn, là sẽ có thể có?” Diệp Tuyết sốt ruột hỏi. Nói thật, đôi khi Ma Quân này thật sự quá tiết kiệm lời nói! Nói chuyện với hắn, chữ viết và năng lực liên tưởng phải hết sức phát triển!

“Cũng không nhất định, còn phải xem cấp bậc của tọa kỵ.”

“Ngài có thể nói rõ một chút không? Hoặc là nói thẳng cho ta biết, ta có thể có được một tọa kỵ cho mình không?”

“Nàng muốn?” di,e.nd;an.l/eq;uy,don

“Đúng đúng, ta muốn, vô cùng muốn.” Diệp Tuyết gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Trong lòng cũng rất khó chịu nghĩ: người này, không phải biết rõ rồi sao, vậy mà còn hỏi? Bản thân hắn thông minh như vậy, lại thấy ánh mắt nàng tha thiết như thế, chẳng lẽ thật sự không đoán ra được?

“Tốt.”

“ ” Một nữ nào đó lung túng: “Là có ý gì?” Làm ơn, có thể nói rõ ràng điều gì tốt được không?

“Ăn cơm trước, đợi lát nữa sẽ dẫn nàng đi.”

“Đi đâu?”

“Tọa kỵ!”

“ ” Người này, ngày hôm qua khi khiêu chiến với Yêu Vương, không phải là nói rất nhiều sao? Hôm nay lại làm sao rồi? Giở trò tiết kiệm lời như vàng để chơi? Được rồi được rồi, chơi một buổi sáng, nàng đã sớm đói bụng đến kêu ùng ục, vẫn nên ít nói, tiết kiệm một chút hơi sức đi bộ thì hơn. Dù sao đi nữa hắn đã nói đợi lát nữa sẽ dẫn mình đi, là đi mua tọa kỵ sao? Không biết có phải Ma giới cũng sẽ họp chợ gì gì đó giống như trên thế giới con người hay không.

.

Ăn uống no đủ, chuẩn bị lên đường.

Khi bị Băng nắm tay đi đến cửa, dáng vẻ phía ngoài khiến cho nàng sợ hãi.

“Nhiều người cùng đi như vậy?”

Nhìn mười sáu người mặc khôi giáp xếp thành hai hàng ngang, tám hàng dọc mà đứng. Đây là muốn đi quân ầu sao?

“Trên núi rất nguy hiểm, bọn họ sẽ phụ trách an toàn của nàng.”

Bạch Hổ đã biến về bộ dáng dự hổ lần nữa, ở bên cạnh đợi lệnh. Lạc Băng vừa định mang nàng bay lên, bị nàng đẩy ra trước một bước.

“Không cần, ta tự đi.” Rút kiếm trong tay ra khỏi vỏ, một nữ nào đó rất rầm thúi ngực kiếm bay đến trên lưng hổ, lúc hạ xuống, vẫn không quên bày ra thái độ kiêu căng: “Thế nào, có phải kỹ thuật của ta càng ngày càng thành thục rồi hay không?”

“Phải.”

“” Ngay cả lời khích lệ cũng không nói một câu, thật là mất hứng.

“Lên đường!” di,e.nd;an . l/eq;uy,don

.

Diệp Tuyết không biết đã bay bao lâu, chỉ biết nơi đó nhất định là rất xa. Bởi vì lúc này, bầu trời đã không còn có tuyết bay, cho thấy bọn họ đã ra khỏi Ma giới, hơn nữa còn đang tiếp tục bay nhanh về phía trước .

.

Dọc đường đi phong cảnh vô cùng đẹp, khiến nàng vô cùng tiếc nuối khi mình xuyên đến nơi đây, tại sao một vài thiết bị hiện đại cũng không mang theo. Nếu như có một chiếc máy ảnh hoặc là điện thoại di động, hoặc là một chiếc mp5 nữa thì tốt, chụp hình lại có biết bao nhiêu kỷ niệm ý nghĩa.

Vượt qua một vùng biển rộng mênh mông, trong một mảnh sương mù, đột nhiên một ngọn núi lớn cao vút hiện ra ở trong mây.

Trực giác nói cho nàng biết, mục đích của bọn họ đến đây!

Quả nhiên, đội ngũ hạ xuống một gò đất. Lạc Băng ra lệnh trước nghỉ ngơi tại chỗ, sau khi thu xếp ổn thỏa thì lên đường.

Trên đường đi đến, nàng đã miêu tả đại khái ý muốn của mình về tọa kỵ với hắn, chẳng hạn như thích diện mạo đáng yêu, càng đáng yêu càng tốt; chẳng hạn như phải có bản lĩnh cao cường, vừa có thể làm tọa kỵ, vừa có thể làm hộ vệ; ví dụ khác nữa như phải có hình thể cao lớn, tốc độ phi hành nhất định phải nhanh, như vậy ngộ nhỡ gặp phải kẻ địch, đe dọa trước, đe dọa không được thì chạy, ví dụ khác nữa.

Dọc đường đi nhằm chán, nàng nói một tràng thao thao bất tuyệt, cuối cùng nhận được ba chữ lạnh lẽo của hắn: “Không tồn tại!” Khiến nhiệt huyết sôi trào trong lòng nàng, từ trên chín tầng mây rơi xuống mười tám tầng địa ngục bên dưới.

85. Chương 85: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (2)

“Oa oa oa, mau nhìn mau nhìn, là Độc Giác Thú!” Lúc nghỉ ngơi, một bầy Độc Giác Thú đi qua bên cạnh, Diệp Tuyết vô cùng hưng phấn, không nhịn được kêu lên. Khi còn ở thế kỷ 21, nàng thích Độc Giác Thú nhất, có một bộ ảnh về Độc Giác Thú, mà không biết ngắm đi ngắm lại biết bao nhiêu lần.

“Không biết bay.” Lạc Băng chỉ ra chỗ thiếu sót.

“Vậy ta không cần.” Ánh mắt của nàng vừa mới sáng lên lập tức ảm đạm xuống. Không biết bay sao được chứ? Nàng muốn tìm một tọa kỵ lợi hại hơn: “Nghỉ ngơi xong chưa? Mau dẫn ta đi vào trong núi lớn xem một chút đi, mau lên mau lên.”

“Lát nữa phải đi theo ta, không được đi lung tung.”

“Biết rồi biết rồi, ta nhất định sẽ chăm chú đi theo ngài, ngay cả rắm cũng sẽ không phóng ra.”

“Hà?” di,e.nd;an .l/eq;uy,don

“Ha ha, ý của ta là ta sẽ vô cùng nghe lời.” Để chứng minh cho lời nói của mình, nàng chủ động tiến lên, kéo tay áo của hắn: “Đi thôi đi thôi, ta sẽ bám vào ngài như này.”

“Lên đường.”

.

Rất nhanh, vẻ hưng phấn trên người Diệp Tuyết đã biến mất, tất cả chỉ còn lại vẻ khấn trương.

Cuối cùng thì lúc này nàng cũng hiểu tại sao Lạc Băng lại muốn dẫn theo nhiều Ma Tướng như vậy, bởi vì nơi này thật sự quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể có một con thú dữ nhảy ra, không cẩn thận thì sẽ mất mạng!

Trong lúc nàng vừa ý một con thú đầu là chim ưng, mình ngựa có cánh, tiếc là đã tính quá lớn, thà bị đánh chết tươi, cũng không chịu khuất phục. Từ đó nàng biết, tọa kỵ gì đó, cũng cần dựa vào duyên phận. Rất nhiều thứ đều đã được ông trời định trước, một với một. Nếu là của mình, có chạy cũng không thoát; không phải là của mình, có cưỡng cầu nữa cũng vô dụng.

Bụng đói kêu ùng ục, nhưng mặt trời vẫn còn đang ở trên đỉnh đầu, ngay cả vị trí cũng chưa từng di chuyển chút nào, Diệp Tuyết cũng không biết là bởi vì lượng vận động lớn, bản thân sẽ rất mau đói, đúng là đã đến lúc nên ăn cơm chiều.

“Dừng lại nghỉ ngơi.” Lạc Băng giống như con giun trong bụng, hiểu rất rõ tâm tư của nàng, lấy điểm tâm ra nói với nàng: “Ăn một chút đi.”

“Cám ơn.” Diệp Tuyết lập tức nhận lấy, không để ý đến hình tượng mà ăn ngấu nghiến. Trời đất bao la, nhét đầy bụng mới là quan trọng nhất.

“Ăn từ từ, còn có.” Hắn duỗi tay, lau vụn bánh dính ở khóe miệng nàng, như là chuyện rất đổi bình thường, rất tự nhiên.

Khiến Diệp Tuyết ngưng ngừng, động tác ăn cái gì cũng nhẹ nhàng từ tốn hơn rất nhiều.

Giữa bọn họ thân thiết như vậy sao?

Cảm giác thật là kỳ lạ, rõ ràng vừa mới quen biết được mười mấy canh giờ như vậy, nhưng lại quen thuộc giống như tình nhân ở cùng nhau đã rất lâu.

“Uống nước không?”

“Không cần, cám ơn.”

“Đây, ăn thêm một chút nữa.” Không phải là hỏi, mà là trực tiếp nhét điểm tâm vào trong tay của nàng. Hành động bá đạo như thế, nhưng nàng lại không có một chút xú cảm giác hắn đang ra lệnh, thật lạ.

Nếu như lời này đổi thành từ miệng Yêu Vương nói ra, nhất định sẽ khiến người nghe vô cùng khó chịu!

Hai tay nhận lấy điểm tâm, yên lặng cúi đầu ăn. Vừa rồi quá đói, nàng ăn như hổ đói, vốn không ném ra mùi vị gì; còn bây giờ là bởi vì trong lòng phức tạp khó hiểu, rối loạn cả lên, ăn không ngon.

Điểm tâm thượng hạng, ở trong tay nàng đúng là phí của trời. di.e.nd;an . l/eq;uy,don

Thật ra thì cũng chỉ có một mình nàng cần nghỉ ngơi, tất cả mọi người còn lại vẫn là tinh thần phấn chấn, thể lực dư thừa.

Nhưng cũng đúng, những người này đều là tinh anh của Ma giới, nếu như chỉ vận động một chút như vậy mà đã không chịu được mệt mỏi, còn lăn lộn trên đời này như thế nào nữa?

Bầu trời đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, đất đá lập tức bay đầy trời, tầm nhìn chưa đến một mét.

“Tuyệt Nhi.” Lạc Băng theo bản năng nắm chặt tay của nàng, che chở nàng ở trong ngực mình: “Đừng sợ.”

Bên trong làn bụi, bỗng xuất hiện một đôi mắt màu xanh biếc, vừa to vừa tròn, toát ra vẻ nguy hiểm.

Ngay cả Diệp Tuyết vốn là nữ nhân không biết khí thế là cái gì, lúc này cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Chúng Ma tiến vào trạng thái phòng bị cao độ, quây lại thành một vòng tròn, bao vây xung quanh, bảo vệ nàng ở bên trong.

Ngay cả nhìn cũng không thấy. Bụi dần dần tản đi, đột nhiên Thánh Kỳ Lân toàn thân liên tục phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ xuất hiện.

Thánh Kỳ Lân ngửa đầu hét lớn một tiếng, đất rung núi chuyển, Diệp Tuyết sợ hãi dùng hai tay che lỗ tai, liều mạng dựa vào người Lạc Băng.

Nhưng sau khi Lạc Băng nhìn thấy rõ ràng tình hình lúc này, thần kinh vốn căng thẳng lập tức thả lỏng.

Xem ra thật sự là thời gian trôi qua quá lâu, mình đã quên mất nó.

Ba vạn năm trước, Thánh Kỳ Lân đi theo Tuyết Nhi, không biết bao nhiêu lần đã dẫn theo mình bỏ rơi Tích Phong không thấy bóng dáng.

Cả đời Thánh Kỳ Lân chỉ nhận một chủ, nếu chủ nhân bất hạnh tiến vào vòng luân hồi đi đầu thai, chỉ cần nó không chết, sau khi chủ nhân chuyển thế nó sẽ tìm đến, tiếp tục chịu một nhọc, chờ đợi chủ nhân sai khiến. Mà nó, rõ ràng là tới tìm Tuyết Nhi.

“Đi lên sờ nó, nàg và nó nhận nhau.” Lạc Băng đẩy nàg về phía trước, khích lệ nói: “Đừng sợ, nó là cố ý tới tìm nàg.”

Có lẽ là thấy nàg đứng không nhúc nhích, Thánh Kỳ Lân lo lắng lấy chân cào đất, gầm gừ.

“Mau lên đi, không phải nàg muốn có tọa kỵ sao? Chính là nó.” [di, e. nd; an. l/eq; uy, don](#)

“Nhưng.” Diệp Tuyết vẫn không có can đảm. Trong lòng vừa muốn vừa sợ, thật sự rất mâu thuẫn!

Thánh Kỳ Lân chờ đợi nàg nhưng không được đáp lại, ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ đau thương, chậm rãi xoay mình, muốn rời đi.

Lạc Băng nóng nảy: “Nếu không đi lên, nó sẽ cho là nàg không cần nó, sau này sẽ không thấy nó xuất hiện nữa!”

Dưới chân Kỳ Lân hiện ra một đám mây, nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất.

“Đừng đi.” Một giây cuối cùng, rốt cuộc dũng khí của nàg đã chiến thắng nỗi sợ hãi, nhào qua, ôm cổ của Kỳ Lân.

“Ta có tọa kỵ của mình rồi, sủng vật của ta. Oa. Vui quá. !”

86. Chương 86: Khéo Lừa Gạt Lạc Băng

Editor: An Khuynh Ca

Thời điểm Tích Phong thấy Ma Quân phái người đưa máu Bạch Hổ tới, trong lòng cảm thấy có điều không đúng không cảm thấy vui vẻ, mà là ề ảm không thoải mái vô cùng.

Mình đoán không sai, quan hệ của Diệp Tuyết cùng Ma Quân quả nhiên không tầm thường, nhanh như vậy đã có thể khiến Ma Quân chủ động đưa máu Bạch Hổ tới.

Hai người bọn họ. hẳn là phải biết nhau thật lâu rồi.

Đại Vương, máu này có vấn đề sao? Hoa Cơ đang hầu hạ ở bên cạnh hỏi, sau khi máu Bạch Hổ đưa tới, sắc mặt của hắn liền không vui, trong lòng nàg nổi lên nghi ngờ.

Ngay cả Yêu Vương tự mình đi cũng không làm được gì, Tuyết Nhi thật sự có thể thuyết phục Ma Quân sao?

Máu không có vấn đề Tích Phong để máu bạch hổ lên trên bàn, phát tay áo bỏ đi: “Người cất nó cho tốt.”

“Đại Vương muốn đi đâu?”

“Không nên hỏi thì đừng hỏi”

“Nô tì biết tội!”

.

Gió nhẹ nhàng thổi, mặt hồ Liên Y gợn sóng lăn tăn.

Tích phong đứng ở bên hồ, cầm thanh đao màu đen là bỏ đi nhé rạch ra một vết thương trên lòng bàn tay, máu đỏ tươi lập tức trào ra, một giọt lại một giọt nhỏ lên trên mặt hồ.

Sau đó, gió nổi lên cuộn cuộn, mặt hồ vắng lặng xuất hiện một cái lỗ xoáy rất to, một cột nước dâng lên ở giữa lỗ xoáy, hiện ra một bóng dáng màu xanh nhạt.

“Người tìm ta sao?” Ngu cát đóng đưa đuôi cá, ngồi ở phía trên cột nước thật cao mở miệng hỏi. Mặc dù trong giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng âm thanh vẫn vô cùng dễ nghe cứ như âm thanh của trời vậy. dđlqđ

“Ta muốn người đi một chuyến đến Ma Giới, tìm Diệp Tuyết, nói cho nàng biết.” Tích Phong nhàn nhạt nói hết nhiệm vụ cho nàng.

Về mặt Ngu cơ từ đầu tới cuối không thay đổi, chờ hắn phân phó xong, chỉ nhàn nhạt đáp nhẹ một tiếng: “Biết”

“Chú ý đừng để cho người của Ma giới phát hiện.”

“Đây không phải là nguyên nhân mà người phái ta đi sao?” Ma có mùi khác với yêu cho nên dù yêu có giả dạng thành ma lẫn vào Ma giới, cũng sẽ nhanh chóng bị phát hiện. Nhưng bởi vì thân phận nàng đặc biệt, nàng không phải là yêu không phải là ma cũng không phải là thần, tới nơi nào cũng sẽ không bị cho là ngoại tộc.

Ngu Cơ nói xong, đuôi cá cong lại, nhảy vào trong hồ. Lập tức hồ nước như bị mất đi lực chống đỡ, đổ ập xuống, ngay cả một gợn sóng cũng không...

.

Mang theo Thánh Kỳ Lân, tung hoành cả bầu trời Ma giới, Diệp Tuyết cảm thấy đời này đã đủ thỏa mãn.

Mặc có chút tiếc nuối vì không thể quay về hiện đại, cuộc sống vẫn luôn không hoàn hảo không phải sao?

Chơi mệt rồi, một người một thú liền nằm song song ở trên mặt tuyết nghỉ ngơi.

“Tiểu Thánh thánh, Lạc Băng nói người thần thánh như vậy, rốt cuộc là có thật không? Nếu không chúng ta tới thử một chút? Nghe nói người biết biến thân, chỉ cần người muốn thay đổi, không có cái gì biến không được. Vậy người biến thành Pikachu cho ta nhìn một chút đi!”

“.” Thánh Kỳ Lân đứng ở bên cạnh, ánh mắt mờ mịt.

“Làm sao, người không biến hình à?” Mỗ Tuyết mong đợi nhìn nó.

“.” Đối phương vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Làm sao vậy?” Tuyết không rõ chuyện như thế nào, sờ sờ đầu nó: “Xem người cúi đầu ủ rũ, là bị bệnh sao? Không phải mới vừa còn tốt lắm sao? Được rồi được rồi, không muốn cũng không sao, ta không miễn cưỡng người.”

“!” Đầu thánh kỳ lân rũ xuống tới tận đất. Nó buồn bực, siêu cấp siêu cấp buồn bực! Đã biết là sau khi chuyển thế, tính tình chủ nhân nhất định sẽ thay đổi, nhưng khác biệt kiểu này cũng quá lớn đi? Nếu là chủ nhân năm đó, thì khẳng định sẽ không làm cái loại chuyện nhàm chán này!

“Xem ra là ngã bệnh thật.” Diệp Tuyết thương yêu nhìn nó: “Nếu như vậy, chúng ta đi trở về đi, nghỉ ngơi thật tốt.”

.

“.” Ngu cát trốn ở phía dưới băng tuyết nghe được tất cả một cách rõ ràng

Ông nói gà bà nói vịt, quả nhiên là làm cho người ta dở khóc dở cười: “Tuyết phi, dừng bước.”

Nghe được có người sau lưng gọi mình, Diệp Tuyết vội vàng dừng bước, xoay người thấy rõ ràng: “Ngu Cơ nương nương, làm sao người ở đây? Tiểu Thánh thánh, đừng lộ ra biểu tình dữ dội như vậy, đây là người bên mình.”

“Là ta đặc biệt tới tìm người.” Trong đồng tuyết tan ra một cái hố to, bên trong đầy nước, đuôi ngu cơ ở dưới nước, lộ ra nửa người trên.

“Tìm ta?”

“Tuyết nhi, có tâm sự gì à?” Lạc Băng mới từ bên ngoài trở về là đã thấy nàng ngồi bên cạnh bàn mặt ủ mày chau.

“Không. . . . không có việc gì!” Diệp Tuyết vội vàng giấu đi biểu tình trên mặt, giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì. dđlqđ

“Người chẳng giỏi nổi dối tí nào.” Cho dù biểu tình trên mặt đã bị giấu đi, nhưng ánh mắt mâu thuẫn kia vẫn bán đứng nàng.

“Ta. thật sự không có gì, người đừng nói bừa.”

“Người không tín nhiệm ta sao?” Lạc Băng tiến lên, đặt tay lên vai nàng, mặt đối mặt cùng nàng. Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu, mặc kệ nàng muốn làm cái gì, hần đều ủng hộ nàng vô điều kiện không phải sao?

“Ta không phải là không tín nhiệm người, ta chỉ là. . . .” Diệp Tuyết cuối đầu day day vạt áo của mình.

“Chỉ là cái gì?”

“Chính là Tiểu Thánh Thánh nhà ta chơi không vui chút nào, chẳng những đàn, lại không nghe lời, ta nhìn nó liền chán ghét.” Tiểu Thánh Thánh à, thực xin lỗi, tự mình chịu, ta cũng là bất đắc dĩ.

” Làm sao lại như vậy?” Lạc băng kinh ngạc. Nói Thánh Kỳ Lân vừa đàn lại không nghe lời chủ nhân, trên đời này, ngoài nàng ra thì hẳn là sẽ không có người thứ hai đi?

“Dù sao ta chính là không thích.”

“Có thể là do tách ra lâu quá, giữa các người còn chưa thích ứng kịp.” Lạc Băng nghĩ, ba vạn năm, có thể phát sinh rất nhiều chuyện, độ ăn ý của bọn họ vì vậy mà giảm xuống là không thể tránh được: Từ từ rồi sẽ tốt thôi.” dđlqđ

“Không cần, ta không cần nó làm tọa kỵ của ta, người lấy nó đi đi.”

“Ồ đồ.” Lạc Băng thực bất đắc dĩ với nàng. Đây cũng không phải là trẻ con chơi đồ chơi, tọa kỵ cùng chủ nhân có mối ràng buộc nhất định, nếu có một ngày chủ nhân vứt bỏ tọa kỵ, tọa kỵ sẽ buồn bực không vui. Một là buồn bực mà chết, còn nếu không biến thành tà thú, thì cũng rơi vào trạng thái điên cuồng, nguy hại năm giới. Cho nên lời nói này, cũng không phải là có thể tùy tiện nói lung tung!

“Hừ.” Diệp Tuyết giãy ra khỏi tay hần, giận dỗi đứng bên cửa sổ.

“Tuyết nhi, nghe lời, tiếp xúc với nó nhiều hơn, người sẽ thấy Thánh Kỳ Lân thật tốt.” Lạc Băng nhẫn nại khuyên bảo.

“Người chưa tiếp xúc cùng nó lần nào, làm thế nào mà biết nó tốt lắm? Nếu không như thế này, chúng ta trao đổi một chút, người để Tiểu Bạch của người cho ta sai khiến một vài ngày, mà ta liền giao tiểu Thánh cho người tiếp xúc, nói không chừng tới lúc đó, cơn tức của người còn lớn hơn so với ta.”

“Không có khả năng.”

“Xem đi xem đi, rõ ràng là người lừa dối ta, người khẳng định là đã biết Thánh Thánh nó tội tệt cổ nào. còn làm trò trước mặt ta nói là cái gì mà thánh thú thể gian hiểm thấy, ta thấy so với Bạch Hổ của người quả thực là một trời một vực.” Móng vuốt nhỏ của Diệp Tuyết nắm chặt, Bữu môi bất mãn trừng hần.

May mắn là giờ phút này Thánh kỳ lân không ở quanh đây, bằng không, xác định là tức giận đến mất trợn trắng. dđlqđ

“Ý của ta không phải như vậy.” Lạc Băng biết, là nàng cô ý xuyên tạc ý tứ của hắn. Nàng thông minh như vậy, thế nào lại không nghe ra câu “không có khả năng” của hắn là nói cơn tức kia không thể nào lớn hơn của nàng.

“Không cần nói sáo, ý của ngươi chính là như vậy.” Diệp Tuyết chơi xấu. Nàng nói phải là phải, hắn có thể cãi sao?

“ ” Lạc Băng bắt đắc dĩ. Xem ra nếu không cho nàng tự mình thử một chút thì nàng sẽ không bỏ qua.

Để tay lên miệng, một tiếng huýt sáo to rõ vang lên. Chỉ chốc lát sau, Bạch Hổ gầm nhẹ chạy vào: “Tiểu Bạch, người đi theo Tuyết nhi mấy ngày, mặc kệ nàng bảo người làm cái gì, người đều phải nghe theo nàng phân phó.”

Bạch Hổ đóng đưa cái đuôi, lập tức nghe lời đứng bên cạnh Diệp Tuyết.

“Hoan hô~~” Diệp Tuyết nhảy cẫng lên, hai tay hợp lại hình cái loa, hướng cửa sổ hô to: “Tiểu Thánh Thánh mau tới, Lạc Băng có việc tìm người.”

Một trận gió thổi qua, kim quang lăm lăm căn phòng chiếu sáng lên.

“Tiểu Thánh Thánh, Lạc Băng nói người uy vũ dũng mãnh phi thường, hắn cực kì thích, hy vọng là người có thể ở bên cạnh hắn vài ngày, cho nên mấy ngày này, người cứ ở bên cạnh đợi hắn điều khiển nhé.”

“A ô.” Cái mũi Thánh Kỳ Lân phun khí, miễn cưỡng đi đến bên người Lạc Băng. Mới cùng chủ nhân gặp nhau, nó thật sự không muốn nhanh như vậy là đã tách ra!

” ha ha tốt lắm, bây giờ mọi người làm quen làm quen bạn đồng hành mới đi.” Trên Mặt Diệp Tuyết tươi cười cực kì thỏa mãn, thở hổn hển leo lên lưng Bạch Hổ, hét to một tiếng “Xuất phát”, Bạch Hổ liền chở nàng bay khỏi cung điện.

“Chúng ta cũng đi đi?” Lạc Băng sờ sờ đầu Thánh Kỳ Lân: “Nhưng mà hình như người cũng không hăng hái lắm.”

Vậy mà có người lại ghét bỏ thánh thú, nói ra cũng không có người tin. Nó thông linh như vậy khẳng định cũng cảm thấy gì đó.

Thánh Kỳ Lân cụp lỗ tai, phờ phạc rã rượi nằm trên mặt đất. Nó mới không muốn ra ngoài để xem chủ nhân mặt với bạch hổ, trực tiếp nhắm mắt làm ngơ!

“Vậy thì không đi. ” Lạc Băng xoay người rời đi để giữ thanh tĩnh. Ai~, đầu năm nay, ngay cả tọa kỵ cũng học phát cáu rồi!

.

Diệp Tuyết cười Bạch Hổ bay trên trời, đến khi xác định phía sau không có ai theo đuổi theo, nàng mới thu hồi vẻ đắc ý trên mặt, lo lắng vuốt ve cổ Bạch Hổ. . . .

Không phải nàng cố ý tính kế Lạc Băng, thật sự không phải. Nhưng vì cứu Ứng Vương, nàng không thể không làm như vậy!

Hôm nay Ngu Cát đến là để nói với nàng, muốn tìm ra hai con còn lại trong Tứ thần thú, thì Bạch Hổ với Hỏa Phượng phải cùng phối hợp, cho nên hy vọng nàng có thể nghĩ biện pháp mượn Bạch Hổ từ chỗ Ma Quân. Hơn nữa tốt nhất là đừng cho Ma Quân biết sự thật, bởi vì người nam nhân rộng lượng một lần, là sẵn lòng ái với nữ nhân này, không thể mỗi lần nàng nói gì đều nghe nấy được. Huống chi, người nàng giúp là kẻ địch của hắn! Lỡ như hắn không đồng ý, thì nếu muốn dùng biện pháp khác lấy Bạch Hổ từ tay hắn lần nữa, sẽ khó càng thêm khó hơn.

Diệp Tuyết cảm thấy lời nói của Ngu Cát cũng có đạo lý, vì thế tuồng diễn vừa rồi đã xảy ra.

Không phải chỉ cần phối hợp để tìm Thanh Long với Chu Tước thôi sao? Hắn là không cần quá nhiều thời gian, nàng đi nhanh về nhanh là được.

” Tiểu Bạch, chúng ta đi yêu giới, ta muốn đi lấy đồ. Phải nghe lời, Ma Quân đã nói, mấy ngày này cái gì người cũng phải nghe theo ta.” dđlqđ

.

Lướt qua biên giới yêu ma, rất nhanh Bạch Hổ đã ở trên Ý Phượng Các.

“Tuyệt phi rất lợi hại, làm bốn vương bội phục không thôi.” Tích Phong đứng trên lưng hỏa phượng, mặt đối mặt với nàng trên không trung. Lạc Băng đối với nàng, rốt cuộc là có bao nhiêu dung túng?

“Nói đi, cần ta làm như thế nào? Ta sẽ kêu Bạch Hổ toàn lực phối hợp.” Diệp Tuyết dùng ngữ điệu giải quyết việc chung nói. Nếu không phải vì Ứng Vương, nàng tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này lần nữa.

“Vài ngày không gặp, người không nhớ nhung bốn vương chút nào sao?” Bộ dạng xa lánh của nàng, làm hấn rất khó chịu. dđlqđ

“Rốt cuộc người có muốn Bạch Hổ phối hợp hay không?” Tuy rằng bộ dáng hấn rất hoàn mỹ không thể soi mói, nhìn hấn cũng đặc biệt đẹp mắt, nhưng sao hấn không biết tự mình biết mình một chút chứ? Chẳng lẽ hấn không biết mình không muốn gặp hấn đến cỡ nào sao?

87. Chương 87: Chỉ Yêu Một Mình Hấn.

“Bởi vì nàng to gan lớn mật, mưu tính lén để cho người chạy. Mặt Tích Phong hiện lên vẻ tàn nhẫn: ”Người đối nghịch với bản vương, giết không tha!”

“Vậy sao người không giết ta? Người thích giết người như vậy thì sao không giết ta luôn đi cho sướng khoái?” Diệp Tuyết quát thật to về phía hấn. Giết không tha! Hừ~ Không phải là pháp lực cao hơn người khác một chút thôi sao? Còn tự phong vương cho chính mình? Bởi vì vậy mà có thể tùy ý làm bậy, muốn giết ai thì giết sao? dđlqđ

“Người muốn chết, bốn vương chính là cố tình không cho người chết, hơn nữa còn muốn người sống cho thật tốt.” Tích Phong nâng tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, đôi mắt lạnh lẽo sâu không thấy đáy: “Đừng khóc, nếu khóc hư cả mắt, lúc đi ra ngoài, tên kia sẽ tìm bốn vương liều mạng.”

“.” Lòng Diệp Tuyết rung lên, dự cảm không tốt bao phủ toàn thân nàng: “Bên ngoài?”

Chẳng lẽ là Lạc Băng? Hấn. đã phát hiện ra sao?

“Tuyệt phi, đi ra ngoài thôi.” Tích Phong nhắc tay mang nàng đi từng bước một đi ra khỏi địa lao.

“Không. . . .Không cần, ta không đi.” Diệp Tuyết đột nhiên lấy lại tin thần, giãy tay hấn, nhếch nhếch lui về phía sau. Không thể. . . .nàng không muốn để cho Lạc Băng nhìn thấy chính mình bây giờ, tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, nàng không muốn làm hấn thất vọng, lại càng không muốn để cho hấn đau lòng.

“Vì sao? Lạc Băng đặc biệt tới đón người, hơn nữa bốn vương cũng đồng ý.” Tích Phong đứng tại chỗ, cười nhìn nàng: “Hay là nói người sợ bộ dáng của chính mình sẽ kích thích đến hấn, từ này về sau hấn sẽ chết tâm với người? Suy nghĩ một chút cũng đúng a, hấn thiên tâm vạn khổ mới từ người bốn vương mang người đi, mà người lại không để ý tất cả chạy trở về thân thiết cùng bốn vương, còn muốn mang tọa kỵ của hấn về hiến tặng cho bốn vương, cho dù Ma Quân có thích người đi nữa, cũng sẽ hận không thể một phát bóp chết người .”

“Người là ác quỷ! Người sẽ không được chết tử tế!” Diệp Tuyết tuyệt vọng tê liệt ngã xuống trên mặt đất, tóc dài tán loạn trộn lẫn với nước mắt dính trên mặt. Thề thắm đến nỗi, làm cho người ta không đành lòng nhìn.

Vì cái gì mà hần lại phải từng bước một sắp đặt mình như vậy? Điều nói nhân quả báo ứng, kiếp trước không biết mình đã làm sai cái gì, lại trêu chọc phải một tên ma quỷ ăn tươi nuốt sống người như vậy. . . .

“Muốn cho bốn vương chết, vậy mau đi ra, kêu tên kia tới giết chết bốn vương, có lẽ còn có cơ hội.”

“” Diệp Tuyết ngồi bất động dưới đất.

” Sao lại không ra?” Tích Phong ngồi xổm người, đẩy tóc dài trên mắt nàng ra, để cho nàng nhìn mình: “Hay là nói, người đã yêu bốn vương, luyện tiếu rồi đi?”

“” Nàng muốn quay đầu đi chỗ khác, nhưng cảm đã bị hần nắm được, mặt ngược bốn mươi lăm độ: “Trả lời bốn vương!”

“Vâng” đầu dài không bằng đầu ngắn, nàng không muốn liên lụy Lạc Băng. ddlqđ

“Tốt, ha ha ha” Tích Phong cười lớn, cười đến mức thỏa mãn, không chút kiêng kỵ gì. Lấy nỗi thống khổ của người khác là niềm vui cho chính mình, đây chính là hậu quả của Lạc Băng khi dám đến dành nữ nhân cùng mình: “Để bốn vương cho người ra ngoài chính miệng nói với Lạc Băng đời này kiếp này người chỉ yêu một mình bốn vương, chỉ có bốn vương mới có thể cho người hạnh phúc và vui vẻ, kêu hần chết tâm đi, không cần si tâm vọng tưởng nữa.”

“Được.” Diệp Tuyết nhắm mắt, đồng ý một tiếng. Nếu đã quyết định phải nhất đao lưỡng đoạn, cũng không nên dây dưa dài dòng, như vậy sẽ làm hần bị tổn thương sâu hơn!

“Đến đây!” Tích Phong đưa tay, nàng mượn lực hần từ trên mặt đất bò dậy. Tâm đã chết lặng, không có cảm giác, dưới chân nhẹ nhàng, chỉ là máy móc đi theo hần ra ngoài.

Hai ngày ở cùng một chỗ với Lạc Băng là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ khi tới đây. Nàng sẽ lấy sự vui vẻ đó làm ánh mặt trời, để sau này cuộc sống có đen tối đi nữa thì trong lòng của nàng vẫn còn có ánh sáng!

.

“Tích Phong, mau giao Tuyết nhi ra đây, nếu không, ta nhất định sẽ gọi mười vạn ma binh đập nát cái cung điện này của người.” Ma Quân Lạc Băng mang theo quân đội trùng trùng điệp điệp bay trên bầu trời của Yêu Giới, che khuất cả bầu trời không thấy mặt trời.

Sau khi trao đổi tọa kỵ cùng mình Tuyết liền đi ra ngoài, sau đó không trở về , phái người tìm kiếm khắp nơi cuối cùng có người Ma tộc nói thấy nàng rời khỏi Ma giới đi Yêu Giới, liền biết rõ chuyện không ổn. Liên lạc với Bạch Hổ thì không có trả lời, liền lập tức tập hợp binh lính, đi tới nơi này.

Trong tiếng khiêu chiến, Tích Phong dắt Diệp Tuyết tiến lên từng bước một.

“Lạc Băng, bốn vương nói được thì làm được, nói mang người cho người thì sẽ cho người. Chính là làm việc thì phải để ý việc người tình ta nguyện, bây giờ bốn vương đã mang Tuyết nhi tới đây, nàng có nguyện ý đi theo người hay không, thì phải xem chính nàng.”

Tuyết nhi mau tới đây, ta dẫn người về.” Lạc Băng không phải là người mù, nhìn đến bộ dáng quần áo không chỉnh tề của nàng, không cần nghĩ cũng biết sau khi nàng tới đây đã xảy ra chuyện gì.

“Ma Quân người trở về đi, ta sẽ không đi theo người.” Diệp Tuyết thu tất cả những tâm tình còn sót lại vào, trên mặt mang theo nụ cười, dùng châm chọc che đi bi thương trong đáy mắt. ddlqđ

“Vì cái gì Tuyết nhi? Có ta ở đây, nàng không cần phải sợ hần. Theo ta đi, ta sẽ chiếu cố nàng cả đời, không xa không rời.” Nàng sợ bộ dáng của nàng hiện tại sẽ dọa mình sao? Sẽ không, tuyệt đối sẽ không: “Người bị người khác hại, là ta vô năng, hết thấy đều là ta sai! Tuyết nhi, theo ta trở về, về sau sẽ không ai dám khi dễ người nữa, Tuyết nhi.”

Vài câu nói phát ra từ tận đáy lòng, đã đánh nát lá chắn của tám mặt nạ Tuyết nhi tạo ra. Tuy rằng ddlqđ biết như vậy rất thái quá, nhưng nó là sự thật, thời gian hai ngày ngắn ngủi, hần đã tiến vào chiếm giữ tâm nàng, đứng ở một vị trí rất quan trọng trong lòng của nàng: “Lạc Băng.” Cái gì nàng cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng không muốn đi quan tâm, giờ này khắc này, nàng chỉ muốn nhào vào trong ngực hần, vĩnh viễn ở chung một chỗ.

“Người không vì mình, trời tru đất diệt. Chúc mừng người đã tìm được hạnh phúc của chính mình, để làm quà tặng, ta sẽ cho Hoa Cơ cùng bọn họ được toàn thây!” Tích Phong nhỏ giọng nói bên tai của nàng xong, nhìn qua rất mập mờ. “!!!”

Một tiếng sét giữa trời quang, đập vỡ vụn tất cả sự “không muốn” của Tuyết nhi.

Vì tình yêu, có lẽ nàng sẽ có thể che giấu lương tâm, ích kỷ buông tha tánh mạng của những dđlqđ người trong Ý Phượng Các, nhưng mà bây giờ lại tặng thêm một Hoa Cơ cùng Lôi Ngao, cho dù lòng của nàng có tàn nhẫn hơn nữa thì cũng không hạ thủ được. Đối với nàng Hoa Cơ tựa như tỷ tỷ ruột, mà Lôi Ngao lại xem nàng như muội, hai người đều đối xử với nàng rất tốt, nàng làm sao có thể lấy oán trả ơn?

“Đi đi, Bồn vương không tiễn.”

“Tuyết Nhi.” Lạc Băng ở phía trước kêu gọi.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Thật xin lỗi!

“Ma Quân, người ở đây đa tình cái gì? Nơi này không ai khi dễ ta, tất cả là ta tự nguyện. Người ta thích là Yêu Vương, hắn mới là ông trời của ta, thần của ta, đời này, ta chỉ thương hắn, một mình Tích Phong. Chẳng lẽ cho đến bây giờ người vẫn không nhìn ra được sao? Cho nên ta đi theo người, cũng chỉ là vì để lừa được Bạch Hổ trên tay người, dđlqđ hiến tặng cho Yêu Vương, lấy được sung hạnh của hắn.” Thật xin lỗi, Lạc Băng, muốn oán muốn hận, nàng chỉ có thể nói tiếng: thật xin lỗi! dđlqđ

“Tuyết Nhi. Người. Người đang gạt ta đúng không? Người căn bản không thích hắn, Tuyết Nhi.” Lời của nàng..., Lạc Băng làm sao tiếp nhận được.

Đời này, nàng chỉ yêu một mình Tích Phong!

Nàng có biết, một câu nói này ý nghĩa như thế nào không? Tích phong chuyển thế trước, hai người đã đấu với nhau gần năm vạn năm, giằng co, cũng chỉ là vì tranh một câu nói như vậy. Không ngờ, sau ba vạn năm chuyển thế nàng vậy mà lại có thể dễ dàng hứa hẹn với Yêu Vương như vậy. dđlqđ

”Lạc Băng, người tỉnh ngộ đi. Lập tức mang theo quân đội của người đi đi, ta không muốn các người làm vương mất đại vương của ta nữa.

“Ma Quân.” Ma tướng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Mấy vạn năm, mỗi lần Ma Quân nhếch nhác, đều là vì nữ nhân này. Tất cả khổ sở, đều là do nàng. Nếu như có thể, bọn họ thật muốn đi lên giết chết nữ nhân kia, cho nàng đời này kiếp này, vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh.

Lạc Băng xua tay, ý bảo chính mình không có việc gì. Vô thanh vô thức, cứ ngơ ngác như vậy nhìn nàng. dđlqđ

“Tại sao người còn không đi? Không biết mình rất chóng mặt sao? Đúng rồi, cỡi ngựa trả ta, Thánh Thánh, tới đây.” Diệp Tuyết triệu hoán, Thánh Kỳ Lân nâng vó trước lên làm Ma Quân không hề phòng bị từ trên lưng mình vấy ra, sau đó dạt chân ra, chạy tới bên người Diệp Tuyết.

Nó vốn là không thích rời đi chủ nhân của mình, bây giờ mới vừa nghe gọi, không kịp chờ đợi tự nhiên liền chạy về đi.

Lạc Băng bị vút đi ra ngoài, vô lực thi triển pháp thuật để ổn định thân thể của mình, dựa vào Ma Tướng sau lưng ra tay, mới miễn cưỡng nhếch nhác té rớt trên đất.

“Ma Quân, mời người hạ lệnh, cho thuộc hạ đi xuống giết người Yêu Giới không còn mảnh giáp.”

“Ma Quân, thuộc hạ nguyện ý cùng người tiến lên, giết Yêu Vương, bắt nữ nhân kia trở về.”

“Ma Quân.”

Chúng Ma giận dữ, nữ nhân kia, thật quá phạm, những thuộc hạ như bọn hần cũng đều nhìn không nổi rồi! dđlqđ

“Câm mồm!” Âm thanh Lạc Băng suy yếu, nhưng khí thế cũng không giảm.

Vô luận nàng làm cái gì, hần đều không thể nào hận nàng, càng không thể nào tổn thương nàng.

Nếu lựa chọn của nàng thật là như vậy, liền. . . . Chúc phúc nàng thôi.

88. Chương 88: Ngày Tuyết Tháng Sáu

Nhưng vậy mà tra tấn một ngàn năm, so ra cũng là kém một câu nói của nàng!

“Trở về.” Hấn sợ, sợ mình kiên trì không nổi mà ngã xuống.

Mỗi lần nhếch nhác đều là bởi vì nàng, nhưng có dđlqđ ai biết, người hấn cực kì không muốn thấy mình nhếch nhác cũng chính là nàng!

“Ma Quân, như vậy làm sao được!”

“Chúng ta không trở về!”

“Người trái lệnh, huỷ bỏ ma tịch, trục xuất.”

Chúng Ma không còn nhiều lời, bọn họ kháng lệnh, cũng chỉ là vì bất bình cho Ma Quân, muốn giúp hấn hả giận, bây giờ lại làm hấn càng thêm tức giận, vậy không phải là mất nhiều hơn được sao?

“Trở về.”

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh, thu binh, trở về Ma giới.”

Chiếc kiệu bay lên trên đỉnh đầu mái vòm, lưu tô màu trắng, màn che màu trắng, bên trong đặt nhuyễn thấp trắng thật êm.

Lạc Băng phi thân tiến vào trong kiệu, nằm nghiêng tại bên trong. Màn che rơi xuống, chỉ có thể nhìn một bóng người mơ hồ của hấn, rất cô tịch.

Phi kiệu bay lên, do 16 Ma binh nâng rời đi, đại quân lỏng lẻo hùng dũng kẻ theo gót cỗ kiệu đi, bầu trời Yêu Giới lần nữa khôi phục ánh sáng.

Giữa ánh nắng, một mảnh trắng xóa những bông tuyết từ trên trời bay xuống, lọt vào trong mắt Tuyết nhi, ngay sau đó là mảnh thứ hai, mảnh thứ ba.

Sau đó là càng ngày càng nhiều, chỉ chít bay theo chiều gió.

Yêu binh bốn phía như gặp đại địch, khẩn trương nhìn chăm chăm bầu trời nghĩ làm sao để tránh tuyết. Lần dđlqđ trước tuyết do ma quân hạ xuống uy lực cỡ nào, bọn họ cũng đã từng thử qua.

“Là tuyết thật.”

Không biết người nào hô một tiếng, binh tướng đang trong lúc bối rối lúc này mới trấn định lại, vươn tay thử dò xét một mảnh bông tuyết.

Man mát lạnh lạnh , nằm trên tay rất nhanh liền tan đi.

Quả nhiên là tuyết thật!

Ở nơi này hiện đang là ngày của tháng sáu, vậy mà tuyết lại rơi ở Yêu giới! Để ám chỉ cái gì, có phải là thương tiếc ai không?

Xem ra hấn thật sự thương tâm! Địa vị của nàng trong lòng hấn. . . . Quan trọng hơn chính mình tưởng tượng nhiều.

Tích phong dùng kết giới chặn lại những bông tuyết kia.

Hấn mới không để cho mắt của nam nhân kia rơi trên người của mình.

“Bây giờ ngươi có thể thả người chưa?” Nhìn hấn chán nản rời đi, Diệp Tuyết có nước mắt cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

Tích Phong hừ lạnh một tiếng, phủ tay bỏ đi: “Yên tâm, Bồn vương nói được làm được.”

.

Ỗ Phượng Các.

Từ trên xuống dưới ai cũng cúi đầu làm việc, một chuyến bay tới nơi lao ngục làm cho bọn hần cũng mất tinh thần.

Diệp Tuyết ngồi ở ngưỡng cửa, ôm cổ của Thánh Kỳ Lân đang nhìn bầu trời, gần người nhìn những bông tuyết chậm rãi rơi trên không trung.

Đã sắp một ngày rồi, sắc trời đã tối xuống, nhưng những bông tuyết cũng không có ý muốn ngừng rơi. Ngày tháng sáu, vậy mà trên đất lại nổi lên một tầng tuyết thật dày.

“Nương nương, người ngồi ở đây lâu lắm rồi, trời đã tối rồi người đi vào đi nếu không sẽ bị cảm lạnh.” Thần Tịch đỡ lấy một cánh tay của nàng, muốn kéo nàng lên: “Nô tỳ biết chắc chắn nương nương vì chúng ta mà đã chịu rất nhiều uất ức, cho nên xin nương nương nhất định phải bảo trọng thân thể của mình, ngàn vạn lần không được hành hạ chính mình.”

“Chỉ là ta muốn ở một mình, người đi xuống trước đi.” Diệp Tuyết rút tay mình từ trong ngực đối phương về, tiếp tục ôm Thánh Kỳ Lân, ngồi lẳng lặng.

“Nương nương.”

“Hoa Cơ nương nương giá lâm ~”

Nghe người thông báo, Diệp Tuyết ngẩng đầu lên, chậm rãi từ ngưỡng cửa đứng dậy.

“Hoa Cơ tỷ tỷ, người.” Nàng vừa lại làm như vậy? Người bức bách Ma Quân đi, thật ra thì người đau lòng nhất chính là người! Muội muội. muội muội đáng thương của ta.”

“Hoa Cơ tỷ tỷ.” Âm thanh Diệp Tuyết run rẩy. Bị chạm đến phòng tuyến cuối, mắt đảo quanh cố nén đi nước mắt trong hốc mắt, nhưng bất kể nàng dung sức như thế nào, đều không thể sẽ đẩy nước mắt về lại được.

“Muội muội, nếu muốn khóc vậy hãy vui vui vẻ vẻ khóc, đừng cất ở trong lòng, khóc lên đi, có lẽ vậy sẽ còn dễ chịu hơn chút.”

“Tỷ tỷ. Ta có lỗi với hần. Lạc Băng hần là người tốt. Tỷ tỷ.” Nước mắt rào rào rơi xuống, Diệp Tuyết nhào vào trong ngực Hoa Cơ, cuối cùng lớn tiếng khóc.

Một đạo sấm sét vang lên trên bầu trời, rạch ra cả một nửa bầu trời.

Một trận mưa to trút xuống, để bông tuyết hòa tan trong nước mưa.

“Ta hiểu rõ, ta hiểu.” Hoa Cơ vỗ lưng của nàng, không nhận được cũng rơi lệ theo. Tâm của Yêu Vương, được làm bằng gì, tại sao nhất định phải hết lần này đến lần khác đi tổn thương chính nữ nhân bên cạnh của hần!

.

Hạt mưa thưa dần, trên mặt đất khắp nơi đều là vũng nước, những bông tuyết lại một lần nữa chiếm cứ cả không trung.

Nhìn hai người bên cạnh, Yêu Vương lẳng lặng đứng đó.

“A. Tham kiến Đại Vương.” Hoa Cơ thấy hần đầu tiên, vội vàng lau nước mắt trên mặt mình và Tuyết Nhi đi, phúc thân thỉnh an.

“Tuyết phi, xem ra ba điều kiện Bồn Vương đã nói với người, người quên mất rồi?” Tầm mắt của Tích Phong rơi trên người của Diệp Tuyết, trong mắt là vẻ lo lắng.

“Hoa Cơ nương nương, người đi đi, về sau cũng xin đừng tới nữa.” Diệp Tuyết tránh người Hoa Cơ ra như chạm phải điện, vội vã xoay người chạy vào gian phòng. Minh đã đồng ý với ba điều kiện của Yêu Vương,

trong đó thứ nhất chính là từ đây sẽ không được tiếp xúc ai khác ngoài người của Ý Phượng Các. Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ ngoan ngoãn , vô dục vô cầu không tranh đua, bởi vì chỉ có như vậy, mới sẽ không liên lụy tới bất luận kẻ nào.

“Đứng lại.” Tích phong nhàn nhạt mở miệng: “Người cho rằng bỏ như vậy liền xong chuyện?”

“Vây, Đại Vương muốn như thế nào? Nô tì cam nguyện chịu phạt.” Diệp Tuyết xoay người, quỵ xuống đất, một bộ dáng nghe theo người xử trí, thái độ mặc cho đánh cho mắng.

Hoa Cơ vừa thấy, vội vàng xông lên quỵ gối xuống phía trước của nàng: “Không, có lỗi gì, nô tì nguyện ý gánh chịu, xin Đại Vương trách phạt nô tì.”

“Hoa Cơ nương nương, chuyện này không liên quan gì với người.”

“Muội muội, người không phải nói nhiều lời, cho dù có chuyện gì, ta đều sẽ gánh chịu.”

“Hai người các người đây là đang làm gì? Tranh nhau chịu phạt sao?” Tích Phong cười: “Bổn vương trong mắt các người, chính là một ác quỷ độc ác sao? Còn cái gì cũng không nói, liền tranh nhau chịu phạt!”

“” Diệp Tuyết cúi đầu không nói. Hình tượng của hắn trong lòng mình, đâu phải chỉ là ác quỷ độc ác đơn giản như vậy?

“Đứng lên đi, hôm nay niệm tình người vi phạm lần đầu tiên, chuyện này đến đây chấm dứt, nhưng mà lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa.”

Diệp Tuyết không thể tin được, lời này. Thật sự là từ trong miệng Yêu Vương nói ra được sao? Hay là nói hấn lại muốn giở trò gì?

“” Không một tiếng vang phát ra từ trên mặt đất , mắt nhìn đất.

Bớt nói, bởi vì nói càng nhiều, sai càng nhiều.

“Ái phi, người không có việc gì hãy đi về trước.” Tích Phong liếc nhìn Hoa Cơ, Hoa Cơ lập tức tạ an, rời đi.

“Tuyết phi, cùng bản vương đi một nơi.”

“Vâng”

Hắn ôm nàng trong ngực, một cái xoay người liền biến mất ở trong không khí.

Mặt Thánh Kỳ Lân hướng lên trời ngửi, ngay sau đó dạt ra chân cũng đi lên theo.

Ở một cái cửa sơn động, có trọng binh Yêu Giới canh giữ.

Diệp Tuyết theo hấn đi vào, thông qua một đạo một đạo cửa đá. Cuối cùng một đạo thạch môn mở ra, tiếng hổ gầm liền rơi vào trong tai của nàng.

“Tiểu Bạch?”

Một cái suối nước nóng thật lớn, Bạch Hổ bị một ống khóa lớn buộc cổ và móng vuốt trước sau lại. Ống khóa này có khả năng nhận biết, mặc kệ hơi sức của nó có lớn hơn nữa, cũng là không làm được gì.

“Người làm gì đấy? Buông nó ra.”

“Thả nó.” Tích phong phân phó thị vệ bên cạnh.

“Rắc rắc” một tiếng, tiếng cơ quan vang lên, ống khóa tự động tróc ra.

“Tiểu Bạch, không được.”

Bạch Hổ có được tự do, việc đầu tiên chính là lộ ra móng vuốt đánh về thị vệ bốn phía, tư thái rất có trước có sau. Nghe được nàng ngăn cản, nó mới gầm nhẹ hai tiếng, mặc dù bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn trở lại bên người nàng.

“Người dẫn ta tới nơi này là có ý gì?” Hắn mang mình tới đây, cũng sẽ không phải chỉ để nàng mang Bạch Hổ ra ngoài.

“Khiến Bạch Hổ phối hợp Hỏa Phượng, tìm ra con thần thú tiếp theo.”

“Tốt.” Diệp Tuyết sáng khoái đồng ý.

Đúng như lúc trước hẳn dự đoán, cứu Lôi Ngao, là nàng mong muốn.

.

Là vì lúc Tuyết Nhi mệt mỏi ngủ say như chết, Tích Phong sẽ dùng kế bắt Bạch Hổ lại xích ở đây, cho nên mệnh lệnh đđlqđ hiện tại của Bạch Hổ từ Lạc Băng vẫn là từ lúc hai người trao đổi tọa kỵ. Cho dù hiện tại Thánh Kỳ Lân đã trở lại bên người Tuyết Nhi, nhưng Lạc Băng không xuất hiện trước mặt nó, tự mình gọi nó trở về trước, nó vẫn đối với Tuyết Nhi nói gì nghe vậy.

Dưới sự điều khiển của hai người ở dưới, Bạch Hổ phối hợp cùng Hỏa Phượng, trực tiếp đi tìm địa lao.

Thời điểm khi đứng trước mặt của bức tường đó, Diệp Tuyết mới nhớ tới chuyện rạng sáng ngày hôm đó, cái nơi đang đóng này. không phải là chỗ ở của Xà Vương sao?

Có lẽ là nghe được động tĩnh gì đó, tiểu tinh linh ngày đó dẫn dụ nàng đến trước mặt bức tường này lộ ra cái đầu ở phía trên vách tường.

Bạch Hổ thấy một cái đầu nhỏ chui ra, liền há mồm cắn. Chỉ là dùng sức quá mức, không cắn được tiểu tinh linh, ngược lại thân thể từ trên tường tuột ra một nửa, chỉ để lại một cái mông cộp thật to ở bên ngoài.

Tích phong giơ chân lên, đá một cước vào mông cộp, đá nó vào trong, sau đó hẳn cùng Hỏa Phượng song song tiến vào.

Diệp Tuyết đi theo ở phía sau, cuối cùng là Thánh Kỳ Lân.

“Tiểu Bạch!”

Có lẽ là một cước đạp xuống kia quá nặng, thời điểm nàng đi vào, phát hiện Bạch Hổ đã đi đến trong hầm rắn, bị hơn cả trăm con rắn quấn trên người: “Tiểu Bạch, mau hất chúng nó ra, nếu không người sẽ bị cắn chết, mau lên đây đi.”

“Yên tâm, nếu cả mấy con rắn kia cũng có thể tổn thương nó, thì nó đã không phải là Thần Thú rồi.” Tích Phong đối với sự ngạc nhiên của nàng lại tỏ ra khinh bỉ!

“Thật ư?”Diệp Tuyết không tin.

Nhưng sự thật chứng minh, nàng không tin thì đúng là không được.

Chỉ thấy quanh người Bạch Hổ toát ra bạch khí nhàn nhạt, ngay sau đó, những con rắn kia liền bị đông cứng, rớt xuống từ trên người nó.

Chỉ là giải quyết xong Xà Hậu cản trở trên người, Bạch Hổ cũng không có nghe lời nàng quay trở lại bên người nàng, mà lại bay lên trời, cùng với Hỏa Phượng bay đến bên người Xà Vương, xoay vòng vòng quanh hắn.

“Chẳng lẽ người chính là.”Tích phong thấy tình huống này, trong lòng đã có suy đoán.

“Ha ha ha.” Tiếng cười khàn khàn già nua từ trên nửa đọa của cây thánh giá truyền đến, Xà Vương đđlqđ tùy ý cười, hình như là bởi vì cười không ngừng, cười mà nước mắt tràn ra không chịu dừng lại. Mặt nạ màu bạc che lại nửa bên mặt lên bởi vì động tác kịch liệt này mà rớt xuống.

“A.”Diệp Tuyết bị nửa gương mặt này hù sợ. Một vết thương thật sâu thật dài, giống như dằm dấp của một con rết bò trên mặt của hắn. Nhìn nửa bên mặt hoàn hảo, lúc trước hẳn phải là một chàng trai rất đẹp, dằm dấp nghiêng về cuồng dã, mang theo một ít tuấn tú. Rốt cuộc người nào có thâm thù đại hận với hắn như vậy, mới phá hủy hắn thành như thế! đđlqđ

Rốt cuộc tiếng cười dừng lại, ánh mắt Xà Vương vừa phức tạp lại rồi rầm nhìn chăm chăm Tích Phong: “Xem ra những ngày tối tăm không ánh mặt trời của ta đây, đến hôm nay là chấm dứt.”

89. Chương 89: Chương 85

Ba ngàn năm rồi, mình bị hấn phong ấn ở đây khoảng ba ngàn năm rồi.

Ba ngàn năm nay, nếu không phải là có các con dân của mình làm bạn, thật không biết phải vượt qua những ngày đó thế nào!

Hôm nay ông trời mở mắt, rốt cuộc cũng để mình có thể tự giải thoát rồi sao? Rốt cuộc cũng cho mình một cơ hội để báo thù sao?

“Tích Phong, người mau chờ nhận lấy cái chết đi.” Xà Vương Đằng Vân hét lớn một tiếng, kim quang trên người bùng sáng, chiếu sáng đến mức mọi người ở đây không thể mở mắt. Sau đó là tiếng rống kêu hổ gú phượng hót, kèm theo tiếng cột đá sập ầm ầm, một tiếng rầm oai phong khiến người run sợ vang lên, đột nhiên một con rồng giương nanh múa vuốt xuất hiện. Đuôi rồng đảo qua, làm lòng đất thạch động rung động.

“Á.” Diệp Tuyết vừa định niệm chú dùng di chuyển tức thời, thân thể đã rơi vào trong ngực Tích Phong, hấn ôm nàng tránh đến chỗ an toàn. Nhìn lại, trên đỉnh thạch động đã xuất hiện một lỗ thủng to, Thanh Long, Bạch Hổ và Hỏa Phượng đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại Thánh Kỳ Lân đi theo phía sau hai người.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Tuyết không biết làm sao nhìn hấn. Theo lý thuyết, thân là thú cưỡi, các thần thú bọn nó, không được chủ nhận ra lệnh, tuyệt sẽ không tùy tiện rời khỏi tầm mắt của chủ nhân. Ngày hôm nay, Bạch Hổ và Hỏa Phượng rõ ràng không tuân thủ.

“. Đuổi theo.” Tích Phong nhíu mày, ánh mắt là kì lạ.

Dĩ nhiên trong chuyện này có lý do riêng, nhưng dù sao nàng cũng không thể hiểu được!

.

Men theo mùi vị, Thánh Kỳ Lân mang hai người trực tiếp đuổi tới xà quốc.

Cũng không biết làm cách nào con dân xà tộc lại có thể nhanh chóng biết được tin Xà Vương của bọn họ trở về, toàn bộ tụ tập đến trên đường cái, nhảy nhót hoan hô.

“Phải mau chóng tìm được bọn họ!” Giọng nói của Tích Phong mang theo một chút gấp gáp.

Thánh Kỳ Lân nghe, rầm rì phun khí, mạnh mẽ dạt hai chân ra chạy nhanh hơn.

.

Ba thần thú rơi xuống đại điện của Xà cung, bởi vì đã bỏ hoang ba ngàn năm, nơi này này đã sắp biến thành đồng hoang tàng, chỉ có các hình rắn được chạm khắc trên cột, còn có thể nhìn ra vẻ rực rỡ của ngày xưa!

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước chia ra đứng ở các chỗ trống phía Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trên người phát ra ánh sáng của riêng mình, xanh, trắng, hồng, ba màu cùng phát sáng, cùng tụ tập lại một chỗ trên không trung.

Chỉ chốc lát sau, một luồng sáng từ trên trời bắn xuống, rơi về phía Bắc. Chờ ánh sáng mờ đi, Huyền Vũ đột nhiên xuất hiện ở đại

90. Chương 89: Mối Quan Hệ Khó Nói

Editor: Melodysoyani.

Ba ngàn năm rồi, mình bị hấn phong ấn ở đây khoảng ba ngàn năm rồi.

Ba ngàn năm nay, nếu không phải là có các con dân của mình làm bạn, thật không biết phải vượt qua những ngày đó thế nào!

Hôm nay ông trời mở mắt, rốt cuộc cũng để mình có thể tự giải thoát rồi sao? Rốt cuộc cũng cho mình một cơ hội để báo thù sao?

“Tích Phong, người mau chờ nhận lấy cái chết đi.” Xà Vương Đằng Vân hét lớn một tiếng, kim quang trên người bùng sáng, chiếu sáng đến mức mọi người ở đây không thể mở mắt. Sau đó là tiếng rống kêu hổ gú phượng hót, kèm theo tiếng cột đá sập ầm ầm, một tiếng rầm oai phong khiến người run sợ vang lên, đột nhiên một con rồng giương nanh múa vuốt xuất hiện. Đuôi rồng đảo qua, làm lòng đất thạch động rung động.

“Á.” Diệp Tuyết vừa định niệm chú dùng di chuyển tức thời, thân thể đã rơi vào trong ngực Tích Phong, hấn ôm nàng tránh đến chỗ an toàn. Nhìn lại, trên đỉnh thạch động đã xuất hiện một lỗ thủng to, Thanh Long, Bạch Hổ và Hỏa Phượng đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại Thánh Kỳ Lân đi theo phía sau hai người.

“Làm sao bây giờ?” Diệp Tuyết không biết làm sao nhìn hấn. Theo lý thuyết, thân là thú cưỡi, các thần thú bọn nó, không được chủ nhận ra lệnh, tuyệt sẽ không tùy tiện rời khỏi tầm mắt của chủ nhân. Ngày hôm nay, Bạch Hổ và Hỏa Phượng rõ ràng không tuân thủ.

“ Đuổi theo.” Tích Phong nhíu mày, ánh mắt là kì lạ.

Dĩ nhiên trong chuyện này có lý do riêng, nhưng dù sao nàng cũng không thể hiểu được!

.

Men theo mùi vị, Thánh Kỳ Lân mang hai người trực tiếp đuổi tới xà quốc.

Cũng không biết làm cách nào con dân xà tộc lại có thể nhanh chóng biết được tin Xà Vương của bọn họ trở về, toàn bộ tụ tập đến trên đường cái, nhảy nhót hoan hô.

“Phải mau chóng tìm được bọn họ!” Giọng nói của Tích Phong mang theo một chút gấp gáp.

Thánh Kỳ Lân nghe, rầm rì phun khí, mạnh mẽ dạt hai chân ra chạy nhanh hơn.

.

Ba thần thú rơi xuống đại điện của Xà cung, bởi vì đã bỏ hoang ba ngàn năm, nơi này này đã sắp biến thành đồng hoang tàng, chỉ có các hình rắn được chạm khắc trên cột, còn có thể nhìn ra vẻ rực rỡ của ngày xưa!

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước chia ra đứng ở các chỗ trống phía Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trên người phát ra ánh sáng của riêng mình, xanh, trắng, hồng, ba màu cùng phát sáng, cùng tụ tập lại một chỗ trên không trung.

Chỉ chốc lát sau, một luồng sáng từ trên trời bắn xuống, rơi về phía Bắc. Chờ ánh sáng mờ đi, Huyền Vũ đột nhiên xuất hiện ở đại điện.

.

Chờ tới lúc nhóm người Tích Phong đến Xà cung, cung điện hoang phế này đã âm thầm đổi mới với tốc độ mà mắt thường khó thể thấy được, từ bốn phía của đại điện dần lan rộng ra.

“Tích Phong, ngươi vội vàng đuổi tới đây như thế, không cảm thấy có chút lỗ mãng sao?” Đằng Vân đã biến thành hình người, ngồi ngay ngắn ở trên đại điện. Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước hoặc nằm sấp hoặc bay trên không canh giữ bên cạnh hắn.

Tích Phong ngẩng đầu nâng cằm lên, hơi nâng khóe môi: ” Nhìn thấy Bốn vương không hành lễ, có phải ngươi thật không có quy củ rồi hay không?”

“Quy củ? Quy củ đều là do người định. Vị trí Yêu Vương này ngươi đã ngồi nhiều năm như vậy rồi, có phải nên lui ra nhường lại cho bọn ta rồi không?”

“Chỉ cần có bản lĩnh, ngươi cứ tới lấy.”

“Xem ra ba ngàn năm nay không phải lãng phí vô ích, ít nhất người ngươi thích đã thay đổi rồi.” Trong mắt Tích Phong lộ ra vẻ chán ghét.

Lời nói lộ liễu như thế, làm Tuyết đứng ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ là Tuyết không biết, lời vừa nói ra này, thật ra chỉ có mình nàng rung động

Nghĩ lại. Còn có một cách kể lại khác khá phổ biến ở Xà Tộc, cũng là tương đối gần sát sự thật: Trước khi Tích Phong thu phục Yêu giới, từng chiến đấu bảy bảy bốn mươi chín ngày với Xà Vương, đến ngày thứ

năm mươi thì hai người cùng mất tích. Ba ngày sau xuất hiện, Xà Vương đã tuyên bố đòi đòi thể thể Xà Quốc nguyện trung thành với bệ hạ Yêu Vương. Thời gian đó, Xà Vương thường rời Xà quốc đến cung của Yêu Vương, cứ thế kéo dài tới mấy tháng. Chỉ là sau lại không biết bởi vì chuyện gì, Xà Vương cãi nhau với vương hậu Yêu Vương, Xà Vương thiếu chút nữa đã giết chết Vương Hậu dưới cơn giận dữ. Không lâu về sau, Tích Phong dẫn theo Yêu Binh sang bằng Xà cung, còn đoạt Xà Hậu về, ban thưởng ở cung Ngọc Tiêu, cũng chính là Yên Diệt nương nương bây giờ.

Chỉ là truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, nguyên nhân chân chính, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết thôi.

Đằng Vân cũng không trốn không tránh, ngồi ngay ngắn ở phía trên. Bởi vì bên cạnh hắn, Bạch Hổ và Chu Tước đã đánh ra, lúc lên lúc xuống, chặn lại công kích của Yêu Vương. Sau đó Huyền Vũ ra chiêu, một luồng sáng trực tiếp tới trước mặt Yêu Vương.

Ép Yêu Vương hắn không thể không rút tay lại!

Cho dù tu vi của hắn cao hơn, nhưng cũng không thể chịu được một kích trí mạng kia của Huyền Vũ.

Thừa dịp hắn lui về phía sau, ba thần thú nắm lấy cơ hội cùng tiến công, mỗi một chiêu đều muốn đẩy hắn vào chỗ chết, không chút lưu tình. Tích Phong bị bọn họ ép lui về sau từng bước một, bởi vì ép quá chặt, nên đến cả thời gian vận khí hắn cũng không có!

Loại cảm giác luống cuống tay chân này thật không ổn, nhất là khi mình còn đang ngồi trên một đối thủ khác!

“Tiểu Bạch, đừng mà, mau trở lại đi.” Diệp Tuyết thấy thế cả kinh sợ hãi, tim treo đến cổ họng. Mặc kệ Yêu Vương là người như thế nào, dù là trước đây hay bây giờ hắn cũng không thể chết được. Nhìn Xà Vương, cũng không phải người tốt lành gì, nếu Yêu Vương chết, ai sẽ tới hàng phục bốn thần thú cứu Lôi Ngao đây?

Nhưng sao Bạch Hổ có thể nghe lời nàng nói.

Bốn đại Thần Thú tề tựu, bọn họ đã khôi phục tự do của mình, từ đó lấy Thanh Long làm đầu, chỉ nghe phân phó của hắn.

“Tuyết Nhi, đứng bên cạnh đi, nơi đó nguy hiểm.” Trong lúc cấp bách Tích Phong tìm được chút rảnh rỗi, lập tức hô với nàng.

Bây giờ chỗ nàng đang đứng, vừa lúc là giữa đại điện, bốn phía đều là đại trụ khắc hoa. Quyền cước không có mắt, không cần thận làm gãy cột đá, rất có thể sẽ đè xuống nàng. Lấy vóc dáng nhỏ bé yếu ớt của nàng, có lẽ phải đi dời nhà ma rồi !

“Ừm.” Diệp Tuyết cũng ý thức được chỗ mình đứng quá không tốt, quá nguy hiểm, vừa gật đầu, vừa chạy về phía cửa.

“Thì ra là nàng!” Mới vừa rồi toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Yêu Vương, bây giờ nghe được lời Yêu Vương, mới nhìn đến nữ nhân kia, phát hiện ra đó là nữ nhân mà đêm hôm đó Ma Quân đã ra mặt che chở! Thân hình di động, trong nháy mắt lập tức từ trên ghế đến trước mặt nàng: “Mỹ nhân, chúng ta lại gặp mặt. Mị lực của ngươi thật là lớn, lại có thể khiến Yêu Vương và Ma Quân cùng đối tốt với ngươi như vậy, ta rất muốn biết, có phải ngươi đã học tà thuật gì rồi hay không?”

“Cút ngay, làm ơn hãy tránh xa ta một chút.” Bởi vì hấn xuất hiện quá đột ngột, lúc Diệp Tuyết nhìn thấy hấn đã không kịp dừng bước chân, đầu va vào trong ngực của hấn, đụng phải khiến trán nàng đau nhức! Lòng bàn tay trên ngực của hấn, một tay đẩy hấn ra, xoay người lập tức chạy ngược về.

Nam nhân này, lúc lần đầu tiên gặp mặt thiếu chút nữa lấy đi mạng của mình, cho nên có thể trốn xa bao nhiêu thì trốn bấy nhiêu.

Nhưng Đằng Vân lại muốn trêu chọc nàng.

Nàng xoay người chưa chạy được bao nhiêu bước, trong nháy mắt hấn đã dời đi, lại đến trước mặt nàng. Nhưng mà lần này cũng may nàng đã có phòng bị, kịp thời ngừng chân.

Lúc Diệp Tiếp đang thấy may mắn vì động tác nhanh nhẹn của mình, Đằng Vân đưa tay, lôi nàng trở lại.

Lại là cái đầu, nặng nề đụng vào trước ngực của hấn.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Nàng giận, mắt phượng trừng trừng. Thói đời này, không thể chọc vào, ngay cả muốn trốn cũng không trốn nổi!

“Hừm.” Đằng Vân nói qua liền buông lỏng tay, khoanh tay trước ngực, vẫn ung dung nhìn nàng: “Chúng ta tiếp tục.”

Hấn muốn bị đụng, cũng phải xem nàng nàng có muốn đụng hay không chứ. Lòng ngực kia rắn như vậy, cả người đụng phải, giống như đụng vào tảng đá vậy, cũng không biết ăn cái gì mà rắn chắc như vậy: “Ta không có thời gian chơi với ngươi.”

“Chỉ cần ta có thời gian là được rồi.”

“.” Được lắm, ngực ngươi cứng rắn không sợ đụng, cùng lắm thì nàng không chạy, từ từ đi, như vậy sẽ không đụng phải nữa. Nghĩ đến đây, Diệp Tuyết xoay người lần thứ hai, đi về phía cửa. Từng bước một, giống như đang đi tản bộ vậy.

“Ha ha. Quả nhiên là nữ nhân thú vị, khó trách có thể khiến Yêu Vương và Ma Quân bị quyến rũ.”
Đằng Vân cười một tiếng, nửa bên mặt càng thêm điên cuồng tuấn mỹ, nửa bên mặt là càng thêm kinh hãi dọa người. : “Người không chạy à? Vậy chúng ta đổi cách chơi khác đi.”

“(o). . .” Diệp Tuyết tò mò quay đầu lại, định nhìn xem rốt cuộc hắn muốn giở trò gì, phát hiện tên kia đã đến sau lưng. Nàng kêu lên không ổn, vội bước nhanh hơn, nhưng mà đã không còn kịp nữa.

“A. Buông ta ra.”

Hắn ôm chặt nàng từ phía sau, giam cầm trong ngực: “Đột nhiên ta cảm thấy, đụng một cái đáng là gì, thật không có cảm giác, không bằng ôm một cái thì chân thật hơn.”

Tuyết giấy dựa không thoát, chợt giơ chân lên, một cước dậm lên mu bàn chân của hắn. Đáng tiếc hiệu quả không hề giống trên ti vi, lãnh một cước của nàng, ngay cả chân mày hắn cũng không nhíu một cái.

“Mỹ nhân, lúc ngươi và Tích Phong ở cạnh nhau, cũng không dịu dàng như vậy sao?” Nụ cười của Đằng Vân làm cho lòng người rét lạnh: “Đột nhiên ta nghĩ ra một cách chơi kích thích hơn, tin chắc Tích Phong cũng sẽ rất vui lòng tham gia!”

91. Chương 90: Chương 86

Editor: Melodysoyani

Đằng Vân nói xong, đôi tay nắm chặt lại.

“A. Bỏ tay ngươi ra.” Diệp Tuyết bị cử động bất ngờ của hắn hù dọa, không tự chủ đề cao giọng nói.

Trong lúc đánh nhau Tích Phong nghe được tiếng mắng to phẫn nộ của nàng, mới phát hiện nàng bị Xà Vương ôm vào trong ngực, lửa giận vụt vụt vụt tăng lên: ” Đằng Vân, thả nàng ra.”

Muốn tới đó, đáng tiếc lại bị ba con thần thú này vây chặt, không phân thân ra được.

“Ha ha. Tích Phong, xem ra địa vị của nàng ở trong lòng ngươi không nhẹ.” Đằng Vân cười hả hê: ” Bị ngươi phong ấn ba ngàn năm, bụng của ta đã sớm đói, vừa đúng dung mạo của nàng vừa trắng vừa mềm , mùi vị hắn rất tốt.”

“Ngươi dám!”

“Tại sao ta lại không dám? Ngươi giết nhiều người trong tộc ta như vậy, ta ăn một nữ nhân của ngươi có tính là gì?”Nói xong vung một tay ra, chặn ngang gánh nàng lên vai, bay về phía ngai vàng của mình.

Lúc đang ở trên ngai vàng còn cố ý buông tay, để cho nàng nặng nề té xuống từ trên cao.

Diệp Tuyết đang thấy may mắn mình là con hồ yêu, sẽ không vì té mà bị thương, Đằng Vân đã hạ xuống, đôi tay đè bả vai của nàng lại, hai chân vác trên người của nàng, tư thế rất không hòa hài.

“Cút ngay, làm ơn hãy tránh xa ta đi.” Sức lực người này thật lớn, nàng cảm thấy xương bả vai của nàng sắp bị hắn bóp nát. Hắn mới vừa nói cái gì? Muốn ăn mình sao? Không muốn chơi trò đấm máu như vậy đâu.

“Đằng Vân, người thả nàng ra.” Tích Phong đang lo lắng ở bên kia.

“Thả nàng ra thì ta ăn thế nào đây?” Xà Vương ngây ngất nhìn Diệp Tuyết, giống như đang nhìn một món ngon.

Khiến cả người Diệp Tuyết tê dại, vừa đau sống lưng lại lạnh cả người, da gà cũng dựng thẳng. Ấm ướt, ngứa một chút, thật khó chịu.

“Người muốn ăn thì ăn nhanh một chút đi!”

Mẹ nó, nàng muốn để hắn ăn tươi, còn không thống khoái à?

“Đột nhiên ta lại cảm thấy, bây giờ vẫn chưa muốn ăn. Ba ngàn năm rồi, chẳng những đói bụng, nơi đó của ta cũng đói.”

“Người thật đẹp.”

Hình như Thánh Kỳ Lân đang ở cửa cung điện, tại sao mình lại quên nó chứ.

“Đợi chút.” Diệp Tuyết mang theo một nụ cười quyến rũ trên mặt,

Xà Vương vốn là cố ý giả vờ giả vịt cho Tích Phong nhìn, tốt lắm, vui vẻ đồng ý: “Được, ta muốn xem một chút, rốt cuộc người có thể phục vụ ta thoải mái đến mức nào!”

“Đương nhiên là rất thoải mái rất thoải mái á.” Diệp Tuyết hí mắt cười, lộ ra hàm răng vừa trắng vừa sáng: “Xà Vương, người nằm xuống trước đi.”

“Được.” Đằng Vân rất nghe lời nằm xuống từ trên người nàng, nằm ở bên cạnh.

“Ha ha.” Diệp Tuyết muôn vàng thùy mị.

“Ừ. Thoải mái.” Xà Vương hài lòng rên rỉ, không kiềm hãm được nhắm hai mắt lại.

“O(_)O~” Trong mắt Diệp Tuyết thoáng qua ánh sáng hưng phấn. Lực đạo trên tay đột nhiên gia tăng, bóp một cái, nhéo một cái.

“A.” Xà Vương kêu thảm một tiếng, một cước đá vào trên người của nàng, khiến nàng bay đi thật xa.

“Thánh Thánh.” Diệp Tuyết hô to trên không trung.

Một ánh sáng vàng thoáng qua, Thánh Kỳ Lân vọt vào, vũng vàng đón nàng ở trên lưng.

“Nữ nhân, người nhất định phải chết.” Tiếng gầm gừ vang lên, Đằng Vân tung người bay lên, đánh về phía nàng.

Tích Phong muốn xông lại giúp nàng, đáng tiếc thân bất do kỷ: “Cẩn thận.”

“Thánh Thánh, xem người á.” Diệp Tuyết ôm chặt lấy cổ của Thánh Kỳ Lân, nằm ở trên lưng nó.

Thánh Kỳ Lân rầm rì kêu nhỏ, dạt chân ra, đảo mắt nhìn đến Xà Vương ở phía sau, miệng há ra, phun một đám lửa về phía hắn.

“Kỳ Lân thánh hỏa? !” Xà Vương thảm kêu không ổn, cũng là tránh không kịp. Một đầu tóc phiêu dạt bị cháy khét, mặt cũng bị đốt đến đen thui lù: “Đáng chết, chẳng lẽ đây chính là Thánh Kỳ Lân?”

“Ah, làm sao người biết Thánh Thành nhà ta vậy?” Diệp Tuyết nhìn chiến tích huy hoàng này, không kìm được vui mừng. Không ngờ Tiểu Thánh Thánh nhà mình lợi hại như vậy, quá tuyệt vời!

“Người là người nào, tại sao Thánh

92. Chương 90: Nhất Định Phải Tự Cứu

Editor: Melodysoyani

Đằng Vân nói xong, đôi tay nắm chặt lại.

“A. Bỏ tay người ra” Diệp Tuyết bị cử động bất ngờ của hắc hủ dọa, không tự chủ đề cao giọng nói.

Trong lúc đánh nhau Tích Phong nghe được tiếng mắng to phẫn nộ của nàng, mới phát hiện nàng bị Xà Vương ôm vào trong ngực, lửa giận vụt vụt vụt tăng lên: ” Đằng Vân, thả nàng ra.”

Muốn tới đó, đáng tiếc lại bị ba con thần thú này vây chặt, không phân thân ra được.

“Ha ha. Tích Phong, xem ra địa vị của nàng ở trong lòng người không nhẹ.” Đằng Vân cười hả hê: ” Bị người phong ấn ba ngàn năm, bụng của ta đã sớm đói, vừa đúng dung mạo của nàng vừa trắng vừa mềm , mùi vị hẳn rất tốt.”

“Người dám!”

“Tại sao ta lại không dám? Người giết nhiều người trong tộc ta như vậy, ta ăn một nữ nhân của người có tính là gì?” Nói xong vung một tay ra, chặn ngang gánh nàng lên vai, bay về phía ngai vàng của mình.

Lúc đang ở trên ngai vàng còn cố ý buông tay, để cho nàng nặng nề té xuống từ trên cao.

Diệp Tuyết đang thấy may mắn mình là con hồ yêu, sẽ không vì té mà bị thương, Đằng Vân đã hạ xuống, đôi tay đè bả vai của nàng lại, hai chân vác trên người của nàng, tư thế rất không hòa hài.

“Cút ngay, làm ơn hãy tránh xa ta đi” Sức lực người này thật lớn, nàng cảm thấy xương bả vai của nàng sắp bị hắc bóp nát. Hắc mới vừa nói cái gì? Muốn ăn mình sao? Không muốn chơi trò đẫm máu như vậy đâu.

“Đằng Vân, người thả nàng ra.” Tích Phong đang lo lắng ở bên kia.

“Thả nàng ra thì ta ăn thể nào đây?” Xà Vương ngây ngất nhìn Diệp Tuyết, giống như đang nhìn một món ngon.

Khiến cả người Diệp Tuyết tê dại, vừa đau sống lưng lại lạnh cả người, da gà cũng dựng thẳng. Ấm ướt, ngứa một chút, thật khó chịu.

“Người muốn ăn thì ăn nhanh một chút đi!”

Mẹ nó, nàng muốn để hân ăn tươi, còn không thống khoái à?

“Đột nhiên ta lại cảm thấy, bây giờ vẫn chưa muốn ăn. Ba ngàn năm rồi, chẳng những đói bụng, nơi đó của ta cũng đói.”

“Người thật đẹp.”

Hình như Thánh Kỳ Lân đang ở cửa cung điện, tại sao mình lại quên nó chứ.

“Đợi chút.” Diệp Tuyết mang theo một nụ cười quyến rũ trên mặt,

Xà Vương vốn là cố ý giả vờ giả vệt cho Tích Phong nhìn, tốt lắm, vui vẻ đồng ý: ” Được, ta muốn xem một chút, rốt cuộc người có thể phục vụ ta thoải mái đến mức nào!”

“Đương nhiên là rất thoải mái rất thoải mái á.” Diệp Tuyết hí mắt cười, lộ ra hàm răng vừa trắng vừa sáng: ” Xà Vương, người nằm xuống trước đi.”

“Được.” Đằng Vân rất nghe lời nằm xuống từ trên người nàng, nằm ở bên cạnh.

“Ha ha.” Diệp Tuyết muôn vàng thùy mị.

“Ừ. Thoải mái.” Xà Vương hài lòng rên rỉ, không kiềm hãm được nhắm hai mắt lại.

“O(_)O~”Trong mắt Diệp Tuyết thoáng qua ánh sáng hưng phấn. Lực đạo trên tay đột nhiên gia tăng, bóp một cái, nhéo một cái.

“A.” Xà Vương kêu thảm một tiếng, một cước đá vào trên người của nàng, khiến nàng bay đi thật xa.

“Thánh Thánh.” Diệp Tuyết hô to trên không trung.

Một ánh sáng vàng thoáng qua, Thánh Kỳ Lân vọt vào, vũng vàng đón nàng ở trên lưng.

“Nữ nhân, ngươi nhất định phải chết.” Tiếng gầm gừ vang lên, Đằng Vân tung người bay lên, đánh về phía nàng.

Tích Phong muốn xông lại giúp nàng, đáng tiếc thân bất do kỷ: ” Cẩn thận.”

“Thánh Thánh, xem ngươi á.” Diệp Tuyết ôm chặt lấy cổ của Thánh Kỳ Lân, nằm ở trên lưng nó.

Thánh Kỳ Lân rầm rì kêu nhỏ, dạt chân ra, đảo mắt nhìn đến Xà Vương ở phía sau, miệng há ra, phun một đám lửa về phía hắn.

“Kỳ Lân thánh hỏa? !”Xà Vương thầm kêu không ổn, cũng là tránh không kịp. Một đầu tóc phiêu dạt bị cháy khét, mặt cũng bị đốt đến đen thui lù: ” Đáng chết, chẳng lẽ đây chính là Thánh Kỳ Lân?”

“Ah, làm sao ngươi biết Thánh Thành nhà ta vậy?”Diệp Tuyết nhìn chiến tích huy hoàng này, không kìm được vui mừng. Không ngờ Tiểu Thánh Thánh nhà mình lợi hại như vậy, quá tuyệt vời!

“Ngươi là người nào, tại sao Thánh Kỳ Lân lại nghe theo lời chỉ bảo của ngươi?”

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết chuyện này chứ!”Thật ra thì. Nàng cũng không biết tại sao Thánh Kỳ Lân phải đi theo mình, ngày đó là Lạc Băng nói cho nàng biết: Đây là thú cưỡi của nàng! Sau đó nàng mơ hồ có được thú cưỡi lợi hại này!

Diệp Tuyết kiêu ngạo ngẩng đầu lên, có chút giống như gà trống nhỏ đánh thắng trận.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”Vấn cho là Thánh Kỳ Lân chỉ là sống ở trong truyền thuyết. Truyền thuyết nó Pháp Lực Vô Biên, hung hãn vô cùng, là thần thú duy nhất có thể một mình đấu với Thất Thái Phượng Hoàng. Truyền thuyết cả đời nó chỉ nhận một chủ nhân, hơn nữa còn tuyệt đối nghe lời chủ nhân, là thần thú trung thành nhất trên cõi đời này.

“. Xin hỏi, câu hỏi này của người có gì khác với câu hỏi trước đó hả?”

“.”

Thấy hắn trầm mặc, tâm tình Diệp Tuyết tốt hơn, phát hiện trước ngực lạnh lạnh, mới nhớ tới y phục của mình bị rách: ” Tiểu Thánh Thánh, đi bóc y phục của hắn tới đây.” Muốn nàng xấu mặt trước nhiều người như vậy à? Vậy nàng phải để hắn trần truồng chạy trước mặt nhiều người như thế!

Wow, kha kha kha, tại sao mình lại tài giỏi như vậy chứ?

“Rầm rì rầm rì.” Thánh Kỳ Lân có thể cảm thấy nàng vui vẻ, tiếng kêu cũng biến thành đặc biệt vui sướng. Chỗ Diệp Tuyết, bắt đầu vòng quanh Xà Vương, càng quay càng nhanh, vẫn lượn quanh khiến hắn đau đầu, như treo lơ lửng giữa trời, nó đột nhiên dừng lại, há mồm phun một đám lửa ra, đốt rụi y phục của hắn.

b đổ mồ hôi !☺,®!

Xà Vương bị thiêu thành đen thùi lùi một mảnh, nhìn từ xa tới đây, giống như một con quạ đen khổng lồ.

O()o!

Gương mặt Diệp Tuyết bắt đặc dĩ, hình như nàng nói là “bóc” y phục của hắn, không phải” đốt” y phục của hắn, từ đó, thị giác cũng bị kích thích, nhưng nàng nên lấy cái gì tới che thân thể đây?

Xà Vương run rẩy đứng tại chỗ, một vài món trang sức bằng kim loại bị đốt cháy rơi xuống, đột nhiên xoay người một cái, hiện ra nguyên hình, gương nanh múa vuốt một cái.” Hắc Long” xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Đây là hắn muốn liều mạng với nàng sao?

Diệp Tuyết ngoe đầu nghĩ: ” Tiểu Thánh Thánh, trong phong thần bảng, Na Tra dùng gân rồng của phụ thân hắn làm đai lưng, hôm nay ta cũng muốn thử một chút.”

Thánh Kỳ Lân nâng móng trước lên, đá lung tung trên không trung, tỏ rõ giờ phút này nó cảm xúc dồi dào, đầy lực chiến đấu!

“Được, vậy thì lên!”

Ra lệnh một tiếng, Thánh Kỳ Lân rầm rì kêu vọt tới, đánh nhau với Thanh Long.

Hung hăng cắn một cái lên đuôi rồng của nó, tiếp đó nó cắn ngược lại lên đùi của Kỳ Lân một cái.

Hai thú dây dưa ở một chỗ, Thánh Kỳ Lân sợ tổn thương tới Tuyết ở trên lưng, cũng không dám ham chiến, lý trí rời khỏi, kéo ra khoảng cách giữa hai bên.

Thanh Long cũng biết cứ lẩn tới như vậy sẽ bị thương, nó mới lui ra , dù sao cũng không thể chết dễ dàng như vậy!

Đảo cái đuôi qua, một luồng khói đen toát ra, tản ra trong không khí.

Thánh Kỳ Lân vội vàng nhảy hai bước về phía khác, ánh sáng vàng trên người phát ra, ngăn trở khói đen, ánh sáng đến chỗ nào, khói đen dần dần tản đi. Chỉ là chờ tất cả khói đen tản đi, Thanh Long đã chẳng biết đi đâu.

“Tiểu Thánh thánh, mau đuổi theo.” Diệp Tuyết hô to. Nếu để nó chạy, Lôi Ngao phải làm thế nào? Chẳng phải trận đánh này vô ích rồi sao?

“Đừng đuổi.” Tích Phong lên tiếng ngăn cản. Mới vừa rồi Thanh Long bị đánh bại, ba thần thú bên này giống như bị mất đi trụ cột tinh thần, không còn đánh hăng hái như lúc đầu nữa, chịu một chương của hắn, toàn bộ choáng váng ngã ở trên đất: ” Cứu Lôi Ngao quan trọng hơn.”

“Cái gì cũng không có, làm sao cứu đây?”Diệp Tuyết ngồi ở trên lưng kỳ lân, không cam lòng chất vấn.

“Yên tâm, cái gì cũng đủ, ta không lừa nàng.” Tích Phong khó được không tức giận, mà lại từ từ giải thích với nàng.

“Nhưng Thanh Long đã chạy!”

“Không sao, trong miệng Thánh Kỳ Lân có.”

“Éc.” Diệp Tuyết nhìn theo tầm mắt hắn, trong lòng đột nhiên sáng tỏ. Thì ra là mới vừa rồi lúc cắn xé, máu Thanh Long chảy ra, dính rất nhiều ở cổ của nó . Bởi vì vậy Kỳ Lân tương đối đặc biệt, phía trên tích lại không ít máu. Thật tốt quá, rốt cuộc Ứng Vương cũng được cứu rồi, Hoa Cơ tỷ tỷ không cần lo lắng, áy náy trong lòng mình cũng có thể mất đi một ít.

.

Đưa tới Yêu Binh, mang ba con thần thú bị đánh ngất xỉu đi. Tích Phong ôm Tuyết ngồi trên lưng của Thánh Kỳ Lân: ” Tuyết phi, không ngờ nàng lợi hại như vậy, cũng khiến Bốn Vương đổi cách nhìn rồi.”

“.” Diệp Tuyết tận lực kéo ra khoảng cách của hai người, không nói. Lợi hại hơn nữa, cũng không thể chống lại lực sát thương đê tiện của hắn!

93. Chương 91: Yên Yên Nương Nương Ở Ngọc Tiêu Cung

Có máu của tứ đại thần thú, vết thương của Lôi Ngao đã được kiểm soát, những vết thương cứ mãi không chịu khỏi, rõ ràng lấy tốc độ mà mất thương cũng có thể thấy được bắt đầu khép lại.

Về phần Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ thì bị nhốt lại, Thanh Long dẫn đầu không có ở đây, hiện tại chỉ cần tách chúng nó ra, sau đó đợi ba chủ nhân đến tìm, đồng thời bày trận, là có thể thu phục bọn họ lần nữa.

Nhưng trước mắt, chủ nhân của Huyền Vũ không biết là ai; chủ nhân của Bạch Hổ là Ma Quân Lạc Băng, nhưng lúc này không thể nào hợp tác cùng hắn, cho nên trước mắt chuyện này chỉ có thể kéo dài như vậy.

.

Chuyện nên giải quyết đều đã giải quyết, không giải quyết được thì ngay cả sức mạnh của Diệp Tuyết cũng không giúp được gì, vì vậy hai ngày nay nàng vẫn rất yên tĩnh. Không cần gì, không vướng víu gì, cả ngày sống ở ý Phụng Các chỉ ăn cơm, ngủ, và ngắm người.

“Mã Toa, cậu đang ở thế giới kia có mạnh khỏe hay không? Nếu cậu biết mình biến thành hồ yêu, sẽ phản ứng ra sao đây? Mã Toa, cậu nói đời này, mình và cậu còn có thể gặp nhau không? Tuổi thọ của con người không lâu, cũng sẽ đến một ngày cuối cùng, nhưng yêu thì khác, trừ khi chết một cách không bình thường, sinh mạng của yêu có thể không có giới hạn. Mã Toa, mình rất nhớ cậu.”

Dưới ánh trăng, Diệp Tuyết ngồi ở dưới bụi hoa Tử Đằng, ngược nhìn bầu trời thì thầm.

Ở trên trời có một ngôi sao vô cùng sáng, sáng lấp lánh.

“Mã Toa, cậu đã đã nói, mỗi một vì sao trên trời tương ứng với một người trên mặt đất, giữa hai người quan hệ càng tốt, khi nhìn lên ngôi sao của người kia sẽ thấy vô cùng sáng. Ngôi sao kia sáng nhất, có phải là cậu hay không? Lúc này, có phải cậu đang ở thế giới kia nhìn mình phải không?”

.

“Tuyết Nhi, cậu thế giới khác có khỏe không? Cậu có biết hiện tại mình rất nhớ cậu không? Đều tại mình vô dụng, đã nhiều ngày như vậy, vẫn không bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ. Nhưng mà, con hồ ly kia thật sự giáo hoạt, chúng mình đã bố trí rất nhiều cạm bẫy, nhưng nàng vẫn không rơi vào bẫy. Tuyết Nhi, cậu nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt, chờ mình tới đón cậu, nhất định phải chờ mình nha.” Trên đỉnh núi, Mã Toa nằm trên một cây đại thụ, nhìn về ngôi sao sáng nhất trên bầu trời lặng lẽ nói.

Nhiều ngày như vậy theo dõi và đuổi bắt, không bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, nhưng mà lại làm cho bản lĩnh của nàng đột nhiên tăng mạnh. Tòa nhà cao mười mấy mét, nàng có thể trực tiếp nhảy lên; theo dõi phải chạy cự li dài, nàng có thể đuổi theo vài cây số mà hơi thở không gấp; năng lượng trong cơ thể dường như dùng mãi cũng không hết.

Cái này chẳng lẽ chính là hiện tượng khôi phục thân phận Chiến thần sao?

“Tuyết Nhi, ngủ ngon.”

Hai tay ôm ở trước ngực, nằm ngủ trên nhánh cây.

Ngày mai. Lại là một ngày bận rộn.

.

“Người nào?” Diệp Tuyết đang ngồi dưới bụi hoa Tử Đằng không ngờ lại ngủ thiếp đi, trong giấc mộng, có người đẩy cánh tay nàng.

“Buồn ngủ đi vào trong phòng ngủ, đừng ngủ ở bên ngoài, dễ cảm lạnh.” Tích Phong nhẹ nhàng nói. Trong giọng nói dịu dàng, ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện được. Mấy ngày gần đây, nữ nhân này thật sự rất ngoan, nghe lời đến mức làm cho người ta không đành lòng.

“Ừ.” Diệp Tuyết gật đầu một cái rồi, không nói hai lời đứng dậy đi về phía gian phòng.

“Người.”

“Còn có gì phân phó?”

“Không có. Không sao, người đi vào.” Có lẽ nàng nghe lời như thế cũng rất tốt, ít nhất cứ như vậy mình chỉ cần kiên nhẫn chờ hồ đan của nàng biến thành màu tím, sau đó dùng hồ đan của nàng mở ra cánh cửa thời không, sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

“Vâng”

Nhìn nàng xoay người, cho là mình có thể nhìn được không đi quan tâm nàng, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng gầy gò của nàng, mới biết tim của mình đã không khống chế được, không kiềm hãm được mở miệng: “Tuyết Nhi, vẫn còn sớm, ta dẫn người ra ngoài đi dạo.”

“Hiện tại?”

“Đúng, không phải người muốn học thuật tấn công kẻ địch sao? Tối nay ta dạy người sử dụng kiếm.”

“Tốt.” Thật ra thì Diệp Tuyết không muốn đi, nhưng khi nhìn đến đôi mắt tha thiết của hắn, trong lòng mềm nhũn, không đành lòng cự tuyệt. Có lẽ là không chỗ nào để đi, ngoài những người tiếp xúc buổi sáng và buổi tối, cho đến lúc này ở thời gian cùng với hắn là nhiều nhất, cho nên quan hệ giữa hai người trở nên rất khó nói.

.

Tích Phong dẫn Diệp Tuyết lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi mênh mông, có một tảng đá lớn rộng vài chục thước, trừ nó ra không còn vật gì khác, đến cỏ dại cũng không có.

“Người ngồi xuống trước, nhìn ta múa một lần, sau đó người học theo.”

“Ừ, được.” Diệp Tuyết ngoan ngoãn đến bên cạnh hòn đá to, tay ôm đầu gối mà ngồi.

Ra ngoài cũng rất tốt. Dưới ánh trăng, trên tảng đá trắng, nam tử mặc y phục đen tóc bạch kim, tay cầm trường kiếm mà múa, toàn thân cô gái là y phục trắng, yên tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn hắn múa kiếm. Một bức tranh người gặp người mê, bức tranh Thần Tiên Quyển Lữ mà thần tiên cũng ao ước.

Nếu như hắn là duyên trời định của mình thì tốt biết bao!

Đêm dịu dàng, hai người ngồi ở đỉnh núi ngắm những vì sao, thỉnh thoảng mà nói vài câu nói ngọt ngào, đây là cuộc sống hoàn mỹ mà nàng muốn trải qua. Hôm nay, cuộc sống này đang ở trước mặt mình, nhưng tất cả đều là ảo tưởng, hắn không cho nàng được, mà nàng cũng nhận không nổi!

Tích Phong kết thúc một chiêu cuối cùng, trường kiếm nhắm thẳng vào trời xanh, đứng đối diện nàng.

Áo trắng hơn tuyết, ánh trăng chiếu lên người của nàng, giống như là cho nàng một bộ trang phục Nghê Thường. Tích Phong khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, mềm mại như tơ, như mộng như ảo.

Giờ khắc này, hắn nhìn đến ngây dại.

Trong lòng lại sinh ra ý tưởng cứ như vậy cùng nàng trải qua cuộc sống phồn hoa này.

Nhưng ý tưởng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, như sao băng bay ngang qua bầu trời, chợt lóe lên. Hắn làm sao có thể ở cùng với nàng? Nàng chỉ là công cụ mà hắn dùng để mang Dao nhi từ dị thế trở về mà thôi.

.

Nhưng biết rõ giữa hai người là không thể nào, nhưng hai người vẫn không kìm hãm được chìm đắm vào trong.

Kiếm trong tay Tích Phong im lặng rơi xuống đất, di chuyển trong nháy mắt, đến bên cạnh nàng.

Tuyết Nhi ngẩng đầu nhìn hắn không chớp mắt, trong ánh mắt nóng rực của hắn bất ngờ bị kéo đứng lên, cùng hắn mặt đối mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có hình bóng của nhau.

Trong giờ phút này cả thế giới trở lên yên tĩnh, không nghe thấy âm thanh nào, không cần nói, bởi vì giờ phút này mọi lời nói đều trở lên dư thừa.

“Chúng ta trước kia thật sự là chưa từng gặp nhau sao?” Tích Phong nâng mặt nàng, cũng là hỏi chính mình. Vô cùng dịu dàng, cho dù đối với Vương Hậu cũng không như thế!

Nàng vừa xinh đẹp vừa thân thuộc, dường như nàng đã từng xuất hiện trong sinh mạng của hắn, nhưng khi cố nhớ lại, cái gì cũng không có.

Diệp

Đây. Là nàng sao?

Cho dù có làm gì, hơi thở khi vẫn lạnh như băng, giống như Lạc Băng.

“Làm sao vậy?” Cảm thấy nàng dùng sức nắm chặt tay mình, Tích Phong bèn nhảy cảm giác được khác thường. Theo tầm mắt của nàng nhìn vào trong bóng tối nhìn, đôi mắt sững sờ, lạnh lùng nói: “Người nào nào lên lên lút lút ở đây, ra ngoài!”

“” Trong lòng của Diệp Tuyết cứng lại. Hắn. Sẽ ra tới sao? Hắn tới nơi này, trong lòng của hắn không nỡ rời bỏ mình sao?

Hắn đường đường vua của Ma giới, quản lý tất cả Ma giới, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tội gì vì một người có thân phận thấp kém như mình nhớ mãi không quên!!!

Không nên xuất hiện! Hy vọng không phải hắn, không phải là hắn!

Diệp Tuyết thầm cầu nguyện ở trong lòng.

“Nếu không ra, đừng trách Bồn vương không khách khí.” Tích Phong vung tay áo, một ngọn núi nhỏ cách đó không xa ầm ầm nổ tung, cây cối, bụi đất bay mù mịt.

Một con rắn lớn màu xanh cũng bị nổ bay lên.

Một chiêu của hắn, Thanh Xà như bị dây thừng buộc lại, bay nhanh tới đây, nặng nề rơi trên tảng đá lớn.

“A.” Diệp Tuyết lớn như vậy, chưa từng thấy con rắn lớn như vậy, theo bản năng lấp phía sau Tích Phong, trống ngực đập liên tục.

“Không có việc gì.” Tích Phong rất tự nhiên nắm chặt tay của nàng, quan tâm và che chở giống như phu thê, cho nàng cảm giác vô cùng an toàn. Tầm mắt nhìn về con rắn lớn đang giãy giụa trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Còn không biến trở về hình người cho Bồn vương, nếu hù dọa Tuyết phi, người nên biết sẽ phải nhận hậu quả!”

“Xin Đại Vương tha mạng, không phải nô tì cố ý muốn hù dọa Tuyết phi.” Thanh Xà trên mặt đất động hai cái, đã hóa thành một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mặc bộ y phục màu xanh, hòa làm một với nàng. Sắc mặt có chút tái nhợt, khóe môi chảy ra tia máu, yếu đuối nằm trên mặt đất ngẩng đầu cầu xin tha thứ.

Nhịp tim của Diệp Tuyết vẫn không có bình ổn lại, nhưng mà những lo lắng trong ngực lại đã tiêu tan không còn nữa.

Xem ra vừa rồi là do mình hoa mắt!

Không phải là Lạc Băng, thật tốt. Nhưng mà, cũng bởi vì biết không phải là hắn mà có chút cô đơn.

Lắc đầu, Diệp Tuyết rất muốn cho mình một cái tát.

Mình ở đây làm gì? Còn ngại những người bị mình liên lụy còn không nhiều sao?

“Biết sai là tốt rồi!” Tích Phong hình như không có ý làm nàng khó xử, thấy nàng nhận lầm, giọng nói hơi hòa hoãn một chút: “Lúc này không còn sớm, người trở về ngọc tiêu cung đi. Tuyết Nhi, chúng ta cũng trở về đi, đêm đã khuya, sẽ có sương.”

“Vâng.” Diệp Tuyết để mặc cho hắn nắm tay.

“Đại Vương.” Thấy bọn họ phải đi, Yên Yên mặc kệ những đau đớn trên người, nhào qua ngăn cản bước chân của hai người: “Đại Vương, cầu xin người niệm tình Xà Vương trước kia một lòng trung thành với người, thu hồi mệnh lệnh đã ban, tha cho hắn một lần.” Nhận được tin tức, Xà Vương đã chạy ra khỏi địa lao, nàng đã kích động đến mức khóc ngay tại chỗ. Nhưng ngay sau đó lại có thân tín báo lại, nói rằng Yêu Vương đuổi theo Xà Vương đến Xà quốc, cho dù Xà Vương may mắn chạy trốn, cũng sẽ bị trọng thương, hơn nữa khi trở lại Yêu Vương đã hạ lệnh truy nã, điều đi một lượng lớn cao thủ ra ngoài truy bắt!

“Yên Yên, thời gian người ở bên cạnh Bồn vương cũng không ngắn, chẳng lẽ vẫn còn nhớ mãi không quên với Đăng Vân?”

“Đại Vương, van người tha cho hần.” Yên Yên không dám ngẩng đầu, chỉ khóc cầu xin. Quên được sao? Minh và Xà Vương là vợ chồng gần năm ngàn năm, hần đã sớm ăn sâu trong lòng của mình, há lại nói quên là có thể quên?

Tuy rằng hần luôn thờ ơ đối với mình, nhưng cũng chưa từng đối xử tệ bạc với mình. Nàng không mong Xà Vương có thể yêu mình, chỉ mong mình có cơ hội để yêu hần là được!

94. Chương 91: Yên Yên Nương Nương Ở Ngọc Tiêu Cung

Có máu của tứ đại thần thú, vết thương của Lôi Ngao đã được kiểm soát, những vết thương cứ mãi không chịu khỏi, rõ ràng lấy tốc độ mà mất thương cũng có thể thấy được bắt đầu khép lại.

Về phần Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ thì bị nhốt lại, Thanh Long dẫn đầu không có ở đây, hiện tại chỉ cần tách chúng nó ra, sau đó đợi ba chủ nhân đến tìm, đồng thời bày trận, là có thể thu phục bọn họ lần nữa.

Nhưng trước mắt, chủ nhân của Huyền Vũ không biết là ai; chủ nhân của Bạch Hồ là Ma Quân Lạc Băng, nhưng lúc này không thể nào hợp tác cùng hần, cho nên trước mắt chuyện này chỉ có thể kéo dài như vậy.

.

Chuyện nên giải quyết đều đã giải quyết, không giải quyết được thì ngay cả sức mạnh của Diệp Tuyết cũng không giúp được gì, vì vậy hai ngày nay nàng vẫn rất yên tĩnh. Không cần gì, không vướng víu gì, cả ngày sống ở ỷ Phượng Các chỉ ăn cơm, ngủ, và ngắm người.

“Mã Toa, cậu đang ở thế giới kia có mạnh khỏe hay không? Nếu cậu biết mình biến thành hồ yêu, sẽ phản ứng ra sao đây? Mã Toa, cậu nói đời này, mình và cậu còn có thể gặp nhau không? Tuổi thọ của con người không lâu, cũng sẽ đến một ngày cuối cùng, nhưng yêu thì khác, trừ khi chết một cách không bình thường, sinh mạng của yêu có thể không có giới hạn. Mã Toa, mình rất nhớ cậu.”

Dưới ánh trăng, Diệp Tuyết ngồi ở dưới bụi hoa Tử Đằng, ngược nhìn bầu trời thì thầm.

Ở trên trời có một ngôi sao vô cùng sáng, sáng lấp lánh.

“Mã Toa, cậu đã đã nói, mỗi một vì sao trên trời tương ứng với một người trên mặt đất, giữa hai người quan hệ càng tốt, khi nhìn lên ngôi sao của người kia sẽ thấy vô cùng sáng. Ngôi sao kia sáng nhất, có phải là cậu hay không? Lúc này, có phải cậu đang ở thế giới kia nhìn mình phải không?”

.

“Tuyết Nhi, cậu thế giới khác có khỏe không? Cậu có biết hiện tại mình rất nhớ cậu không? Đều tại mình

vô dụng, đã nhiều ngày như vậy, vẫn không bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ. Nhưng mà, con hồ ly kia thật sự giao hoạt, chúng mình đã bố trí rất nhiều cạm bẫy, nhưng nàng vẫn không rờ vào bẫy. Tuyết Nhi, cậu nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt, chờ mình tới đón cậu, nhất định phải chờ mình nha.” Trên đỉnh núi, Mã Toa nằm trên một cây đại thụ, nhìn về ngôi sao sáng nhất trên bầu trời lặng lẽ nói.

Nhiều ngày như vậy theo dõi và đuổi bắt, không bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, nhưng mà lại làm cho bản lĩnh của nàng đột nhiên tăng mạnh. Tòa nhà cao mười mấy mét, nàng có thể trực tiếp nhảy lên; theo dõi phải chạy cự li dài, nàng có thể đuổi theo vài cây số mà hơi thở không gấp; năng lượng trong cơ thể dường như dùng mãi cũng không hết.

Cái này chẳng lẽ chính là hiện tượng khôi phục thân phận Chiến thần sao?

“Tuyết Nhi, ngủ ngon.”

Hai tay ôm ở trước ngực, nằm ngủ trên nhánh cây.

Ngày mai. Lại là một ngày bận rộn.

.

“Người nào?” Diệp Tuyết đang ngồi dưới bụi hoa Tử Đằng không ngờ lại ngủ thiếp đi, trong giấc mộng, có người đẩy cánh tay nàng.

“Buồn ngủ đi vào trong phòng ngủ, đừng ngủ ở bên ngoài, dễ cảm lạnh.” Tích Phong nhẹ nhàng nói. Trong giọng nói dịu dàng, ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện được. Mấy ngày gần đây, nữ nhân này thật sự rất ngoan, nghe lời đến mức làm cho người ta không đành lòng.

“Ừ.” Diệp Tuyết gật đầu một cái rồi, không nói hai lời đứng dậy đi về phía gian phòng.

“Người.”

“Còn có gì phân phó?”

“Không có. Không sao, người đi vào.” Có lẽ nàng nghe lời như thế cũng rất tốt, ít nhất cứ như vậy mình chỉ cần kiên nhẫn chờ hồ đan của nàng biến thành màu tím, sau đó dùng hồ đan của nàng mở ra cánh cửa thời không, sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

“Vâng”

Nhìn nàng xoay người, cho là mình có thể nhìn được không đi quan tâm nàng, nhưng khi nhìn thấy bóng

lưng gầy gò của nàng, mới biết tim của mình đã không khống chế được, không kiềm hãm được mở miệng: ”
Tuyệt Nhi, vẫn còn sớm, ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo.”

“Hiện tại?”

“Đúng, không phải ngươi muốn học thuật tấn công kẻ địch sao? Tối nay ta dạy ngươi sử dụng kiếm.”

“Tốt.” Thật ra thì Diệp Tuyệt không muốn đi, nhưng khi nhìn đến đôi mắt tha thiết của hắn, trong lòng mềm nhũn, không đành lòng cự tuyệt. Có lẽ là không chỗ nào để đi, ngoài những người tiếp xúc buổi sáng và buổi tối, cho đến lúc này ở thời gian cùng với hắn là nhiều nhất, cho nên quan hệ giữa hai người trở nên rất khó nói.

.

Tích Phong dẫn Diệp Tuyệt lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi mênh mông, có một tảng đá lớn rộng vài chục thước, trừ nó ra không còn vật gì khác, đến cỏ dại cũng không có.

“Ngươi ngồi xuống trước, nhìn ta múa một lần, sau đó ngươi học theo.”

“Ừ, được.” Diệp Tuyệt ngoan ngoãn đến bên cạnh hòn đá to, tay ôm đầu gối mà ngồi.

Ra ngoài cũng rất tốt. Dưới ánh trăng, trên tảng đá trắng, nam tử mặc y phục đen tóc bạch kim, tay cầm trường kiếm mà múa, toàn thân cô gái là y phục trắng, yên tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn hắn múa kiếm.
. Một bức tranh người gặp người mê, bức tranh Thần Tiên Quyển Lữ mà thần tiên cũng ao ước.

Nếu như hắn là duyên trời định của mình thì tốt biết bao!

Đêm dịu dàng, hai người ngồi ở đỉnh núi ngắm những vì sao, thỉnh thoảng mà nói vài câu nói ngọt ngào, đây là cuộc sống hoàn mỹ mà nàng muốn trải qua. Hôm nay, cuộc sống này đang ở trước mặt mình, nhưng tất cả đều là ảo tưởng, hắn không cho nàng được, mà nàng cũng nhận không nổi!

Tích Phong kết thúc một chiêu cuối cùng, trường kiếm nhắm thẳng vào trời xanh, đứng đối diện nàng.

Áo trắng hơn tuyết, ánh trăng chiếu lên người của nàng, giống như là cho nàng một bộ trang phục Nghê Thường. Tích Phong khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, mềm mại như tơ, như mộng như ảo.

Giờ khắc này, hắn nhìn đến ngây dại.

Trong lòng lại sinh ra ý tưởng cứ như vậy cùng nàng trải qua cuộc sống phồn hoa này.

Nhưng ý tưởng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, như sao băng bay ngang qua bầu trời, chợt lóe lên. Hắn làm sao có thể ở cùng với nàng? Nàng chỉ là công cụ mà hắn dùng để mang Dao Nhi từ dị thế trở về mà thôi.

.

Nhưng biết rõ giữa hai người là không thể nào, nhưng hai người vẫn không kìm hãm được chìm đắm vào trong.

Kiểm trong tay Tích Phong im lặng rơi xuống đất, di chuyển trong nháy mắt, đến bên cạnh nàng.

Tuyết Nhi ngẩng đầu nhìn hắn không chớp mắt, trong ánh mắt nóng rực của hắn bất ngờ bị kéo đứng lên, cùng hắn mặt đối mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có hình bóng của nhau.

Trong giờ phút này cả thế giới trở lên yên tĩnh, không nghe thấy âm thanh nào, không cần nói, bởi vì giờ phút này mọi lời nói đều trở lên dư thừa.

“Chúng ta trước kia thật sự là chưa từng gặp nhau sao?” Tích Phong nâng mặt nàng, cũng là hỏi chính mình. Vô cùng dịu dàng, cho dù đối với Vương Hậu cũng không như thế!

Nàng vừa xinh đẹp vừa thân thuộc, dường như nàng đã từng xuất hiện trong sinh mạng của hắn, nhưng khi cố nhớ lại, cái gì cũng không có.

Diệp

Đây. Là nàng sao?

Cho dù có làm gì, hơi thở khi vẫn lạnh như băng, giống như Lạc Băng.

“Làm sao vậy?” Cảm thấy nàng dùng sức nắm chặt tay mình, Tích Phong bèn nhảy cảm giác được khác thường. Theo tầm mắt của nàng nhìn vào trong bóng tối nhìn, đôi mắt sưng sờ, lạnh lùng nói: “Người nào nào lén lén lút lút ở đây, ra ngoài!”

“.” Trong lòng của Diệp Tuyết cứng lại. Hắn. Sẽ ra tới sao? Hắn tới nơi này, trong lòng của hắn không nở rời bỏ mình sao?

Hắn đường đường vua của Ma giới, quản lý tất cả Ma giới, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tội gì vì một người có thân phận thấp kém như mình nhớ mãi không quên!!!

Không nên xuất hiện! Hy vọng không phải hắn, không phải là hắn!

Diệp Tuyết thầm cầu nguyện ở trong lòng.

“Nếu không ra, đừng trách Bồn vương không khách khí.” Tích Phong vung tay áo, một ngọn núi nhỏ cách đó không xa ầm ầm nổ tung, cây cối, bụi đất bay mù mịt.

Một con rắn lớn màu xanh cũng bị nổ bay lên.

Một chiêu của hắn, Thanh Xà như bị dây thừng buộc lại, bay nhanh tới đây, nặng nề rơi trên tảng đá lớn.

“A.” Diệp Tuyết lớn như vậy, chưa từng thấy con rắn lớn như vậy, theo bản năng lấp phía sau Tích Phong, trống ngực đập liên tục.

“Không có việc gì.” Tích Phong rất tự nhiên nắm chặt tay của nàng, quan tâm và che chở giống như phu thê, cho nàng cảm giác vô cùng an toàn. Tầm mắt nhìn về con rắn lớn đang giãy giụa trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Còn không biến trở về hình người cho Bồn vương, nếu hù dọa Tuyết phi, người nên biết sẽ phải nhận hậu quả!”

“Xin Đại Vương tha mạng, không phải nô tì cố ý muốn hù dọa Tuyết phi.” Thanh Xà trên mặt đất động hai cái, đã hóa thành một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mặc bộ y phục màu xanh, hòa làm một với nàng. Sắc mặt có chút tái nhợt, khóe môi chảy ra tia máu, yếu đuối nằm trên mặt đất ngẩng đầu cầu xin tha thứ.

Nhịp tim của Diệp Tuyết vẫn không có bình ổn lại, nhưng mà những lo lắng trong ngực lại đã tiêu tan không còn nữa.

Xem ra vừa rồi là do mình hoa mắt!

Không phải là Lạc Băng, thật tốt. Nhưng mà, cũng bởi vì biết không phải là hắn mà có chút cô đơn.

Lắc đầu, Diệp Tuyết rất muốn cho mình một cái tát.

Mình ở đây làm gì? Còn ngại những người bị mình liên lụy còn không nhiều sao?

“Biết sai là tốt rồi!” Tích Phong hình như không có ý làm nàng khó xử, thấy nàng nhận lầm, giọng nói hơi hòa hoãn một chút: “Lúc này không còn sớm, người trở về ngọc tiêu cung đi. Tuyết Nhi, chúng ta cũng trở

về đi, đêm đã khuya, sẽ có sương.”

“Vâng.” Diệp Tuyết để mặc cho hấn nắm tay.

“Đại Vương.” Thấy bọn họ phải đi, Yên Yên mặc kệ những đau đớn trên người, nhào qua ngăn cản bước chân của hai người: “Đại Vương, cầu xin người niệm tình Xà Vương trước kia một lòng trung thành với người, thu hồi mệnh lệnh đã ban, tha cho hấn một lần.” Nhận được tin tức, Xà Vương đã chạy ra khỏi địa lao, nàng đã kích động đến mức khóc ngay tại chỗ. Nhưng ngay sau đó lại có thân tín báo lại, nói rằng Yêu Vương đuổi theo Xà Vương đến Xà quốc, cho dù Xà Vương may mắn chạy trốn, cũng sẽ bị trọng thương, hơn nữa khi trở lại Yêu Vương đã hạ lệnh truy nã, điều đi một lượng lớn cao thủ ra ngoài truy bắt!

“Yên Yên, thời gian người ở bên cạnh Bồn vương cũng không ngắn, chẳng lẽ vẫn còn nhớ mãi không quên với Đằng Vân?”

“Đại Vương, van người tha cho hấn.” Yên Yên không dám ngẩng đầu, chỉ khóc cầu xin. Quên được sao? Minh và Xà Vương là vợ chồng gần năm ngàn năm, hấn đã sớm ăn sâu trong lòng của mình, há lại nói quên là có thể quên?

Tuy rằng hấn luôn thờ ơ đối với mình, nhưng cũng chưa từng đối xử tệ bạc với mình. Nàng không mong Xà Vương có thể yêu mình, chỉ mong mình có cơ hội để yêu hấn là được!

95. Chương 92: Chương 88

“Vậy trước tiên người nói cho Bồn vương, có phải người còn chưa hết hy vọng với Đằng Vân hay không?” Tích Phong kiên nhẫn nhìn nàng. Nhưng mà từ ngôn ngữ và vẻ mặt của hấn, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng hấn đang nghĩ gì.

“Thiếp.”

“Bồn vương chỉ muốn biết là đúng hay không đúng?”

“Đúng” từ chối thật lâu, rốt cuộc Yên Yên vẫn phải trả lời thật. Nàng yêu Xà Vương, yêu hấn sâu đậm. Từ khi rời Xà quốc trở thành yêu phi đến bây giờ, tình yêu của nàng với Xà Vương cũng chưa từng thay đổi chút nào. Ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm nay, nàng không lúc nào không nhớ tới phu quân của mình.

“Bồn vương đã biết, người về nghỉ ngơi đi.”

“Đại Vương, vậy người sẽ bỏ qua cho Đằng Vân phải không?” Yên Yên vội vàng nhìn hấn.

“Người đi theo Bồn vương lâu như vậy, nên biết Bồn vương không thích người khác suy đoán suy nghĩ của Bồn vương, cùng không thích người khác áp đặt suy nghĩ của mình lên người của Bồn vương. Tuyết Nhi, chúng ta đi.”

“Đại Vương.” Yên Yên đưa tay muốn cản Tích Phong lại, nhưng hấn đã mang theo Diệp Tuyết rời đi trước nàng một bước, chỉ để lại một giọng nói lạnh lẽo: “Tự giải quyết tất cả cho tốt.”

Tự giải quyết cho tốt. Tự giải quyết cho tốt. Tự giải quyết cho tốt.

Giọng nói lượn lờ bên tai Yên Yên, nàng mệt mỏi nằm trên tảng đá cứng rắn, nước mắt rơi lã lã.

Đằng Vân, chàng đang ở đâu? Chàng có khỏe không?

.

Lạc Băng núp ở phía sau một cây đại thụ, đứng nhìn từ xa. Cho đến rạng sáng, nhìn nữ nhân nằm dưới đất biến thành một con Thanh xà rời đi, hắn mới bước từng bước đi tới chỗ tảng đá lớn, ngồi xuống chỗ mà Diệp Tuyết đã ngồi tối hôm qua.

Nếu như nói lúc trước, hắn còn có chút hoài nghi đối với lời nói của nàng, sau buổi tối hôm qua hắn không thể không đón nhận sự thật tàn khốc này: giữa hai người, nàng đã ra lựa chọn đúng đắn.

Nàng yêu Tích Phong, một mực yêu hắn, bằng không cho dù hắn đã thu lại hơi thở bao quanh người, nhưng chỉ cần dụng tâm, vẫn có thể phát hiện. Nhưng mà hai người họ hôn nhau say đắm như vậy, hoàn toàn không phát hiện được sự có mặt của hắn.

Nàng ra quyết định, hắn chỉ có thể tiếp nhận. Nhưng không có Tuyết Nhi, hắn không biết mình sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì? Nàng là trụ cột tinh thần của hắn, mất đi nàng, cho dù vẫn là linh khí trước đây của Ma Quân, nhưng đối với hắn mà nói hoàn toàn không sự khác biệt gì.

“Ông trời, vì sao người lại đối xử phải tàn nhẫn với ta như vậy, đã có một Tích Phong, cần gì sinh ra thêm một Lạc Băng!!”

Giọng nói rơi vào sơn cốc, quanh quẩn thật lâu trong sơn cốc.

.

Bởi vì gần đây không chuyện gì để làm, buổi sáng Diệp Tuyết thường thường ngủ thẳng đến muộn mới rời giường, hôm nay cũng giống như vậy. Trời đã sáng, nàng vẫn ngủ trên giường không biết gì.

Ngoài cửa ——

“Hỏa Linh nương nương, thân thể nương nương nhà ta không thoải mái còn chưa rời giường, khó có thể ra ngoài gặp người, xin nương nương tha lỗi.” Thần Tịch giữ đúng mực nói. Đại Vương đã phân phó, trong thời gian này trừ khi có lệnh của hắn, nếu không cho dù lai ai đến tìm Tuyết phi nương nương, nói cho bọn họ biết thân thể của nương nương không thoải mái, không thích hợp gặp khách. Nếu ai cố đi vào, phải lập tức bẩm báo cho hắn, hắn sẽ tới xử lý.

Hỏa Linh nổi giận ra hiệu bằng mắt cho hai nha đầu bên cạnh đi lên, tát Thần Tịch ngã trên mặt đất: “Tỷ nữ lớn mật, không nhìn xem người tới là ai, nhanh gọi chủ tử của các người ra nghênh tiếp.”

“Nương nương nhà ta trong người không khỏe.” Thần Tịch che mặt mình bị đánh bóng rắt,

96. Chương 92: Ngân Châm Khắc Rỗng

“Vậy trước tiên người nói cho Bồn vương, có phải người còn chưa hết hy vọng với Đằng Vân hay không?” Tích Phong kiên nhẫn nhìn nàng. Nhưng mà từ ngôn ngữ và vẻ mặt của hắn, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“Thiếp.”

“Bồn vương chỉ muốn biết là đúng hay không đúng?”

“Đúng” từ chối thật lâu, rốt cuộc Yên Yên vẫn phải trả lời thật. Nàng yêu Xà Vương, yêu hắn sâu đậm. Từ khi rời Xà quốc trở thành yêu phi đến bây giờ, tình yêu của nàng với Xà Vương cũng chưa từng thay đổi chút nào. Ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm nay, nàng không lúc nào không nhớ tới phu quân của mình.

“Bồn vương đã biết, người về nghỉ ngơi đi.”

“Đại Vương, vậy người sẽ bỏ qua cho Đằng Vân phải không?” Yên Yên vội vàng nhìn hắn.

“Người đi theo Bồn vương lâu như vậy, nên biết Bồn vương không thích người khác suy đoán suy nghĩ của Bồn vương, cũng không thích người khác áp đặt suy nghĩ của mình lên người của Bồn vương. Tuyết Nhi, chúng ta đi.”

“Đại Vương.” Yên Yên đưa tay muốn cản Tích Phong lại, nhưng hắn đã mang theo Diệp Tuyết rời đi trước nàng một bước, chỉ để lại một giọng nói lạnh lẽo: ” Tự giải quyết tất cả cho tốt.”

Tự giải quyết cho tốt. Tự giải quyết cho tốt. Tự giải quyết cho tốt.

Giọng nói lượn lờ bên tai Yên Yên, nàng mệt mỏi nằm trên tảng đá cứng rắn, nước mắt rơi lặng lẽ.

Đằng Vân, chàng đang ở đâu? Chàng có khỏe không?

.

Lạc Băng núp ở phía sau một cây đại thụ, đứng nhìn từ xa. Cho đến rạng sáng, nhìn nữ nhân nằm dưới đất biến thành một con Thanh xà rời đi, hắn mới bước từng bước đi tới chỗ tảng đá lớn, ngồi xuống chỗ mà Diệp Tuyết đã ngồi tối hôm qua.

Nếu như nói lúc trước, hắn còn có chút hoài nghi đối với lời nói của nàng, sau buổi tối hôm qua hắn không thể không đón nhận sự thật tàn khốc này: giữa hai người, nàng đã ra lựa chọn đúng đắn.

Nàng yêu Tích Phong, một mực yêu hấn, bằng không cho dù hấn đã thu lại hơi thở bao quanh người, nhưng chỉ cần dụng tâm, vẫn có thể phát hiện. Nhưng mà hai người họ hôn nhau say đắm như vậy, hoàn toàn không phát hiện được sự có mặt của hấn.

Nàng ra quyết định, hấn chỉ có thể tiếp nhận. Nhưng không có Tuyết Nhi, hấn không biết mình sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì? Nàng là trụ cột tinh thần của hấn, mất đi nàng, cho dù vẫn là linh khí trước đây của Ma Quân, nhưng đối với hấn mà nói hoàn toàn không sự khác biệt gì.

“Ông trời, vì sao người lại đối xử phải tàn nhẫn với ta như vậy, đã có một Tích Phong, cần gì sinh ra thêm một Lạc Băng!!”

Giọng nói rơi vào sơn cốc, quanh quẩn thật lâu trong sơn cốc.

.

Bởi vì gần đây không chuyện gì để làm, buổi sáng Diệp Tuyết thường thường ngủ thẳng đến muộn mới rời giường, hôm nay cũng giống như vậy. Trời đã sáng, nàng vẫn ngủ trên giường không biết gì.

Ngoài cửa ——

“Hỏa Linh nương nương, thân thể nương nương nhà ta không thoải mái còn chưa rời giường, khó có thể ra ngoài gặp người, xin nương nương tha lỗi.” Thần Tịch giữ đúng mực nói. Đại Vương đã phân phó, trong thời gian này trừ khi có lệnh của hấn, nếu không cho dù là ai đến tìm Tuyết phi nương nương, nói cho bọn họ biết thân thể của nương nương không thoải mái, không thích hợp gặp khách. Nếu ai cố đi vào, phải lập tức bẩm báo cho hấn, hấn sẽ tới xử lý.

Hỏa Linh nổi giận ra hiệu bằng mắt cho hai nha đầu bên cạnh đi lên, tát Thần Tịch ngã trên mặt đất: “Tỳ nữ lớn mặt, không nhìn xem người tới là ai, nhanh gọi chủ tử của các người ra nghênh tiếp.”

“Nương nương nhà ta trong người không khỏe.” Thần Tịch che mặt mình bị đánh bồng rập, trong mắt ẩn dấu bất mãn. Nha đầu Sương Mai này, sao đi chuẩn bị bữa sáng lại lâu như vậy, nếu không thì hiện tại nàng có thể đi mật báo cho Đại Vương rồi.

“Có khỏe hay không, phải vào xem mới biết.” Nha đầu đi theo bên cạnh nàng đi qua, sau đó che chở cho Hỏa Linh đi vào bên trong.

“Hỏa Linh nương nương. Nương nương. Hỏa Linh nương nương giá lâm.” Thần Tịch lớn tiếng vội vã thông báo. Một tiểu nha hoàn ở bên cạnh vừa lúc đi qua, nàng vội vã kéo qua, nói mấy câu bên tai tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn vội vàng hấp tấp chạy về phía cửa chính.

Diệp Tuyết nghe được thông báo, mới ngồi dậy từ trên giường, cửa phòng đã bị người đẩy ra thật mạnh.” Bùm” một tiếng, Diệp Tuyết còn đang buồn ngủ nhưng lại sợ tới mức giật cả mình, đầu óc lập tức tỉnh táo:

“Hỏa Linh nương nương, sao người lại tới chỗ này của ta sớm như vậy, không biết có chuyện gì?”

“Diệp Tuyết, thân là một Vương phi, Đại Vương đã ở đại điện thương nghị sự tình với các yêu tướng rồi, người lại ở chỗ này ngủ say như chết, không cảm thấy có gì không ổn sao?” Hỏa Linh tự cho mình là người đứng đầu hậu cung, nghiêm túc phê bình việc làm của Diệp Tuyết.

“Có gì không ổn sao? Xin nương nương dạy bảo.” Diệp Tuyết ngồi khom người, nhìn qua chỉ thấy dáng vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo, nhưng trên thực tế nàng đang lo lắng.

“Thân là nữ nhân của Đại Vương, chúng ta phải lấy lỗi khỗ của Đại Vương làm lỗi khỗ của mình, một mỗi của Đại Vương làm một mỗi của mình. Cho dù không thể phục vụ Đại Vương mỗi ngày, nhưng phải chuẩn bị mọi lúc để nghênh đón Đại Vương. Người cả ngày chỉ nằm trên giường, đợi lát nữa nếu Đại Vương xong việc tới bên này, chẳng lẽ người định bảo Đại Vương chờ người ở bên ngoài sao? Hay là, người muốn Đại Vương nhìn thấy bộ dạng đầu bù tóc rối của người mà ảnh hưởng đến tâm trạng một ngày của chàng?”

“Tạ nương nương dạy bảo, nô tì biết sai rồi.” Nếu như ngoan ngoãn nghe lời nàng nói, nàng sẽ không đến làm khó mình, mình nghe lời thì có làm sao? Diệp Tuyết nói xong muốn đứng dậy.

“Biết sai là tốt rồi! Biết Tuyết phi đối với quy củ trong cung này không quen thuộc, cho nên Bốn cung hôm nay đặc biệt dẫn ma ma quen thuộc nhất lễ nghi quy củ trong cung mình tới chỉ bảo lại cho Tuyết phi. Ma ma.”

“Có nô tỳ.” Nghe được tiếng kêu, một nữ nhân sắp ba mươi tuổi từ trong đám người bước ra, đi về phía Tuyết Nhi. Dáng dấp của nữ nhân coi như đoan trang, cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà khi há miệng lại đen vô cùng, nhất là đôi môi, đen xì như được dùng mực vẽ lên.

“Tuyết phi nương nương, nhân dịp này, đầu tiên nô tỳ dạy nương nương mặc quần áo như thế nào.”

“Mặc quần áo?” Cái này còn cần dạy sao?

“Đúng vậy, nương nương. Trong cung này phải để ý rất nhiều chuyện, mặc quần áo cũng là một cái trong những cái cần phải học, y phục mặc tốt, mới có thể làm cho Đại Vương vui vẻ, lấy lòng được Đại Vương.” Từ ma ma nói xong hạ phù dung xuống, một mình nàng đứng ở bên trong nhìn Diệp Tuyết: “Nương nương, xin người cởi đi y phục trên người xuống.”

“Không phải học mặc y phục sao?”

“Nô tỳ từng được dạy, quan trọng nhất chính là y phục trong cung.”

“Nhưng người nhìn ta, ta cởi thế nào?” Diệp Tuyết ở trong hậu cung này cũng không phải chỉ mới một hai ngày, cũng không phải là chưa từng được người hầu hạ mặc quần áo tắm rửa, nhưng chính nàng lại không muốn cởi hết y phục của mình trước mặt nữ nhân này. Không biết vì sao, nàng cảm thấy ánh mắt của đối

phương nhìn của mình là lạ, khiến cho nàng rất không thoải mái.

“Xin nương nương cỗi y phục.” Ma ma nâng cao giọng nói lên gấp đôi: “Nương nương muốn tự mình cỗi hay là để nô tỳ cỗi giúp người, người tự lựa chọn.”

“Ta cỗi là được.” Diệp Tuyết nhanh chóng cỗi hết y phục trên người. Dù sao chuyện như vậy cũng không phải là mới xuất hiện lần đầu, huống chi tất cả mọi người đều là nữ, không có gì phải xấu hổ! Lại nói, vóc người của nàng tốt như vậy, sẽ khiến cho lão bà này phải ao ước ghen tị đi!!

“Xin nương nương nằm xuống.”

“Chẳng lẽ người muốn dạy ta mặc y phục khi nằm?”

“Nô tỳ chỉ là muốn nhìn một chút, nương nương mặc y phục gì mới phù hợp.”

“.” Diệp Tuyết nằm ngửa xong.

“Xin nương nương nhắm mắt lại.”

!“” Nhắm thì nhắm, nàng lười nói nhắm với ma ma này. Bây giờ coi chính mình như đất mềm, bọn họ muốn chinh mình thế nào thì chinh, tốt nhất là có thể chinh chết nàng, nàng nhất định sẽ nói tiếng cảm ơn với đối phương.

Mắt của Diệp Tuyết vừa mới nhắm lại, một cây ngân châm đã xuất ra từ trong tay áo của ma ma. Ngân châm cực nhỏ, được khắc rỗng, bên trong có rất nhiều trứng trùng nhỏ. Nhắm ngay trái tim của nàng, nàng độc ác đâm xuống.

“A.” Tuyết mở choàng mắt, nhưng mà phát hiện đối phương cũng chưa động chút nào.

“Nương nương làm sao vậy?”

“Không có gì.” Mới vừa rồi chẳng lẽ là ảo giác của mình sao? Nhưng rõ ràng cảm thấy có cái gì đó đâm vào ngực mình. Theo bản năng nhìn trước ngực của mình một chút, quả thật không có cái gì.

“Tốt lắm nương nương, xin người mặc lại y phục, nô tỳ cần trở về nghiên cứu kỹ hơn.” Ma ma nói xong, trực tiếp ra khỏi phù dung trướng, đi tới bên cạnh Hỏa Linh khom người một cái: “Nương nương, hôm nay đi về trước, ngày mai nô tỳ sẽ qua bên này của Tuyết phi nương nương.”

“Tốt.” Hỏa Linh nâng ma ma bên cạnh người đứng dậy, không nói hai lời, kiêu ngạo rời đi.

.

Khi mà Yêu Vương tới, Diệp Tuyết đã sớm mặc xong y phục, sau khi ăn sáng nàng đang ở trong sân nhìn mấy chú chim tước nhỏ trên cành cây nhảy về phía trước ca xướng.

“Tuyết Nhi, Hỏa Linh hôm nay tìm nàng có gặp khó dễ cho nàng không?” Nhận được tin báo của tiểu nha hoàn ở ỷ Phượng Các, hắn đã muốn đến đây xem rốt cuộc Hỏa Linh muốn dùng thủ đoạn gì, chỉ tiếc chuyện ngày hôm nay dường như đặc biệt nhiều, nhất là Hỏa Diễm, hết chuyện này đến chuyện khác, giống như tích lũy thật lâu hôm nay cố ý lấy hết ra. Hắn đã nói ngày khác bàn lại, Hỏa Diễm nói đây chuyện khẩn cấp, cần phải xử lý ngay, hơn nữa nói muội muội này chính mình đã dạy dỗ qua, cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì. Tích Phong không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý, chờ giải quyết xong mọi việc, khi đến đây. Chịu thêm chút nữa, thì không bao lâu có thể dùng bữa trưa rồi.

“Tạ Đại Vương quan tâm, Hỏa Linh nường nường không có làm khó ta, chỉ là tới nói cho ta biết, sau này ta không nên ngủ nướng, đã đi từ sớm.”

“Là thật?”

“Nô tì không dám lừa gạt Đại Vương, nếu Đại Vương không tin, nô tì cũng không có cách nào khác.”

“Bổn vương chưa nói không tin nàng.” Chỉ là cảm giác có chút không đúng lắm. Bởi vì với tính cách của Hỏa Linh, tuyệt đối sẽ không có chuyện không làm gì lại tự động rời đi! Bảo Tuyết Nhi sớm rời giường, không cần ngủ nướng, đây chắc là viện cớ: “Người tới.”

“Đại Vương có gì phân phó.” Sương Mai chạy chậm đi vào.

Người đi.” Bổn vương hôm nay dùng cơm trưa ở đây, truyền lệnh cho phòng ăn, bảo bọn họ chuẩn bị nhanh một chút, dùng xong cơm trưa Bổn vương muốn đi ra ngoài với Tuyết phi.”

“Vâng”

“Muốn đi đâu?” Tuyết tò mò nhìn hắn.

“Tuyết phi không phải nàng muốn học pháp thuật sao? Tối qua còn chưa dạy xong kiếm, hôm nay tiếp tục.”

97. Chương 93: Chương 89

Như thế nào? Thiếp phải luyện như thế nào?” Trên mặt hồ, Diệp Tuyết người nhẹ như yến, đi lại nhanh chóng, đến mũi hài cũng không bị dính nước. Nắm kiếm trong tay dùng sức vung lên về phía xa, mặt nước

như bị tách ra thành hai nửa, hiện ra bùn đất ở đáy hồ.

“Không tệ, rất tốt.” Tích Phong chấp tay trong không trung, gật đầu tán dương một cái. Năng lực học tập của nữ nhân này, cường đại đến chính hắn cũng không tưởng tượng được, động tác kiếm pháp đơn giản, nàng hiểu ngay lập tức, vừa nhìn sẽ thuộc. Không biết khi tu hành tâm pháp, có thể học nhanh như vậy hay không: “Tuyệt Nhi, những thứ hôm nay ta dạy nàng đã nắm vững, kế tiếp chúng ta sẽ luyện tập tâm pháp.”

“Tâm pháp có ích lợi gì?” So với việc luyện một số thứ trừu tượng gì đó, nàng tương đối thích những thứ giống như ngự phong, loại ngự kiếm này có vẻ thực tế hơn, trò này còn mới chơi rất vui lại còn kích thích!

Tích Phong nghe nàng hỏi như thế, biết nàng không thích học lắm, đã hiện ngay ra bản tính hồ ly, ở bên cạnh dụ dỗ nàng từng chút: “Cái này có nhiều chỗ tốt hơn, tâm pháp càng cao, pháp lực của nàng lại càng cao, khả năng học tập lại càng nhanh. Nói thí dụ như, ta và nàng cùng ngự kiếm, nhưng là tại sao tốc độ của Bồn vương lại nhanh hơn nàng? Bởi vì tâm pháp của Bồn vương cao hơn nàng rất nhiều. Lại ví dụ như kiếm thuật, những chiêu thức nàng vừa luyện được cho dù tốt cũng chỉ là khoa chân múa tay, không có bao nhiêu lực sát thương, cũng là bởi vì tâm pháp của Tuyệt nhi quá thấp.”

“Như vậy sao.” Đầu óc của Diệp Tuyệt nhanh chóng tính toán. Nếu quả thật như lời chàng nói, học tâm pháp kia mới quan trọng nhất. Học ngự phong ngự kiếm, không phải là vì chạy trốn sao? Nếu như tốc độ chạy không bằng kẻ địch, trốn hay không trốn có gì khác nhau. Ngộ nhớ một ngày thời cơ chín muồi, ông trời có mắt, để cho nàng có cơ hội rời đi, nàng cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất biến mất trước mặt chàng: “Được, thiếp muốn học, thiếp muốn học.”

“Ừ, tới đây, Bồn vương dạy nàng.” Tích Phong nói xong, vung tay lên, trên mặt hồ trống trải bỗng nhiên xuất hiện hai đóa hoa sen trong suốt, đường kính chừng hai thước, đang nở rộ. Từ trên cao chậm rãi hạ xuống, chàng đang ngồi xếp bằng trên hoa sen, sau khi vận khí điều tức, đóa hoa sen trong suốt bỗng nhiên biến thành màu thất thải, phát sáng rạng rỡ.

Diệp Tuyệt nhìn thấy vậy hai mắt lập tức sáng lên, thật thần kỳ, thật là xinh đẹp, có loại cảm giác như nhìn thấy Phật ngay tại đây. Đạp trên mặt nước đi tới đây, đứng trên đóa hoa sen trống không bên cạnh: “Thiếp Phải làm sao? Chỉ cần ngồi lên là được à?”

“. Dĩ nhiên không phải.” Tích Phong không để ý đến nàng nói: “Tập trung chân khí trong cơ thể lại nhau, sau đó dẫn dắt nó từ từ chạy dọc theo tay chân, dần dần biến thành toàn thân, tuần hoàn như thế là được, nàng có thể thử xem.”

“Được.” Lòng bàn chân Diệp Tuyệt khẽ chạm trên mặt nước, nhảy lên trên hoa sen, ngồi xếp bằng xuống, trong miệng lầm nhảm: “Chân khí tụ vào một điểm, một chút.” Hoa sen dưới người nàng xuất hiện màu xanh lá cây nhàn nhạt, nhưng mà còn chưa ổn định, chỉ lóe lên hai cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Làm như vậy mấy lần, cũng không thành công.

Trên trán đã thoát ra một tầng mồ hôi mỏng, đã có khi luyện Tuyệt Nhi muốn mở miệng mắng to, nhưng mà cũng bị nàng tìm ra một đồng lý do để ép xuống. Con người có lúc, cũng phải tàn nhẫn đối với chính mình một chút.

“Đừng nóng vội, mọi việc bắt đầu đều sẽ khó khăn, trước tiên để ta tìm cảm giác cho nàng.” Tích Phong không nhìn nổi nàng ép buộc mình như thế, di chuyển hoa sen của hai người, chuyển thành đối diện nhau. Nâng tay của nàng lên, áp lòng bàn tay vào nhau.

Thứ tâm pháp này vốn không phải là tâm pháp tốt nhất để luyện, hướng chỉ với tu vi mới hơn bốn trăm năm của nàng mà muốn nhận đạo hạnh gần bốn ngàn năm. Hiện tại tu luyện tâm pháp, thực chất là để tăng

98. Chương 93: Màu Sắc Của Sinh Mệnh

Như thế nào? Thiếp phải luyện như thế nào?” Trên mặt hồ, Diệp Tuyết người nhẹ như yến, đi lại nhanh chóng, đến mũi hài cũng không bị dính nước. Nắm kiếm trong tay dùng sức vung lên về phía xa, mặt nước như bị tách ra thành hai nửa, hiện ra bùn đất ở đáy hồ.

“Không tệ, rất tốt.” Tích Phong chấp tay trong không trung, gật đầu tán dương một cái. Năng lực học tập của nữ nhân này, cường đại đến chính hắn cũng không tưởng tượng được, động tác kiếm pháp đơn giản, nàng hiểu ngay lập tức, vừa nhìn sẽ thuộc. Không biết khi tu hành tâm pháp, có thể học nhanh như vậy hay không: “Tuyết Nhi, những thứ hôm nay ta dạy nàng đã nắm vững, kế tiếp chúng ta sẽ luyện tập tâm pháp.”

“Tâm pháp có ích lợi gì?” So với việc luyện một số thứ trừu tượng gì đó, nàng tương đối thích những thứ giống như ngự phong, loại ngự kiếm này có vẻ thực tế hơn, trò này còn mới chơi rất vui lại còn kích thích!

Tích Phong nghe nàng hỏi như thế, biết nàng không thích học lắm, đã hiện ngay ra bản tính hồ ly, ở bên cạnh dụ dỗ nàng từng chút: “Cái này có nhiều chỗ tốt hơn, tâm pháp càng cao, pháp lực của nàng lại càng cao, khả năng học tập lại càng nhanh. Nói thí dụ như, ta và nàng cùng ngự kiếm, nhưng là tại sao tốc độ của Bồn vương lại nhanh hơn nàng? Bởi vì tâm pháp của Bồn vương cao hơn nàng rất nhiều. Lại ví dụ như kiếm thuật, những chiêu thức nàng vừa luyện được cho dù tốt cũng chỉ là khoa chân múa tay, không có bao nhiêu lực sát thương, cũng là bởi vì tâm pháp của Tuyết nhi quá thấp.”

“Như vậy sao.” Đầu óc của Diệp Tuyết nhanh chóng tính toán. Nếu quả thật như lời hắn nói, học tâm pháp kia mới quan trọng nhất. Học ngự phong ngự kiếm, không phải là vì chạy trốn sao? Nếu như tốc độ chạy không bằng kẻ địch, trốn hay không trốn có gì khác nhau. Ngộ nhỡ một ngày thời cơ chín muồi, ông trời có mắt, để cho nàng có cơ hội rời đi, nàng cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất biến mất trước mặt hắn: “Được, thiếp muốn học, thiếp muốn học.”

“Ừ, tới đây, Bồn vương dạy nàng.” Tích Phong nói xong, vung tay lên, trên mặt hồ trống trải bỗng nhiên xuất hiện hai đóa hoa sen trong suốt, đường kính chừng hai thước, đang nở rộ. Từ trên cao chậm rãi hạ xuống, chàng đang ngồi xếp bằng trên hoa sen, sau khi vận khí điều tức, đóa hoa sen trong suốt bỗng nhiên biến thành màu thất thải, phát sáng rạng rỡ.

Diệp Tuyết nhìn thấy vậy hai mắt lập tức sáng lên, thật thần kỳ, thật là xinh đẹp, có loại cảm giác như nhìn thấy Phật ngay tại đây. Đạp trên mặt nước đi tới đây, đứng trên đóa hoa sen trống không bên cạnh: “Thiếp Phải làm sao? Chỉ cần ngồi lên là được à?”

“. Dĩ nhiên không phải.” Tích Phong không để ý đến nàng nói: “Tập trung chân khí trong cơ thể lại nhau, sau đó dẫn dắt nó từ từ chạy dọc theo tay chân, dần dần biến thành toàn thân, tuần hoàn như thế là được, nàng có thể thử xem.”

“Được.” Lòng bàn chân Diệp Tuyết khẽ chạm trên mặt nước, nhảy lên trên hoa sen, ngồi xếp bằng xuống, trong miệng lầm nhảm: “Chân khí tụ vào một điểm, một chút.” Hoa sen dưới người nàng xuất hiện màu xanh lá cây nhàn nhạt, nhưng mà còn chưa ổn định, chỉ lóe lên hai cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Làm như vậy mấy lần, cũng không thành công.

Trên trán đã thoát ra một tầng mồ hôi mỏng, đã có khi luyện Tuyết Nhi muốn mở miệng mắng to, nhưng mà cũng bị nàng tìm ra một đồng lý do để ép xuống. Con người có lúc, cũng phải tàn nhẫn đối với chính mình một chút.

“Đừng nóng vội, mọi việc bắt đầu đều sẽ khó khăn, trước tiên để ta tìm cảm giác cho nàng.” Tích Phong không nhìn nổi nàng ép buộc mình như thế, di chuyển hoa sen của hai người, chuyển thành đối diện nhau. Nâng tay của nàng lên, áp lòng bàn tay vào nhau.

Thứ tâm pháp này vốn không phải là tâm pháp tốt nhất để luyện, hướng chỉ với tu vi mới hơn bốn trăm năm của nàng mà muốn nhận đạo hạnh gần bốn ngàn năm. Hiện tại tu luyện tâm pháp, thực chất là để tăng đạo hạnh, cũng chính là tạo thêm gánh nặng cho thân thể vượt qua khả năng chịu đựng, tiếp tục đến gần cực hạn của nàng, cho nên độ khó ngày càng tăng.

Được hẩn dẫn dắt, mọi thứ trở lên vô cùng đơn giản, bông hoa sen mà Diệp Tuyết đang ngồi rất nhanh đã hiện ra xanh lá, nhìn qua giống như được điêu khắc từ Phi Thúy, rất là xinh đẹp: “Tại sao của người là thất thải, mà thiếp lại là loại màu sắc này?”

“Bởi vì tu vi của nàng không cao như ta, màu sắc phân tám loại, đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh, xanh da trời, tím, cuối cùng chính là thất thải. Nếu như nàng muốn tốc độ ngự phong nhanh như ta, màu sắc của nàng phải lên tới màu thất thải mới có thể.”

“Thật ra thì thiếp cảm thấy màu xanh này hiện tại khá là đẹp.” Diệp Tuyết nói lảng ra chuyện khác: “Màu xanh lá cây là màu sắc của sinh mạng, đại biểu cho thanh xuân, sức sống và hi vọng.” Hẩn nói “Nếu như nàng muốn ngự phong tốc độ nhanh hơn ta, màu sắc lên tới thất thải mới có thể” là có ý gì? Chẳng lẽ hẩn đọc được nội tâm của mình?

Tích Phong sẽ không nói nhảm với nàng, nhắm mắt lại, giúp nàng điều khí một chút: “Chờ nàng có khả năng biến màu sắc của hoa sen thành màu tím, Bốn vương sẽ trả tự do cho nàng.”

“À?” Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn hẩn. Trả tự do cho mình là có ý gì? Để mình đi sao?

“Chờ đến khi biến thành màu tím, đến lúc đó nàng muốn đi nơi nào sẽ đi nơi đó, Bốn vương tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chút nào.”

“!!” Nghe được lời nói đó, nội tâm Diệp Tuyết cuộn cuộn tuôn trào, nếu không phải là nàng liều mạng che giấu, có lẽ cả người đã run rẩy, nhưng nàng vẫn phải xác nhận một chút: “Người. . . . Nói thật?”

“Quân vô hí ngôn.” Không biết vì sao, sau khi thấy nàng nghe được cam kết này lại vui vẻ như thế, trong lòng của hẩn lập tức trống rỗng. Nếu không phải bị mình uy hiếp, nàng không kịp chờ đợi sẽ muốn nhào vào trong ngực Lạc Băng?

Nhưng nếu như nàng biết, lấy được tự do đồng thời cũng chính là thời gian cuối cùng cuộc đời, nàng còn có thể chờ đợi như vậy sao?

“” Diệp Tuyết nhắm mắt lại, chuyên tâm bắt đầu vận khí điều tức. Nói gì cũng lãng phí thời gian mà thôi, hiện tại nàng chính là muốn nâng cao tâm pháp. Màu tím! Có phải cũng rất nhanh hay không? Màu tím ơi, ta tới đây~~~~

.

Rất nhanh, Tích Phong đã cảm thấy chân khí trong cơ thể nàng vận hành càng ngày càng thuận lợi, càng ngày càng vững vàng.

Sau một canh giờ, hần đột nhiên thu tay lại, chợt mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hoa sen mà nàng đang ngồi, sau đó màu vàng biến thành màu xanh lá cây. Quanh thân nàng, xuất hiện ánh sáng xanh nhạt, lấp lánh lấp lánh, thật là đẹp mắt. Ánh sáng màu xanh lá cây từ từ mở rộng, thành hình tròn, bao lấy nàng ở bên trong.

Thật ra thì những lời nói vừa rồi của nàng, có nói đúng một chút, màu xanh lá cây đúng là màu của sinh mạng. Trong đó khi mà màu sắc của nội đan biến thành màu xanh lá cây, ban đầu tích một chút nội thương trong cơ thể, độc tố hoặc là côn trùng cổ trùng gì đó còn sót lại, đều có thể bị loại bỏ, thân thể tràn đầy lực lượng, giống như con nít mới sinh khỏe mạnh bình thường.

Gần được rồi.“Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi.” Từ vị trí của mình rời đi, đương nhiên là hi vọng nàng dốc lòng tu luyện cả ngày lẫn đêm, sớm ngày thăng cấp hồ đan đến màu tím, để cho mình nhanh chóng cứu Vương Hậu trở về. Nhưng mà đối với nàng, thì quá mức tàn nhẫn. Mình tuyệt đối không thể nói cho nàng biết, mỗi khi màu sắc nội đan của nàng tăng lên một cấp, chính là tử vong lại đến gần thêm một bước. Bây giờ việc hần có thể làm, chỉ là dùng hết khả năng của mình để cho nàng cuộc sống vui vẻ trong những ngày tháng còn lại, thoải mái một chút: “Ngày mai tiếp tục.”

“Nhưng sắc trời vẫn còn rất sớm.” Hiện tại Diệp Tuyết có thể nói là tràn đầy tinh thần, hơn nữa trong lúc bất ngờ thân thể trở nên vô cùng thoải mái, khí lực dùng cũng không hết, thừa dịp trạng thái đang tốt, không nắm chặt sử dụng thì thật lãng phí.

“Bốn vương còn có chuyện phải xử lý.”

“Vậy thì Đại Vương trở về trước đi, thiếp ở chỗ này tự luyện tập cho tốt.”

“Cùng Bốn vương trở về! Bây giờ nàng mới chuyển từ màu vàng thành màu xanh lá cây, vừa mới bắt đầu tu luyện tâm pháp, không thể quá nóng vội thành công được, nếu không nhất định sẽ mất nhiều hơn được.”

“Vâng” Diệp Tuyết ngoan ngoãn đứng dậy từ trên hoa sen, đập trên mặt nước bay đến bờ.

Có nghiêm trọng như vậy sao? Hay nói là hấn không muốn mình tiến bộ quá nhanh, cố ý hù dọa của mình như vậy?

Tích Phong cất hai đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay, kích cỡ không khác trứng chim là bao, sau đó lắc mình đến trước mặt nàng, kéo tay nàng đưa một đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay của nàng: “Về sau lúc ta không có ở đây, tự mình tu hành. Nhưng không thể quá mức nóng vội, có thể nhớ kỹ hay không?”

“Dạ, dạ, nhớ, cảm ơn Đại Vương.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tuyết đang cúi đầu ủ rũ ngay lập tức lại vui vẻ trở lại, tươi cười rạng rỡ.

Nhìn thấy vậy trong lòng Tích Phong ngũ vị tạp trần, không rõ cảm giác gì. Mình làm như vậy, không thể nghi ngờ là sẽ đẩy nhanh tốc độ tử vong của nàng, ngược lại nàng còn nói một tiếng cảm ơn với mình.

Hai chữ đơn giản này, đè nặng trong lòng, nặng nề mà buồn bực!

“Đi thôi, ngự phong trở về, chúng ta so tốc độ một chút, xem ai tới trước.” Hấn dời đi sự chú ý của mình, không suy nghĩ thêm về chuyện tàn nhẫn này nữa.

“Được.” Diệp Tuyết nâng cao ý chí chiến đấu, lập tức xuất kiếm cầm trong tay ra khỏi vỏ: “Chuẩn bị. . . .”

“Đợi chút.” Trên mặt Tích Phong hiện ra nụ cười gian xảo: “Nếu Bồn vương thắng, tối nay thì Tuyết phi phải thị tẩm.”

“Vậy nếu là thiếp thắng thì sao?”

“Vậy thì Bồn vương cho Tuyết phi thị tẩm.”

“.” Diệp Tuyết : “Hai cái này có gì khác nhau sao?” Cho dù là thua hay là thắng, cũng chỉ có mình nàng thua thiệt, “Thiếp không đồng ý.”

“Đương nhiên là có sự khác nhau..., ái phi cho Bồn vương thị tẩm, chính là Bồn vương ở trên nàng ở dưới; Bồn vương cho ái phi thị tẩm, sẽ cho phép ái phi ở trên Bồn vương ở dưới.”

b đổ mồ hôi!!

Diệp Tuyết nghe vậy, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Không vô sỉ như vậy chứ? Nàng mới không cần ở phía trên, quá biến thái.

Không không không, không đúng, mặc kệ là ở phía trên hay là ở phía dưới, nàng đều không cần!

“Đổi điều kiện khác, nếu không thiếp bỏ cuộc.”

Thấy nữ nhân này bày ra vẻ mặt “Ta không chơi với ngài, ngài có thể làm gì ta”, Tích Phong nhíu mày, không nhanh không chậm mở miệng: “Có thể, Bồn vương trở về truyền lệnh, một tháng sau, đều do ái phi thị tẩm.”

“ Chúng ta bắt đầu tỷ thí thôi.” Diệp Tuyết bày ra tư thế sẵn sàng xuất phát, trong miệng hô to: “Chuẩn bị, bắt đầu!” Tiếng nói vừa dứt, “Hừ” một cái bay ra ngoài.

Tại sao mình có thể quên, với trình độ vô sỉ của hắn, thương lượng cùng hắn, khác nào tự mình chuốc lấy cực khổ đau! Vẫn là ngoan ngoãn theo ý tứ của hắn tương đối an toàn hơn.

Hiện tại vấn đề cần giải quyết ngay là —— rốt cuộc là thắng tốt hơn, hay thua tốt hơn? Là ở phía trên tốt hơn hay là ở phía dưới tốt hơn?

99. Chương 94: Chương 90

Diệp Tuyết vừa tới ý Phượng Các, Tích Phong cũng đến ngay sau đó, không nhiều không ít, chậm hơn một chút so với nàng.

“Ái phi, thì ra là nàng là người thích được Bồn vương thị tẩm như vậy, bỗng nhiên tốc độ còn nhanh hơn so Bồn vương.” Tích Phong không đứng đắn nói ở bên cạnh, vừa đáp xuống bên cạnh nàng, từ phía sau ôm nàng vào ngực: “Đã như vậy, Bồn vương tuyệt không làm cho ái phi thất vọng.”

“Mới không phải.” Diệp Tuyết bị lời nói của hắn là cho mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, mắt tự nhiên đẩy hắn ra, đứng ở bên cạnh. Vừa rồi tốc độ của mình rõ ràng không nhanh, thế nhưng hắn lại rơi ra phía sau mình, là người đều có thể nhìn ra là hắn cố ý! Cố ý trêu mình!

“Nếu như không phải vậy, ái phi đỏ mặt làm cái gì?” Tích Phong cười xấu xa ôm hông nàng, cố ý kéo nàng thân thể mềm mại tựa vào người của hắn, giữa hai người chỉ cách hai tầng vải vóc mỏng manh, tựa vào nhau có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ và nhịp tim của đối phương.

“ ” Diệp Tuyết chống hai tay trước ngực của đối phương, chỉ là của hắn sức lực lớn như vậy, sự chống cự của nàng không hiệu quả chút nào. Ngược lại trái tim bởi vì cử động mập mờ này mà đập thật nhanh, khiến cho mặt của nàng càng đỏ.

Hai người đã không phải là lần đầu tiên tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, nhưng chỉ cần một khi tới gần, nàng vẫn không khống chế mà căng thẳng.

“Ái phi, tại sao không trả lời câu hỏi của Bồn vương?” Tích Phong cúi đầu, mùi hương của riêng hắn trực tiếp nhậm vào mặt nàng.

Tuyết mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, tránh khỏi ánh mắt nóng rực của hắn: “Đại Vương, hiện tại. Thời gian đã không còn sớm, dùng bữa trước đã.”

“Được, tối nay Bồn vương muốn ăn trứng tôm.” Hắn nhìn khuôn mặt đỏ dục của nàng nói một câu hai nghĩa, tâm tình thật tốt ôm nàng đi vào đại sảnh.

.

Một bàn trong thức ăn đầy đủ, Tích Phong ngồi đối diện Diệp Tuyết.

Cái bàn không lớn, đưa tay, vừa khéo có thể đút cho đối phương. Thức ăn cũng không ít, theo thường lệ có nhiều món thịt để ăn, tăng cảm giác thèm ăn cho người nhìn.

Ngày ngày ăn thịt, một bữa thịt, cho dù thiếu gia vị nào đó, khẩu vị vẫn tốt như thường.

Quả nhiên là hồ ly trước và sau thay đổi không giống nhau.

Diệp Tuyết cảm thán ở trong lòng!

Có lẽ là do luyện công cả một buổi chiều, đã sớm đói bụng đến mức bụng phải kêu ùng ục, món ăn vừa lên bàn, nàng đã cầm chiếc đũa động đũa gấp ăn. Bình thường đều là một mình ăn cơm, không để ý đến lễ nghĩa, hôm nay lại nhiều hơn một người, nhưng cũng không đặc biệt để ý, thậm chí ngay cả lời mời cũng quên mất.

“Các người lui xuống hết đi.” Tích Phong đuổi thị nữ bên cạnh xuống, để đũa xuống nghiêm túc nhìn nàng: “Ái phi, mùi vị thế nào?”

“Được, Được, không tệ.” Diệp Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt không vui của hắn, chần chờ nuốt xuống thức ăn trong miệng, hoảng sợ nhìn hắn. Cổ nhân có câu, gần vua như gần cọp, thật là không sai chút nào. Thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, cũng không biết trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì!

“Nhưng Bồn vương không có chút khẩu vị nào.”

“Vậy.” Diệp Tuyết đáp nhẹ một tiếng, sau đó thì sao? Hắn không có khẩu vị, nói với nàng có ích lợi gì? Nàng cũng không phải là bác sĩ!

Thấy nàng không có phản ứng gì, một chút ý tứ quan tâm cũng không có, trong lòng Tích Phong càng thêm khó chịu: “Làm một phi tử, khẩu vị của Bồn vương không tốt, nàng có nghĩa vụ phải làm tăng cảm giác thèm ăn của Bồn vương lên.” Mà không phải chỉ tự lo cho mình, càng không phải là biết khẩu vị của hắn không tốt, một câu quan tâm cũng không có!

Diệp Tuyết ở bên cạnh: “. Vậy Đại Vương có đặt biệt muốn ăn món nào? Thiếp sai trù phòng đi làm.” Người lớn như thế rồi, khẩu vị không tốt có gì phải ngạc nhiên. Huống chi thân thể hắn cường tráng như trâu vậy, đói ba năm ngày cũng không thể xảy ra chuyện gì!

Dĩ nhiên, lời này Diệp Tuyết chỉ dám suy nghĩ ở trong lòng một chút, tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

“Bồn vương muốn ăn trứng tôm.” Tích Phong chỉ chỉ vào chậu tôm đỏ đỏ trên bàn.

“Vậy thì ăn đi.” Diệp Tuyết tranh thủ đưa chậu tôm tới chỗ gần hắn nhất. Yêu Vương lúc nào thì trở nên câu nệ như vậy rồi hả? Thích cái gì cũng không dám ăn?

Nhưng mà nói lại, tôm này nàng đã ăn một lần rồi, chỉ đơn giản là luộc ở trong nước một chút, mùi vị cũng vô cùng ngon. Có thể đây là lý do vì sao người ở thành phố lại vô cùng thích món ăn thôn quê, đúng là đồ mọc hoang ăn ngon hơn so với đồ được nuôi trồng. Huống chi nơi này tôm còn sinh trưởng trong môi trường không bị ô nhiễm, thiên nhiên trong lành, thuần túy hoang dại, vừa vào miệng, nụ vị giác trong khoang miệng đều đứng thẳng lên.

Chỉ có điều Diệp Tuyết không biết, chậu tôm được dâng cho Yêu Vương, tất cả đều tới từ đáy Đông Hải, hơn nữa đặc biệt chọn lựa những loại tôm sống lâu năm, khi ăn thịt tôm sẽ thấy có sức vô cùng.

“Chẳng lẽ ái phi muốn Bồn vương ăn như vậy?” Tích Phong liếc nhìn mỹ vị trong mâm, không có hề có ý định sẽ ra tay.

“(o). . .” Diệp Tuyết không hiểu. Đều nói ý trời khó đoán, nhưng nàng cảm thấy ý của người này còn khó hiểu hơn: “Nếu không thiếp bảo trù phòng mang thêm gia vị vào?” Hạt Tiêu gì gì đó, không biết ở nơi này có không.

“” Gặp qua kẻ ngốc, nhưng chưa từng thấy nữ nhân nào không thông suốt như vậy. Điều nói nữ nhân là động vật khéo léo nhất, nhưng tại sao nàng lại ngốc như vậy chứ: ”Bổn vương không muốn tự mình ra tay, xin ái

100. Chương 94: Màu Sắc Của Sinh Mệnh

Như thế nào? Thiếp phải luyện như thế nào?” Trên mặt hồ, Diệp Tuyết người nhẹ như yến, đi lại nhanh chóng, đến mũi hài cũng không bị dính nước. Nắm kiếm trong tay dùng sức vung lên về phía xa, mặt nước như bị tách ra thành hai nửa, hiện ra bùn đất ở đáy hồ.

“Không tệ, rất tốt.” Tích Phong chấp tay trong không trung, gật đầu tán dương một cái. Năng lực học tập của nữ nhân này, cường đại đến chính hắn cũng không tưởng tượng được, động tác kiếm pháp đơn giản, nàng hiểu ngay lập tức, vừa nhìn sẽ thuộc. Không biết khi tu hành tâm pháp, có thể học nhanh như vậy hay không: “Tuyết Nhi, những thứ hôm nay ta dạy nàng đã nắm vững, kế tiếp chúng ta sẽ luyện tập tâm pháp.”

“Tâm pháp có ích lợi gì?” So với việc luyện một số thứ trừu tượng gì đó, nàng tương đối thích những thứ giống như ngự phong, loại ngự kiếm này có vẻ thực tế hơn, trò này còn mới chơi rất vui lại còn kích thích!

Tích Phong nghe nàng hỏi như thế, biết nàng không thích học lắm, đã hiện ngay ra bản tính hồ ly, ở bên cạnh dụ dỗ nàng từng chút: “Cái này có nhiều chỗ tốt hơn, tâm pháp càng cao, pháp lực của nàng lại càng cao, khả năng học tập lại càng nhanh. Nói thí dụ như, ta và nàng cùng ngự kiếm, nhưng là tại sao tốc độ của Bồn vương lại nhanh hơn nàng? Bởi vì tâm pháp của Bồn vương cao hơn nàng rất nhiều. Lại ví dụ như kiếm thuật, những chiêu thức nàng vừa luyện được cho dù tốt cũng chỉ là khoa chân múa tay, không có bao nhiêu lực sát thương, cũng là bởi vì tâm pháp của Tuyết nhi quá thấp.”

“Như vậy sao.” Đầu óc của Diệp Tuyết nhanh chóng tính toán. Nếu quả thật như lời hắn nói, học tâm pháp kia mới quan trọng nhất. Học ngự phong ngự kiếm, không phải là vì chạy trốn sao? Nếu như tốc độ chạy không bằng kẻ địch, trốn hay không trốn có gì khác nhau. Ngộ nhờ một ngày thời cơ chín muồi, ông trời có mắt, để cho nàng có cơ hội rời đi, nàng cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất biến mất trước mặt hắn: “Được, thiếp muốn học, thiếp muốn học.”

“Ừ, tới đây, Bồn vương dạy nàng.” Tích Phong nói xong, vung tay lên, trên mặt hồ trống trải bỗng nhiên xuất hiện hai đóa hoa sen trong suốt, đường kính chừng hai thước, đang nở rộ. Từ trên cao chậm rãi hạ xuống, chàng đang ngồi xếp bằng trên hoa sen, sau khi vận khí điều tức, đóa hoa sen trong suốt bỗng nhiên biến thành màu thất thải, phát sáng rạng rỡ.

Diệp Tuyết nhìn thấy vậy hai mắt lập tức sáng lên, thật thần kỳ, thật là xinh đẹp, có loại cảm giác như nhìn thấy Phật ngay tại đây. Đạp trên mặt nước đi tới đây, đứng trên đóa hoa sen trống không bên cạnh: “Thiếp Phải làm sao? Chỉ cần ngồi lên là được à?”

“. Dĩ nhiên không phải.” Tích Phong không để ý đến nàng nói: “Tập trung chân khí trong cơ thể lại nhau, sau đó dẫn dắt nó từ từ chạy dọc theo tay chân, dần dần biến thành toàn thân, tuần hoàn như thế là được, nàng có thể thử xem.”

“Được.” Lòng bàn chân Diệp Tuyết khẽ chạm trên mặt nước, nhảy lên trên hoa sen, ngồi xếp bằng xuống, trong miệng lầm nhảm: “Chân khí tụ vào một điểm, một chút.” Hoa sen dưới người nàng xuất hiện màu xanh lá cây nhàn nhạt, nhưng mà còn chưa ổn định, chỉ lóe lên hai cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Làm như vậy mấy lần, cũng không thành công.

Trên trán đã thoát ra một tầng mồ hôi mỏng, đã có khi luyện Tuyết Nhi muốn mở miệng mắng to, nhưng mà cũng bị nàng tìm ra một đồng lý do để ép xuống. Con người có lúc, cũng phải tàn nhẫn đối với chính mình một chút.

“Đừng nóng vội, mọi việc bắt đầu đều sẽ khó khăn, trước tiên để ta tìm cảm giác cho nàng.” Tích Phong không nhìn nổi nàng ép buộc mình như thế, di chuyển hoa sen của hai người, chuyển thành đối diện nhau. Nâng tay của nàng lên, áp lòng bàn tay vào nhau.

Thứ tâm pháp này vốn không phải là tâm pháp tốt nhất để luyện, hướng chỉ với tu vi mới hơn bốn trăm năm của nàng mà muốn nhận đạo hạnh gần bốn ngàn năm. Hiện tại tu luyện tâm pháp, thực chất là để tăng đạo hạnh, cũng chính là tạo thêm gánh nặng cho thân thể vượt qua khả năng chịu đựng, tiếp tục đến gần cực hạn của nàng, cho nên độ khó ngày càng tăng.

Được hẩn dẫn dắt, mọi thứ trở lên vô cùng đơn giản, bông hoa sen mà Diệp Tuyết đang ngồi rất nhanh đã hiện ra xanh lá, nhìn qua giống như được điêu khắc từ Phi Thúy, rất là xinh đẹp: “Tại sao của người là thất thải, mà thiếp lại là loại màu sắc này?”

“Bởi vì tu vi của nàng không cao như ta, màu sắc phân tám loại, đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh, xanh da trời, tím, cuối cùng chính là thất thải. Nếu như nàng muốn tốc độ ngự phong nhanh như ta, màu sắc của nàng phải lên tới màu thất thải mới có thể.”

“Thật ra thì thiếp cảm thấy màu xanh này hiện tại khá là đẹp.” Diệp Tuyết nói lảng ra chuyện khác: “Màu xanh lá cây là màu sắc của sinh mạng, đại biểu cho thanh xuân, sức sống và hi vọng.” Hẩn nói “Nếu như nàng muốn ngự phong tốc độ nhanh hơn ta, màu sắc lên tới thất thải mới có thể” là có ý gì? Chẳng lẽ hẩn đọc được nội tâm của mình?

Tích Phong sẽ không nói nhảm với nàng, nhắm mắt lại, giúp nàng điều khí một chút: “Chờ nàng có khả năng biến màu sắc của hoa sen thành màu tím, Bốn vương sẽ trả tự do cho nàng.”

“À?” Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn hẩn. Trả tự do cho mình là có ý gì? Để mình đi sao?

“Chờ đến khi biến thành màu tím, đến lúc đó nàng muốn đi nơi nào sẽ đi nơi đó, Bốn vương tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chút nào.”

“!!” Nghe được lời nói đó, nội tâm Diệp Tuyết cuộn cuộn tuôn trào, nếu không phải là nàng liều mạng che giấu, có lẽ cả người đã run rẩy, nhưng nàng vẫn phải xác nhận một chút: “Người. . . . Nói thật?”

“Quân vô hí ngôn.” Không biết vì sao, sau khi thấy nàng nghe được cam kết này lại vui vẻ như thế, trong lòng của hẩn lập tức trống rỗng. Nếu không phải bị mình uy hiếp, nàng không kịp chờ đợi sẽ muốn nhào vào trong ngực Lạc Băng?

Nhưng nếu như nàng biết, lấy được tự do đồng thời cũng chính là thời gian cuối cùng cuộc đời, nàng còn có thể chờ đợi như vậy sao?

“” Diệp Tuyết nhắm mắt lại, chuyên tâm bắt đầu vận khí điều tức. Nói gì cũng lãng phí thời gian mà thôi, hiện tại nàng chính là muốn nâng cao tâm pháp. Màu tím! Có phải cũng rất nhanh hay không? Màu tím ơi, ta tới đây~~~~

.

Rất nhanh, Tích Phong đã cảm thấy chân khí trong cơ thể nàng vận hành càng ngày càng thuận lợi, càng ngày càng vững vàng.

Sau một canh giờ, hần đột nhiên thu tay lại, chợt mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hoa sen mà nàng đang ngồi, sau đó màu vàng biến thành màu xanh lá cây. Quanh thân nàng, xuất hiện ánh sáng xanh nhạt, lấp lánh lấp lánh, thật là đẹp mắt. Ánh sáng màu xanh lá cây từ từ mở rộng, thành hình tròn, bao lấy nàng ở bên trong.

Thật ra thì những lời nói vừa rồi của nàng, có nói đúng một chút, màu xanh lá cây đúng là màu của sinh mạng. Trong đó khi mà màu sắc của nội đan biến thành màu xanh lá cây, ban đầu tích một chút nội thương trong cơ thể, độc tố hoặc là côn trùng cổ trùng gì đó còn sót lại, đều có thể bị loại bỏ, thân thể tràn đầy lực lượng, giống như con nít mới sinh khỏe mạnh bình thường.

Gần được rồi.“Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi.” Từ vị trí của mình rời đi, đương nhiên là hi vọng nàng dốc lòng tu luyện cả ngày lẫn đêm, sớm ngày thăng cấp hồ đan đến màu tím, để cho mình nhanh chóng cứu Vương Hậu trở về. Nhưng mà đối với nàng, thì quá mức tàn nhẫn. Mình tuyệt đối không thể nói cho nàng biết, mỗi khi màu sắc nội đan của nàng tăng lên một cấp, chính là tử vong lại đến gần thêm một bước. Bây giờ việc hần có thể làm, chỉ là dùng hết khả năng của mình để cho nàng cuộc sống vui vẻ trong những ngày tháng còn lại, thoải mái một chút: “Ngày mai tiếp tục.”

“Nhưng sắc trời vẫn còn rất sớm.” Hiện tại Diệp Tuyết có thể nói là tràn đầy tinh thần, hơn nữa trong lúc bất ngờ thân thể trở nên vô cùng thoải mái, khí lực dùng cũng không hết, thừa dịp trạng thái đang tốt, không nắm chặt sử dụng thì thật lãng phí.

“Bốn vương còn có chuyện phải xử lý.”

“Vậy thì Đại Vương trở về trước đi, thiếp ở chỗ này tự luyện tập cho tốt.”

“Cùng Bốn vương trở về! Bây giờ nàng mới chuyển từ màu vàng thành màu xanh lá cây, vừa mới bắt đầu tu luyện tâm pháp, không thể quá nóng vội thành công được, nếu không nhất định sẽ mất nhiều hơn được.”

“Vâng” Diệp Tuyết ngoan ngoãn đứng dậy từ trên hoa sen, đập trên mặt nước bay đến bờ.

Có nghiêm trọng như vậy sao? Hay nói là hắn không muốn mình tiến bộ quá nhanh, cố ý hù dọa của mình như vậy?

Tích Phong cất hai đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay, kích cỡ không khác trứng chim là bao, sau đó lắc mình đến trước mặt nàng, kéo tay nàng đưa một đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay của nàng: “Về sau lúc ta không có ở đây, tự mình tu hành. Nhưng không thể quá mức nóng vội, có thể nhớ kỹ hay không?”

“Dạ, dạ, nhớ, cảm ơn Đại Vương.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tuyết đang cúi đầu ủ rũ ngay lập tức lại vui vẻ trở lại, tươi cười rạng rỡ.

Nhìn thấy vậy trong lòng Tích Phong ngũ vị tạp trần, không rõ cảm giác gì. Mình làm như vậy, không thể nghi ngờ là sẽ đẩy nhanh tốc độ tử vong của nàng, ngược lại nàng còn nói một tiếng cảm ơn với mình.

Hai chữ đơn giản này, đè nặng trong lòng, nặng nề mà buồn bực!

“Đi thôi, ngũ phong trở về, chúng ta so tốc độ một chút, xem ai tới trước.” Hắn dời đi sự chú ý của mình, không suy nghĩ thêm về chuyện tàn nhẫn này nữa.

“Được.” Diệp Tuyết nâng cao ý chí chiến đấu, lập tức xuất kiếm cầm trong tay ra khỏi vỏ: “Chuẩn bị. . . .”

“Đợi chút.” Trên mặt Tích Phong hiện ra nụ cười gian xảo: “Nếu Bồn vương thắng, tối nay thì Tuyết phi phải thị tẩm.”

“Vậy nếu là thiếp thắng thì sao?”

“Vậy thì Bồn vương cho Tuyết phi thị tẩm.”

“.” Diệp Tuyết : “Hai cái này có gì khác nhau sao?” Cho dù là thua hay là thắng, cũng chỉ có mình nàng thua thiệt, “Thiếp không đồng ý.”

“Đương nhiên là có sự khác nhau..., ái phi cho Bồn vương thị tẩm, chính là Bồn vương ở trên nàng ở dưới; Bồn vương cho ái phi thị tẩm, sẽ cho phép ái phi ở trên Bồn vương ở dưới.”

b đổ mồ hôi!!

Diệp Tuyết nghe vậy, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Không vô sỉ như vậy chứ? Nàng mới không cần ở phía trên, quá biến thái.

Không không không, không đúng, mặc kệ là ở phía trên hay là ở phía dưới, nàng đều không cần!

“Đổi điều kiện khác, nếu không thiếp bỏ cuộc.”

Thấy nữ nhân này bày ra vẻ mặt “Ta không chơi với ngài, ngài có thể làm gì ta”, Tích Phong nhú mày, không nhanh không chậm mở miệng: “Có thể, Bồn vương trở về truyền lệnh, một tháng sau, đều do ái phi thị tẩm.”

“ Chúng ta bắt đầu tỷ thí thôi.” Diệp Tuyết bày ra tư thế sẵn sàng xuất phát, trong miệng hô to: “Chuẩn bị, bắt đầu!” Tiếng nói vừa dứt, “Hừ” một cái bay ra ngoài.

Tại sao mình có thể quên, với trình độ vô sỉ của hắn, thương lượng cùng hắn, khác nào tự mình chuốc lấy cực khổ đau! Vẫn là ngoan ngoãn theo ý tứ của hắn tương đối an toàn hơn.

Hiện tại vấn đề cần giải quyết ngay là —— rốt cuộc là thắng tốt hơn, hay thua tốt hơn? Là ở phía trên tốt hơn hay là ở phía dưới tốt hơn?

101. Chương 95: Chương 91

“Phốc.” Nước rơi trên mặt Diệp Tuyết, chui vào trong miệng, làm nàng nhở ra liên tục. Có chút ánh sáng rơi vào trong mắt, chói mắt, thật khó chịu.

Thế nhưng hắn lại vội vàng cởi y phục của nàng, tay chân lạnh lẽo, hai ba lần đã cởi xong y phục của nàng.

Hai người cùng trần truồng, hắn chui dựng cảm giác ngứa ngáy trong lòng, nàng ngay cả mắt cũng không dám mở ra nhìn hắn một cái.

.

“Đừng động.”

Hồi lâu, nàng đưa tay lên lên đi nhặt lại y phục bị ném trong nước, bị hắn quát bắt ngưng lại.

Nhào tới hung mãnh, hắn để nàng tựa vào thành ao tắm, bàn tay kéo cái mông của nàng, gằm nhẹ tiến vào từ bên ngoài: “Tuyết Nhi, Bồn vương muốn nàng. Hiện tại muốn nàng.”

“Đau, nhẹ một chút.”

.

Trong ao phát ra tiếng nước va chạm với thành ao và tiếng thở dốc của nam nữ làm cho người ta nghe thấy mặt sẽ đỏ tới mang tai.

“Tuyết Nhi, xoay người, đổi lại tư thế.”

“Không cần, đủ rồi.”

.

“Tuyết Nhi, Bồn vương yêu nàng, thật sự yêu nàng, làm cho Bồn vương càng muốn yêu nàng hơn.” Âm thanh của hắn mang theo khăn khăn mập mờ, nước trong ao đã chảy ra từ phía dưới, thấy đấy. Hắn đè nàng xuống đáy ao, tiếp tục ra sức.

Mặt của nàng còn đỏ hơn tôm luộc, thở hổn hển cầu xin: “Không cần nữa. Thiếp không chịu nổi. Người đi ra ngoài.”

.

Hai canh giờ sau, rốt cuộc thị nữ chờ đợi ở ngoài cửa đã nghe được phân phó của người bên trong: “Người đâu, đưa Tuyết Phi nương nương trở về nghỉ ngơi.”

Sương Mai và Thật Tịch vội vàng cầm y phục đi vào, vừa nhìn một cái đã thấy bóng dáng xui lơ dưới đáy ao, mà Yêu Vương thì đã mặc xong y phục phần chân tinh thần đứng ở bên cạnh.

“Nhẹ tay nhẹ chân một chút.”

“Dạ, Đại Vương.”

Đợi đến khi hai nha đầu bọc kín Diệp Tuyết để cho người khác nâng đi, Tích Phong mới ngồi xổm người xuống nhặt một cánh hoa từ trong ao lên, đưa lên mũi ngửi một chút, ánh mắt sắc bén hiện ra một chút lo lắng: quả nhiên có vấn đề!

Hắn đã nghi ngờ, năng lực tự kiểm chế của mình từ trước đến giờ rất tốt, tại sao đột nhiên lại không khống chế được chế, thì ra là nước trong ao này có vấn đề!

Dược tính mạnh như vậy, nếu không phải hắn hao tổn tu vi để làm dược tính giảm đi bảy tám phần, nếu không Tuyết Nhi sẽ phải chết dưới thân hắn.

“Đáng ghét!” Rốt cuộc là ai ác độc như vậy, lại có thể sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Tốt nhất là đừng để hắn tra ra là ai làm, bằng không, hắn sẽ bắt đối phương chết không tử tế.

Đuổi tay một cái, y phục tự động bay đến trên người. Hắn xoay người một cái, biến mất không thấy đâu!

Phòng tắm khôi phục lại sự an tĩnh, hồi lâu, dưới đáy ao truyền đến chảy tiếng nước chảy nhỏ giọt, nước từ đáy ao dâng lên, đại khái là nước dâng lên đến đầu gối, trong ao hiện ra ánh sáng rực rỡ, đuôi cá của Ngu Cát xuất hiện tại trong ao, ý lạnh l trong mắt àm cho người ta nhìn không thấu.

.

Diệp Tuyết tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày sau đó, toàn thân đau nhức, trên cơ thể không có chỗ nào là không bị thương.

Yêu Vương quá điên cuồng, vốn tưởng rằng tới qua mình chết chắc, không ngờ lại sống dai như vậy, còn có thể tỉnh lại.

Sương Mai và Thần Tịch đi vào phục vụ nàng mặc y phục, trang điểm và sau khi mặc xong y phục đã gọi tiểu nha đầu bưng lên một chén canh: “Nương nương, đây là tiên dược mà Đại Vương tự mình đưa tới từ sớm, nói là thân thể nương nương quá yếu, dùng để bồi bổ cho nương nương.”

“Để đó đi, ta sẽ ăn sau.” Sáng sớm đã đưa thuốc, làm nàng cảm thấy những ngày này quá ngao rồi?

“Nương nương, Đại Vương có phân phó, bảo nô tỳ nhìn nương nương uống thuốc.”

Thấy dáng vẻ vâng vâng dạ dạ của hai nha đầu, Diệp Tuyết không còn cách nào, nhận lấy chén thuốc uống một hớp. Họ đi theo mình đã quá xui xẻo rồi, nàng thế nào lại không biết xấu hổ làm khó cho họ đây.

Không lâu sau khi uống xong, vừa vặn là lúc chuẩn bị ăn cơm trưa, có người bên ngoài báo lại: “Nương nương, Yên Yên nương nương cầu kiến.”

“Mau mời vào.” Diệp Tuyết do dự một chút, lập tức cho người mời đối phương đi vào. Theo lý thuyết, Yên Yên nương nương ở ngọc tiêu cung cùng với nàng đều là phi tử do Yêu Vương sách phong, đối phương tới trước nàng, cho nên về vai vế sẽ phải lớn hơn nàng, cũng không cần thông báo.

Sương Mai ở bên cạnh giật mình, nhìn ra nghi ngờ của nàng, tiến lên nhỏ giọng giải thích: “Nương

102. Chương 95: Yên Yên Khổ Sở Cầu Xin

“Phốc.” Nước rơi trên mặt Diệp Tuyết, chui vào trong miệng, làm nàng nhổ ra liên tục. Có chút ánh sáng rơi vào trong mắt, chói mắt, thật khó chịu.

Thế nhưng hắn lại vội vàng cởi y phục của nàng, tay chân lạnh lẽ, hai ba lần đã cởi xong y phục của nàng.

Hai người cùng trần truồng, hắn chui dựng cảm giác ngứa ngáy trong lòng, nàng ngay cả mắt cũng không dám mở ra nhìn hắn một cái.

.

“Đừng động.”

Hồi lâu, nàng đưa tay lên lên đi nhặt lại y phục bị ném trong nước, bị hắn quát bắt ngừng lại.

Nào tới hung mãnh, hắn để nàng tựa vào thành ao tắm, bàn tay kéo cái hông của nàng, gài nhẹ tiến vào từ bên ngoài: “Tuyết Nhi, Bồn vương muốn nàng. Hiện tại muốn nàng.”

“Đau, nhẹ một chút.”

.

Trong ao phát ra tiếng nước va chạm với thành ao và tiếng thở dốc của nam nữ làm cho người ta nghe thấy mặt sẽ đỏ tới mang tai.

“Tuyết Nhi, xoay người, đổi lại tư thế.”

“Không cần, đủ rồi.”

.

“Tuyết Nhi, Bồn vương yêu nàng, thật sự yêu nàng, làm cho Bồn vương càng muốn yêu nàng hơn.” Âm thanh của hắn mang theo khàn khàn mập mờ, nước trong ao đã chảy ra từ phía dưới, thấy đáy. Hắn đè nàng xuống đáy ao, tiếp tục ra sức.

Mặt của nàng còn đỏ hơn tôm luộc, thở hổn hển cầu xin: “Không cần nữa. Thiếp không chịu nổi. Người đi ra ngoài.”

.

Hai canh giờ sau, rốt cuộc thị nữ chờ đợi ở ngoài cửa đã nghe được phân phó của người bên trong: “Người đâu, đưa Tuyết Phi nương nương trở về nghỉ ngơi.”

Sương Mai và Thập Tịch vội vàng cầm y phục đi vào, vừa nhìn một cái đã thấy bóng dáng xui xẻo dưới đáy ao, mà Yêu Vương thì đã mặc xong y phục phần chân tinh thần đứng ở bên cạnh.

“Nhẹ tay nhẹ chân một chút.”

“Dạ, Đại Vương.”

Đợi đến khi hai nha đầu bọc kín Diệp Tuyết để cho người khác nâng đi, Tích Phong mới ngồi xổm người xuống nhặt một cánh hoa từ trong ao lên, đưa lên mũi ngửi một chút, ánh mắt sắc bén hiện ra một chút lo lắng: quả nhiên có vấn đề!

Hắn đã nghi ngờ, năng lực tự kiểm chế của mình từ trước đến giờ rất tốt, tại sao đột nhiên lại không khống chế được chế, thì ra là nước trong ao này có vấn đề!

Dược tính mạnh như vậy, nếu không phải hắn hao tổn tu vi để làm dược tính giảm đi bảy tám phần, nếu không Tuyết Nhi sẽ phải chết dưới thân hắn.

“Đáng ghét!” Rốt cuộc là ai ác độc như vậy, lại có thể sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Tốt nhất là đừng để hắn tra ra là ai làm, bằng không, hắn sẽ bắt đối phương chết không tử tế.

Duỗi tay một cái, y phục tự động bay đến trên người. Hắn xoay người một cái, biến mất không thấy đâu!

Phòng tắm khôi phục lại sự an tĩnh, hồi lâu, dưới đáy ao truyền đến chảy tiếng nước chảy nhỏ giọt, nước từ đáy ao dâng lên, đại khái là nước dâng lên đến đầu gối, trong ao hiện ra ánh sáng rực rỡ, đuôi cá của Ngưu Cát xuất hiện tại trong ao, ý lạnh l trong mắt âm cho người ta nhìn không thấu.

.

Diệp Tuyết tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày sau đó, toàn thân đau nhức, trên cơ thể không có chỗ nào là không bị thương.

Yêu Vương quá điên cuồng, vốn tưởng rằng tối qua mình chết chắc, không ngờ lại sống dai như vậy, còn có thể tỉnh lại.

Sương Mai và Thần Tịch đi vào phục vụ nàng mặc y phục, trang điểm và sau khi mặc xong y phục đã gọi

tiểu nha đầu bưng lên một chén canh: “Nương nương, đây là tiên dược mà Đại Vương tự mình đưa tới từ sớm, nói là thân thể nương nương quá yếu, dùng để bồi bổ cho nương nương.”

“Để đó đi, ta sẽ ăn sau.” Sáng sớm đã đưa thuốc, làm nàng cảm thấy những ngày này quá ngàor rồi?

“Nương nương, Đại Vương có phân phó, bảo nô tỳ nhìn nương nương uống thuốc.”

Thấy dáng vẻ vâng vâng dạ dạ của hai nha đầu, Diệp Tuyết không còn cách nào, nhận lấy chén thuốc uống một hớp. Họ đi theo mình đã quá xui xẻo rồi, nàng thế nào lại không biết xấu hổ làm khó cho họ đây.

Không lâu sau khi uống xong, vừa vặn là lúc chuẩn bị ăn cơm trưa, có người bên ngoài báo lại: “Nương nương, Yên Yên nương nương cầu kiến.”

“Mau mời vào.” Diệp Tuyết do dự một chút, lập tức cho người mời đối phương đi vào. Theo lý thuyết, Yên Yên nương nương ở ngọc tiêu cung cùng với nàng đều là phi tử do Yêu Vương sách phong, đối phương tới trước nàng, cho nên về vai vế sẽ phải lớn hơn nàng, cũng không cần thông báo.

Sương Mai ở bên cạnh giật mình, nhìn ra nghi ngờ của nàng, tiến lên nhỏ giọng giải thích: “Nương nương, Yên Yên nương nương từ khi trở thành vi phi tử đến bây giờ, không được Đại Vương yêu thương, cho nên địa vị thấp nhất trong tất cả các vị nương nương.”

“Vậy tại sao Đại Vương còn phong vi phi cho nàng?” Nếu không thích người ta, tại sao còn muốn cho người ta một danh phận. Bình thường, hạnh phúc còn quan trọng hơn so danh phận.

Trong lúc bất chợt nghĩ đến, chính mình không phải cũng như vậy sao?

Yêu Vương thích nàng sao? Rất rõ ràng, không thích. Từ khi cứu nàng ở vách đá, thì không phải là bởi vì thích mà giữ nàng ở bên người. Tâm tư của Yêu vương, ai cũng không đoán được!

“Tuyết phi nương nương.” Yên Yên đi theo người hầu vào ỷ Phượng Các, ăn mặc rất mộc mạc, một thân áo xanh, trên đầu tùy ý cắm một cây trâm hình rắn được làm từ cẩm thạch, hơi cúi người vấn an.

Đi theo phía sau là một tiểu nha hoàn hết sức gầy yếu.

Diệp Tuyết vội vàng đi lên, tay chân có chút luống cuống: “Yên Yên tỷ tỷ, tỷ làm như vậy không phải ngại chết Tuyết Nhi sao? Tỷ lớn hơn ta mười, cũng vào cung sớm hơn mười, gọi mười một tiếng mười mười là tốt rồi.”

“Tuyết Nhi mười mười.” Yên Yên gật đầu, khẽ gọi một tiếng.

“Ai.” Diệp Tuyết vui vẻ trả lời: “Không biết tỷ tỷ tìm muội, liệu có chuyện gì không?”

“Tuyết Nhi muội muội, thật ra thì chúng ta đã từng gặp mặt.”

Nàng suy nghĩ một chút. “Chúng ta gặp qua?” Diệp Tuyết cố gắng nhớ lại, dường như không có ấn tượng gì: “Tỷ tỷ, tha thứ cho trí nhớ tồi tệ của muội, muội không biết tỷ và muội đã gặp nhau ở nơi nào.”

“Tối ngày hôm trước, ở tảng đá lớn trên đỉnh núi.”

“Chẳng lẽ tỷ là.” Nghe được nàng nói là tối ngày hôm trước, Diệp Tuyết lập tức nhớ tới Đại Thanh xà kia. Lúc ấy bị con rắn to làm cho sợ hãi, cho nên sau khi con rắn kia biến thành hình người, nàng cũng không dám nhìn kỹ, thậm chí ngay cả tướng mạo cũng không thấy rõ ràng.

“Dạ, ta chính là con thanh xà đêm hôm đó. ”Nhớ tới buổi tối đó bởi vì mình xuất hiện mà hù dọa nàng, Yêu Vương quan tâm chu đáo đối với nàng, mình đột nhiên nghĩ đến, muốn Yêu Vương thả Đằng Vân, có lẽ nàng có thể làm được: “Ngày đó ta không phải cố ý hù dọa muội muội, biết được lỗi của mình, xin muội muội thứ lỗi.”

“Tỷ tỷ nói chi vậy, là do lá gan của muội quá nhỏ.” Diệp Tuyết nhin nổi da gà toàn thân, đưa tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh. Hết cách rồi, mặc dù trước mắt là một đại mỹ nhân không hơn không kém, nhưng động vật trên đời này nàng sợ nhất chính là rắn. Quá máu lạnh, quá lạnh lẽo!

“Tỷ tỷ tìm muội, chắc hẳn chính là vì chuyện đêm hôm đó?”

“Đúng vậy, xin muội muội nhất định phải giúp ta một chút.” Nếu như Đằng Vân xảy ra điều gì ngoài ý muốn, tỷ còn sống còn có ý nghĩa gì!.

“Nhưng.” Diệp Tuyết bị làm khó. Không phải nàng không muốn giúp, mà là nàng không có khả năng này. Trước mặt Yêu Vương, thậm chí ngay cả mình còn không dám nói, giúp nàng như thế nào?

“Muội muội, ngày đó ta đã nhìn ra, Yêu Vương đối với muội tốt như vậy, chỉ cần muội mở miệng, hẳn nhất định sẽ đồng ý. ”Yên Yên nhìn ra, đêm hôm đó, Yêu Vương đối xử với Diệp Tuyết còn tốt hơn so với Yêu Vương đối xử với vương hậu. Sở dĩ lúc đầu Xà Vương sẽ gặp tai nạn lớn như vậy, mình cũng bị buộc phải rời Xà Tộc trở thành phi tử của yêu vương, chủ yếu vẫn là do Vương Hậu cản trở từ bên trong!

Hiện tại nếu vị trí Tuyết phi này có thể không phân cao thấp cùng với Vương Hậu, cũng chỉ cần nàng mở miệng, Yêu Vương nhất định sẽ đồng ý.

“Muội muội, cầu xin muội. Chỉ cần muội có thể để cho Đại Vương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không cần đuổi giết Đằng Vân nữa, cho dù từ nay về sau muội bảo tỷ làm cái gì, tỷ đều đồng ý với muội.”

“Tỷ tỷ, muối.”

“Tuyệt Nhi muối muối, coi như tỷ cầu xin muối.” Yên Yên nói xong, phù phù một tiếng té quỵ dưới đất, đập đầu thật mạnh xuống đất.

“Tỷ tỷ, không được! Tỷ mau đứng dậy đi, mau đứng dậy đi a!”

“Muộn không đồng ý với tỷ, tỷ vẫn quỳ, sẽ không đứng lên.” Yên Yên hạ quyết tâm, nếu hôm nay không được sự giúp đỡ của nàng, mình sẽ quỳ đến chết trước mặt nàng. Dù sao cuộc sống như thế này, mình đã sớm không muốn sống, nếu đã định trước Đằng Vân chạy không thoát kiếp nạn này, nàng nguyện ý đến hoàng tuyền chờ hán trước một bước.

“Tỷ tỷ, tỷ đứng lên rồi nói sau.” Diệp Tuyết vốn mềm lòng, như thế nào có thể nhẫn tâm nhìn nàng hành hạ mình như vậy.

“Đây là muối muối đã đồng ý sao?”

“Để cho muối thử một chút, muối sẽ cố gắng hết sức của mình.” Diệp Tuyết kéo nàng đứng dậy trên đất, “Tỷ tỷ, nhanh ngồi xuống đi.”

“Cám ơn muối muối, cám ơn muối muối.” Yên Yên liên tục nói cám ơn không ngừng: “Về sau tỷ sẽ làm trâu làm ngựa cho muối, báo đáp đại ân muối muối.”

.

Tiến Yên Yên ra về, Diệp Tuyết buồn rầu.

Nhân từ với kẻ địch, là tàn nhẫn với chính mình.

Thật ra thì không chỉ là kẻ địch, đối với người nào cũng giống nhau.

Nàng đồng ý với thỉnh cầu của đối phương, rước thêm phiền toái vào mình, lần này. Nàng nên mở miệng thế nào với Yêu Vương chứ? Yêu Vương nghe, có thể giận tím mặt giống như khi đối đãi Yên Yên trong buổi tối ngày hôm trước hay không?

“Nương nương, có mấy lời nô tỳ không biết nên không nên nói.” Thấy nàng ngồi ở bên cửa sổ rầu rĩ, Sương Mai đi lên khẽ cúi người.

“Có lời gì cứ nói, không phải đã nói rồi sao, giữa chúng ta không cần khách khí.” Ở cái thế giới này, nàng và Thần Tịch là người gần mình nhất, nàng đối xử với hai người bọn họ như thân nhân của mình.

“Nương nương, nô tỳ biết người có tấm lòng tốt, không đành lòng nhìn người khác chịu khổ, nhưng chuyện hôm nay, người vẫn là không nên quản thì tốt. Mặc dù đã đồng ý với Yên Yên nương nương, nhưng nương nương không có quan hệ gì với Yên Yên nương nương, lại không liên quan đến chuyện này, coi như hiện tại người đổi ý không giúp nàng, cũng là chuyện bình thường, ai cũng không thể nói gì. Nhưng nếu như người thật sự đi tìm Đại Vương, Đại Vương nhất định sẽ rất tức giận. Thân phận của Yên Yên nương nương, vốn đã rất phức tạp, nô tỳ không muốn nương nương cũng bị cuốn vào.” Đại Vương mới đổi tốt với Tuyết phi nương nương một chút, nàng không muốn nhìn thấy những ngày tốt đẹp của nương nương kết thúc nhanh như vậy.

“Ừ, ta sẽ suy nghĩ một chút.” Diệp Tuyết bị thuyết phục một chút. Việc không liên quan đến mình thì không nên dính vào, những lời này nàng đã nghe không ít.

Lúc xế chiều, Yêu Vương phái người tặng một mâm trái cây qua đây, nói là cho nàng giải sầu, Diệp Tuyết gọi người mang trái cây đặt trong vườn hoa, dẫn theo Thánh Kỳ Lân vừa ăn trái cây vừa ngắm hoa.

Hoa này nở diễm lệ vô cùng, làm cho nàng bất ngờ là ở đây lại vang lên tiếng của Hoa Cơ.

Đã mấy ngày không thấy Hoa Cơ tỷ tỷ, cũng không biết hiện tại nàng trải qua như thế nào? Còn có thương thế của Ung Vương, đã hoàn toàn khôi phục hay chưa?

“Tiểu Thánh thánh, tiếp lấy.” Diệp Tuyết ném trái cây đo đỏ không biết tên lên.

Vừa rồi đã ném mấy lần, nó đều là có thể nhảy lên, sau đó chính xác không sai chút nào há mồm tiếp được. Thế nhưng lần này, Thánh Kỳ Lân nhảy dựng lên rồi đột nhiên bay về hướng khác, sau đó chui vào trong thảm cỏ. .

103. Chương 96: Chương 92

“Tiểu Thánh thánh, trở lại đây, người đi đâu vậy.” Diệp Tuyết vội vàng đứng lên, đuổi theo phía sau. Đến bên cạnh mới phát hiện tên kia đang chui bên trong đám hoa cỏ, phía dưới móng vuốt đang đè vật thể có cánh nào đó không rõ. Đi qua thật thận trọng, đưa cổ nhìn: “Cái gì vậy, cho ta nhìn một chút. Nâng móng vuốt lên.”

“Nương nương, cứu ta, cứu cứu ta.”

Thánh Kỳ Lân nâng móng vuốt lên một chút xíu, một cái đầu nhỏ chui ra từ phía dưới, cầu cứu về phía Diệp Tuyết. Âm thanh rất ngọt ngào rất trong trẻo, tựa như thanh tuyến chảy qua trái tim.

Diệp Tuyết rất nhanh đã nhận ra nó, đây không phải là Tiểu Tinh Linh ở bên cạnh Xà Vương kia sao: “Làm sao người có thể nói chuyện?”

“Nương nương, nô tỳ được chủ nhân tạo ra trong thời gian nhàm chán ở địa lao, dùng Tinh Thần Khí để tạo sủng vật, trước đây đã có thể nói. Chỉ vì khi đó chủ nhân bị phong ấn pháp lực, cho nên có rất nhiều khả năng của nô tỳ không thể hiện rõ ràng được.”

“A, hoá ra là như vậy. Vậy bây giờ người ở chỗ này làm cái gì? Tại sao không đi theo chủ nhân của người?” Diệp Tuyết tò mò nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì chủ nhân bị Yêu Vương truy nã, cho nên đến cả sủng vật cũng

muốn vút bỏ hẳn?

“Nương nương, nô tỳ chính là tinh linh trung thành nhất trên cõi đời này, tuyệt đối sẽ không phản bội chủ nhân mà rời đi một mình.” Tiểu Tinh Linh nhìn thấu ý suy nghĩ trong mắt Diệp Tuyết, dùng lời nói chính nghĩa từ biện giải cho mình: “Cho nên lần này rời chủ nhân đi tới nơi này, là để tìm Yên Yên nương nương.”

“Oh.” Yên Yên là Vương Hậu của Xà quốc, nó tìm Yên Yên không có gì là kỳ lạ, kỳ lạ chính là: “Vậy tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này của ta?”

“Nô tỳ đã đi tìm ở ngọc tiêu cung, nhưng thị nữ ở nơi đó nói cho nô tỳ biết nương nương đã tới nơi này, cho nên nô tỳ mới chạy đến nơi này, không ngờ, đi nửa đường lại gặp phải một chút phiền toái. Thật vất vả chạy tới nơi này, lại bị Đại Gia Hỏa này đập cho một vuốt. Này, nâng móng vuốt của người lên, người sắp đè hư cánh của ta rồi.”

Thánh Kỳ Lân nghe, chẳng những không thả nó ra, ngược lại còn há cái miệng rộng ra, giả vờ muốn ăn nó vào bụng.

Tiểu Tinh Linh sợ hãi la to: “Nương nương tha mạng, nương nương cứu nô tỳ. Nô tỳ chết cũng không sao, nhưng đến lúc đó người nào sẽ đi tìm chủ nhân.”

“Thánh thánh, đừng đùa nữa.” Diệp Tuyết đẩy đầu của Kỳ Lân ra, cứu Tiểu Tinh Linh từ dưới móng vuốt ra, nâng trong lòng bàn tay: “Còn có thể bay sao?”

“Vâng Vâng, có thể.” Tinh linh vỗ cánh một chút, bay lên không trung.

“Nếu như vậy, người hãy đi tìm người người muốn tìm đi, Yên Yên nương nương đã về.” Mặc dù vô cùng hiếu kỳ hiện tại Xà Vương đang ở nơi nào, nhưng nàng vẫn nhịn xuống được. Việc không liên quan đến mình, không can thiệp vào thì tốt hơn.

“Cám ơn nương nương, chủ nhân gọi ta Nha Nha, về sau nếu có cơ hội gặp lại, nương nương cũng có thể gọi nô tỳ như vậy.”

“Mau đi đi.”

Chớp mắt một cái bóng dáng nho nhỏ đã biến mất không thấy đâu, Diệp Tuyết vuốt ve đầu Kỳ Lân: “Thánh thánh, nếu như có một ngày ta cũng gặp phải phiền toái như vậy, người cũng sẽ giống như nó tìm người cứu ta sao?”

“Rầm rì rầm rì.” Thánh Kỳ Lân cọ đầu vào hông của nàng, bày tỏ ý có nó ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho chủ nhân bị bất kỳ kỳ uy hiếp gì!

“Ha ha, thánh thánh người thật tốt.”

.

Buổi tối Yêu Vương cũng không xuất hiện, nhưng mà đặc biệt sai thị vệ trước điện của mình mang theo thị nữ tới đây tặng hơn mười món ăn.

“Nương nương, Đại Vương nói buổi tối không thể tới đây bởi nương nương, xin nương nương không cần nhớ nhưng, ngày mai nhất định sẽ bồi thường cho nương nương thật tốt.”

“Cám ơn, ta đã biết.” Diệp Tuyết có dáng có vẻ khoát tay áo: “Sương mai, giúp Bồn cung tiễn khách.”

“Xin mời!”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Thị vệ vừa đi, Diệp Tuyết đã khôi phục lại bộ dáng không bị gò bó như cũ: “Như thế nào? Ta diễn có giống không?” “Vâng Vâng, nương nương làm ngày càng tốt rồi, càng ngày càng có bộ dáng nương nương rồi.”

“Ha ha. Cũng là do Sương Mai dạy dỗ tốt.”

“Là do nương nương thông minh hơn người, nói một chút đã hiểu.”

“Lấy chén đĩa lên, chúng ta cùng nhau ăn.” Thức ăn đã đưa tới, nhiều món ăn như vậy, không thể để lãng phí.

”Việc này làm sao có

104. Chương 96: Cổ Trùng Chui Vào Tay

“Tiểu Thánh thánh, trở lại đây, người đi đâu vậy.” Diệp Tuyết vội vàng đứng lên, đuổi theo phía sau. Đến bên cạnh mới phát hiện tên kia đang chui bên trong đám hoa cỏ, phía dưới móng vuốt đang đè vật thể có cánh nào đó không rõ. Đi qua thật thận trọng, đưa cổ nhìn: “Cái gì vậy, cho ta nhìn một chút. Nâng móng vuốt lên.”

“Nương nương, cứu nô tỳ với, cứu cứu nô tỳ với.”

Thánh Kỳ Lân nâng móng vuốt lên một chút xiu, một cái đầu nhỏ chui ra từ phía dưới, cầu cứu về phía Diệp Tuyết. Âm thanh rất ngọt ngào rất trong trẻo, tựa như thanh tuyến chảy qua trái tim.

Diệp Tuyết rất nhanh đã nhận ra nó, đây không phải là Tiểu Tinh Linh ở bên cạnh Xà Vương kia sao: “Làm sao người có thể nói chuyện?”

“Nương nương, nô tỳ được chủ nhân tạo ra trong thời gian nhàn chán ở địa lao, dùng Tinh Thần Khí để tạo sủng vật, trước đây đã có thể nói. Chỉ vì khi đó chủ nhân bị phong ấn pháp lực, cho nên có rất nhiều khả năng của nô tỳ không thể hiện rõ ràng được.”

“A, hoá ra là như vậy. Vậy bây giờ người ở chỗ này làm cái gì? Tại sao không đi theo chủ nhân của người?” Diệp Tuyết tò mò nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì chủ nhân bị Yêu Vương truy nã, cho nên đến cả sủng vật cũng muốn vứt bỏ hẳn?

“Nương nương, nô tỳ chính là tinh linh trung thành nhất trên cõi đời này, tuyệt đối sẽ không phản bội chủ nhân mà rời đi một mình.” Tiểu Tinh Linh nhìn thấu ý suy nghĩ trong mắt Diệp Tuyết, dùng lời nói chính nghĩa từ biện giải cho mình: “Cho nên lần này rời chủ nhân đi tới nơi này, là để tìm Yên Yên nương nương.”

“Oh.” Yên Yên là Vương Hậu của Xà quốc, nó tìm Yên Yên không có gì là kỳ lạ, kỳ lạ chính là: “Vậy tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này của ta?”

“Nô tỳ đã đi tìm ở ngọc tiêu cung, nhưng thị nữ ở nơi đó nói cho nô tỳ biết nương nương đã tới nơi này, cho nên nô tỳ mới chạy đến nơi này, không ngờ, đi nửa đường lại gặp phải một chút phiền toái. Thật vất vả chạy tới nơi này, lại bị Đại Gia Hỏa này đập cho một vuốt. Đây, nâng móng vuốt của người lên, người sắp đè hư cánh của ta rồi.”

Thánh Kỳ Lân nghe, chẳng những không thả nó ra, ngược lại còn há cái miệng rộng ra, giả vờ muốn ăn nó vào bụng.

Tiểu Tinh Linh sợ hãi la to: “Nương nương tha mạng, nương nương cứu nô tỳ. Nô tỳ chết cũng không sao, nhưng đến lúc đó người nào sẽ đi tìm chủ nhân.”

“Thánh thánh, đừng đùa nữa.” Diệp Tuyết đẩy đầu của Kỳ Lân ra, cứu Tiểu Tinh Linh từ dưới móng vuốt ra, nâng trong lòng bàn tay: “Còn có thể bay sao?”

“Vâng Vâng, có thể.” Tinh linh vẫy cánh một chút, bay lên không trung.

“Nếu như vậy, người hãy đi tìm người người muốn tìm đi, Yên Yên nương nương đã về.” Mặc dù vô cùng hiếu kỳ hiện tại Xà Vương đang ở nơi nào, nhưng nàng vẫn nhìn xuống được. Việc không liên quan đến mình, không can thiệp vào thì tốt hơn.

“Cám ơn nương nương, chủ nhân gọi ta Nha Nha, về sau nếu có cơ hội gặp lại, nương nương cũng có thể gọi nô tỳ như vậy.”

“Mau đi đi.”

Chớp mắt một cái bóng dáng nho nhỏ đã biến mất không thấy đâu, Diệp Tuyết vượt ve đâu Kỳ Lâm: “Thánh thánh, nếu như có một ngày ta cũng gặp phải phiền toái như vậy, người cũng sẽ giống như nó tìm người cứu ta sao?”

“Râm rì râm rì.” Thánh Kỳ Lâm cọ đầu vào hông của nàng, bày tỏ ý có nó ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho chủ nhân bị bất kỳ uy hiếp gì!

“Ha ha, thánh thánh người thật tốt.”

.

Buổi tối Yêu Vương cũng không xuất hiện, nhưng mà đặc biệt sai thị vệ trước điện của mình mang theo thị nữ tới đây tặng hơn mười món ăn.

“Nương nương, Đại Vương nói buổi tối không thể tới đây bởi nương nương, xin nương nương không cần nhớ nhưng, ngày mai nhất định sẽ bồi thường cho nương nương thật tốt.”

“Cám ơn, ta đã biết.” Diệp Tuyết có dáng có vẻ khoát tay áo: “Sương mai, giúp Bốn cung tiễn khách.”

“Xin mời!”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Thị vệ vừa đi, Diệp Tuyết đã khôi phục lại bộ dáng không bị gò bó như cũ: “Như thế nào? Ta diễn có giống không?” “Vâng Vâng, nương nương làm ngày càng tốt rồi, ngày càng có bộ dáng nương nương rồi.”

“Ha ha. Cũng là do Sương Mai dạy dỗ tốt.”

“Là do nường nường thông minh hơn người, nói một chút đã hiểu.”

“Lấy chén đĩa lên, chúng ta cùng nhau ăn.” Thức ăn đã đưa tới, nhiều món ăn như vậy, không thể để lãng phí.

“Việc này làm sao có thể.” Sương Mai và Thần Tịch vội vàng lắc đầu lui về phía sau. Mặc dù trong ngày thường nường nường không có vẻ kiêu ngạo, cho nên thường xuyên cùng các nàng chơi chung một chỗ, các nàng cứng hay mềm cũng không lay chuyển được nường nường, chỉ cần không có người ngoài, sẽ cùng nường nường dùng chung một bữa. Nhưng những thức ăn hôm nay là Đại Vương đặc biệt đưa tới cho nường nường, vậy nên các nàng tuyệt đối không thể ăn được.

“Sao lại không thể, đã đưa tới cho ta, chính là đồ của ta, ta thích cho ai ăn thì cho người đó ăn. Đến, ngồi xuống, đừng lễ mễ như vậy nữa.” Diệp Tuyết mặc kệ, ra sức kéo đối phương đến bên cạnh bàn.

“Nhưng nường nường.”

“Đừng nói nhảm nữa, ta không muốn phải tức giận.”

“Nô tài không dám.” Thần Tịch không lay chuyển được nàng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Rất tốt.” Diệp Tuyết hài lòng gật đầu, ló đầu ra cửa gọi: “Tiểu Thánh thánh, đi vào.”

Chưa dứt lời, một vệt ánh sáng thoáng qua, Thánh Kỳ Lân rầm rì rầm rì chạy vào, vui sướng chạy quanh cái bàn.

“Tiểu Thánh thánh, xem ra ngươi cũng đói bụng, đợi chút, lập tức là có thể ăn.”

Nhưng Kỳ Lân cũng không dừng lại giống như thường ngày chỉ rên rĩ kêu, chạy đến bên cạnh nàng ngồi xuống, mà là chạy xung quanh cái bàn ngày càng nhanh hơn. Diệp Tuyết lúc này mới phát hiện ra, không phải là nó hưng phấn, mà là đang phiền não, mang theo lo lắng.

“Thánh thánh, ngươi làm sao vậy? Ngươi phát hiện thứ gì sao?”

Diệp Tuyết muốn đi lên ôm lấy nó, để cho nó bình tĩnh một chút.

Nó lại nghiêng người, tránh sang bên cạnh, sau đó nâng lên chân, một chân đá lật cái bàn.

“Thánh thánh, ngươi đang làm cái gì vậy?”

“Nương nương, mau nhìn.” Thần Tịch đột nhiên che miệng mình, hoảng sợ chỉ vào thức ăn rơi vãi trên mặt đất.

Diệp Tuyết vô cùng khó hiểu với phản ứng của nàng, nếu như là bởi vì đồ thức ăn Yêu Vương đưa tới mà sợ, cũng không nhất định phải sợ như vậy. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, rốt cuộc thì thức ăn cũng đã đổ, không ai biết. Chẳng qua khi ánh mắt của nàng kịp nhìn đến những cổ trùng đang di chuyển trên mặt đất thì hét lên một tiếng, nhảy lên một cái ghế: “Chuyện này. Đây là cái gì.”

Thánh Kỳ Lân phun ra một ngụm lãnh khí, làm đông lại những cổ trùng trên mặt đất.

Diệp Tuyết đứng ở trên ghế quét mắt bốn phía xung quanh, chờ xác định không còn sót lại con cổ trùng nào, mới run rẩy từ trên ghế xuống, cẩn thận đi tới bên cạnh tra xét: mỗi con cổ trùng lớn khoảng ngón tay, có vô số chân, có chút giống con rết, nhưng cũng mượt mà hơn so với rết, trên đầu có hai cái rang lạnh bén nhọn phát sáng rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

Nếu không cẩn thận bị cắn, chỉ sợ nó có thể cắn đứt ngón tay đi!

“Nương nương, chuyện này. Làm sao bây giờ? Thức ăn Đại Vương đưa tới sao có thể có loại vật này được?”

“Ta cũng không biết!” Bọn họ hỏi nàng, nàng biết hỏi ai đây: “Mau gọi người tìm lọ gấp một con còn sống vào, còn lại thiêu hủy hết.” Yêu Vương không để cho nàng tiếp xúc người ngoài, nàng chỉ có thể xin hắc chỉ bảo. Chờ lần sau hắc chỉ đến đây, đưa cho hắc chỉ nhìn. Mặc kệ vật này không phải do hắc chỉ sắp xếp, nàng vẫn muốn biết rõ!

“Vâng”

.

Bởi vì lúc ăn cơm tối xảy ra chuyện như vậy, Diệp Tuyết nằm ở trên giường vẫn cảm thấy không an tâm, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của mấy trùng đáng sợ, chỉ sợ sơ ý một chút, trên giường cũng sẽ xuất hiện mấy con.

Đang trợn tròn mắt không ngủ được, trong phòng vang lên âm thanh sột sột soạt soạt, Diệp Tuyết sợ đến mức lập tức ngồi dậy từ trên giường, trợn to hai mắt nhìn: “Người nào?”

“Là Bốn vương.” Sau một tia sáng, Tịch Phong đã xuất hiện ở bên cạnh giường: “Xem ra tính cảnh giác của Tuyết Nhi ngày càng cao.”

“Sao Đại vương lại ở đây?” Không phải nói tối nay không tới sao? Nàng lúc trước còn vì vậy mà vụng trộm vui mừng trong lòng!

“Đương nhiên là Bổng vương sợ nàng một mình nhảm chán, cố ý ghé thăm nàng một chút. Tuyết Nhi hỏi như thế, có phải là không hoan nghênh Bổng vương hay không?”

“Không có.” Diệp Tuyết nói ra hai chữ trái lương tâm.

“Vậy thì tốt.” Tích Phong nhắc chân, nhảy lên giường, ngồi bên cạnh nàng, thuận thế ôm nàng trong ngực, cúi đầu cọ vào cổ của nàng: “Nghe thị vệ bên ngoài nói, thức ăn buổi tối Bổng vương đưa tới có vấn đề?”

“Vâng.” Ánh mắt Diệp Tuyết sáng lên, gật đầu liên tục: “Trùng lớn thật là kinh khủng, nô tỳ cho người lấy cho Đại vương xem. Thần Tịch, Thần Tịch”

“Nương nương có gì phân phó.” Thần Tịch dừng dừng chạy tới, đợi ở cửa.

“Đi lấy trùng mà buổi tối ta sai người bắt tới đây.”

“Vâng”

Không bao lâu, Thần Tịch đã cầm theo cái bình nhỏ đi vào.

Yêu Vương đưa tay ra tiếp nhận, đi tới bên cạnh bàn đồ trùng bên trong ra. Mềm nhũn, nhìn qua chắc là chết rồi.

Hiện tại cổ trùng còn tốt. “Mới vừa rồi bị thánh thánh đóng băng, chắc là bị đông cứng chết rồi.” Diệp Tuyết nhìn hẩn nhứt chặt lông mày, vội vàng giải thích. Nhưng không biết chuyện hẩn lo lắng không phải tiểu trùng này chết rồi, mà là tiểu trùng này thật kỳ lạ, ngay cả hẩn cũng chưa từng gặp qua.

Nàng thấy hẩn cau mày không nói, cho là Yêu Vương đang nghiên cứu có phải chết rồi thật hay không, rất tốt bụng muốn giúp hẩn nghiệm chứng một chút, đưa một ngón tay ra đi ấn vào đầu cổ trùng.

“Dừng tay.” Một khắc suy nghĩ mất hồn của Tích Phong, chờ khi phục hồi tinh thần muốn ngăn cản cử động của nàng, đã không kịp nữa rồi.

Mới vừa rồi nhìn qua tưởng đã chết nhưng khi chạm vào tiểu trùng này bất chợt ngắc đầu lên, cắn một cái vào ngón tay của nàng: “A.”

Tuyết vội vàng hất tay, nhưng thế nào cũng không rơi ra được, nàng sợ đến mức giật nảy mình trên mặt đất.

“Dừng động.” Thấy tiểu trùng đang chui từng chút vào ngón tay của nàng, Tích Phong buộc chặt con người, giữ chặt cổ tay của nàng, dùng tay khác nắm chặt tiểu trùng và ngón tay của nàng, kéo ra ngoài một chút.

Trong lòng bàn tay truyền đến một trận đau nhói, hần không có lo lắng, bởi vì hần sợ vừa buông tay, tiểu trùng này sẽ thừa cơ hội chui vào ngón tay của nàng.

Bị kéo ra bên ngoài từng chút, mắt thấy chỉ còn một chút xíu sẽ phải ra ngoài, tiểu trùng liều chết cũng phải chui vào ngón tay của nàng đột nhiên dừng miệng. Tích Phong vội vàng hất tay, muốn hất tiểu trùng ra, nhưng đã không kịp.

Mới vừa rồi lòng bàn tay truyền đến đau nhói, hần biết tiểu trùng này là trùng hai đầu, hần kéo nó ra, mà nó đã bắt đầu chui về phía lòng bàn tay của hần.

Vì kéo tiểu trùng này từ trong ngón tay nàng ra, mà tiêu hao không ít thời gian. Hiện tại, tiểu trùng này đã chui được nửa người vào bàn tay của hần, do bàn tay tương đối nhiều thịt, so với ngón tay thì chui dễ hơn, hần vùng tay, tiểu trùng này đã tiến vào.

“A. Đại vương. Đại vương không sao chứ? Nó tiến vào rồi, làm thế nào đây? Lần này làm thế nào đây?” Diệp Tuyết ở bên cạnh rối thành một đống. Nhìn hần muốn dùng pháp lực để bức tiểu trùng ra bên ngoài cơ thể mà chưa thành công, trong lòng áy náy nàng không biết nên làm thế nào cho phải: “Đều do nô tỳ không tốt, đều do nô tỳ gây họa. Bây giờ nên làm thế đây. ?

105. Chương 97: Chương 93

“Nàng có thể an tĩnh một chút được không!” Tích Phong phải quát lên để ngăn cản nàng cứ liên thoảng mãi không ngừng. Đây là điểm phiền toái nhất của nữ nhân, cũng không giúp được gì, còn chưa tính đến việc không giải quyết được chuyện gì, còn làm cho tinh thần người ta mệt mỏi hơn, ảnh hưởng đến tâm trạng của hần.

Bị hần quát như vậy, trái lại Diệp Tuyết thật sự không nói nữa, mở to hai mắt nhìn tay của hần nước mắt lưng tròng.

Thấy vậy, tim Tích Phong mềm nhũn, sắc mặt lập tức dịu đi, giọng nói dịu dàng đến nỗi ngay cả chính hần cũng phải bất ngờ: “Được rồi, không có việc gì, không phải chỉ là một con tiểu trùng thôi sao, Bồn vương là ai chứ?”

“Thật sự là không có việc gì?” Ngón tay nàng khẽ phát run, cố gắng kìm chế mình không để bản thân quá kích động. Sự an ủi của nàng, giống như một mũi tiêm đâm mạnh vào tim hần, để cho tâm trạng luồng cuống của nàng có chỗ dựa vào, nhưng vẫn muốn xác nhận một lần nữa.

“Không có việc gì.” Hần nâng tay kia không bị thương lên, sờ đầu của nàng an ủi, cố gắng để cho giọng nói của mình khi nói chuyện nghe có vẻ thờ ơ.

“Vâng Vâng.” Diệp Tuyết nặng nề gật đầu.

Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.

Đây trở thành giọng nói duy nhất trong lòng nàng!

“Nàng ngủ sớm một chút, hai ngày nay làm việc phải cẩn thận một chút, buổi tối Bồn vương sẽ phái người tới đây bảo vệ nơi này.”

“Vay tay của người.” Diệp Tuyết gật đầu, nhưng khi nhìn thấy hần xoay người muốn đi, vẫn nhìn không được mở miệng hỏi. Tiểu trùng kia. Không phải vẫn còn ở bên trong hay sao? Sao hần lại

biểu hiện giống như không có cảm giác gì vậy?

“Bổn vương không phải đã nói rồi sao? Không có việc gì, nàng ngủ đi.” Lần này Tích Phong không dùng di chuyển tức thời để rời đi, mà là đi ra từ cửa. Kéo cửa phòng ra, đứng ở cửa, quay đầu lại cho nàng một nụ cười mờ ám: “Bây giờ Ái phi lại có thể quan tâm Bổn vương như vậy, không tệ, xem ra cố gắng của Bổn vương không phải vô ích, có tiến bộ!” Rất tốt.

“” Mặt của Diệp Tuyết lập tức đỏ đến tận mang tai. Lúc này vẫn có thể nói ra những lời không đứng đắn như vậy, xem ra thật sự là không sao! Nghiêng đầu giận dỗi lên giường, mặt quay vào bên trong nằm xuống!

Hừ, người xấu, ai muốn quan tâm hần chứ, không để ý tới hần nữa!

“Ha ha ha.” Thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, Tích Phong đắc ý cười ra tiếng, sau đó vung tay một cái đóng cửa lại, cười lớn rời đi.

Trong phòng, Diệp Tuyết nghe tiếng cười của hần dần dần đi xa, không nhịn được lại xoay mình ngồi dậy từ trên giường, nhìn cửa phòng đóng chặt ngăn người: thật ra thì. Hần cũng không phải là quá xấu.

Vào thời điểm máu chốt, vẫn có thể đứng ra vì nàng!

.

Còn buồn ngủ biến mất, Diệp Tuyết mang giày ngồi xuống bàn, rót cho mình chén nước, nhưng không uống hộp nào, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ.

Ngay cả chính nàng cũng không biết, vào giờ phút này, trong lòng nàng hi vọng trời nhanh sáng như thế nào. Cho dù hần nói không sao, có thể suy nghĩ đơn giản cũng biết, một tiểu trùng chui vào thân thể, cho dù có nguy hiểm hay không, đều không tốt. Chỉ khi chính mắt nàng nhìn thấy tiểu trùng bị lấy ra, nàng mới có thể yên tâm.

.

Trong sân đột nhiên hỗn loạn, sau đó là một tiếng thét chói tai mang theo khổ sở: “Nương nương.”

Suy nghĩ của Diệp Tuyết bị cắt ngang, âm thanh này, hình như là. Nha Nha.

Yêu Vương nói buổi tối sẽ phái người tới đây, chẳng lẽ là.

Nghĩ tới đây, nàng không dám chần chờ, vội vàng chạy đến cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Trong sân, hai thị vệ mặc áo giáp đang cầm vũ khí lên cao, mà đầu vũ khí đang chỉ xuống đất, Tiểu Tinh Linh gãy cánh rơi trên mặt đất.

“Dừng tay!”

“Tuyết phi nương nương.” Hai thị vệ cung kính chào nàng một cái, đối với Tiểu Tinh Linh đang nằm trên đất không buồn lòng cảnh giác chút nào.

“Thả nó ra.”

“Nương nương, tinh linh này lén lút xuất hiện tại phụ cận tẩm cung, sợ sẽ bất lợi gây với nương nương. Thuộc hạ phụng mệnh của Đại Vương bảo vệ an toàn của nương nương, nếu xảy ra một chút sai lầm nào, xin nương nương tha thứ. Đợi thuộc hạ đưa cho Đại Vương, tất cả nghe theo Đại Vương xử trí.” Thị vệ cung kính trả lời. Đại Vương có phân phó, thà giết lầm một trăm, cũng không thể bỏ qua cho một người, cho

106. Chương 97: Xà Vương Không Chịu Nổi

“Nàng có thể an tĩnh một chút được không!” Tích Phong phải quát lên để ngăn cản nàng cứ liên tục suốt mãi không ngừng. Đây là điểm phiền toái nhất của nữ nhân, cũng không giúp được gì, còn chưa tính đến việc không giải quyết được chuyện gì, còn làm cho tinh thần người ta mệt mỏi hơn, ảnh hưởng đến tâm trạng của hân.

Bị hân quát như vậy, trái lại Diệp Tuyết thật sự không nói nữa, mở to hai mắt nhìn tay của hân nước mắt lưng tròng.

Thấy vậy, tim Tích Phong mềm nhũn, sắc mặt lập tức dịu đi, giọng nói dịu dàng đến nỗi ngay cả chính hân cũng phải bất ngờ: “Được rồi, không có việc gì, không phải chỉ là một con tiểu trùng thôi sao, Bồn vương là ai chứ?”

“Thật sự là không có việc gì?” Ngón tay nàng khẽ phát run, cố gắng kìm chế mình không để bản thân quá kích động. Sự an ủi của nàng, giống như một mũi tiêm đâm mạnh vào tim hân, để cho tâm trạng luống cuống của nàng có chỗ dựa vào, nhưng vẫn muốn xác nhận một lần nữa.

“Không có việc gì.” Hân nâng tay kia không bị thương lên, sờ đầu của nàng an ủi, cố gắng để cho giọng nói của mình khi nói chuyện nghe có vẻ thờ ơ.

“Vâng Vâng.” Diệp Tuyết nặng nề gật đầu.

Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.

Đây trở thành giọng nói duy nhất trong lòng nàng!

“Nàng ngủ sớm một chút, hai ngày nay làm việc phải cẩn thận một chút, buổi tối Bồn vương sẽ phái người tới đây bảo vệ nơi này.”

“Vậy tay của người. . . .” Diệp Tuyết gật đầu, nhưng khi nhìn thấy hân xoay người muốn đi, vẫn nhìn không được mở miệng hỏi. Tiểu trùng kia. . . . Không phải vẫn còn ở bên trong hay sao? Sao hân lại biểu hiện giống như không có cảm giác gì vậy?

“Bồn vương không phải đã nói rồi sao? Không có việc gì, nàng ngủ đi.” Lần này Tích Phong không dùng di chuyển tức thời để rời đi, mà là đi ra từ cửa. Kéo cửa phòng ra, đứng ở cửa, quay đầu lại cho nàng một nụ cười mờ ám: “Bây giờ Ái phi lại có thể quan tâm Bồn vương như vậy, không tệ, xem ra cố gắng của Bồn vương không phải vô ích, có tiến bộ!” Rất tốt.

“” Mặt của Diệp Tuyết lập tức đỏ đến tận mang tai. Lúc này vẫn có thể nói ra những lời không đứng đắn như vậy, xem ra thật sự là không sao! Nghiêng đầu giận dữ lên giường, mặt quay vào bên trong nằm xuống!

Hừ, người xấu, ai muốn quan tâm hần chứ, không để ý tới hần nữa!

“Ha ha ha.” Thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, Tích Phong đắc ý cười ra tiếng, sau đó vung tay một đóng cửa lại, cười lớn rời đi.

Trong phòng, Diệp Tuyết nghe tiếng cười của hần dần dần đi xa, không nhận được lại xoay mình ngồi dậy từ trên giường, nhìn cửa phòng đóng chặt ngăn người: thật ra thì. Hần cũng không phải là quá xấu.

Vào thời điểm máu chốt, vẫn có thể đứng ra vì nàng!

.

Cơn buồn ngủ biến mất, Diệp Tuyết mang giày ngồi xuống bàn, rót cho mình chén nước, nhưng không uống hộp nào, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ.

Ngay cả chính nàng cũng không biết, vào giờ phút này, trong lòng nàng hi vọng trời nhanh sáng như thế nào. Cho dù hần nói không sao, có thể suy nghĩ đơn giản cũng biết, một tiểu trùng chui vào thân thể, cho dù có nguy hiểm hay không, đều không tốt. Chỉ khi chính mắt nàng nhìn thấy tiểu trùng bị lấy ra, nàng mới có thể yên tâm.

.

Trong sân đột nhiên hỗn loạn, sau đó là một tiếng thét chói tai mang theo khổ sở: “Nương nương.”

Suy nghĩ của Diệp Tuyết bị cắt ngang, âm thanh này, hình như là. Nha Nha.

Yêu Vương nói buổi tối sẽ phái người tới đây, chẳng lẽ là.

Nghĩ tới đây, nàng không dám chần chờ, vội vàng chạy đến cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Trong sân, hai thị vệ mặc áo giáp đang cầm vũ khí lên cao, mà đầu vũ khí đang chỉ xuống đất, Tiểu Tinh Linh gầy cánh rơi trên mặt đất.

“Dừng tay!”

“Tuyết phi nương nương.” Hai thị vệ cung kính chào nàng một, đối với Tiểu Tinh Linh đang nằm trên đất không buông lỏng cảnh giác chút nào.

“Thả nó ra.”

“Nương nương, tinh linh này lén lút xuất hiện tại phụ cận tẩm cung, sợ sẽ bắt lợi gây với nương nương. Thuộc hạ phụng mệnh của Đại Vương bảo vệ an toàn của nương nương, nếu xảy ra một chút sai lầm nào, xin nương nương tha thứ. Đợi thuộc hạ đưa cho Đại Vương, tất cả nghe theo Đại Vương xử trí.” Thị vệ cung kính trả lời. Đại Vương có phân phó, thà giết lầm một trăm, cũng không thể bỏ qua cho một người, cho nên tinh linh này, bọn họ tuyệt đối không thể thả ra được.

“Nương nương, nô tỳ không muốn đến nơi đó của Yêu Vương, cứu cứu nô tỳ. Cứu cứu nô tỳ.”

“Nó không có ác ý, nó là tới tìm ta, các người thả nó ra, nếu xảy ra chuyện gì tất cả do ta gánh chịu.” Diệp Tuyết biết, nó tới khẳng định là vì chuyện của Xà Vương.

Này, nói như thế nào đây, Yên Yên cũng rất đáng thương. Tuy là mình quyết định sẽ không xen vào việc của người khác, nhưng nếu người ta đến trước mặt nàng cầu xin, nàng thật sự có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Chỉ sợ là không thể đi!

“Nương nương, thuộc hạ.”

“Các người đã gọi ta là nương nương, tại sao không nghe lời nói của ta? Ta nói, nó tuyệt đối sẽ không tổn thương đến ta, lui xuống cho ta.”

Hai thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nếu không lui ra, cẩn thận ta nói cho Yêu Vương, nói các người rất bất kính với ta, các người nên biết đến lúc đó sẽ có kết quả gì, hả?” Diệp Tuyết bày ra dáng vẻ lãnh đạo, lớn tiếng cảnh cáo.

“Nương nương bớt giận, thuộc hạ cáo lui.” Hai thị vệ thu hồi binh khí, lắc một biến mất không thấy nữa.

“Tạ ơn nương nương đã cứu mạng!” Tiểu Tinh Linh đứng trên mặt đất lay một, nhưng bởi vì cánh bị thương, một trận gió thổi qua, ngay lập tức thổi ngã nó trên mặt đất, quay mấy vòng trên mặt đất.

Diệp Tuyết vội vàng tiến lên mấy bước, nhặt nó lên từ trên mặt đất sau đó để vào lòng bàn tay, nhìn chung quanh một chút, mang theo nó vào phòng.

“Người bị gãy cánh, người có khỏe không?” Thả Nha Nha vào khay trà, sau khi dứt cho nó vài giọt nước, Diệp Tuyết nằm xuống bàn nhìn nó khổ sở. Tinh linh không có cánh, một trận gió là có thể thổi nó đi, vạn nhất nếu không thể tốt lên được, sau này nó sẽ sống thế nào?

Về mặt của tiểu tinh linh cũng ừ ừ, hai cái râu trên đầu cũng ừ ừ: “Nếu như có chủ nhân ở đây, cho dù

Nha Nha phải chịu thương tổn gì cũng có thể khôi phục ngay lập tức, nhưng là bây giờ chủ nhân người. . . . Hu hu, Nha Nha thật là vô dụng, đến việc nhỏ thế này cũng làm không xong, chủ nhân phải chờ Nha Nha tìm người đi cứu chủ nhân đấy.”

“Đừng khóc, chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, không nên khổ sở.” Diệp Tuyết cảm thấy mình thật sự là rất không biết nói chuyện, không mở bình thì ai biết trong bình có gì, chuyên chọc vào chỗ đau của người khác, nói sang chuyện khác có vẻ tốt hơn: “Đúng rồi, người không phải là đi tìm Yên Yên nương nương sao? Tại sao lại trở lại.”

“Nương nương nói Yên Yên nương nương đã trở về, Nha Nha đã đi về phía ngọc tiêu cung một lần nữa, nhưng mà ở nơi đó tìm vài vòng, cũng không thấy bóng dáng của Yên Yên nương nương. Biến thành dáng vẻ của thị nữ hỏi thăm người của ngọc tiêu cung, họ cũng nói buổi sáng sau khi ra cửa chưa thấy Yên Yên nương nương trở về. Nha Nha hết cách rồi, đành chờ ở đó, đợi đến mới vừa rồi mới thôi, thật sự đợi không nổi nữa rồi, biết nương nương tâm địa tốt, có thể sẽ chịu giúp Nha Nha một lần, không ngờ vừa lại đây đã bị thị vệ canh giữ ở chỗ tối phát hiện!”

“Không trở về sao? Nhưng Yên Yên nương nương rõ ràng đã sớm đi khỏi chỗ này của ta, thật sự là kỳ lạ, sẽ đi chỗ nào đây?”

“Nương nương, hiện tại không tìm được Yên Yên nương nương, Nha Nha chỉ có thể cầu xin người, cầu xin người cứu chủ nhân, van xin người.” Tiểu Tinh Linh đột nhiên chấp tay trước ngực, quỳ gối trên mặt bàn: “Nương nương, thật ra con người của chủ nhân rất tốt, ngày đó làm ra chuyện như vậy đối với nương nương, chỉ là bởi vì chủ nhân chấp niệm quá nặng đối với yêu vương. Nương nương, ngày đó sau khi chủ nhân thương tổn người, trong lòng cũng vô cùng hối hận.”

“.” Đối với yêu vương chấp niệm quá nặng! Thấy quan hệ trong đó của Xà Vương và Yêu Vương, thật sự là không phải là bình thường a: “Vậy người nói cho ta biết, rốt cuộc hai người bọn họ là người nào theo đuổi người nào?”

“Nương nương.” Tiểu Tinh Linh yếu ớt kêu lên một tiếng. Trong mắt nàng đột nhiên xuất hiện ánh sáng lấp lánh, nó là chỗ ngứa trong nội tâm! Tuyết phi nương nương này, chẳng lẽ trong lúc vô tình bị người nào nhập lên người sao?

“Làm gì mà nhìn ta như vậy, ta đang hỏi người vấn đề rất nghiêm túc. Nếu không phải như vậy, chúng ta làm cái giao dịch, chỉ cần người thành thật nói cho ta biết quan hệ giữa chủ nhân nhà người và Yêu Vương, ta sẽ giúp người đi cứu chủ nhân nhà người, như thế nào?”

“Được!” Tiểu Tinh Linh rói rầm nửa ngày, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Còn sống. Còn quan trọng hơn bất kỳ cái gì.

Nếu là ngay cả mạng sống cũng không còn có, còn giữ mặt mũi làm cái gì?

Chủ nhân, Nha Nha cũng là bất đắc dĩ, chỉ vì suy nghĩ cho sinh mệnh của người, đành phải nói ra chuyện xấu nằm đó của người. Chỉ cần người có thể sống sót, đến lúc đó muốn đánh muốn giết, Nha Nha tùy người xử trí!

Không vội cúi đầu vào trong chén uống một ngụm nước, Tiểu Tinh Linh lục lợi trí nhớ thừa kế từ chủ nhân kể ra.

Trước kia rất lâu, khi đó Tích Phong chưa thống nhất Yêu Giới, cho nên vẫn chưa trở thành Yêu Vương. Ngày ấy, hắn dẫn theo thủ hạ của mình là Yêu Binh, lần thứ tám tấn công Xà quốc.

Bảy lần trước, hai bên nhìn qua là đánh ngang tay, nhưng trên thực tế Xà quốc tổn thất nặng nề. Cứ tiếp như thế, đây không phải là biện pháp.

Vì thay đổi cục diện, Xà Vương biến thành thuộc hạ của Tích Phong, đi trước thăm dò tình huống. Bởi vì không muốn bị lộ, bị nhìn thấu. Trên trận địa của quân địch, hắn song quyền đánh tứ phía, trong chạy trốn gặp phải lều cỏ mà Tích Phong nhốt quân kỹ, cái khó ló cái khôn, biến ảo thành một cô gái, đứng giữa ở một đồng quân kỹ.

Nhưng mà thật đúng lúc, ngay sau đó đã có sáu bảy tướng sĩ tới chọn nữ nhân qua đêm, một người trong số đại tướng đó cố tình chọn trúng hắn. Sáu bảy tướng sĩ này cũng từng đánh nhau với hắn, pháp lực cao cường, giờ phút này nếu bị lộ, hắn nhất định bị sẽ bắt. Vì vậy tương kế tựu kế, thuận theo bọn họ đi, trong lòng suy nghĩ chờ đến khi một chọi một thời mình sẽ ra tay, giết chết đại tướng đó, đến lúc đó rời đi nhất định cũng không ngờ đại tướng đó không mang hắn về doanh trại của mình, mà là cho hắn uống bát rượu, sau đó đưa hắn vào một trại khác không phải là vấn đề.

Bên trong lều.

Đi vào, Xà Vương đã cảm thấy không ổn, nhìn lại, phát hiện người ngồi ở trong lều lại là Tích Phong. . . .

Trời giúp Đẳng Vân hắn, một chọi một, hắn không nhất định có thể đánh được Tích Phong, nhưng bây giờ mình lấy thân phận nữ nhân, hơn nữa còn do thuộc hạ của Tích Phong đưa tới hầu hạ cho hắn, tất cả là không thể nói được rồi.

“Tới đây.” Buổi tối đó, tâm tình của Tích Phong không tốt, cho nên uống không ít rượu, nhìn thấy có người đi vào, biết là có người tìm nữ nhân đưa đến cho mình. Đây là lần đầu tiên hắn cãi nhau với Dao Nhi, cũng là lần đầu tiên ở bên ngoài, nhưng hắn thế nào cũng không ngờ được, lần đầu tiên của mình ở bên ngoài lại có thể là cùng. . .

107. Chương 98: Chương 94

Xà Vương với dung mạo nữ nhân lắc lắc mông ngoan ngoãn đi tới mép bàn rồi ngồi xuống.

“Uống.” Tích Phong rót đầy rượu, nặng nề đặt trước mặt hắn. Rượu ngon tràn ra từ trong chén, tràn một chút ra bàn.

Xà Vương chậm rãi nâng rượu tới khóe miệng, dùng ống tay áo rộng che lại giả vờ uống rượu, trong mắt lại hiện lên ánh sáng sắc bén, tìm cơ hội xuống tay. Khi người ta đang không vui, tính cảnh giác là thấp nhất, hơn nữa giờ phút này, mình lại xuất hiện với dung mạo nữ nhân, chỉ cần ra tay khi người ta không đề phòng, nhất định chỉ cần một chiêu có thể thành công.

“Uống nhanh.” Khi đó Tích Phong đã gần say, thấy tốc độ uống rượu của nàng chậm như vậy, trong lòng rất không vui. Đập bàn, lớn tiếng thúc giục.

“Vâng” hắn nhẹ nhàng lên tiếng, hơn nữa cố ý làm cho âm thanh mềm mại hơn, làm cho người nghe toàn thân tê tê dại dại. Hơi thở trong tay ngưng tụ, thừa dịp đối phương cúi đầu, nhanh chóng ra tay, đâm thẳng đến trái tim của đối phương.

Cho dù pháp lực của Tích Phong cao hơn nữa, đạo hạnh sâu hơn nữa, không có trái tim thì sẽ không còn sức mạnh để xoay chuyển trời đất.

Nhưng Đằng Vân thế nào cũng nghĩ không đến, một kích mà mình đã tập hợp toàn bộ sức mạnh, lại là đầu voi đuôi chuột, ngay khi tung chiêu ra, đột nhiên toàn bộ sức lực trong người biến mất. Tiếng ly rượu rơi trên xuống đất, cả người hắn mềm nhũn nằm trên bàn rượu.

Miễn cưỡng chống tay đứng dậy, cũng là làm cho hắn phải thở hổn hển, động một cái, cần thở gấp vài cái mới có thể mở miệng nói lại một cách chậm chạp.

Đột nhiên cảm thấy, vừa rồi khi đại tướng kia đi vào đưa rượu. Nhất định là có vấn đề!

Nghĩ như thế, trong lòng thầm kêu không ổn.

Mặc dù Tích Phong say, nhưng vẫn vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm, mới vừa rồi một kích kia đâm tới, hắn chỉ nghiêng sang bên cạnh một chút, là đã tránh khỏi. Đứng dậy, chân nam đá chân chiêu* nghiêng ngả lão đảo đi đến trước mặt Xà Vương, đưa tay nâng lên cằm của hắn lên, cúi đầu lại gần nhìn hắn: “Mỹ nhân, nàng thật đẹp, xinh đẹp giống như Dao nhi. Rồi.” Vừa nói, vừa nấc một cái vang dội.

(Chân nam đá chân chiêu*: liêu xiêu, chênh choáng)

“Buông tay người ra, ta không phải mỹ nhân của ngươi.” Đằng Vân hất tay đầy khó chịu, muốn tách tay ra khỏi người đang nắm tay mình kia, nhưng mà cả người mềm nhũn ngay cả bụi bặm trên người đối phương cũng không vỗ đi được.

Đáng chết, cảm giác bị nam nhân coi như là nữ nhân mà đùa giỡn thật không tốt chút nào, nếu như bị người khác biết, hẳn đường đường Xà Vương sau này phải làm thế nào?

“Mỹ nhân, ngay cả nàng cũng có không chuyện vui sao? Vì sao lại cau mày?” Tích Phong nói xong, cẩn thận nâng khuôn mặt nhỏ bé trong tay lên, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, dùng đôi môi lạnh như băng mang theo cảm giác say đặt một nụ hôn nhỏ trên lông mày đang nhíu chặt của hắn.

“Khốn kiếp, đừng có dùng cái miệng bẩn thỉu của ngươi hôn bậy hôn bạ trên mặt của ta.” Tích Phong, ta muốn giết chết ngươi. Ừm.” Đằng Vân còn chưa nói ra khỏi miệng, môi đã bị đối phương ngậm lấy, lời nói đến miệng toàn bộ bị nuốt vào trong bụng. Hắn giãy giụa dùng hai tay chống đỡ trước ngực đối phương, nhưng lại như là ruồi bọ rung cây*, không nhúc nhích được chút nào.

(Ruồi bọ rung cây*: Đại ý là làm chuyện không có tác dụng, không có kết quả)

“Mỹ nhân, miệng của nàng thật ngọt.” Tích Phong gặm cắn một phen, cho tới khi môi của đối phương bị cắn vừa đỏ vừa sưng, mới thỏa mãn rời đi. Nhìn chằm chằm vào người phía dưới bị mê hoặc, trong mắt đã nhuộm đầy vẻ dâm mị: “Không biết thân thể có phải cũng đẹp giống vậy không.” Nói xong, vung tay lên, y phục trên người Xà Vương hóa thành từng mảnh vải vụn, rơi trên mặt đất.

“Tích Phong, người sẽ không được chết tử tế, ta muốn giết chết người, nhất định phải giết chết người” Bởi Đằng Vân đã mất hết vì pháp lực và hơi sức, tướng mạo được biến hóa ra cũng dần dần biến mất, bây giờ đã lộ ra diện mạo thật sự.

Giữa hai người vốn là vua của 2 nước đối địch, bỗng nhiên bây giờ lại bị đối phương lột sạch y phục, không mảnh vải che thân bị đối phương đùa bỡn, đây là chuyện đáng xấu hổ biết bao!!

“Mỹ nhân nghe lời, một lúc là tốt rồi. . . .” Thần trí của Tích Phong đã sớm bị rượu làm cho không còn tỉnh táo, trước mặt từ mỹ nhân biến thành mỹ nam cũng không phát hiện được. Vừa dùng lực, ngồi xuống ôm lấy người, cùng với người đối diện ngã xuống, hai người đồng thời ngã lăn trên đất: “Mỹ nhân, nàng thật nặng!” Hắn cũng bắt đầu thở hồng hộc, không phải là bởi vì không còn hơi sức, mà bởi vì là lửa dục trong lòng. Cúi người, một tay chính xác đặt ở trước ngực của đối phương: “Mỹ nhân, vì sao ngực của nàng nhỏ như vậy? Giống như. Giống như của

108. Chương 98: Bi Kịch Nam Nam

Xà Vương với dung mạo nữ nhân lắc lắc mông ngoan ngoãn đi tới mép bàn rồi ngồi xuống.

“Uống.” Tích Phong rót đầy rượu, nặng nề đặt trước mặt hắn. Rượu ngon tràn ra từ trong chén, tràn một chút ra bàn.

Xà Vương chậm rãi nâng rượu tới khóe miệng, dùng ống tay áo rộng che lại giả vờ uống rượu, trong mắt lại hiện lên ánh sáng sắc bén, tìm cơ hội xuống tay. Khi người ta đang không vui, tính cảnh giác là thấp nhất, hơn nữa giờ phút này, mình lại xuất hiện với dung mạo nữ nhân, chỉ cần ra tay khi người ta không đề phòng, nhất định chỉ cần một chiêu có thể thành công.

“Uống nhanh.” Khi đó Tích Phong đã gần say, thấy tốc độ uống rượu của nàng chậm như vậy, trong lòng rất không vui. Đập bàn, lớn tiếng thúc giục.

“Vâng” hắn nhẹ nhàng lên tiếng, hơn nữa cố ý làm cho âm thanh mềm mại hơn, làm cho người nghe toàn thân tê tê dại dại. Hơi thở trong tay ngừng tụ, thừa dịp đối phương cúi đầu, nhanh chóng ra tay, đâm thẳng đến trái tim của đối phương.

Cho dù pháp lực của Tích Phong cao hơn nữa, đạo hạnh sâu hơn nữa, không có trái tim thì sẽ không còn sức mạnh để xoay chuyển trời đất.

Nhưng Đằng Vân thế nào cũng nghĩ không đến, một kích mà mình đã tập hợp toàn bộ sức mạnh, lại là đầu voi đuôi chuột, ngay khi tung chiêu ra, đột nhiên toàn bộ sức lực trong người biến mất. Tiếng ly rượu rơi trên xuống đất, cả người hắn mềm nhũn nằm trên bàn rượu.

Miễn cưỡng chống tay đứng dậy, cũng là làm cho hắn phải thở hổn hển, động một, cần thở gấp vài cái mới có thể mở miệng nói lại một cách chậm chạp.

Đột nhiên cảm thấy, vừa rồi khi đại tướng kia đi vào đưa rượu. Nhất định là có vấn đề!

Nghĩ như thế, trong lòng thầm kêu không ổn.

Mặc dù Tích Phong say, nhưng vẫn vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm, mới vừa rồi một kích kia đâm tới, hắn chỉ nghiêng sang bên cạnh một chút, là đã tránh khỏi. Đứng dậy, chân nam đá chân chiêu* nghiêng ngả lảo đảo đi đến trước mặt Xà Vương, đưa tay nâng lên cằm của hắn lên, cúi đầu lại gần nhìn hắn: “Mỹ nhân, nàng thật đẹp, xinh đẹp giống như Dao nhi. Rồi.” Vừa nói, vừa nấc một vang dội.

(Chân nam đá chân chiêu*: liêu xiêu, chênh choáng)

“Buông tay ngươi ra, ta không phải mỹ nhân của ngươi.” Đằng Vân hất tay đầy khó chịu, muốn tách tay ra khỏi người đang nắm tay mình kia, nhưng mà cả người mềm nhũn ngay cả bụi bặm trên người

đối phương cũng không võ đi được.

Đáng chết, cảm giác bị nam nhân coi như là nữ nhân mà đùa giỡn thật không tốt chút nào, nếu như bị người khác biết, hắc đường đường Xà Vương sau này phải làm thế nào?

“Mỹ nhân, ngay cả nàng cũng có không chuyện vui sao? Vì sao lại cau mày?” Tích Phong nói xong, cẩn thận nâng khuôn mặt nhỏ bé trong tay lên, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, dùng đôi môi lạnh như băng mang theo cảm giác say đắm một nụ hôn nhỏ trên lông mày đang nhíu chặt của hắn.

“Khốn kiếp, đừng có dùng cái miệng bẩn thỉu của ngươi hôn bậy hôn bạ trên mặt của ta.” Tích Phong, ta muốn giết chết ngươi. Ừm.” Đằng Vân còn chưa nói ra khỏi miệng, môi đã bị đối phương ngậm lấy, lời nói đến miệng toàn bộ bị nuốt vào trong bụng. Hắn giãy giụa dùng hai tay chống đỡ trước ngực đối phương, nhưng lại như là ruồi bọ rung cây*, không nhúc nhích được chút nào.

(Ruồi bọ rung cây*: Đại ý là làm chuyện không có tác dụng, không có kết quả)

“Mỹ nhân, miệng của nàng thật ngọt.” Tích Phong gặm cắn một phen, cho tới khi môi của đối phương bị cắn vừa đỏ vừa sưng, mới thỏa mãn rời đi. Nhìn chăm chăm vào người phía dưới bị mê hoặc, trong mắt đã nhuộm đầy vẻ dâm mị: “Không biết thân thể có phải cũng đẹp giống vậy không.” Nói xong, vung tay lên, y phục trên người Xà Vương hóa thành từng mảnh vải vụn, rơi trên mặt đất.

“Tích Phong, ngươi sẽ không được chết tử tế, ta muốn giết chết ngươi, nhất định phải giết chết ngươi” Bởi Đằng Vân đã mất hết vì pháp lực và hơi sức, tướng mạo được biến hóa ra cũng dần dần biến mất, bây giờ đã lộ ra diện mạo thật sự.

Giữa hai người vốn là vua của 2 nước đối địch, bỗng nhiên bây giờ lại bị đối phương lột sạch y phục, không mảnh vải che thân bị đối phương đùa bỡn, đây là chuyện đáng xấu hổ biết bao!!

“Mỹ nhân nghe lời, một lúc là tốt rồi.” Thần trí của Tích Phong đã sớm bị rượu làm cho không còn tỉnh táo, trước mặt từ mỹ nhân biến thành mỹ nam cũng không phát hiện được. Vừa dùng lực, ngồi xuống ôm lấy người, cùng với người đối diện ngã xuống, hai người đồng thời ngã lăn trên đất: “Mỹ nhân, nàng thật nặng!” Hắn cũng bắt đầu thở hồng hộc, không phải là bởi vì không còn hơi sức, mà bởi vì là lửa dục trong lòng. Cúi người, một tay chính xác đặt ở trước ngực của đối phương: “Mỹ nhân, vì sao ngực của nàng nhỏ như vậy? Giống như. Giống như của Bồn vương vậy. Nàng sờ, sờ một chút xem có phải cũng giống như vậy hay không.” Ta nói đúng chứ.

“Tích Phong!!” Đằng Vân thật sự rất muốn hét lớn một tiếng, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng lại thành tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại. Khi bị đối phương kéo mạnh tay, khi đó ở trên ngực của đối phương sờ lung tung, da gà cả người hắn đều nổi lên.

Ngươi là kẻ say rượu vô lý nhất, chuyện gì cũng làm ra được.

Giống như Tích Phong giờ phút này, y phục trên người đã sớm bị hắn trong lúc vô tình dùng nội lực biến

mất, còn hấn thì dùng tư thế khiến người ta phải châm lửa ngồi lên người Xà Vương, hai tay sờ soạn trên cơ thể cường tráng của người ta, đi xuống một chút, cho đến khi chạm phải vật tượng trưng cho phái nam ở phía dưới, cái tay không an phận bỗng nhiên dừng lại: “Mỹ nhân, vì sao phía dưới của nàng cũng có vật giống Bồn vương vậy?”

“Ta là nam nhân, nam nhân! Tích Phong, người mau lăn xuống đây cho ta.” Xà Vương ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng đã có rồi. Bị kẻ địch cởi hết quần áo còn chưa tính, bỗng nhiên bây giờ còn bị đối phương nắm lấy lão Nhị phía dưới hấn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo hỏi hấn tại sao hấn cũng có vật này. Lại không dám nghĩ đến, lão Nhị trên người tên khốn Tích Phong kia lại có thể dựng thẳng lên, thô sấp đè hấn ở phía dưới.

Cho dù trên vạn năm qua, hấn vẫn không cảm thấy chuyện Nam Nam có gì không bình thường, nhưng hấn lại chưa từng có loại ham mê đó. Sở thích của hấn từ trước đến giờ đều bình thường, mỹ nữ có giọng hát du dương thánh thót, mỹ nữ thon thả nõn nà, mới là thứ khiến hấn thích nhất.

Chẳng lẽ hôm nay mình thật sự sẽ bị đối phương. Cường sao?

Nam cường nam, loại chuyện như vậy, nhưng hấn chưa bao giờ muốn thử qua, lại càng chưa từng nghĩ tới, nào biết ngày này loại chuyện như vậy lại có thể xảy ra ở trên người của mình!

“Mỹ nhân, mặc dù thân thể của nàng có chút kỳ quái, không quá giống Dao nhi, nhưng không sao. Rồi. Không sao, ta sẽ khắc phục. Mỹ nhân, nàng vĩnh viễn đừng lên, nhếch lên (ý chỉ bộ phận hay đồ vật gì đó).”

Xà Vương bị lật người, sau đó có một đôi tay giữ chặt hông của hấn, đẩy hấn lên và tiến công trực tiếp từ phía sau: “A, Tích Phong khốn kiếp. Người. Ừ. Ta. Nha.” Câu nói kế tiếp, đã không phải là câu, chỉ có thể phát ra những giọng nói mập mờ đứt quãng.

Đáng chết, đau, thật là đau!

Xà Vương lớn tiếng mắng ở trong lòng: nếu hôm nay mình không chết, nhất định phải chặt Tích Phong thành trăm mảnh, sau đó vớt từng miếng từng miếng vào động rấn, gọi các con dân của mình từng miếng từng miếng ăn hết!

“A. Tích Phong, người đủ chưa? Ừ.” Tên khốn kiếp này, mình tự nhận trong Xà Tộc đã rất dũng mãnh, không ngờ đối phương lại có thể dũng mãnh hơn so với mình, nhiều canh giờ như vậy, vẫn còn tiếp tục.

“Mỹ nhân, để ta hảo hảo thương thương nàng.” Tích Phong nói xong, lực đạo phía dưới nặng hơn.

“Khốn kiếp.”

.

Vẫn luôn cho là hắn làm cho những phi tần kia chết đi sống lại, chưa từng nghĩ tới, lại có một ngày, mình lại bị người ta đè ở phía dưới, cho đến khi hắn mệt lả ngất đi mới thôi!

.

Tỉnh dậy, khí lực trên người đã khôi phục lại như cũ. Ở bên cạnh, Tích Phong ngủ không khác gì chết.

Chân khí nháy mắt tập hợp lại trong lòng bàn tay trong, hướng về phía cổ của đối phương. Nhưng mới đến nửa đường, lại phát hiện mình xuống tay không được. Trong lòng sinh ra một cổ tình cảm lạ thường, mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng lại không cách nào trốn tránh: mình lại có thể, thích hắn.

Trong một đêm, hắn thích một người đàn ông, mê luyến sự dũng mãnh của đối phương.

Tay hung hăng rút về, thừa dịp đối phương còn chưa tỉnh lại, hắn lặng lẽ chạy ra khỏi doanh trướng, cũng thuận lợi quay trở về Xà Quốc.

Sau khi trở về, treo thẻ miễn chiến bài ba ngày. Ba ngày sau, hắn tắm rửa thay quần áo, đầu hàng Tích Phong, cũng hạ lệnh cho con dân Xà quốc liều chết trung thành với Tích Phong.

.

Đáng tiếc đối với chuyện đêm đó Tích Phong không có chút ấn tượng nào, việc này khiến Xà Vương vô cùng khổ sở.

Sau lại trải qua các loại đấu tranh, quyết định trước tiên là đến gần Tích Phong, sau đó bồi dưỡng từng chút tình cảm giữa hai người. Vì vậy sau khi Tích Phong đồng ý trở thành Yêu Vương của Yêu giới, hắn thường chạy vào trong cung của Tích Phong, hơn nữa sống ở đó một năm rưỡi.

Nhưng mà trái tim của Tích Phong chỉ đặt ở trên người Cửu Dao, đối với hắn chưa từng có ý tưởng kia. Xà Vương cả ngày day dưa bên cạnh Tích Phong, làm các loại ám hiệu, các loại trêu đùa.

Cuối cùng không đưa tới được sự chú ý của Tích Phong, ngược lại lại dẫn ra ngoài sự ghen tỵ của Cửu Dao. Nữ nhân quả nhiên là nhạy cảm hơn nam nhân, ý thức được hắn đã có tình ý với Tích Phong, Cửu Dao đã triển khai hãm hại và chèn ép đối với hắn.

Cho tới cuối cùng khiến cho hắn cửa nát nhà tan, bị giam trong địa lao ba ngàn năm!

.

“Hoá ra là như vậy.” Diệp Tuyết sau khi nghe xong Nha Nha giải thích, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Quả nhiên là say rượu hỏng việc.

Sai thời gian, sai địa điểm, làm sai chuyện, từ đó tạo ra một đại bi kịch như vậy.

Trong việc này, Đằng Vân là người bị hại. Bởi vì một buổi tối, hắn không tự nguyện, cũng không chủ động, ngay cả yêu thích cũng thay đổi, có thể nói là một đại bi kịch.

Mà Tích Phong cũng đồng thời là người bị hại, cho dù là hắn chủ động, nhưng tất cả đều là lỗi của rượu. Trong mơ hồ, hắn căn bản không biết gì mình đã làm chuyện gì. Đằng Vân làm các loại ám hiệu về phía hắn, hắn cũng không phải không có phát hiện ra, mà là không muốn phá vỡ, lại càng không muốn tiếp nhận. Xà Quốc cường đại, hắn cần sự ủng hộ của Xà Vương, cho nên lựa chọn giả vờ ngây ngốc. Sau khi Vương Hậu xảy ra xung đột với Đằng Vân, hắn mới không thể không ra mặt giải quyết. Vì chứng minh yêu thích của mình là bình thường, khiến Xà Vương chết tâm, còn cố ý cười Xà Vương Hậu. Khổ cực như vậy, cũng chỉ là bởi vì một đêm sai lầm kia!

Nếu như không có đêm đó, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Nếu như không có đêm đó, Tích Phong chắc cũng có thể đánh bại xà nước, sau đó thu thêm một trợ thủ đắc lực, Ứng Vương Lô Ngao chính là ví dụ tốt nhất!

“Xà Vương bây giờ đang ở đâu? Chúng ta phải đi cứu hắn.”

“Vâng, nhanh đi nhanh đi.” Tiểu Tinh Linh nhảy dựng lên từ trên bàn, nhưng bởi vì cánh bị thương, lập tức ngã lại trên bàn. Nhưng nó hình như không sợ đau, tiếp tục bò dậy, lại tiếp tục ngã xuống.

“Nha Nha, cẩn thận một chút, lên tay ta, ta dẫn ngươi bay.” Diệp Tuyết nhìn thấy vậy rất đau lòng. Nó mới nhỏ như vậy, lại có thể trung thành với chủ nhân mình như vậy, cực kỳ khó khăn.

“Vâng Vâng.” Tiểu Tinh Linh cảm thấy rất đúng, ra sức bò lên lòng bàn tay của nàng: “Chủ nhân bị trọng thương, bây giờ đang ở trong một cơn động, nô tỳ dẫn người đi.”

“Tốt.”

109. Chương 99: Màu Sắc Của Sinh Mệnh

Như thế nào? Thiếp phải luyện như thế nào?” Trên mặt hồ, Diệp Tuyết người nhẹ như yến, đi lại nhanh chóng, đến mũi hài cũng không bị dính nước. Năm kiếm trong tay dùng sức vung lên về phía xa, mặt nước như bị tách ra thành hai nửa, hiện ra bùn đất ở đáy hồ.

“Không tệ, rất tốt.” Tích Phong chấp tay trong không trung, gật đầu tán dương một cái. Năng lực học tập

của nữ nhân này, cường đại đến chính hần cũng không tưởng tượng được, động tác kiếm pháp đơn giản, nàng hiểu ngay lập tức, vừa nhìn sẽ thuộc. Không biết khi tu hành tâm pháp, có thể học nhanh như vậy hay không: “Tuyệt Nhi, những thứ hôm nay ta dạy nàng đã nắm vững, kế tiếp chúng ta sẽ luyện tập tâm pháp.”

“Tâm pháp có ích lợi gì?” So với việc luyện một số thứ trừu tượng gì đó, nàng tương đối thích những thứ giống như ngự phong, loại ngự kiếm này có vẻ thực tế hơn, trò này còn mới chơi rất vui lại còn kích thích!

Tích Phong nghe nàng hỏi như thế, biết nàng không thích học lắm, đã hiện ngay ra bản tính hồ ly, ở bên cạnh dụ dỗ nàng từng chút: “Cái này có nhiều chỗ tốt hơn, tâm pháp càng cao, pháp lực của nàng lại càng cao, khả năng học tập lại càng nhanh. Nói thí dụ như, ta và nàng cùng ngự kiếm, nhưng là tại sao tốc độ của Bồn vương lại nhanh hơn nàng? Bởi vì tâm pháp của Bồn vương cao hơn nàng rất nhiều. Lại ví dụ như kiếm thuật, những chiêu thức nàng vừa luyện được cho dù tốt cũng chỉ là khoa chân múa tay, không có bao nhiêu lực sát thương, cũng là bởi vì tâm pháp của Tuyệt nhi quá thấp.”

“Như vậy sao.....” Đầu óc của Diệp Tuyết nhanh chóng tính toán. Nếu quả thật như lời hần nói, học tâm pháp kia mới quan trọng nhất. Học ngự phong ngự kiếm, không phải là vì chạy trốn sao? Nếu như tốc độ chạy không bằng kẻ địch, trốn hay không trốn có gì khác nhau. Ngộ nhớ một ngày thời cơ chín muồi, ông trời có mắt, để cho nàng có cơ hội rời đi, nàng cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất biến mất trước mặt hần: “Được, thiếp muốn học, thiếp muốn học.”

“Ừ, tới đây, Bồn vương dạy nàng.” Tích Phong nói xong, vung tay lên, trên mặt hồ trống trải bỗng nhiên xuất hiện hai đóa hoa sen trong suốt, đường kính chừng hai thước, đang nở rộ. Từ trên cao chậm rãi hạ xuống, chàng đang ngồi xếp bằng trên hoa sen, sau khi vận khí điều tức, đóa hoa sen trong suốt bỗng nhiên biến thành màu thất thải, phát sáng rạng rỡ.

Diệp Tuyết nhìn thấy vậy hai mắt lập tức sáng lên, thật thần kỳ, thật là xinh đẹp, có loại cảm giác như nhìn thấy Phật ngay tại đây. Đạp trên mặt nước đi tới đây, đứng trên đóa hoa sen trống không bên cạnh: “Thiếp Phải làm sao? Chỉ cần ngồi lên là được à?”

“..... Dĩ nhiên không phải.” Tích Phong không để ý đến nàng nói: “Tập trung chân khí trong cơ thể lại nhau, sau đó dẫn dắt nó từ từ chạy dọc theo tay chân, dần dần biến thành toàn thân, tuần hoàn như thế là được, nàng có thể thử xem.”

“Được.” Lòng bàn chân Diệp Tuyết khẽ chạm trên mặt nước, nhảy lên trên hoa sen, ngồi xếp bằng xuống, trong miệng lầm nhảm: “Chân khí tụ vào một điểm, một chút.....” Hoa sen dưới người nàng xuất hiện màu xanh lá cây nhàn nhạt, nhưng mà còn chưa ổn định, chỉ lóe lên hai cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Làm như vậy mấy lần, cũng không thành công.

Trên trán đã thoát ra một tầng mồ hôi mỏng, đã có khi luyện Tuyệt Nhi muốn mở miệng mắng to, nhưng mà cũng bị nàng tìm ra một đồng lý do để ép xuống. Con người có lúc, cũng phải tàn nhẫn đối với chính mình một chút.

“Đừng nóng vội, mọi việc bắt đầu đều sẽ khó khăn, trước tiên để ta tìm cảm giác cho nàng.” Tích Phong không nhìn nổi nàng ép buộc mình như thế, di chuyển hoa sen của hai người, chuyển thành đối diện nhau. Nâng tay của nàng lên, áp lòng bàn tay vào nhau.

Thứ tâm pháp này vốn không phải là tâm pháp tốt nhất để luyện, hướng chỉ với tu vi mới hơn bốn trăm năm của nàng mà muốn nhận đạo hạnh gần bốn ngàn năm. Hiện tại tu luyện tâm pháp, thực chất là để tăng đạo hạnh, cũng chính là tạo thêm gánh nặng cho thân thể vượt qua khả năng chịu đựng, tiếp tục đến gần cực hạn của nàng, cho nên độ khó ngày càng tăng.

Được hần dẫn dắt, mọi thứ trở lên vô cùng đơn giản, bông hoa sen mà Diệp Tuyết đang ngồi rất nhanh đã hiện ra xanh lá, nhìn qua giống như được điêu khắc từ Phỉ Thúy, rất là xinh đẹp: “Tại sao của người là thất thải, mà thiếp lại là loại màu sắc này?”

“Bởi vì tu vi của nàng không cao như ta, màu sắc phân tám loại, đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh, xanh da trời, tím, cuối cùng chính là thất thải. Nếu như nàng muốn tốc độ ngự phong nhanh như ta, màu sắc của nàng phải lên tới màu thất thải mới có thể.”

“Thật ra thì thiếp cảm thấy màu xanh này hiện tại khá là đẹp.” Diệp Tuyết nói lảng ra chuyện khác: “Màu xanh lá cây là màu sắc của sinh mạng, đại biểu cho thanh xuân, sức sống và hi vọng.” Hắn nói “Nếu như nàng muốn ngự phong tốc độ nhanh hơn ta, màu sắc lên tới thất thải mới có thể” là có ý gì? Chẳng lẽ hắn đọc được nội tâm của mình?

Tích Phong sẽ không nói nhảm với nàng, nhắm mắt lại, giúp nàng điều khí một chút: “Chờ nàng có khả năng biến màu sắc của hoa sen thành màu tím, Bổng vương sẽ trả tự do cho nàng.”

“À?” Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn hắn. Trả tự do cho mình là có ý gì? Để mình đi sao?

“Chờ đến khi biến thành màu tím, đến lúc đó nàng muốn đi nơi nào sẽ đi nơi đó, Bổng vương tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chút nào.”

“!!” Nghe được lời nói đó, nội tâm Diệp Tuyết cuộn cuộn tuôn trào, nếu không phải là nàng liều mạng che giấu, có lẽ cả người đã run rẩy, nhưng nàng vẫn phải xác nhận một chút: “Người..... Nói thật?”

“Quân vô hí ngôn.” Không biết vì sao, sau khi thấy nàng nghe được cam kết này lại vui vẻ như thế, trong lòng của hắn lập tức trống rỗng. Nếu không phải bị mình uy hiếp, nàng không kịp chờ đợi sẽ muốn nhào vào trong ngực Lạc Băng?

Nhưng nếu như nàng biết, lấy được tự do đồng thời cũng chính là thời gian cuối cùng cuộc đời, nàng còn có thể chờ đợi như vậy sao?

“.....” Diệp Tuyết nhắm mắt lại, chuyên tâm bắt đầu vận khí điều tức. Nói gì cũng lãng phí thời gian mà thôi, hiện tại nàng chính là muốn nâng cao tâm pháp. Màu tím! Có phải cũng rất nhanh hay không? Màu tím ời, ta tới đây

.....

Rất nhanh, Tích Phong đã cảm thấy chân khí trong cơ thể nàng vận hành càng ngày càng thuận lợi, càng ngày càng vững vàng.

Sau một canh giờ, hắn đột nhiên thu tay lại, chợt mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hoa sen mà nàng đang ngồi, sau đó màu vàng biến thành màu xanh lá cây. Quanh thân nàng, xuất hiện ánh sáng xanh nhạt, lấp lánh lấp lánh, thật là đẹp mắt. Ánh sáng màu xanh lá cây từ từ mở rộng, thành hình tròn, bao lấy nàng ở bên trong.....

Thật ra thì những lời nói vừa rồi của nàng, có nói đúng một chút, màu xanh lá cây đúng là màu của sinh mạng. Trong đó khi mà màu sắc của nội đan biến thành màu xanh lá cây, ban đầu tích một chút nội thương trong cơ thể, độc tố hoặc là côn trùng cổ trùng gì đó còn sót lại, đều có thể bị loại bỏ, thân thể tràn đầy lực lượng, giống như con nít mới sinh khỏe mạnh bình thường.

Gần được rồi.“Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi.” Từ vị trí của mình rời đi, đương nhiên là hi vọng nàng dốc lòng tu luyện cả ngày lẫn đêm, sớm ngày thăng cấp hồ đan đến màu tím, để cho mình nhanh chóng cứu Vương Hậu trở về. Nhưng mà đối với nàng, thì quá mức tàn nhẫn. Mình tuyệt đối không thể nói cho nàng biết, mỗi khi màu sắc nội đan của nàng tăng lên một cấp, chính là tử vong lại đến gần thêm một bước. Bây giờ việc hắn có thể làm, chỉ là dùng hết khả năng của mình để cho nàng cuộc sống vui vẻ trong những ngày tháng còn lại, thoải mái một chút: “Ngày mai tiếp tục.”

“Nhưng sắc trời vẫn còn rất sớm.” Hiện tại Diệp Tuyết có thể nói là tràn đầy tinh thần, hơn nữa trong lúc bất ngờ thân thể trở nên vô cùng thoải mái, khí lực dùng cũng không hết, thừa dịp trạng thái đang tốt, không nắm chặt sử dụng thì thật lãng phí.

“Bổng vương còn có chuyện phải xử lý.”

“Vậy thì Đại Vương trở về trước đi, thiếp ở chỗ này tự luyện tập cho tốt.”

Cùng Bổng vương trở về! Bây giờ nàng mới chuyển từ màu vàng thành màu xanh lá cây, vừa mới bắt đầu tu luyện tâm pháp, không thể quá nóng vội thành công được, nếu không nhất định sẽ mất nhiều hơn được.”

“Vâng” Diệp Tuyết ngoan ngoãn đứng dậy từ trên hoa sen, đập trên mặt nước bay đến bờ.

Có nghiêm trọng như vậy sao? Hay nói là hắn không muốn mình tiến bộ quá nhanh, cố ý hù dọa của mình như vậy?

Tích Phong cất hai đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay, kích cỡ không khác trứng chim là bao, sau đó lắc mình đến trước mặt nàng, kéo tay nàng đưa một đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay của nàng: “Về sau lúc ta không có ở đây, tự mình tu hành. Nhưng không thể quá mức nóng vội, có thể nhớ kỹ hay không?”

“Dạ, dạ, nhớ, cảm ơn Đại Vương.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tuyết đang cúi đầu ủ rũ ngay lập tức lại vui vẻ trở lại, tươi cười rạng rỡ.

Nhìn thấy vậy trong lòng Tích Phong ngũ vị tạp trần, không rõ cảm giác gì. Mình làm như vậy, không thể nghi ngờ là sẽ đẩy nhanh tốc độ tử vong của nàng, ngược lại nàng còn nói một tiếng cảm ơn với mình.

Hai chữ đơn giản này, đè nặng trong lòng, nặng nề mà buồn bực!

“Đi thôi, ngự phong trở về, chúng ta so tốc độ một chút, xem ai tới trước.” Hắn dời đi sự chú ý của mình, không suy nghĩ thêm về chuyện tàn nhẫn này nữa.

“Được.” Diệp Tuyết nâng cao ý chí chiến đấu, lập tức xuất kiếm cầm trong tay ra khỏi vỏ: “Chuẩn bị.....”

“Đợi chút.” Trên mặt Tích Phong hiện ra nụ cười gian xảo: “Nếu Bồn vương thắng, tối nay thì Tuyết phi phải thị tẩm.”

“Vậy nếu là thiếp thắng thì sao?”

“Vậy thì Bồn vương cho Tuyết phi thị tẩm.”

“.....” Diệp Tuyết : “Hai cái này có gì khác nhau sao?” Cho dù là thua hay là thắng, cũng chỉ có mình nàng thua thiệt, “Thiếp không đồng ý.....”

“Đương nhiên là có sự khác nhau..., ái phi cho Bồn vương thị tẩm, chính là Bồn vương ở trên nàng ở dưới; Bồn vương cho ái phi thị tẩm, sẽ cho phép ái phi ở trên Bồn vương ở dưới.”

b đổ mồ hôi!!

Diệp Tuyết nghe vậy, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Không vô sỉ như vậy chứ? Nàng mới không cần ở phía trên, quá biến thái.....

Không không không, không đúng, mặc kệ là ở phía trên hay là ở phía dưới, nàng đều không cần!

“Đổi điều kiện khác, nếu không thiếp bỏ cuộc.”

Thấy nữ nhân này bày ra vẻ mặt “Ta không chơi với ngài, ngài có thể làm gì ta”, Tích Phong nhú mày, không nhanh không chậm mở miệng: “Có thể, Bồn vương trở về truyền lệnh, một tháng sau, đều do ái phi thị tẩm.”

“..... Chúng ta bắt đầu tỷ thí thôi.” Diệp Tuyết bày ra tư thế sẵn sàng xuất phát, trong miệng hô to: “Chuẩn bị, bắt đầu!” Tiếng nói vừa dứt, “Hưu” một cái bay ra ngoài.

Tại sao mình có thể quên, với trình độ vô sỉ của hắn, thương lượng cùng hắn, khác nào tự mình chuốc lấy cực khổ đau! Vẫn là ngoan ngoãn theo ý tứ của hắn tương đối an toàn hơn.

Hiện tại vấn đề cần giải quyết ngay là —— rốt cuộc là thắng tốt hơn, hay thua tốt hơn? Là ở phía trên tốt hơn hay là ở phía dưới tốt hơn?

110. Chương 99: Chương 95

Trên một ngọn núi thật cao có một gốc cây bình thường, ẩn dấu một sơn động.

Tiểu Tinh Linh dựa vào cảm ứng đặc biệt của mình và Xà Vương, dẫn Diệp Tuyết đến cửa sơn động.

“Nương nương, chính là chỗ này.”

Diệp Tuyết nghiêng người nhìn vào trong sơn động, tối tăm và âm u, thỉnh thoảng còn có những cơn gió lạnh thổi ra từ bên trong, khiến cho nàng không nhận được lạnh cả sống lưng, đầu gối cứng ngắc tại chỗ, không muốn đi lên phía trước nữa: “Cái sơn động này. Thật kỳ quái.” Nàng bỗng nhiên có chút hối hận, Xà Vương đó lợi hại như vậy, thật sự bị thương sao.

Để không kinh động đến lính gác chung quanh, ngay cả binh lính của Thánh Đô nàng cũng không mang theo ai chỉ có một mình ngu ngốc đi ra ngoài, ngộ nhỡ đây là âm mưu, chẳng phải là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay sao?

“Chúng ta phải đi vào thật sao?” Thấy mắt của Tiểu Tinh Linh xuất hiện nước mắt, nàng khéo léo tìm cớ: “Nơi này tối như vậy, thật sự Xà Vương ở bên trong sao?”

“Nương nương, chúng ta dừng lại ở chỗ này một giây, chủ nhân ở bên trong sẽ nguy hiểm thêm một giây. Nương nương, đã đến nơi này, cầu xin người không nên do dự, đi cứu chủ nhân thôi.” Xoay người mà đi.

“Được rồi được rồi, vậy chúng ta đi vào thôi.” Diệp Tuyết ảo não vỗ đầu của mình. Thật sự sợ nó, đáng vẻ cầu xin vừa vô tội vừa đáng thương như vậy, gặp người có trái tim tràn đầy đồng cảm như nàng đây, hoàn toàn không có cách cự tuyệt.

“Vâng Vâng.”

Nàng nắm lấy nó trong tay, lấy hết dũng khí đi vào bên trong đi.

Nhưng mà mới vừa bước vài bước vào động, một bóng người màu đen bay đến bên cạnh.

Trên tay không còn gì, nhìn lại, Tiểu Tinh Linh đã không thấy đâu.

Mà ở nơi cách nàng ba bước, một tay của Tích Phong tùy tiện buông xuống, một tay khác đưa ra hai ngón tay cầm lấy cánh của Tiểu Tinh Linh, khiến tứ chi của nó lơ lửng trong không trung. Bên cạnh hắn, là Ưng Vương Lôi Ngao đi theo, là bộ dáng tràn đầy lo lắng.

“Buông ta ra, buông ta ra, Yêu Vương, người bóp ta thật là đau.” Tiểu Tinh Linh dùng quả đấm nhỏ nhỏ khóc hô lên.

Trong lòng Diệp Tuyết rất là lo lắng sợ cánh của nó không cẩn thận sẽ bị người ta kéo xuống, nhưng trong tình thế cấp bách bây giờ, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đứng ở một bên mà lo lắng đề phòng như vậy.

“Ái phi nàng không ngoan rồi, không phải Bồn vương đã nói mấy ngày nay rất là nguy hiểm sao? Nàng lại có thể quên nhanh như vậy, coi lời nói của Bồn vương như gió thổi qua tai sao!”

Giọng nói lạnh lẽo của Tích Phong vang lên, mang theo chút khàn khàn.

Diệp Tuyết không biết có phải là hai mắt của mình có vấn đề hay không, nhìn sắc mặt hắn, tái nhợt vô cùng.

“Ta.” Mình nên nói như thế nào với hắn đây? Đã trễ thế này còn ra ngoài, đúng là lỗi của mình, hơn nữa còn đi tới gặp một người nguy hiểm như thế. Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra câu mở đầu khá một chút, ngược lại lại nhớ đến buổi tối mà tiểu trùng kia đã chui vào bàn tay hắn: “Người. Tay của người khá hơn chút nào không? Tiểu trùng đã lấy ra chưa?”

“Nương nương, tiểu trùng này.” Lôi Ngao vừa lắc đầu muốn mở miệng, đã bị ánh mắt của Tích Phong làm cho dừng lại: “Ái phi lại còn biết quan tâm Bồn vương, Bồn vương còn tưởng rằng nàng len lén tới đây hẹn hò cùng người tình, đã sớm xem Bồn vương như rác rưởi mà vất đi rồi!”

Nhìn lông mày Lôi Ngao nhíu chặt, khi hắn muốn nói đến hai chữ tiểu trùng trong ánh mắt hết hoảng, Diệp Tuyết nhạy cảm phát hiện được cái gì: “Có phải là tiểu trùng này còn chưa lấy ra hay không?”

Dường như với đề tài này Tích Phong không có kiên nhẫn, ngón tay buông lỏng, ném vật đang cầm trong tay là Tiểu Tinh Linh cho Lôi Ngao: “Bồn vương thật muốn xem, rốt cuộc Đằng Vân hắn bị tổn thương nặng đến thế nào, mà khiến cho ái phi của Bồn vương trẻ như thế còn không ngại vất vả chạy tới.” Nói xong,

từ bên trong thân thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng thạch động, từng bước một đi vào bên trong đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, trái tim của Diệp Tuyết thắt chặt lại, mắt ê ẩm, thật khó chịu.

Đều là lỗi của mình, mới có thể khiến trùng tử này có cơ hội xâm nhập trong cơ thể hắn. Lợi hại như Yêu Vương, chẳng lẽ hiện tại cũng không có cách nào sao?

Một cái gai nhỏ nhỏ chui vào trong da thịt, cũng có thể làm cho người ta khó chịu một lúc, huống chi bây giờ là một tiểu trùng chui vào trong lòng bàn tay của hắn như vậy, khổ này, chỉ có một mình hắn biết. Mà mình vẫn còn không nghe lời gây chuyện cho hắn như vậy.

Trong lúc bất chợt Diệp Tuyết cảm thấy, lòng dạ của mình thật xấu xa, rất xấu xa rất xấu xa!

“Nương nương, không phải người muốn vào xem một chút sao?” Lôi Ngao nghiêng người, tránh ra cho nàng một lối.

Vừa rồi mình đang ở bên cạnh Đại Vương nghĩ biện pháp lấy cổ trùng trong lòng bàn tay ra, thì đã có thị vệ đến bẩm báo, nói rằng phát hiện một tinh linh nhỏ ở cung của Tuyết phi nương nương, bọn

111. Chương 99: Thanh Long Bị Thương Nặng

Trên một ngọn núi thật cao có một gốc cây bình thường, ẩn dấu một sơn động.

Tiểu Tinh Linh dựa vào cảm ứng đặc biệt của mình và Xà Vương, dẫn Diệp Tuyết đến cửa sơn động.

“Nương nương, chính là chỗ này.”

Diệp Tuyết nghiêng người nhìn vào trong sơn động, tối tăm và âm u, thỉnh thoảng còn có những cơn gió lạnh thổi ra từ bên trong, khiến cho nàng không nhận được lạnh cả sống lưng, đầu gối cứng ngắc tại chỗ, không muốn đi lên phía trước nữa: “Cái sơn động này..... Thật kỳ quái.” Nàng bỗng nhiên có chút hối hận, Xà Vương đó lợi hại như vậy, thật sự bị thương sao.

Để không kinh động đến lính gác chung quanh, ngay cả binh lính của Thánh Đô nàng cũng không mang theo ai chỉ có một mình ngu ngốc đi ra ngoài, ngộ nhỡ đây là âm mưu, chẳng phải là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay sao?

“Chúng ta phải đi vào thật sao?” Thấy mắt của Tiểu Tinh Linh xuất hiện nước mắt, nàng khéo léo tìm cớ: “Nơi này tối như vậy, thật sự Xà Vương ở bên trong sao?”

“Nương nương, chúng ta dừng lại ở chỗ này một giây, chủ nhân ở bên trong sẽ nguy hiểm thêm một giây. Nương nương, đã đến nơi này, cầu xin người không nên do dự, đi cứu chủ nhân thôi.” Xoay người mà đi.

“Được rồi được rồi, vậy chúng ta đi vào thôi.” Diệp Tuyết ảo não vỗ đầu của mình. Thật sự sợ nó, đáng về cầu xin vừa vô tội vừa đáng thương như vậy, gặp người có trái tim tràn đầy đồng cảm như nàng đây, hoàn toàn không có cách cự tuyệt.

“Vâng Vâng.”

Nàng nắm lấy nó trong tay, lấy hết dũng khí đi vào bên trong đi.

Nhưng mà mới vừa bước vài bước vào động, một bóng người màu đen bay đến bên cạnh.

Trên tay không còn gì, nhìn lại, Tiểu Tinh Linh đã không thấy đâu.

Mà ở nơi cách nàng ba bước, một tay của Tích Phong tùy tiện buông xuống, một tay khác đưa ra hai ngón tay cầm lấy cánh của Tiểu Tinh Linh, khiến tứ chi của nó lơ lửng trong không trung. Bên cạnh hắn, là Ưng Vương Lôi Ngao đi theo, là bộ dáng tràn đầy lo lắng.

“Buông ta ra, buông ta ra, Yêu Vương, người bóp ta thật là đau.” Tiểu Tinh Linh dùng quả đấm nhỏ nhỏ khóc hô lên.

Trong lòng Diệp Tuyết rất là lo lắng sợ cánh của nó không cẩn thận sẽ bị người ta kéo xuống, nhưng trong tình thế cấp bách bây giờ, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đứng ở một bên mà lo lắng đề phòng như vậy.

“Ái phi nàng không ngoan rồi, không phải Bồn vương đã nói mấy ngày nay rất là nguy hiểm sao? Nàng lại có thể quên nhanh như vậy, coi lời nói của Bồn vương như gió thổi qua tai sao!”

Giọng nói lạnh lẽo của Tích Phong vang lên, mang theo chút khàn khàn.

Diệp Tuyết không biết có phải là hai mắt của mình có vấn đề hay không, nhìn sắc mặt hắn, tái nhợt vô cùng.

“Ta.....” Minh nên nói như thế nào với hắn đây? Đã trễ thế này còn ra ngoài, đúng là lỗi của mình, hơn nữa còn đi tới gặp một người nguy hiểm như thế. Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra câu mở đầu khá một chút, ngược lại lại nhớ đến buổi tối mà tiểu trùng kia đã chui vào bàn tay hắn: “Người..... Tay của người khá hơn chút nào không? Tiểu trùng đã lấy ra chưa?”

“Nương nương, tiểu trùng này.....” Lôi Ngao vừa lắc đầu muốn mở miệng, đã bị ánh mắt của Tích Phong làm cho dừng lại: “Ái phi lại còn biết quan tâm Bồn vương, Bồn vương còn tưởng rằng nàng len lén tới đây hẹn hò cùng người tình, đã sớm xem Bồn vương như rác rưởi mà vất đi rồi!”

Nhìn lông mày Lôi Ngao nhíu chặt, khi hắn muốn nói đến hai chữ tiểu trùng trong ánh mắt hốt hoảng, Diệp Tuyết nhạy cảm phát hiện được cái gì: “Có phải là tiểu trùng này còn chưa lấy ra hay không?”

Dường như với đề tài này Tích Phong không có kiên nhẫn, ngón tay buông lỏng, ném vật đang cầm trong tay là Tiểu Tinh Linh cho Lôi Ngao: “Bồn vương thật muốn xem, rốt cuộc Đằng Vân hắn bị tổn thương nặng đến thế nào, mà kiến cho ái phi của Bồn vương trễ như thế còn không ngại vất vả chạy tới.” Nói xong, từ bên trong thân thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng thạch động, từng bước một đi vào bên trong đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, trái tim của Diệp Tuyết thắt chặt lại, mắt ề ẩm, thật khó chịu.

Đều là lỗi của mình, mới có thể khiến trùng tử này có cơ hội xâm nhập trong cơ thể hắn. Lợi hại như Yêu Vương, chẳng lẽ hiện tại cũng không có cách nào sao?

Một cái gai nhỏ nhỏ chui vào trong da thịt, cũng có thể làm cho người ta khó chịu một lúc, huống chi bây giờ là một tiểu trùng chui vào trong lòng bàn tay của hắn như vậy, khổ này, chỉ có một mình hắn biết. Mà mình vẫn còn không nghe lời gây chuyện cho hắn như vậy.....

Trong lúc bất chợt Diệp Tuyết cảm thấy, lòng dạ của mình thật xấu xa, rất xấu xa rất xấu xa!

“Nương nương, không phải người muốn vào xem một chút sao?” Lôi Ngao nghiêng người, tránh ra cho nàng

một lối.

Vừa rồi mình đang ở bên cạnh Đại Vương nghĩ biện pháp lấy cổ trùng trong lòng bàn tay ra, thì đã có thị vệ đến bẩm báo, nói rằng phát hiện một tinh linh nhỏ ở cung của Tuyết phi nương nương, bọn họ muốn dẫn tới đây giao cho Đại Vương xử trí, nhưng lại bị nương nương ngăn lại mang đi, nên đặc biệt đến bẩm báo lại, xin Đại Vương giải quyết. Đại Vương không nói gì, trầm tư một lát, cũng không để ý đau đớn do cổ trùng này hoành hành trong lòng bàn tay, đã trực tiếp đi đến ý Phượng Các. Không ngờ vừa đứng lúc thấy nương nương mang theo Tiểu Tinh Linh ngự phong rời đi, Đại Vương nhìn dáng vẻ nóng nảy của nàng, không có ngăn nàng lại, mà là xa xa theo dõi ở phía sau, nhìn xem đến cùng nàng muốn làm cái gì!

Cho đến khi nghe thấy lời vừa rồi, mới biết rõ ngọn nguồn sự tình, mới hiện thân ra ngoài.

Đi vào trong này, ngộ nhờ Xà Vương nói dối là bị thương, chính là nguy cơ tứ phía, hiện tại một tay của Đại Vương bất tiện, cho nên mình phải đi vào hỗ trợ. Mà nếu như hai người đã vào trong, để Tuyết phi nương nương một mình ở bên ngoài, lại nhất định sẽ không yên tâm, cho nên, hiện tại dự định tốt nhất chính là cả ba người cùng nhau đi vào.

Diệp Tuyết vốn muốn đi vào xem tình huống bên trong một chút, hiện tại Lôi Ngao hỏi như thế, đương nhiên là không nói hai lời đã đi vào. Trong sơn động tối hơn so với tưởng tượng của nàng, cho dù có dựa vào ánh sáng trên người Yêu Vương, nàng còn thỉnh thoảng bị vấp bởi những viên những viên đá trên mặt đất. Càng đi vào bên trong, không khí lại càng ẩm ướt, càng đi sâu vào bên trong, trên đá cũng bắt đầu tích nước, rơi trên mặt đất, vang lên “Tí tách”.

“Trên đất trơn, cẩn thận một chút.”

“Vâng Vâng.” Diệp Tuyết rất cảm động gật đầu một.

Tuy chỉ là sáu chữ đơn giản, hơn nữa giọng nói vẫn lạnh băng như cũ, nhưng nàng có thể nghe ra được sự quan tâm trong giọng nói lạnh như băng đó.

Thạch động rất dài, hơn nữa rất gấp ghe.

Ba người ở bên trong Thất Loan Bát Quả*, không biết đã hỏi về phía Tiểu Tinh Linh bao nhiêu lần “Lúc nào thì đến”, nó lại luôn là trả lời một câu là “Đã đến”.

(Thất Loan Bát Quả*: Bảy vòng tám quẹo, vòng vòng vèo vèo)

Cho đến khi hai chân Diệp Tuyết tê dại, trong thạch động nhiệt độ rất thấp, sau khi nàng đi đến mức mồ hôi đổ chảy đầm đìa, trước mắt bỗng trở lên trống trải.

Giống như sân bóng ở hiện tại, rất nhiều điểm nhỏ phát ra một chút ánh sáng màu đỏ. Bên trong ánh sáng đỏ, một con Thanh Long khổng lồ đang nằm trên đất, đầu không còn sức lực rũ xuống, chính là Xà Vương

Đằng Vân.

Có lẽ là cảm thấy có động tĩnh, thanh long từ từ mở mắt ra.....

Trong nháy mắt khi thấy Tích Phong, vùng vẫy muốn bay lên không trung, nhưng bởi vì thương thể quá nặng, chỉ đập cánh được hai cái, thậm chí ngay cả cái đuôi cũng không rời khỏi mặt đất được, lại một lần nữa rơi xuống đất, không lên được nữa.

“Lôi Ngao, thấp sáng trong này lên.” Thấy bộ dáng Đằng Vân chật vật như vậy, Tích Phong trong lòng cũng bị xúc động. Thật ra thì mình đã sớm biết, chuyện năm đó đều là Vương Hậu một tay hãm hại, Đằng Vân mặc dù đối với mình có suy nghĩ không an phận, nhưng hấn công lớn hơn tội, giam cầm ba ngàn năm, trừng phạt này là quá nặng!

“Vâng” Lôi Ngao đưa Tiểu Tinh Linh đang cầm trong tay giao cho Diệp Tuyết, phi thân lên, trên không trung đi một vòng, trên nóc thạch động đã có nhiều hơn một vòng ánh sáng, chiếu sáng cả động.

Diệp Tuyết lúc này mới thấy rõ, thì ra trên đất không phải là vô số điểm nhỏ phát ra ánh sáng màu đỏ mà là máu của thanh long máu đọng lại mà thành. Mà trên người thanh long, là những cái lỗ thê thảm không nỡ nhìn, vậy rỗng loang lỗ, hẳn chắc là đã gặp phải đối thủ mạnh mẽ vô cùng.

“Tích Phong, không ngờ người lại có thể biết đường tìm tới nơi này, xem ra số ta đã tận, hôm nay chạy trời không khỏi nắng (1) rồi.” Hé miệng ra, phát ra giọng nói già nua khàn khàn, “Trước khi chết, không biết người có thể thỏa mãn một điều kiện của ta hay không?”

Chạy trời không khỏi nắng (1): Số kiếp đã định, trốn tránh cũng vô ích không thể thoát được

“Người có thể nói một chút để ta xem.” Thấy thương thể kia, Tích Phong cũng rất không có cảm giác gì. Dựa vào phán đoán của hấn, thương thể kia hẳn là bị ác diệu nào đó mổ bị thương. Nhưng Thanh Long đứng đầu tứ đại Thần Thú, ác diệu gì có khả năng lớn như vậy, có thể kiến hấn bị thương đến loại trình độ này? Trừ.....

Trong ánh mắt lộ ra một chút lo lắng.

Gần đây Thất Thái Phượng Hoàng liên tiếp ra ngoài công kích, nhất định là có người sai bảo ở sau lưng.

Bởi vì chuyện Thần Diệu đả thương người, cho dù là Nhân giới, Yêu Giới, Ma giới hay là Thần giới, cũng làm cho người ta hoảng sợ. Loài người cũng không cần nói, Thần Diệu tùy tiện vỗ cánh một, là có thể hủy diệt một thôn trang. Về phần yêu ma cùng với thần tam giới gặp phải Thần Diệu, đạo hạnh cao còn có thể né ra, đạo hạnh thấp cũng có thể để cho nó mổ chết rồi.

Nhưng rốt cuộc là ai lại có khả năng lớn như vậy, có thể khiến cho hai con Thần Diệu này ngoan ngoãn nghe lời?

“Để cho ta..... Gặp lại Yên Yên một lần.” Nhắm lại mắt rồng, che dấu tuyệt vọng trong mắt.

“Tốt.” Tích Phong rất nhanh đã đồng ý.

Đây là người đến lúc sắp chết, lời nói cũng tốt sao?

Bởi vì chấp niệm đối với Tích Phong, Đằng Vân vẫn luôn không chịu thừa nhận tình cảm của hắn với Yên Yên. Nhưng ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, nhưng lúc này lại cảm thấy không còn nhiều thời gian nữa, thứ duy nhất nhảy ra trong đầu chính là Xà Hậu của mình. Ba ngàn năm rồi, chắc nàng đã phải chịu nhiều khổ cực. Mình nhìn thấy nàng, chỉ muốn cùng nàng nói tiếng: “Thật xin lỗi.”

Kiếp này sợ là không cách nào bồi thường lại cho nàng, kiếp sau, mình nhất định bồi thường thật tốt cho nàng.

“Người thu nhỏ lại, ta dẫn người đi nhìn nàng.”

“Tốt.” Quanh người Thanh Long bốc lên ánh sáng trắng, nhìn lại, từ một một con rồng lớn nay đã biến thành một Tiểu Thanh Xà trên đất, dài không tới ba thước. Tích Phong tiến lên, bởi vì một tay bị thương, dùng một tay vận khí, làm một tầng lá chắn bao bọc bên ngoài Tiểu Thanh Xà, sau đó mới khom lưng nhặt lên, cất trong tay áo: “Chúng ta đi!”

Có lẽ là lúc đi vào đã rất mệt mỏi, một đường đi ra ngoài, thạch động hình như càng thêm trở nên dài.

Thật vất vả mới đến cửa động, hai chân Diệp Tuyết mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất. Nếu không phải nghĩ tới không thể trì hoãn những giây phút cuối cùng của Xà Vương, nàng có lẽ đã sớm không chịu nổi.

“Lôi Ngao, người dẫn theo nàng.”

“Không sao..... Không sao, tự ta có thể.” Diệp Tuyết không ngờ trong lúc này hắn còn có thể quan tâm mình như vậy, trong lòng là ấm áp.

“Tuyết phi nương nương, đưa tay cho ta.” Bởi vì phải dẫn theo người, Lôi Ngao đã triệu hoán kiếm của mình, ngự phong dừng trước mặt nàng.

“Không sao, ta tự mình đi là được rồi.” Diệp Tuyết từ chối. Có lẽ là do ba điều kiện giữa mình và Tích Phong, cho nên trong tiềm thức đã muốn cự tuyệt hắn.

“Gọi Lôi Ngao mang theo nàng đi, bằng không với tốc độ của nàng quá chậm.” Tích Phong mở miệng lần nữa.

“Được rồi.” Có lẽ không phải hấn quan tâm nàng, mà bởi vì là sợ tốc độ của quá chậm, chậm trễ thời gian Xà Vương gặp Yên Yên lần cuối, từ đó gọi hấn thất tín với người ta, cho nên mới phải sai người mang nàng. Nhưng mặc kệ từ nguyên nhân gì, thái độ của hấn, kia đã tốt hơn rất nhiều so với trước...

112. Chương 100: Ngược Lại Bồn Vương Hầu Hạ Nàng

Diệp Tuyết vừa tới ý Phương Các, Tích Phong cũng đến ngay sau đó, không nhiều không ít, chậm hơn một chút so với nàng.

“Ái phi, thì ra là nàng là người thích được Bồn vương thị tẩm như vậy, bỗng nhiên tốc độ còn nhanh hơn so Bồn vương.” Tích Phong không đứng đắn nói ở bên cạnh, vừa đáp xuống bên cạnh nàng, từ phía sau ôm nàng vào ngực: “Đã như vậy, Bồn vương tuyệt không làm cho ái phi thất vọng.”

“Mới không phải.” Diệp Tuyết bị lời nói của hấn là cho mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, mắt tự nhiên đỏ hấn ra, đứng ở bên cạnh. Vừa rồi tốc độ của mình rõ ràng không nhanh, thế nhưng hấn lại rơi ra phía sau mình, là người đều có thể nhìn ra là hấn cố ý! Cố ý trêu mình!

“Nếu như không phải vậy, ái phi đỏ mặt làm cái gì?” Tích Phong cười xấu xa ôm hông nàng, cố ý kéo nàng thân thể mềm mại tựa vào người của hấn, giữa hai người chỉ cách hai tầng vải vóc mỏng manh, tựa vào nhau có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ và nhịp tim của đối phương.

“.....” Diệp Tuyết chống hai tay trước ngực của đối phương, chỉ là của hấn sức lực lớn như vậy, sự chống cự của nàng không hiệu quả chút nào. Ngược lại trái tim bởi vì cử động mập mờ này mà đập thật nhanh, khiến cho mặt của nàng càng đỏ.

Hai người đã không phải là lần đầu tiên tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, nhưng chỉ cần một khi tới gần, nàng vẫn không không chế mà căng thẳng.

“Ái phi, tại sao không trả lời câu hỏi của Bồn vương?” Tích Phong cúi đầu, mùi hương của riêng hấn trực tiếp nhậm vào mặt nàng.

Tuyết mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, tránh khỏi ánh mắt nóng rực của hấn: “Đại Vương, hiện tại..... Thời gian đã không còn sớm, dùng bữa trước đã.”

“Được, tối nay Bồn vương muốn ăn trứng tôm.” Hấn nhìn khuôn mặt đỏ rực của nàng nói một câu hai nghĩa, tâm tình thật tốt ôm nàng đi vào đại sảnh.

.....

Một bàn trong thức ăn đầy đủ, Tích Phong ngồi đối diện Diệp Tuyết.

Cái bàn không lớn, đưa tay, vừa khéo có thể dứt cho đối phương. Thức ăn cũng không ít, theo thường lệ có nhiều món thịt để ăn, tăng cảm giác thèm ăn cho người nhìn.

Ngày ngày ăn thịt, một bữa thịt, cho dù thiếu gia vị nào đó, khẩu vị vẫn tốt như thường.

Quả nhiên là hồ ly trước và sau thay đổi không giống nhau.

Diệp Tuyết cảm thán ở trong lòng!

Có lẽ là do luyện công cả một buổi chiều, đã sớm đói bụng đến mức bụng phải kêu ùng ục, món ăn vừa lên bàn, nàng đã cầm chiếc đũa động đũa gấp ăn. Bình thường đều là một mình ăn cơm, không để ý đến lễ nghĩa, hôm nay lại nhiều hơn một người, nhưng cũng không đặc biệt để ý, thậm chí ngay cả lời mời cũng quên mất.

“Các người lui xuống hết đi.” Tích Phong đuổi thị nữ bên cạnh xuống, để đũa xuống nghiêm túc nhìn nàng:

“Ái phi, mùi vị thế nào?”

“Được, Được, không tệ.” Diệp Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt không vui của hắn, chần chờ nuốt xuống thức ăn trong miệng, hoảng sợ nhìn hắn. Cổ nhân có câu, gần vua như gần cọp, thật là không sai chút nào. Thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, cũng không biết trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì!

“Nhưng Bồn vương không có chút khẩu vị nào.”

“VẬY.” Diệp Tuyết đáp nhẹ một tiếng, sau đó thì sao? Hắn không có khẩu vị, nói với nàng có ích lợi gì? Nàng cũng không phải là bác sĩ!

Thấy nàng không có phản ứng gì, một chút ý tứ quan tâm cũng không có, trong lòng Tích Phong càng thêm khó chịu: “Làm một phi tử, khẩu vị của Bồn vương không tốt, nàng có nghĩa vụ phải làm tăng cảm giác thèm ăn của Bồn vương lên.” Mà không phải chỉ tự lo cho mình, càng không phải là biết khẩu vị của hắn không tốt, một câu quan tâm cũng không có!

Diệp Tuyết ở bên cạnh. “..... Vậy Đại Vương có đặt biệt muốn ăn món nào? Thiếp sai trù phòng đi làm.” Người lớn như thế rồi, khẩu vị không tốt có gì phải ngạc nhiên. Huống chi thân thể hắn cường tráng như trâu vậy, đói ba năm ngày cũng không thể xảy ra chuyện gì!

Dĩ nhiên, lời này Diệp Tuyết chỉ dám suy nghĩ ở trong lòng một chút, tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

“Bồn vương muốn ăn trứng tôm.” Tích Phong chỉ chỉ vào chậu tôm đỏ đỏ trên bàn.

“VẬY thì ăn đi.” Diệp Tuyết tranh thủ đưa chậu tôm tới chỗ gần hắn nhất. Yêu Vương lúc nào thì trở nên câu nệ như vậy rồi hả? Thích cái gì cũng không dám ăn?

Nhưng mà nói lại, tôm này nàng đã ăn một lần rồi, chỉ đơn giản là luộc ở trong nước một chút, mùi vị cũng vô cùng ngon. Có thể đây là lý do vì sao người ở thành phố lại vô cùng thích món ăn thôn quê, đúng là đồ mọc hoang ăn ngon hơn so với đồ được nuôi trồng. Huống chi nơi này tôm còn sinh trưởng trong môi trường không bị ô nhiễm, thiên nhiên trong lành, thuần túy hoang dại, vừa vào miệng, nụ vị giác trong khoang miệng đều đứng thẳng lên.

Chỉ có điều Diệp Tuyết không biết, chậu tôm được dâng cho Yêu Vương, tất cả đều tới từ đáy Đông Hải, hơn nữa đặc biệt chọn lựa những loại tôm sống lâu năm, khi ăn thịt tôm sẽ thấy có sức vô cùng.

“Chẳng lẽ ái phi muốn Bồn vương ăn như vậy?” Tích Phong liếc nhìn mỹ vị trong mâm, không có hề có ý định sẽ ra tay.

“(o)...” Diệp Tuyết không hiểu. Điều nói ý trời khó đoán, nhưng nàng cảm thấy ý của người này còn khó hiểu hơn: “Nếu không thiếp bảo trù phòng mang thêm gia vị vào?” Hạt Tiêu gì gì đó, không biết ở nơi này có không.

“.....” Gặp qua kẻ ngốc, nhưng chưa từng thấy nữ nhân nào không thông suốt như vậy. Điều nói nữ nhân là động vật khéo léo nhất, nhưng tại sao nàng lại ngốc như vậy chứ: “Bồn vương không muốn tự mình ra tay, xin ái phi bóc hộ.”

“À?” Không phải lười như vậy chứ?

“A.....” Tích Phong há to miệng, chờ nàng dứt cho.

“.....” Được rồi, dứt thì dứt, nàng coi như có thêm một đứa con trai lớn vậy, mẫu thân cho nhi tử ăn, là thiên kinh địa nghĩa. Bê cả chậu tôm đến trước mặt mình, sau đó cầm một con, tỉ mỉ bóc sạch sẽ vỏ tôm, chấm một chút nước canh, đưa vào trong miệng hắn.

“Ha ha..... Mùi vị thật thơm.” Tích Phong nhai hai ba lần rồi nuốt xuống, tiếp tục há mồm: “A.....”

.....

Liên tục ăn hơn mười con, Diệp Tuyết lại đưa lên, hắn ngậm miệng không ăn.

“Ăn no?” Trong lòng nàng âm thầm vui vẻ. Một quá, sao hắn ăn được nhanh như vậy, nàng lột vỏ đến đau cả ngón tay.

“Không, ăn như vậy vẫn không có khẩu vị gì, Bồn vương muốn dứt cho ái phi như vậy.” Nói xong đột nhiên đứng dậy, đi qua cái bàn lấy tay nâng đầu của nàng, chạm vào miệng của nàng, miệng đối miệng mớm con tôm đang nhai miếng vào trong miệng nàng.

“Ừm.....” Diệp Tuyết nhổ ra mà cần suy nghĩ.

Thật buồn nôn, nàng mới không cần ăn nước miếng của hắn.

Tích Phong tính trước một bước lấy tay che miệng của nàng, nghiêm túc nói: “Nếu nàng dám phun, lãng phí nước miếng của Bồn vương, Bồn vương sẽ dùng phương pháp giống nhau từng miếng từng miếng mớm hết tất cả thức ăn trên bàn cho nàng.”

“.....” Quả nhiên, nói thế một lần, Diệp Tuyết lập tức nuốt xuống thức ăn trong miệng. Đau dài không bằng đau ngắn, đừng nói hắn dùng loại phương pháp biến thái từng miếng từng miếng này, coi như chỉ bắt nàng ăn hết toàn bộ món ăn trên bàn này, cũng kiên cho nàng no chết đi được!

“Thật nghe lời, biết kế tiếp nên làm như thế nào chứ?” Tích Phong trở lại vị trí của mình, sau đó vỗ vỗ cái ghế bên cạnh: “Ngồi ở đây, tiện hơn.”

“Đại Vương..... Có thể đổi phương pháp ăn khác được không?” Miệng đối miệng, thật..... Thật buồn nôn, nàng không làm được không làm được!!

“Không thể!” Hắn kiên định lắc đầu: “Nhanh tới đây ngồi xuống, Bồn vương đói bụng rồi.”

“.....” Diệp Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy đứng dậy ngồi xuống bên cạnh hắn, do dự thật lâu mới đưa tay ra bóc tôm rồi thả vào trong miệng mình, nhai một chút.

Tích Phong chờ ở bên cạnh, giống như sói đói nhìn thấy dê con, ngay cả ánh mắt cũng trở lên thiếu kiên nhẫn. Nhưng mà đợi thật lâu, đợi đến khi cổ họng nàng giật giật, nuốt tôm trong miệng vào bụng mình: “Ái phi, nàng có ý gì? Nàng ăn mất tôm, vậy Bồn vương ăn cái gì?”

“Chuyện này..... Thật xin lỗi thật xin lỗi.....” Diệp Tuyết vội vàng nhận lỗi. Ô ô, thật ra thì cũng không thể trách nàng, thật! Thật sự là nàng quá căng thẳng, mới có thể không biết gì mà nuốt vào như thế.

“Nhanh lên một chút, Bồn vương còn đang đói bụng đây, không kiên cho Bồn vương ăn no, đợi lát nữa xem ta phục vụ ái phi thế nào đây?”

“.....” Diệp Tuyết đột nhiên cảm thấy, Yêu Vương này nhất định đã làm gì thật có lỗi với Yêu Hậu, cho nên hậu cung nhiều mỹ nữ như vậy mới chỉ phong phi cho mấy vị phi tử. Bằng không, lấy bàn tính đói khát như sắc lang của hắn, tuyệt sẽ không thu liễm lại như vậy!

.....

Một bữa cơm, đáng thương cho Diệp Tuyết môi vừa đỏ vừa tê dại. Đại sắc lang đáng chết, muốn nàng dùng miệng mớm còn chưa tính, mỗi lần dứt một miếng, hắn đều phải thừa dịp ăn đậu hũ của nàng nửa ngày. Đầu lưỡi dò vào trong miệng của nàng, gió cuốn mây tan, ngay cả nước miếng cũng bị hắn ăn sạch sẽ!

Người này, thật là rất rất rất..... Đáng ghét!

Đáng tiếc nàng giận mà không dám nói gì!

.....

Bát đĩa mới vừa thu dọn, Tích Phong đã phân phó thị nữ chuẩn bị nước nóng để tắm.

“Đại Vương, thiếp đi chuẩn bị y phục cho người.” Diệp Tuyết tránh còn không kịp, kiếm cớ rời đi. Lấy tác phong của người này, nàng tuyệt sẽ không ngại thơ mà mong đợi hắn sẽ an phận tắm đâu.

“Trở lại.” Nàng chạy còn nhanh hơn thỏ, Tích Phong cao giọng mở miệng, nở nụ cười gọi nàng lại: “Loại chuyện như chuẩn bị y phục này, gọi thị nữ đi làm là được rồi, ái phi tới đây giúp Bồn vương tắm.” Nói xong, chậm chậm đi lên, dắt tay của nàng, kéo nàng đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nóng hổi, hồ tắm thật to được xây từ bạch ngọc đang được đổ đầy nước, phía trên nổi lên rất nhiều cánh hoa, khiến cho không khí cũng tản mát ra mùi thơm thoang thoang.

Ngày thường Diệp Tuyết ngại nơi này quá lớn, một người tắm quá phiền toái, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng sử dụng qua.

“Cởi áo cho Bồn vương.” Tích Phong kéo nàng đứng ở trên mép hồ tắm, giơ tay lên, vừa lòng phân phó.

“.....” Diệp Tuyết ngoan ngoãn đi lên giúp hắn cởi quần áo. Trong lòng nổi giận nghĩ, nếu lúc này có cái kéo thì tốt biết bao, cắt nát y phục này, nhiều nút buộc còn chưa tính, còn khó cởi như vậy, mỗi khi cởi được một nút cũng khiến cho nàng mất sức rất lớn.

Nếu nàng biết, đây là Tích Phong cố ý dùng pháp thuật làm khó nàng, không biết nàng sẽ có ý kiến gì!

Thật vất vả giúp hắn cởi được áo choàng, cánh tay của nàng đã sớm mệt mỏi tê dại, mồ hôi đầm đìa.

“Ái phi, nàng giống như rất nóng, không bằng cũng cởi quần áo ra.” Hắn rất tốt bụng nhắc nhở.

“Không cần.” Nàng mới không ngốc như vậy, mắc mưu của hắn. Coi như nóng chết, nàng cũng không cởi.

“Vậy thì tùy nàng.”

.....

“Tốt lắm.” Rốt cuộc cởi được hết y phục trên người hắn, Diệp Tuyết thoải mái thở ra.

Tích Phong nhìn món đồ che chắn cuối cùng trên người mình, chép miệng: “Còn có một cái.”

“Cái này..... Cũng không cần cởi đi.....” Chẳng lẽ thật sự muốn để cho mình nhìn hắn không mảnh vải che thân sao? Hắn nguyện ý để lộ, nhưng nàng lại không muốn làm bẩn mắt đâu!

“Tại sao? Mặc quần tắm sẽ bất tiện, cởi!”

“Nhưng.....”

“Ái phi đây là muốn cãi lệnh của Bồn vương sao?”

“Không dám!”

“Cái đó..... Ái phi có gì không hài lòng với thân thể của Bồn vương sao?”

“Không..... Không phải vậy.” Diệp Tuyết cúi đầu, che giấu khấn trương trong mắt. Hắn thật là thông minh, cái này cũng đoán được!

“Vậy hãy nhanh ra tay đi.” Con hồ ly vô liêm sỉ nào đó nhích dần người về phía nàng.

“Phải.....” Diệp Tuyết bị dọa đến mức phải lui về phía sau hai bước, cực kỳ rối rắm vươn tay.....

Thôi, có gì ghê gớm đâu, dù sao thua thiệt cũng không phải là nàng, cùng lắm là đau mắt hột!

Hạ quyết tâm, kéo quần của con hồ ly nào đó xuống.....

“A!!” Đột nhiên một cự vật xuất hiện để cho nàng hét lên một tiếng, che mắt. Cho dù đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng lúc nhìn thấy vật tượng trưng cho phái nam kia, nàng vẫn không có cách nào để tiếp nhận!

Lớn như vậy, thật là khủng khiếp!!!.

Tích Phong đối với phản ứng của nàng không hài lòng chút nào, lão Nhị nhà mình có dọa người sao? Đợi lát nữa không biết là ai bị lão Nhị của hắn làm cho dục tiên dục tử đây!!

“Xuống giúp Bồn vương tắm rửa.” Hắn bước ba bước xuống dưới hồ tắm, thoải mái tựa vào hồ tắm.

“Dạ!” Diệp Tuyết trả lời một tiếng, đứng ở bên cạnh để cho nàng đầm lưng.

“Nặng hơn chút nữa.”

“Vâng”

“Bồn vương nói nặng hơn chút nữa, đây là ái phi ăn cơm tối chưa no sao?”

“.....” Diệp Tuyết cầm lấy gì đó để kỳ, xuất ra hơi sức toàn thân để chà xát. Người nha người mới không ăn no cơm, chà xát chết người, tốt nhất là cọ mất một da trên người người!

Nhưng nàng dùng hết hơi sức, đổi lấy cũng chỉ là một câu vẫn chưa thỏa mãn của hắn: “Mạnh lên chút nữa.”

“Có thể!” Đôi tay dùng sức, dùng hết sức nặng cá nhân đè lên. Dù sao lần này cũng đủ lực đi!!!

Nhưng mà ở trong hồ tắm người kia giống như là có mắt sau lưng, nàng mới vừa dùng sức, hắn đã nhanh nhẹn trốn sang một bên.....

“A.....” Diệp Tuyết hoang mang sợ hãi hét lên một tiếng, nhếch nhác rơi vào trong ao.....

“Ái phi, nàng là muốn cùng tắm uyên ương với Bồn vương sao?” Tích Phong ở bên cạnh vẫn ung dung nhìn nàng, ý cười trong mắt rất rõ ràng: “Tuy rằng suy nghĩ và lời nói của nữ nhân không giống nhau khiến người ta chán ghét, nhưng quá mức chủ động cũng không tốt.”

“Thật xin lỗi, thiếp không phải cố ý.” Cuồng tự luyện tự đại tự phụ, nàng còn lâu mới đói khát giống như hắn nói!

Thấy nàng sau khi lau đi trên mặt nước sẽ đứng dậy đi ra ngoài, Tích Phong vươn tay, kéo nàng trở về trong nước: “Bồn vương còn chưa nói hết đâu, nữ nhân quá chủ động không được, nhưng là..... nếu là Ái phi, Bồn vương cho phép ái phi chủ động quyến rũ ta.” “Thiếp nghĩ là Đại Vương hiểu lầm rồi, thiếp chỉ là không cẩn thận mới.....”

“Ai, ái phi cần gì phải xin lỗi, nơi này cũng chỉ có ta và nàng, thừa nhận thì đã làm sao, Bồn vương chắc là sẽ không cười ái phi.” Tích Phong vừa nói xong, đã vội vã đứng lên: “Nếu đã xuống, để cho Bồn vương cởi y phục giúp ái phi, mặc y phục ở trong nước, vương chân vương tay hơn nữa sẽ không thoải mái.”

“Đừng.....” Diệp Tuyết vội vàng bảo vệ vạt áo của mình: “Nô tì cảm thấy như vậy rất tốt.” Làm ơn, hắn không cần không đứng đắn như vậy được không? Bề ngoài đáng đáp hoàn mỹ thế kia, nhưng mà trong lòng vụn vụn hắc ám như vậy, có phải kẻ bịp bợm hay không!

“Nhưng Bồn vương cảm thấy như vậy không thoải mái, nhất là làm việc không thoải mái.....” Tích Phong nói xong, lập tức đè nàng ra, để cho lưng nàng dán chặt ở cạnh hồ tắm. Nước trong hồ tắm bởi vì vậy mà va chạm kịch liệt, tạo ra một mảng bọt nước lớn, rào rào tràn ra bên ngoài hồ tắm...

113. Chương 100: Chương 96

“Nương nương, đứng vững chứ?” Lôi Ngao nắm tay Diệp Tuyết, cung kính hỏi.

Thật ra thì trong lòng của hắn cũng rất phiền muộn.

Ban đầu, thấy Yêu Vương tổn thương nàng như vậy, đối với nàng thương tiếc, hiện tại hình như Yêu Vương có cảm tình với nàng, nhưng nàng lại bị thương. Thật không biết hai người này ở chung một chỗ, là tốt hay là xấu!

“Được Được, có thể.” Diệp Tuyết đứng trên kiếm của đối phương, thử tính ổn định một chút, ngoại trừ bởi vì mỗi chân, ở bên ngoài chân có hơi run rẩy một chút, còn lại tất cả đều tốt.

“Vậy thì chúng ta lên đường.” Lôi Ngao vừa nói vừa nhìn lên trời một chút, giống như đang tìm góc độ thích hợp nhất cất cánh, thế nhưng vừa nhìn, lại khiến cho sắc mặt hắn thay đổi. Bầu trời tối đen, có hai điểm sáng bay nhanh chóng bay tới nơi này.

“Đại Vương.”

Tốc độ kia, ánh sáng kia, trừ Thất Thái Phượng Hoàng sẽ không còn cái khác nữa.

Rất cuộc hai con thần diệu này gần đây thế nào, mặc dù trước kia cũng sẽ tập kích con người, có điều đã là mấy trăm năm thậm chí hơn nghìn năm

~, đáng vẻ hiện tại, năm ngày ba bữa lại xuất hiện.

“Người mang Tuyết Nhi đi trước, nơi này giao cho Bồn vương.” Tích Phong cũng phát hiện nguy hiểm đang gào thét mà đến. Mắt chợt tối đi, kiên định mở miệng.

“Không được, để cho ta lưu lại, Đại Vương mang theo nương nương đi trước đi.” Minh lần trước thiếu chút nữa chết trên mỏ hai con Thần Điểu, có thể thấy được ở lại nguy hiểm cỡ nào, chính vì vậy, hắn quyết không thể để cho Yêu Vương mạo hiểm như vậy.

“Đây là mệnh lệnh, đi mau.” Lôi Ngao trung thành với mình, Tích Phong làm sao không biết. Nhưng mấy ngày trước hắn mới bị thương nặng như vậy, mặc dù sau khi được dùng máu của Tứ Thần Thú đã khôi phục rất nhanh, nhưng công lực chưa khôi phục hoàn toàn, vẫn còn cần thêm một khoảng thời gian nữa. Nếu lần này vẫn để cho hắn ở lại, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, rất có thể hắn sẽ chết vì điều này.

“Đại Vương.”

“Đi mau, chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi. Còn nữa, dẫn hắn trở về, giao cho Yên Yên, để Yên Yên chữa thương to hắn.” Tích Phong nói xong, vung tay lên, lấy ra Thanh Long trong tay áo, ổn định rơi vào trong tay Lôi Ngao.

“Đại Vương.”

“Nếu Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì, Bồn vương hỏi tội người!”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình biến động, Diệp Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, đã không thấy bóng dáng Tích Phong. Nhìn lên bầu trời, hai điểm ánh sáng rực rỡ đã hiện ra một chút bóng dáng phương hoàng, mà đối diện nó, có thêm một bóng người màu đen. Một giây kế tiếp, bầu trời trở lên rực rỡ, Tích Phong và Thất Thái Phượng Hoàng đã bắt đầu đấu pháp lực.

“Nương nương, chúng ta đi thôi.” Lôi Ngao cất Thanh Long vào trong tay áo, sau đó nắm chặt tay Diệp Tuyết ngự kiếm đi. Thân là thần tử, hắn có thể không để ý đến sống chết, vì Yêu Vương, có thể chết mà không cần lý do. Nhưng thân là thần tử, hắn còn phải phục tùng mệnh lệnh.

Đại Vương, người nhất định phải chờ, chờ thần dẫn theo nhân thủ tới đây cứu người rồi đi.

.

Bên tai là tiếng gió “Vù vù”, Lôi Ngao đẩy tốc độ lên nhanh nhất.

Diệp Tuyết được hắn dẫn theo, không nói một lời.

Những ngày qua luyện pháp thuật, nàng đã không còn giống trước bị gió thổi qua là khóc lên. Chỉ cần qua loa dựng lên một lá chắn, là những thứ kia đã bị lá chắn gió chặn ở bên ngoài. Nhưng mất thấy khoảng cách với Tích Phong càng ngày càng xa, trong lòng của nàng cũng càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng không đành lòng.

Một cánh tay của hắn đang bị thương, nhìn hành động của hắn, cánh tay bị thương kia nhất định là không cách nào sử dụng lực, hiện tại lại muốn lấy một địch hai, có thể hoàn toàn mà lui ra sao?

“Ta muốn trở về.” Trải qua một hồi giằng co, nàng làm ra quyết định ngay cả nàng cũng phải cứng họng. Nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng rõ ràng: hắn là vì cứu mình mà bị thương, mình quyết không thể cứ bỏ lại một mình hắn mà rời đi như vậy.

Nói xong, dùng sức hất tay Lôi Ngao ra, trực tiếp nhảy đi xuống.

“Nương nương.” Lôi Ngao chỉ nghĩ bay nhanh một chút trở về tập hợp người đến giúp đỡ, hơn nữa vừa rồi nàng cũng rất yên lặng, không có bất kỳ cử động khác thường nào, hiện tại đột nhiên nhảy xuống, làm cho hắn ứng phó không kịp.

Tốc độ quá nhanh, bởi vì tác dụng của quán tính, Diệp Tuyết trên không trung nghiêng ngã một lúc lâu mới ổn định lại, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất mình có thể đạt tới bay xuống. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ: hắn không thể có việc gì, tuyệt đối không thể có việc gì!

Hắn nói qua, tâm pháp tu luyện càng cao, thì tốc độ ngự phong sẽ càng nhanh. Vào giờ phút này, lần đầu tiên nàng hi vọng tâm pháp của mình có thể nhanh chóng đạt tới thất thải mà hắn đã nói qua, như vậy. . .
. . . Có thể sớm đến

*Đến cuối bài một chữ. Mọi đời mình phải lựa thế này.
Có thể ngày có một chữ của phương hương cũng không
tiếp được; nhưng ngày nào thế này ngày có thể là nơi chốn
đời càng lâu!*

"Này đây... Đây là tin, người bạn thân nhất của tôi."
Ngay hôm đó, người bạn thân nhất của tôi đã viết thư cho tôi.
Trong thư, người bạn thân nhất của tôi đã viết: "Tôi rất vui
cùng các bạn của tôi đã học được 500 chữ cái, và sau đó tôi
đã nghĩ rằng các bạn cũng nên học nữa." Người bạn thân nhất...
"Cùng các bạn học thêm nữa nhé!"

Máy như cất lại, sắc mặt càng đỏ, thật như nó đau như
răng, hét vào không: "Hỡi ơi, đau quá, đau quá..."

Một cây Trichomanes và Phymatopteris ở phía trước.
Bên phải là một cây của một họ khác là loài, với hệ thống
lưu thông và phân bố. Các cây này rất khác nhau về hình
thức và màu sắc, và có thể phân biệt được.

"Nương nương" Lữ Ngọc-hi là một tướng.
 Kêu Phi dưới chân tay dõng trong lòng hèn hạ, chuẩn
 bị giao nộp chính đầu.

"Làm sao nâng lại trái lại?" Nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp
lưu quang trở lại, trong lòng Tích Phong bình tĩnh.
Nhưng cũng nhận ra đây là lần đầu tiên. Nhưng nó khác, nhưng
còn nặng cũng không khác: nó chính nặng, cho nên.....
Nhưng không thể xảy ra việc đó.

[illegible]

Không trung lòng thì có chút nhũn nhũn:

*Không ai, phép lực của rừng lộng lẫy này, nhưng rừng đã
còn giúp họ, chỉ thế thôi. Nhưng sẽ tự bản thân mình của
thầy, vượt lên sẽ không trả lại cho người rừng của họ!*

[illegible]

"Như là đi cùng đi!" Nàng sợ hãi, nhưng cũng không
nghĩ rằng sẽ xảy ra điều gì. Nàng vẫn lạc lõng, đi sau đ
đang nhìn cũng chẳng hiểu gì. Nàng phải là Hoàng
Hoàng đế chứ? Nàng nghĩ rằng việc này sẽ rất dễ
chúng sẽ sống; sau đó lại nghĩ rằng của chúng, thì sau
trung với lời nói của!

"Nàng Quê nhà không thể nào lý." Tỉnh Phụng
vào giữa không khí gì đó nặng nề. Phải chăng do một
ngày gần đây nước đã xối với ruộng gặt, gặt xong trồng
cà phê sao? Lại đây rồi lại còn mình!

"Tư" Thập Thập không biết nói cái gì, cũng không thể nói cho bên kia, mình không thể được bên kia. Không muốn bên kia ngừng lại. Nói như vậy, bên kia định sẽ càng thêm yên tĩnh.

Yên Vương tự hỏi, hỏi vì sao con bạn tôi lại chết.
Vương Hậu, cho xin biết với tôi chuyện bí mật, cũng chỉ là
gặp dịp thì chơi. Mẹ mình, Sĩ phi Tương là của cha tôi.
Yên Vương tự hỏi về điều với mình lúc lúc: lúc là lúc
mình cùng gặp mẹ Vương Hậu, lúc là lúc ly hôn, lúc sau
mình là một công nhân lương thiện. Mẹ hậu, sau khi tôi rời
phép thì được sinh ra một đứa con trai của tôi là con
hậu!!

Trong lòng có chất đau đáu, chất éo não như nước mắt của bà.

Minh. Thật đáng lẽ nó phải bị coi thường.

¹⁰“Cổ Mộ.” *Hồn tôi vung lên giương mũi dùi khấn thương.*

.....

Trong lớp có 30 học sinh, có 10 học sinh, cũng có thêm nhiều.

Now?

"Đó hai giờ rưỡi có thể nghe được không khi bị bắt buộc đứng trong phòng an ninh thành "Tách tách tách"? Nhưng mà giờ là 1 giờ, một chút nữa nữa lại bắt buộc phải đứng. Tách. Nhưng rồi cũng đứng giữa phòng an ninh Phòng, một chiếc tay lái có bị chướng, như nó xuống, như bị ném xuống thì có bị rơi trên tay lái, phải ra ngoài làm việc ở

Luyten

Mừng Phóng viên chào giới quốc tế, xin hướng lại
sự phân tâm đến đây, Tích Phóng chỉ hợp đồng một
chương là lấy vàng với khải, còn mình lại bị vào trong
lưu lại.

"Đại Vương! Lão Ngạc với nước lửa xung quanh thân
hóa thành, có giọt kim châu rơi, nhưng lại không thể
thành công, từ nước lửa hóa thành một giọt kim châu
hóa..."

*Hàng giờ lại có hàng chục, hàng trăm chiếc xe tải chở hàng ra vào.

Muống hỏi Hoàng và Hoàng Phụng rằng phải ra làm
báo, cũng là hỗ trợ lẫn nhau, chọn vào nhau, vậy lựa lại

Không trong suốt hiện hai bên nửa trong, nửa đục, hay
trên không trong. Đó là kết quả khi phản ứng với lửa nó
bằng.

^a *Killing efficiency*

Sợng trong tên đó, một chữ thì bị họ-giành bắt họ bắt lại
tôi sống 10 năm không. Tôi sống lại trong họ-giành.
mười tôi được bắt, nhưng tôi lại bị họ-giành bắt lại.
còn chữ tôi bắt. Tôi có thể bắt lại chữ bắt lại.
tôi sống lại. Tôi bắt lại chữ bắt lại.

*"Không cần, người không thể giúp chuyện gì được. Tích
[Phong,] Người sinh sinh cho ra, đó là lời của ta."*

* Hàng gạo nếp lấy suất bán cho dân vùng biên, biên cương.

Mình ở loại nào cơ à? Tại không giúp được gì, ngược lại còn hại nữa!

Nó là Một ông chồng làm!!

"*Chắc Phụng Người sinh sinh*"

"Hương hương, chờ đây. . . ."

Một cây Táo Táo Phụng đang nở rộ trong rừng về hai ngày cuối tháng 4, Lễ Ngao là cơ hội để thưởng thức hương vị đặc biệt này. Cây táo phụng có tên khoa học là *Malus baccata*, là một loài cây ăn quả có nguồn gốc từ Trung Quốc. Cây táo phụng có hoa màu hồng nhạt, rất đẹp mắt. Quả táo phụng có vị chua ngọt, rất ngon. Đây là một loại cây ăn quả rất phổ biến ở Việt Nam, đặc biệt là ở vùng núi phía Bắc.

Mơng Hồn Hưởng "Bảng Phương" cũng không giống như Hồn Phương và Tinh Phương, như như một chén lư chứa hồng bào, lại không biết đặt nung là bao nhiêu. Hai chén chén chén này, một Bảng một Hồn, tạo nên dụng vũ, một địch nó khác người ta bị thương. Thật là lạ đấy.

Cái được của Hưng Phụng được gọi, hẳn không hề được
xem như là một sự bất hạnh, chỉ bởi được của
hình Vương.

Trên tay laptop, tôi lướt đến các giới thiệu của họ bằng tiếng Anh, tiếng Việt, tiếng Anh... Tôi muốn laptop tôi hoạt động, nhưng tôi biết mình không thể! Hai bên tôi cũng như cùng khóc, tôi bị bị Tuyến gọi

Thầy Phóng phải ra lễ bái chào thầy, ra mắt với cả

[illegible]

Mang vào thời khắc này bị tịch lại này nè, khi lương của Địch Tuyền tiếp xúc với khi lương, thậm chí của vùng đất khác phải ra một vật làm quà, cũng kích của Tống Phước. Trong nháy mắt bị tịch rồi. . .

114. Chương 100: Không Thể Bỏ Lại Hẳn

“Nương nương, đứng vững chứ?” Lôi Ngao nắm tay Diệp Tuyết, cung kính hỏi.

Thật ra thì trong lòng của hẳn cũng rất phiền muộn.

Ban đầu, thấy Yêu Vương tổn thương nàng như vậy, đối với nàng thương tiếc, hiện tại hình như Yêu Vương có cảm tình với nàng, nhưng nàng lại bị thương. Thật không biết hai người này ở chung một chỗ, là tốt hay là xấu!

“Được Được, có thể.” Diệp Tuyết đứng trên kiếm của đối phương, thử tính ổn định một chút, ngoại trừ bởi vì mỗi chân, ở bên ngoài chân có hơi run rẩy một chút, còn lại tất cả đều tốt.

“Vậy thì chúng ta lên đường.....” Lôi Ngao vừa nói vừa nhìn lên trời một chút, giống như đang tìm góc độ thích hợp nhất cất cánh, thế nhưng vừa nhìn, lại khiến cho sắc mặt hẳn thay đổi. Bầu trời tối đen, có hai điểm sáng bảy màu nhanh chóng bay tới nơi này.....

“Đại Vương.....”

Tốc độ kia, ánh sáng kia, trừ Thất Thái Phượng Hoàng sẽ không còn cái khác nữa.

Rốt cuộc hai con thần điêu này gần đây thế nào, mặc dù trước kia cũng sẽ tập kích con người, có điều đã là mấy trăm năm thậm chí hơn nghìn năm ~~~~~, đáng vẻ hiện tại, năm ngày ba bữa lại xuất hiện.....

“Người mang Tuyết Nhi đi trước, nơi này giao cho Bồn vương.” Tích Phong cũng phát hiện nguy hiểm đang gào thét mà đến. Mắt chợt tối đi, kiên định mở miệng.

“Không được, để cho ta lưu lại, Đại Vương mang theo nương nương đi trước đi.” Minh lần trước thiếu chút nữa chết trên mỏ hai con Thần Điểu, có thể thấy được ở lại nguy hiểm cỡ nào, chính vì vậy, hẳn quyết không thể để cho Yêu Vương mạo hiểm như vậy.

“Đây là mệnh lệnh, đi mau.” Lôi Ngao trung thành với mình, Tích Phong làm sao không biết. Nhưng mấy ngày trước hẳn mới bị thương nặng như vậy, mặc dù sau khi được dùng máu của Tứ Thần Thú đã khôi phục rất nhanh, nhưng công lực chưa khôi phục hoàn toàn, vẫn còn cần thêm một khoảng thời gian nữa. Nếu lần này vẫn để cho hẳn ở lại, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, rất có thể hẳn sẽ chết vì điều này.

“Đại Vương.....”

“Đi mau, chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi. Còn nữa, dẫn hẳn trở về, giao cho Yên Yên, để Yên Yên chữa thương to hẳn.” Tích Phong nói xong, vung tay lên, lấy ra Thanh Long trong tay áo, ổn định rơi vào trong tay Lôi Ngao.

“Đại Vương.....”

“Nếu Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì, Bồn vương hỏi tội ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình biến động, Diệp Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, đã không thấy bóng dáng Tích Phong. Nhìn lên bầu trời, hai điểm ánh sáng rực rỡ đã hiện ra một chút bóng dáng phượng hoàng, mà đối diện nó, có thêm một bóng người màu đen. Một giây kế tiếp, bầu trời trở lên rực rỡ, Tích Phong và Thất Thái Phượng Hoàng đã bắt đầu đấu pháp lực.

“Nương nương, chúng ta đi thôi.” Lôi Ngao cắt Thanh Long vào trong tay áo, sau đó nắm chặt tay Diệp Tuyết ngự kiếm đi. Thân là thần tử, hắn có thể không để ý đến sống chết, vì Yêu Vương, có thể chết mà không cần lý do. Nhưng thân là thần tử, hắn còn phải phục tùng mệnh lệnh.

Đại Vương, người nhất định phải chờ, chờ thần dẫn theo nhân thủ tới đây cứu người rời đi.

.....

Bên tai là tiếng gió “Vù vù”, Lôi Ngao đẩy tốc độ lên nhanh nhất.

Diệp Tuyết được hắn dẫn theo, không nói một lời.

Những ngày qua luyện pháp thuật, nàng đã không còn giống trước bị gió thổi qua là khóc lên. Chỉ cần qua loa dựng lên một lá chắn, là những thứ kia đã bị lá chắn gió chặn ở bên ngoài. Nhưng mất thấy khoảng cách với Tích Phong càng ngày càng xa, trong lòng của nàng cũng càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng không đành lòng.

Một cánh tay của hắn đang bị thương, nhìn hành động của hắn, cánh tay bị thương kia nhất định là không cách nào sử dụng lực, hiện tại lại muốn lấy một địch hai, có thể hoàn toàn mà lui ra sao?

“Ta muốn trở về.” Trải qua một hồi giãy giụa kịch động, nàng làm ra quyết định ngay cả nàng cũng phải cứng họng. Nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng rõ ràng: hắn là vì cứu mình mà bị thương, mình quyết không thể cứ bỏ lại một mình hắn mà rời đi như vậy.

Nói xong, dùng sức hất tay Lôi Ngao ra, trực tiếp nhảy đi xuống.....

“Nương nương.....” Lôi Ngao chỉ nghĩ bay nhanh một chút trở về tập hợp người đến giúp đỡ, hơn nữa vừa rồi nàng cũng rất yên lặng, không có bất kỳ cử động khác thường nào, hiện tại đột nhiên nhảy xuống, làm cho hắn ứng phó không kịp.....

Tốc độ quá nhanh, bởi vì tác dụng của quán tính, Diệp Tuyết trên không trung nghiêng ngã một lúc lâu mới ổn định lại, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất mình có thể đạt tới bay xuống. Trong lòng chỉ có một suy

nghĩ: hắn không thể có việc gì, tuyệt đối không thể có việc gì!

Hắn nói qua, tâm pháp tu luyện càng cao, thì tốc độ ngự phong sẽ càng nhanh. Vào giờ phút này, lần đầu tiên nàng hi vọng tâm pháp của mình có thể nhanh chóng đạt tới thất thải mà hắc đã nói qua, như vậy..... Có thể sớm đến bên cạnh hắc một chút. Mặc dù mình pháp lực rất thấp, có thể ngay cả một chiêu của Phượng hoàng cũng không tiếp được, nhưng nàng vẫn rất hy vọng có thể kề vai chiến đấu cùng hắc!

“Nương nương..... Đi theo ta, người quay lại quá nguy hiểm.....” Lôi Ngao ở phía sau vội vàng hô to. Trong lòng lại có thêm ngàn vạn câu hỏi: Tuyệt phi cũng chỉ là một con hồ ly hơn 400 năm tuổi, vì sao có tốc độ ngự phong có thể nhanh như vậy? Ngay cả mình..... Cũng sắp đuổi không kịp nàng!

Mây nhúu chặt lại, sắc mặt nặng nề, thật vất vả đuổi theo nàng, hết sức khuyên: “Nương nương, mau đi theo ta.....”

Mất thấy Tích Phong và Phượng Hoàng ở phía trước, Diệp Tuyết làm sao còn có thể nghe lời hắc, rút bội kiếm bên hông ra khỏi vỏ, chủ động xuất kích dùng những chiêu Tích Phong mới dạy nàng, gia nhập chiến đấu.....

“Nương nương.....” Lôi Ngao hô to một tiếng, Kiếm Phi dưới chân bay đến trong lòng bàn tay, chuẩn bị gia nhập chiến đấu.

“Làm sao nàng lại trở lại?” Nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp kia quay trở lại, trong lòng Tích Phong kích động, nhưng càng nhiều hơn là tức giận. Nàng có biết, mạng của nàng cũng không thuộc về chính nàng, cho nên..... Quyết không thể xảy ra vấn đề gì!

“Ta tới giúp ngươi.” Diệp Tuyết né tránh một ngọn lửa nguy hiểm bắn ra từ trong miệng của hỏa Hoàng, lại bị tức giận trên mặt hắc dọa sợ đến không dám nhìn thẳng hắc. Mới vừa kiên định, bỗng nhiên biến mất không thấy bóng dáng đâu. Nhưng trong lòng thì có chút uất ức.....

Không sai, pháp lực của nàng không cao, nhưng nàng chỉ muốn giúp hắc, chỉ thế thôi. Nàng sẽ tự bảo vệ mình cẩn thận, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của hắc!

“Không cần, mau rời đi cho ta.” Nữ nhân này thật đúng là không biết trời cao đất rộng! Uy lực của Phượng hoàng cũng không phải là nàng chưa từng thấy, lấy pháp lực bây giờ của nàng, không khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết!! Có lẽ là thấy tư thế trên tay của nàng, dứt lời, rõ ràng lại dùng giọng nói ôn hòa của mình bổ sung thêm một câu: “Nghe lời, mau cùng Lôi Ngao rời đi.”

“Nếu đi thì cùng đi!” Nàng sợ hắc, nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ nghe lời hắc. Nàng muốn lưu lại, dù sao đi chăng nữa cũng phải lưu lại, không phải là Phượng Hoàng thôi sao? Hôm nay nàng nhất định sẽ chặt đầu chúng nó xuống, sau đó lột sạch lông của chúng, thả vào trong nồi kho tàu ăn!

“Nàng..... Quả thật không thể nói lý.” Tích Phong tức giận không để ý tới nàng nữa. Phải chăng do mấy ngày gần đây mình đối xử với nàng quá, quá dung túng cho nàng sao? Lại dám cãi lời của mình!

“Ta.....” Diệp Tuyết không biết nên nói gì, cũng không thể nói cho hắn biết, mình không bỏ được hắn, không muốn hắn gặp nguy hiểm? Nói như vậy, hắn nhất định sẽ càng thêm tức giận.

Yêu Vương vô tâm, bởi vì tâm của hắn đã sớm cho Vương Hậu, cho nên đối với nữ nhân khác, cũng chỉ là gặp dịp thì chơi. Mà mình, Diệp Tuyết là vẫn cho là, Yêu Vương sở dĩ đối với mình lúc tốt lúc xấu, là bởi vì mình cùng gia tộc với Vương Hậu, đều là hồ ly, hắn xem mình là thể thân của vương hậu. Mà hắn, sao có thể cho phép thể thân sinh ra một chút mập mờ tình cảm đối với hắn!?

Trong lòng có chút đau đớn, có chút ảo não nhìn sườn mặt của hắn.

Mình..... Thật đúng là có chút bị coi thường.....

.....

“Cẩn thận.” Bên tai vang lên giọng nói đầy khẩn trương của Tích Phong, Diệp Tuyết mới đột nhiên kéo lại suy nghĩ đang thất thần của mình. Mất thấy khí lạnh của Băng Phượng đã sắp phun ra đến trước mặt mình, trong lúc nhất thời nàng lại không biết nên tránh né như thế nào.....

Trong lòng có giằng giụa, có sợ hãi, cũng có thản nhiên.

Nếu như cứ như vậy chết rồi, cũng coi như một loại giải thoát?

Lỗ tai gần như có thể nghe được không khí bị khí lạnh đông cứng phát ra âm thanh “Tách tách tách”! Nhưng một giây kế tiếp, một đám lửa xuất hiện trước mặt nàng. Tích Phong vội vàng đứng giữa nàng và Băng Phượng, một cánh tay bởi vì bị thương, nên rũ xuống, chân khí toàn thân tất cả hội tụ trên tay kia, phun ra ngọn lửa màu u lam.....

“Mau tránh ra.”

Băng Phượng còn chưa giải quyết xong, hỏa Hoàng lại từ phía trên đáp xuống, Tích Phong chỉ kịp dùng một chiêu để đẩy nàng rời khỏi, còn mình lại bị vùi trong băng hỏa.....

“Đại Vương!” Lôi Ngao vừa mới liều mạng đuổi theo hỏa Hoàng, cố gắng kìm chân nó, nhưng lại không thể thành công, trơ mắt nhìn Yêu Vương rơi vào trong băng hỏa.....

Băng gặp hỏa sẽ nóng chảy, hỏa đụng phải băng sẽ âm xuống.

Nhưng hỏa Hoàng và Băng Phượng cùng phun ra băng hỏa, cũng là hỗ trợ lẫn nhau, chạm vào nhau, uy lực lại tăng lên!!

Không trung xuất hiện bụi bặm màu trắng, dày đặc, bay trên không trung. Đó là kết quả khi phản ứng với lửa và băng.....

“Không cần.....”

Sương trắng tản đi, một thân thể bị bao quanh bởi bụi bặm rơi xuống từ trên không. Diệp Tuyết liều mạng bay qua, muốn tiếp được hắn, nhưng mà bởi vì khoảng cách quá xa, còn chậm một bước. Chỉ có thể trợ mắt nhìn hắn nặng nề rơi xuống đất, trên mặt đất bật lên hai cái.....

“Không cần, người không thể gặp chuyện gì được, Tích Phong..... Người tỉnh tỉnh cho ta, đều là lỗi của ta, người ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được.....” Nàng gục ngã bên cạnh hắn, ôm đầu của hắn, liều mạng lắc.

Mình ở lại làm gì hả? Đã không giúp được gì, ngược lại còn hại hắn!

Rõ là..... Biết vậy chẳng làm!!

“Tích Phong..... Người tỉnh tỉnh.....”

“Nương nương, cẩn thận.....”

Mắt thấy Thất Thái Phượng Hoàng lượn vòng vòng sẽ xông về hai người đang ở dưới đất, Lôi Ngao hô to một tiếng, dưới tình thế cấp bách lắc mình bay tới đây, lấy tay kéo đuôi của hai con Thần Điểu.

Nhưng Hỏa Hoàng Băng Phượng cũng không giống như Hỏa Phượng của Tích Phong, nhìn như một thân lửa cháy hùng hực, lại không biết độ nóng là bao nhiêu. Hai con thần điểu này, một Băng một Hỏa, trực tiếp đụng vào, nhất định sẽ khiến người ta bị thương. Nhất là ở đây.

Cái đuôi của Băng Phượng đảo qua, hắn không bắt được, xem như là mất đi một khó khăn, chỉ bắt được đuôi của hỏa Hoàng.

Trên tay lập tức truyền đến cảm giác đau nhói do bị bỏng, cũng nhanh chóng tràn đến cánh tay..... Thật muốn lập tức buông tay, nhưng hắn biết mình không thể! Hai Thần Điểu cùng nhau công kích, thì tỷ lệ Tuyết phi chạy trốn càng thấp: “Nương nương.....”

Băng Phượng phun ra khí lạnh như băng, so mới vừa rồi càng thêm hung ác. Diệp Tuyết ôm chặt Tích Phong, muốn mang theo hắn né tránh, nhưng hắn rất nặng, cho dù mình ôm hắn không động được. Đầu óc trống rỗng, nàng chỉ có thể bảo hộ hắn thật chặt ở phía dưới, đưa lưng về phía bầu trời.....

Nhưng vào thời khắc này kỳ tích lại xảy ra, khi lưng của Diệp Tuyết tiếp xúc với khí lạnh, thân thể của nàng đột nhiên phát ra một vệt kim quang, công kích của Băng Phượng..... Trong nháy mắt bị tan rã...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuynh-the-ma-phi-doc-sung-nguoi>